

สมเด็จพระบรมโพธิสัตว์ว่า จะรับโมทนาได้จากบุคคลที่เป็นญาติโดยตรง ถ้าคนอื่นที่ไม่ได้เป็นญาติ ไม่ได้นับเนื่องกันมา ก็ไม่สามารถรับโมทนาได้ นี่เป็นความลำบากของผี

ทว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ที่มาบำเพ็ญกุศลในคราวนี้อย่าลืมอุทิศส่วนกุศลให้กับญาติของท่านที่ตายไปแล้ว เขาตายในเวลาวันใกล้ๆ หรือเวลาไกล หรือนานก็กัปแล้วก็ตามที บางทีเขาตายมาเป็นกัป ๆ เวลาที่เราทำบุญกับเขาจะมารับ บังเอิญญาติไม่ได้มา ญาติไม่ทำบุญ โอกาสที่จะโมทนาส่วนกุศลก็ไม่มี คนอื่นให้ ก็ไม่สามารถจะโมทนาได้ ตัวอย่างเรื่องนี้ก็มี พระธรรมบท ใน พระไตรปิฎก ก็มี

ก็มีความอยู่ว่า องค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงสำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว เวลานั้นปรากฏว่า พระเจ้าพิมพิสาร พระบรมกษัตริย์พระบาทท้าวเธอ อารชนาสมเด็จพระบรมประทีปแก้วประทับอยู่ที่ พระเวฬุวัน คือ สวนไม้ไผ่ ในสถานที่นั้นมีมหาวิหาร บรรจุพระได้ 1000 องค์ พระเจ้าพิมพิสาร ก็ได้บำเพ็ญกุศลต่อองค์สมเด็จพระสงฆ์ทั้งหลายกระทำทุกวัน

แต่ปรากฏว่าในคืนวันหนึ่ง มีเสียงประหลาดเกิดขึ้น เสียงประหลาดจะมาปรากฏในเวลา กลางคืน เวลาที่ พระเจ้าพิมพิสาร กำลังจะบรรทม เสียงประหลาดนี้บอกตรงๆ ว่าเป็นเสียงเปรต บรรดาเปรตเป็นอันมาก บันดาลเสียงให้ปรากฏ แต่ไม่เห็นตัว พระเจ้าพิมพิสาร ก็ตกใจ คิดว่า เสียงนี้ไม่เคยได้ยินมา แต่กาลก่อน

เมื่อตื่นขึ้นเขาก็ไปเฝ้าองค์พระชินวรสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ เวฬุวัน ถามว่า ภันเต ภควา ข้าแต่ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธานุภาพ เมื่อคืนนี้มีเสียงประหลาด ทำให้ ข้าพระพุทธเจ้าหวั่นหวาดเป็นอันมาก ไม่ทราบว่าประสงฆ์อะไร องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงเปรตเปรตเหล่านั้นเป็นญาติกับพระองค์มาแต่กาลก่อน คำว่า ญาติ ไม่ต้องหมายความว่า เป็นพี่เป็นน้องกันนะ การคบหาสมาคมกัน เขาก็ถือว่าเป็นญาติ ท่านก็เล่าความเป็นมาของเปรตทั้งหลายว่า

ในสมัยก่อนโน้น สมัย สมเด็จพระพุทธกัสสป พระพุทธเจ้าองค์หนึ่งไม่ใช่ พระมหากัสสป เวลานั้นมีพระราชองค์หนึ่ง มีพระราชโอรส 4 องค์ แต่ว่าพระราชโอรสองค์แรกเป็นพระพุทธเจ้า คือว่าเข้ามาโปรดพุทธบิดา พระพุทธบิดาก็บอกว่า เวลานี้ ฉันแก่แล้ว ในขณะที่ฉันยังมีชีวิตอยู่หา มีคนอื่นถวายทานกับพระพุทธเจ้า บิดาจะถวายคนเดียว พระพุทธเจ้าท่านก็ทรงทราบ ว่า พระพุทธบิดาของพระองค์มีชีวิต ไม่นานนัก ก็ทรงอนุญาต เป็นอันว่า ท่านพุทธบิดา ถวายทานเป็นธรรมทายก ประจำ

ต่อมาปรากฏว่า มีข้าศึกมาตีเมือง ก็สั่งให้น้องชายพระพุทธเจ้าทั้ง 3 องค์คุมกองทัพไปรบกับข้าศึก เมื่อน้องชายของพระพุทธเจ้าไปรบกับข้าศึก เมื่อข้าศึกแพ้ พ่อก็ดีใจให้พรว่า เจ้าทั้งหลายต้องการอะไร บอกพ่อ พ่อจะให้ทุกอย่าง เป็นอันว่า น้องชายพระพุทธเจ้าทั้ง 3 องค์ ได้แก่ **ชฎิล** ทั้ง 3 องค์ ไม่ใช่เรอะ ภายหลังเป็น **ท่านชฎิล** ทั้ง 3 **ชฎิล** 3 คนนะ

ก็ขอว่าต่อแต่นี้ไปขอถวายทานแด่พระพุทธเจ้า ถวายทานแด่พระสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน พอดีก็ใจว่า เฮ้ย อย่างอื่นข้าให้ได้ อย่างนี้ข้าให้ได้ต้องข้าตายเสียก่อน ต่อมาก็ต่างคนต่างขอลดว่า ขอให้ท่านคนละปี พอดีก็ไม่ยอมต่อมาขอลดให้เพียง 3 เดือน พอดีก็ไม่ยอม ต่อมาขอลดให้ท่านเพียง 1 เดือน พอดียอม คนละ 1 เดือน ก็เป็น 3 เดือน เมื่อพอดียอมแล้ว ท่านชฎิล ทั้ง 3 ลูกชาย ทั้ง 3 องค์ก็บวชเณร 3 เดือน และได้สั่งกับนายบัญชี คนทำเงินคงคลังว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเราจะถือศีล 10 บวชเป็นสามเณรในสำนักของพระพุทธเจ้าทรัพย์สินของเราที่มีอยู่จำนวนมากมาย เจ้าจงช่วยจัดการเลี้ยงพระสงฆ์จำนวนแสนเวลานั้นพระสงฆ์ที่ติดตามพระพุทธเจ้ามีอยู่ 2 แสนองค์ และบรรดาประชาชนที่มาร่วมในงานเลี้ยงพระ ให้เลี้ยงทั้งหมด

เวลานั้น พระเจ้าพิมพิสาร พระบรมท้าวเธอเป็นนายบัญชี ท่านเป็นนายคลัง เมื่อมีความจำเป็น เลี้ยงพระเป็นแสน และเลี้ยงคนด้วย คนที่มีอยู่ประจำก็ไม่พอต้องสั่งให้บรรดาญาติมั่งเพื่อนมั่งคนที่ชอบพอกันมั่งให้มาช่วยงานเป็นการจ้างจ้างในการเลี้ยงพระ ที่นี้บุคคลพวกนั้นก็มีความโลภไม่ใช่บางคน หลากๆ คน ของที่ถวายพระเป็นของดี เขาก็ทำเป็นจำนวนมาก เพราะต้องการถวายพระพุทธเจ้าผู้เป็นประธานด้วย เวลาพระฉันเสร็จ ก็ปรากฏว่าของดีๆ ก็แบ่งๆ ไว้ กันไว้ แทนที่จะไว้เลี้ยงคนทั่วไป อันนี้ลูกหลานฉันชอบ ความจริงตัวเองชอบ กันของที่พระฉันเสร็จเก็บไว้เพื่อตนเองเหลือแต่อันที่ไม่ชอบไว้ให้คนมาในงาน

อันนี้แหละท่านบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดากล่าวว่า เขาทั้งหลายเหล่านั้นไม่ได้กินของสงฆ์ แต่ว่ากินของสงฆ์ที่เหลือแล้วที่ไม่ต้องการ แต่ว่าเจ้าของเดิมบอกว่าเมื่อพระสงฆ์ฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้นำอาหารที่เหลือแล้วเลี้ยงคนทั้งหมดที่มา ท่านได้กำกับไว้ มันอยู่ตรงนี้ จำให้ดีนะ ในเมื่อเธอไม่ทำอย่างนั้น บาปของเธอก็มี เมื่อเวลาตายไป ไปเกิดเป็นเปรต เรียกว่า **ปรตตูปชีวิเปรต** คนที่จะให้ถ้าไม่ใช่ญาติไม่ใช่เพื่อน ก็ไม่มีโอกาสที่จะโมทนา

อย่างท่านบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้ากัน คนที่ทำบุญกันในวันนี้ บรรดาพวกเปรตก็ดี สัมภเวสีก็ดี จะล้อมบริเวณที่ท่านทำบุญนี้เป็นจำนวนมาก ต่างคนต่างต้องการบุญกุศล ถ้าเปรตคนไหนเห็นเป็นญาติกับคนไหนก็มีโอกาสได้โมทนา ถ้าไม่ใช่ญาติ โอกาสโมทนาจึงไม่มี ต้องจำให้ดีนะ และฟังเรื่องนี้ให้ดีต่อไป เป็นอันว่า

เมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาองค์นี้นิพพานไปแล้ว คนพวกนี้ก็ต่างคนต่างตายเมื่อตายแล้ว ต่างคนต่างเป็นเปรต เป็นเปรตนานเท่าไรในบาลีไม่ได้บอก เป็นแค่เพียงว่า ถอยหลังจากกัปนี้ไป กัปนี้ไม่นับ ถอยหลังไป 91 กัป นี้พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระปทุมุตตระ** เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาบรรดาเปรตทั้งหลายเหล่านั้น จึงพากันมาหาพระพุทธเจ้าบอกว่า เวลานี้บรรดาข้าพระพุทธเจ้าอดข้าว อดน้ำ มีความหิวมานานแล้ว ต้องการกำลังขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วท่านช่วยสงเคราะห์ พระพุทธเจ้าทรงพิจารณาแล้ว ถึงแม้ว่าพระองค์เองเป็นพระพุทธเจ้าก็ไม่สามารถจะช่วยได้ จึงบอกบรรดาเปรตทั้งหลายว่าฉันเป็นพระพุทธเจ้าก็จริงแท้ แต่ว่าไม่สามารถจะช่วยเธอได้ พวกเธอต้องรอไปข้างหน้าอีก 91 กัป ท่านบอกว่า อีก 91 กัป กัปนี้ไม่

นับ จะมีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก มีนามว่า พระสมณโคดม และเวลานั้นญาติของเจ้าจะเกิดเป็น พระราชา มีนามว่า พระเจ้าพิมพิสาร ในเมื่อเวลาที่ พระเจ้าพิมพิสาร บำเพ็ญกุศลแล้ว อุทิศส่วน กุศลให้แก่พวกเขา พวกเขาจะมีความสุข จะมีร่างกายเป็นทิพย์เป็นเทวดาทั้งหมด

บรรดาเปรตทั้งหลายนั้นได้ฟังแล้ว อีก 91 กัปข้างหน้า ก็รู้สึกดีใจ จะได้กินข้าว กินน้ำ นี้ แสดงว่า แก่อดมานานแล้ว บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกอย่างอย่าลืมว่า แม้แต่พระพุทธเจ้าเองก็ยัง ช่วยไม่ได้นะ ต่อมา 91 กัป หรือ 92 กัป นับถอยหลังมาก็มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้ว 3 องค์ข้างหน้า คือ หนึ่ง พระกฤษณะ พระโกนาคมน์ พระพุทธกัสสป บรรดาเปรตทั้งหลายเหล่านั้นก็ไปเฝ้า พระพุทธเจ้าเหมือนกัน เข้าไปขอโมทนาส่วนกุศล พระพุทธเจ้าทั้ง 3 พระองค์ก็เหมือนกันหมดว่า บรรดาเปรตทั้งหลาย ตลาคตถึงแม้จะเป็นพระพุทธเจ้าแต่ก็ไม่สามารถจะช่วยพวกเขาได้ นี่ขนาด พระพุทธเจ้าช่วยไม่ได้นะ ฟังให้ดีนะเธอต้องรอท่านสมณโคดม ถ้าพระสมณโคดมขึ้นมาแล้วในโลก ญาติของเจ้าจะเกิดเป็นพระราชา มีพระนามว่า พระเจ้าพิมพิสาร เมื่อ พระเจ้าพิมพิสาร ทำบุญ กับพระสมณโคดมแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เธอ เธอทั้งหมดก็จะมีร่างกายเป็นทิพย์ จะพ้นจากความเป็น เปรต เป็นนางฟ้า เป็นเทวดา จะมีแต่ความสุข บรรดาเปรตพวกนี้ก็คอยมานาน

จนกระทั่งองค์สมเด็จพระประทีปแก้วบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้อุบัติขึ้นแล้ว ในโลก อันดับแรก ขอเทศน์ลัดๆ นะ เรื่องมันยาว ทรงเทศน์โปรดญาติทั้ง 5 แล้วก็ตั้งใจจะไป กรุง ราชคฤห์มหานคร เพราะว่าเวลาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกคู่มหาภิเษกกรรมณีได้พบ พระ เจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสาร ก็ว่าขัดคอกับใครจึงออกบวช พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่ได้ขัดคอใคร ฉันทต้องการพระโพธิญาณ พระเจ้าพิมพิสาร ขอสัญญาว่า ถ้าได้ทรงบรรลุภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ แล้ว ขอให้โปรดข้าพเจ้าก่อน พระพุทธเจ้าก็ทรงถือสัญญานี้แต่เผชิญมีความจำเป็น เมื่อพบกับ ปัญจ วัคคีย์ พระองค์ก็ได้สอน ปัญจวัคคีย์ เป็นต้น

ต่อมาเมื่อถึงเขต พระเจ้าพิมพิสาร บรมกษัตริย์ เมื่อ พระเจ้าพิมพิสาร ทราบแล้ว ก็พา บรรดาชาวบ้านเมืองทั้งหลาย ติดตามไปมีข้าราชการเป็นต้น ฟังเทศน์องค์สมเด็จพระจอมไตรบรม ศาสดา พอพระพุทธเจ้าเทศน์จบ พระเจ้าพิมพิสาร กับคนจำนวนเกือบทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง เป็น พระโสดาบัน และมีครั้งหนึ่งเข้าถึงไตรสรณคมน์ ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริย สงฆ์ เมื่อฟังเทศน์จบแล้ว ต่างคนต่างถวายทานกับพระพุทธเจ้าพระพุทธเจ้าก็พักอยู่ที่ เวฬุวัน ที่นี้ บรรดาเปรตทั้งหลายเหล่านั้นคอยมานานตั้ง 92 กัป และก่อนหน้านั้นอดมากก็กัปกัปกัไม่ทราบ เมื่อเห็น พระเจ้าพิมพิสาร ถวายทานก็ถวาย ถวายภัตตาหารก็ถวาย ถวายผ้าก็ถวาย ถวายอาหารก็ถวาย ถวาย เครื่องดื่มก็ถวาย ถวายกันทุกวัน ก็คอยกันทุกวัน แต่ก็ยังไม่ปรากฏว่า พระเจ้าพิมพิสาร อุทิศส่วนกุศล แก่กัทนไม่ไหว ก็ทำการประท้วงส่งเสียง

พระเจ้าพิมพิสาร ก็ไปถามพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธเจ้าเล่าให้ฟังเสร็จก็บอกว่า เปรต ต้องการการอุทิศส่วนกุศลจากพระองค์ ขอพระองค์ถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์ และอุทิศส่วนกุศล

ให้ พระเจ้าพิมพิสาร ก็ทำ บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน ให้เสวยภัตตาหาร ในราชนิเวศน์ เมื่อถวายทานเสร็จพระพุทธเจ้าโมทนา พระเจ้าพิมพิสาร ก็อุทิศส่วนกุศลก็จัดพระเต้าทองกรวดน้ำ พระเจ้าพิมพิสาร เดิมเป็นพราหมณ์มาก่อน พราหมณ์มีประเพณีของเขา ใครต้องการให้อะไรแก่ใครให้เทน้ำลงฝ่ามือ แสดงว่าเป็นการให้ ฉะนั้นการกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศล ท่านจึงหยิบพระเต้าทองแล้วหลังน้ำ เอน้ำหายกลงไป มีที่รับ และตั้งใจอุทิศส่วนกุศล อิทัง โน ญาตินัง โหตุ ซึ่งแปลเป็นใจความว่า ขอผลบุญจงสำเร็จแก่ญาติข้าพเจ้า เขวากันสั้นๆ แค่นี้เองนะ

บรรดาเปรตทั้งหลายที่คอยกันมานานอยู่แล้ว ก็ละอึดจากความเป็นเปรตทันที มีร่างกายสวย ผู้ชายก็เหมือนเทวดา ผู้หญิงก็เหมือนนางฟ้า มีความสวยเิบอิมขึ้นมาเต็มที่ กำลังดิหน้าดาก็สวย แต่ทว่าเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าไร้เครื่องแต่งตัว ไม่มีเสื้อไม่มีผ้า ไม่มีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์

หลังจากทำบุญเสร็จ พระพุทธเจ้าก็เสด็จกลับ ตอนกลางคืน บรรดาเทวดาแก้ผ้าทั้งหมดก็ได้แสดงตนแก่ พระเจ้าพิมพิสาร เป็นอันว่า พระเจ้าพิมพิสาร กำลังจะเข้าที่บรรทม ก็เริ่มจิตจับพระพุทธเจ้าเป็น พุทธานุสสติ อย่างที่บางคนภาวนาว่า พุทโธ ก็มีสภาพเดียวกัน เมื่อกำลังใจเข้าถึงอุปจารสมาธิ จิตเริ่มเป็นทิพย์ ก็เห็นบรรดาเทวดา นางฟ้าทั้งหลาย เข้ายืนข้างที่นอน เห็นเทวดา นางฟ้าทั้งหลายยืนแก้ผ้าหมด แต่หันหลังให้นะ เห็นแก้ผ้าทั้งหมด พระเจ้าพิมพิสาร ก็แปลใจ คิดว่าเป็นกลาง เปรตวันนั้นมาขอส่วนบุญ แต่วันนี้ทั้งหมดที่แสดงตนสวยสดงดงาม แต่ไม่มีเสื้อผ้าจะนุ่ง ไม่มีเสื้อผ้าจะใส่

ตอนเช้าก็ไปถามองค์สมเด็จพระจอมไตรว่า ภันเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ เมื่อวานนี้พระองค์แนะนำข้าพระพุทธเจ้า ให้เลี้ยงภัตตาหารแต่พระสงฆ์ก็ทำแล้ว อุทิศส่วนก็อุทิศแล้ว แต่ว่าเมื่อคืนนี้แปลกไม่มีเปรต แต่มีเทวดา นางฟ้าจำนวนมาก แต่ทุกคนไม่มีผ้านุ่ง ไม่มีผ้าห่ม พระพุทธเจ้าก็บอกว่า บรรดาเปรตทั้งหลายที่แสดงตนเป็นเทวดานางฟ้า ก็เปรตพวกนั้นเอง เมื่อได้โมทนาส่วนกุศล แต่ว่าเขาไม่เคยถวายผ้าไตรจีวรในพระพุทธศาสนา คำว่า ผ้าไตรจีวรนี้ก็หมายถึงว่า ผ้าเช็ดหน้า 1 ผืน หรือสบง 1 ตัวก็ใช้ได้ก็เหมือนอย่างบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายถวายสังฆทาน มีผ้าไตร 1 ผืน มีอาหารเป็นต้น ต้องมีผ้า 1 ผาเป็นอย่างน้อย อย่างกว้างก็ ขาวก็ใช้ได้เพราะว่าบรรดาเปรตพวกนี้ชาติก่อนไม่เคยทำไว้ เมื่อถึงเวลาเป็นเทวดา จึงไม่เครื่องแต่งกาย พระเจ้าพิมพิสาร ก็ถามว่า จะให้ช่วยอย่างไร องค์สมเด็จพระจอมไตรก็บอกว่าเอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าตั้งใจจะสงเคราะห์เขาก็ให้ตั้งใจถวายผ้าไตรจีวรในพระพุทธศาสนา จะเป็นผ้าไตรชุดเดียว หรือผ้าผืนเดียวก็ได้แล้วอุทิศส่วนกุศลให้เขาทั้งหลายก็จะมีเครื่องประดับเป็นทิพย์ทันที

เมื่อ พระเจ้าพิมพิสาร ถามองค์สมเด็จพระชินศรีแล้ว ก็ปฏิบัติตามนั้นนิมนต์พระพุทธเจ้าใหม่ นิมนต์พระสงฆ์ใหม่ ถวายภัตตาหาร และถวายผ้าไตรจีวรแล้วอุทิศส่วนกุศลก็เป็นอันว่าเทวดาทุกคนก็มีสุขกันไป

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย วันสารทเขาว่าเป็นวันปล่อยผี ในความจริงแล้ว เขาก็ไม่ได้ปล่อย ท่านทั้งหลายที่มีญาติตายไปแล้วก็กลับก็ตามที่เขามีทุกขเวทนาอยู่ก็ดี เป็นเปรตก็ตาม เป็นสัมภเวสีก็ตาม เวลานี้เขากำลังรอโมทนาส่วนกุศลอยู่

ฉะนั้นวันนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท ปฏิบัติตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมครูซึ่งมีอานิสงส์ใหญ่ แต่เป็นมหากุศล นั่นก็คือ หนึ่ง ถ้ามายังวัด ตั้งใจมัสการพระพุทธรูปเป็น พุทธานุสสติ ตั้งใจไหว้พระสงฆ์ เคารพพระสงฆ์เป็น สังฆานุสสติ ตั้งใจฟังธรรมเป็น ัมมานุสสติ ถ้าถวายทานแต่ พระสงฆ์เป็นอานิสงส์ใหญ่มาก ถ้าทุกท่านต้องการให้ญาติของท่านที่ตายไปแล้วมีความสุขเป็นการปล่อยผี ให้ทุกท่านปล่อยกัน ดังนั้นเวลาเทศน์จบทยกแนะนำให้อุทิศส่วนกุศล จะใช้คำสั้นๆ ก็ได้นะ เพราะคำญาติ ไม่รู้ว่าก็กลับ ก็ร้อย ญาติที่แสนคนที่ตายไปแล้วกาลก่อน คำว่าญาติ มันรวมหมด ให้ใช้คำอุทิศส่วนกุศลสั้นๆ ก็ได้เหมือน พระเจ้าพิมพิสาร ว่า อิทัง โน ญาติินัง โหตุ ซึ่งแปลเป็นใจความว่าขอผลบุญนี้จงสำเร็จแก่ญาติข้าพเจ้า เคียงแต่นี้ ท่านบรรดาพุทธบริษัท ที่เขาตั้งใจมารับโมทนาได้ จะเปลี่ยนเป็นสภาพจากความเป็นเปรต เป็นสัมภเวสี เป็นเทวดานางฟ้าทันที และที่สำคัญ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ก็ได้เคยถวายผ้าไตรจีวรในพระพุทธศาสนาแล้ว เฉพาะผ้าไตรจีวรทั้งชุดก็ดี สบงตัวเดียวผ้า อังสะตัวเดียวก็ตาม หรือผ้าเช็ดหน้าหนึ่งผืนก็ใช้ได้ ใช้ได้หมด เพียงเท่านี้เขาก็มีเครื่องประดับความเป็นทิพย์

เอาละบรรดาพุทธบริษัท วันนี้ร่างกายก็ยังไม่ดีนัก เมื่อคืนนี้ก็ยังไม่ดีนักเวลานี้ก็ปวด ก็ขอแนะนำบรรดาท่านพุทธบริษัทซึ่งเป็นสาวกของพระบรมครูว่าการทำบุญวันนี้ ทุกคนจงอย่าคิดว่า อุทิศส่วนกุศล แล้วบุญท่านจะหมดไปนะ ว่าเราทำเกือบตาย เสียไปหมด ไม่ใช่อย่างนั้น บุญที่ทุกคนทำ ทุกคนได้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ทั้งหมด ท่านถวายทานก็ดี ท่านสารททานศีลก็ดี ฟังเทศน์ก็ดี ฟังพระสวดก็ดี ทั้งหมดนี้เป็นบุญ รวมทั้งหมดนี้ทุกคนได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ และ

ประการที่ 2 เมื่ออุทิศส่วนกุศลแล้ว บุญร้อยเปอร์เซ็นต์ นี้ท่านไปหมดไปไม่ยุบไป มีแต่เพิ่มขึ้น เพราะการที่เขาโมทนา เขาก็มีความสุขเท่าท่าน เป็นเทวดานางฟ้าได้ แต่บุญที่ท่านให้ไปไม่ได้หมด ตัวอย่างปรากฏเหมือนเรื่อง พระอนุรุทธ เวลามันเหลือ 2 นาที

เมื่อ พระอนุรุทธ ตั้งใจให้เจ้านายโมทนาส่วนกุศลแล้ว ก็ถามท่านปัจเจกพุทธเจ้าว่า บุญที่เราให้เขาโมทนาจะยุบไปไหน พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ถาม พระอนุรุทธ ว่า สมมติว่า ท่านมีคบบเพลิง แต่ก็มีไฟด้วย แต่คนอื่นเขามีแต่คบบไม่มีไฟทุกคน ต่างเอาคบบมาต่อไฟจากคบบของโยม แสงสว่างจากคบบเสมอกันหมด ถามว่าแสงไฟจากคบบของโยมมันจะหมดลงหรือน้อยไปไหม พระอนุรุทธ ตอบว่า ไม่น้อย เป็นอันว่า การอุทิศส่วนกุศลนี้ก็เช่นเดียวกัน ให้เขามีความสุขได้ แต่บุญกุศลที่ให้เขาไปไม่ยุบตัวลง มีเท่าเดิม และยังเพิ่มเมตตาบารมี

เอาละ บรรดาท่านญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้เทศน์ไม่ค่อยไหว เพราะเมื่อคืนก็หลับนอนน้อยไปหน่อย ขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ที่ได้ทำบุญแล้ววันนี้ทั้งหมด จงมีความสุข สวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุรณ์พูนผลและจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และ

ปฏิภาณ ขอทุกคนปรารถนาสิ่งใด ขอให้ได้สิ่งนั้นสมปรารถนาทุกประการ อาตมภาพแสดงพระ
ธรรมเทศนามาในปญญาภิกขา จึงขอยุติพระธรรมเทศนาลงแต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง พระเวสสันดร

แสดงเมื่อ

วันพฤหัสบดีที่ 4 ตุลาคม 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

บุญญาภิ ปรโลกัสมิง ปติฏฐาโหนติ ปาณินันติ ปี

วันนี้เป็นวันออกพรรษา อาตมภาพจะแสดงพระธรรมเทศนาความเป็นมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่แต่เฉพาะ พระเวสสันดร ไซ้ใหม่ อาจารย์หง่า แก้วใหม่ พระเวสสันดร อธิษฐานตั้งแต่เมื่อไร เป็นอันว่า วันนี้ตามปรกติทางวัดต่างๆ เขาเทศน์เรื่อง พระเวสสันดร กัน แต่ก็ฟังกันเรื่อยมาเฉพาะเรื่อง พระเวสสันดร แต่ก็มีข่าวเล่าลือตามหนังสือเขาบอกว่า บุคคลใดฟังเรื่อง พระเวสสันดร เหมือนคาถาพันจบ โดยไม่ลูกจากที่ จะไม่ตกรก แต่ความจริงใช้อย่างนั้น ถ้าไม่ลูกจากที่แล้วไปบีบคั้นตกรกไซ้ใหม่ล่ะ วันนี้จะขอนำเรื่องราวต่างๆ ของ พระเวสสันดร หรือ พระพุทธเจ้านั่นเอง มาแสดงแม่บรรดาท่านพุทธบริษัทเป็นเฉพาะตอนๆ ที่มีความสำคัญ

ก็เป็นอันว่า องค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าคือ สมณโคดม บรรดา พระพุทธภูมิมา สิ้นเวลาสี่สงไขยกับแสนกัป เริ่มต้นตั้งแต่ สมเด็จพระพุทธที่ปังกร เป็นต้น เมื่อ สมเด็จพระพุทธที่ปังกร บรรลุอุกฤษิณสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว เวลานั้นองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว เป็นชาวบ้านธรรมดาเมื่อฟังพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีความเลื่อมใส ที่ว่าการบรรลุเป็นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดานี้มีความสำคัญมากเป็นการช่วยบุคคลให้พ้น จากความทุกข์ จึงเข้าไปกราบพระพุทธเจ้า เมื่อสมัยที่ฟังเทศน์จบ ตั้ง นโม เป็นการ บรรณาการ พุทธ ภูมิ ตาหง่า แก้วไม่รู้เลยหรอหนี่ แหม นี่ฉันเอาต้นมาเลยนะ แล้วเมื่อพระพุทธที่ปังกรได้ฟังแล้วก็ทรง เข้ามาน ไซ้ พุทธญาณ จนกระทั่งทราบ แล้วก็ตรัสว่า โภ ปุริสเส คุกร บุษยผู้เจริญ นับตั้งแต่เวลานี้ เป็นต้นไป สิ้นเวลาสี่สงไขยกับแสนกัป เธอจะได้บรรลุเป็นพระพุทธเจ้าในนามว่า พระสมณโคดม จำให้คินะ หลังจากนั้นมาก็มีผู้ชายหนึ่งคน ผู้หญิงหนึ่งคนเข้าไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธที่ปังกร อธิษฐานตัวขอเป็นพ่อพระพุทธเจ้าเป็นแม่พระพุทธเจ้า ดีไหม แล้วก็มิดีกสองคน เด็กผู้หญิงหนึ่ง คน เด็กผู้ชายหนึ่งคน เข้าไปอธิษฐานขอเป็นลูกตลอดไปจนกว่าจะเป็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ ทรงพยากรณ์ว่า ก็เป็นไปตามนั้นทุกคนเหมือนกัน นี่ในตอนต้นนะ จำไว้ให้คินะ ตาหง่า นะ สี่ สงไขยกับแสนกัป แก้วไม่ได้เคยฟังมาเลยนี้

หลังจากนั้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงบำเพ็ญบารมีเรื่องมาตอนนี้ก็มาเข้า เรื่อง พระเวสสันดร เป็นชาติสุดท้ายที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จะทรง บรรลุอุกฤษิณสัมมาสัมโพธิญาณในชาติต่อไปตอนที่ เป็น พระเวสสันดร นั้น บรรดาญาติโยมพุทธ บริษัทเรื่องราว พระเวสสันดร นะ ฟังกันมานานแล้ว จะขอตัดตอนเฉพาะที่มีความสำคัญคือว่า องค์

สมเด็จพระภคवंธเมื่อเกิดเป็น พระเวสสันดร นะ คำว่า เวสสันดร ก็แปลว่า ทรอกพ่อค้า ไม่ได้เกิดในวัง เวลานั้นปรากฏว่า พระเจ้าแม่ตั้งครรภ์แก่เต็มที่แล้ว ก็อยากจะไปเที่ยวตลาด ลาพระราชสวามีๆ ก็อนุญาต พอไปถึงหน้าร้านค้าทรอกพ่อค้า ก็คลอด พระเวสสันดร ออกมา ถือเราใครเป็ฯหมดดำแยละ หมอดำแยเวลานั้นเขาไม่ได้ตามไปด้วย ก็ต้องใช้นางฟ้า บรรดานางฟ้าเทวดาทั้งหลายก็มาช่วยกันชำระสะสางเป็นอันดี เมื่อคลอดเมื่อเขาชำระร่างกายดีแล้ว ก็ปรากฏว่าองค์สมเด็จพระประทีปแก้วแล้วเวลานั้น พอคลอดจากครรภ์มารดาใหม่ๆ ก็พูดได้เลย ใช้คำว่าอามะ ข้าแต่แม่ ขอเงินหนึ่งพันบาท จะให้ท่านก็จัดว่าเป็น ทานบารมี นะ ท่านแม่ก็ให้ ไข่มุข ตาหง่า ไข่นะ แกงจำได้นะ จำให้ก็ฟังทำไมละ เทสน์เรื่องอื่นต่อไปดีกว่า

และหลังจากนั้นเป็นต้นมา เป็นอันว่าในเมื่อ พระเวสสันดร โดขึ้นมาแล้วนี่เอาโตเลย พระราชบิดาก็มอบราชสมบัติให้ปกครอง

ขณะที่ พระเวสสันดร เกิด เอาเฉพาะวันเกิด ถอยหลังไปนิดหนึ่งนะ ก็มีแม่ข้างนำข้างเผือกมาจากป่า เอามาไว้ เอาลูกข้างมาไว้ในโรงช้าง ช้างตัวนี้ให้ใช้นามว่า ปัจฉัยนาค หรือว่า ปัจฉัยนาเคนทร์ เขาเรียกกันสองอย่าง ตามบาลีเรียก ปัจฉัยนาคเคนทร์ ตามภาษาไทยเรียก ปัจฉัยนาค ช้างตัวนี้ถ้าไปที่ไหนอยู่ที่ไหนฝนฟ้าจะไม่แล้ง ฝนจะตกต้องตามฤดูกาล เมื่อ พระเวสสันดร โดขึ้นมาแล้วก็ใช้ช้างตัวนี้เป็นช้างทรง

เมื่อหลังจากครองราชย์สมบัติแล้วก็ตั้งโรงงานสี่มุมเมืองที่จริงเขาตั้งหกโรงนะและก็ให้ทานทั้งกลางวันและกลางคืน ที่ฟังตอนนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทคุณุของกรรม คนที่ทำความดีอย่าง พระเวสสันดร นี่หาไม่ได้ การให้ทานนี้ให้ทั้งกลางวันและกลางคืน ตั้งโรงงานหกแห่ง แต่ว่าเวลาตอนเช้า พระเวสสันดร ก็จะทรงช้างไปเยี่ยมโรงงานทุกโรงงาน เพื่อไปดูความบกพร่องหรือมโ้บกพร่อง การให้ทานจะดีหรือไม่ หลังในขณะนั้นปรากฏว่า ใน เมืองกาลิงรัฐ เป็นเมืองที่ข้าวยากมาก แพงฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล เมืองกาลิงครรัฐ เวลานั้นอยู่ที่ เชียงตุง เวลานั้น จำไว้ นะ สง่านะ เมืองตักสิลา เวลานั้นก็อยู่ที่ กำแพงเพชร เวลานั้น จำไว้ด้วยนะ

เป็นอันว่าชาว เมืองกาลิงรัฐ ก็บังคับให้พระราชาทรงศีลรักษากุโอบสทพระราชกรัษากุโอบสทสิ้นเวลาสิบห้าวัน ฝนก็ไม่ตก ในที่สุดเขาก็มาประชุมกันว่าจะทำอะไรดี ต่างคนต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่า ช้างของ พระเวสสันดร มีอยู่หนึ่งเชือกชื่อ ช้างปัจฉัยนาค ช้างตัวนี้ถ้าไปที่ไหนฝนฟ้าจะไม่แล้ง ฝนจะตกต้องตามฤดูกาลทุกอย่าง เมื่อประชุมกันแล้ว จึงได้มอบให้เป็นอำนาจให้พราหมณ์แปดคนมาขอช้าง เข้าวันนั้น พระเวสสันดร ทรงนึกขึ้นมาในใจ ตอนเช้านะ บารมีเต็มที่แล้วคิดในใจว่า ทำไมหนอ คนทั้งหลายจึงต้องการแต่งตั้งภายนอก ต้องการเสื้อผ้าเราก็ให้เสื้อผ้า ต้องการเงินทองเราก็ให้เงินทอง ต้องการอาหาร เราก็ให้อาหารแต่การให้เพียงแค่นี้ก็ยังไม่เป็นที่พอใจของเรา ถ้าใครต้องการแขนซ้าย เราก็จะตัดแขนซ้ายให้ ใครต้องการแขนขวา ก็จะตัดแขนขวาให้ ใครต้องการดวงตา จะควักดวงตาให้ ต้องการใจ จะควักใจให้ นี่เป็นความตั้งใจของท่าน

ตอนนั้นเวลาที่ทรงช้างไปจะเยี่ยมโรงงาน ก็ไปพบพราหมณ์แปดคนพอดีพราหมณ์ก็เล่าความเป็นมาที่ เมืองกาลิงครัฐ เขาส่งมา ว่าเวลานี้ เมืองกาลิงครัฐ ฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล คนอดอยากมาก อยากจะขอพระราชทานอภัย ขอขี้มช้างไปสักหัวคราว เพื่อให้ฝนมันตก เมื่อชาวบ้านมีความอุดมสมบูรณ์ดีแล้วก็จะกลับมาส่งให้ พระเวสสันดร ก็อนุญาตมอบให้ไป

ตอนนี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท จะเห็นว่าคนทำความดีและก็ถูกลงโทษเพราะฉะนั้นเวลาที่ท่านทั้งหลายทำบุญทำกุศลกัน ถ้าถูกของกรรมมันมาสนองละก็ ก็อย่าไปโทษเรื่องบุญกุศลนะ ดูตัวอย่าง พระเวสสันดร เมื่อ พระเวสสันดร พระราชทาน ช้างปัจจัยนาค ให้แก่พราหมณ์แปดคนไป

ก็เป็นอันว่าบรรดาประชาชนทั้งหลายทั้งเมืองโกธ พระเวสสันดร ที่ความจริงเขามีกินมีใช้ เพราะ พระเวสสันดร นะ หว่า พระเวสสันดร ให้ ช้างปัจจัยนาค ช้างคู่บ้านคู่เมืองไปกับพราหมณ์แปดคน ก็จึงคนต่างมาประชุมกันล้อมพระราชวัง มากันมาก ยกขบวนกันมา ให้พระราชบิดาทรงจับ พระเวสสันดร ออกจากเมืองไป ให้เนรเทศ พระราชบิดาก็ทรงทราบถึงความผิดของ พระเวสสันดร ไม่มี แต่ว่าเสียงของประชาชนเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าประชาชนเขาไม่สนับสนุนก็เป็นพระราชอาชญาไม่ได้ ก็มีความจำเป็นจำใจต้องให้ พระเวสสันดร ออกจากพระราชนิเวศน์ไปสู่ เขาเวทท ดอนนี้ก็ข้อนยาวถอยหลังมานิดหนึ่งว่าทำไม พระเวสสันดร สร้างความผิดขนาดนั้น ประชาชนจึงไม่ชอบใจ ความจริงเมื่อ ช้างปัจจัยนาค ไปแล้ว พระเวสสันดร อยู่องค์เดียวฝนก็ไม่แล้ง เพราะบุญท่านมากโช้ไหมถึงแม้ว่าฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ชาวบ้านก็ไม่อด การตั้งโรทานมาหกแห่งนี้จะกินกันเมื่อไหร่ก็ได้ จะใช้เมื่อไหร่ก็ได้ ต้องการอะไรก็ให้ ต้องการเงินก็ให้เงิน ต้องการทองให้ทอง ต้องการของใช้เสื้อผ้า ผ้าน่อนท่อนสไบก็ให้ทุกอย่างแต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจ

เมื่อบรรดาประชาชนมาล้อมแบบนั้น ทีนี้ท่านอรรถกถาจารย์บอกว่าเป็นเรื่องของเทวดา นี้จำให้ตึ้นะ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทนะ ทำบุญกันแล้วเวลาป่วยไข้ไม่สบายบ้าง มีเรื่องราวต่างๆ บ้าง ก็มักจะมาโทษพระว่าพระไม่ช่วย แต่ความจริง พระเวสสันดร ท่านก็เป็นพระอย่างหนักอยู่แล้วนะ ท่านอรรถกถาจารย์บอกเป็นเรื่องของเทวดาบันดาลเพื่อจะใช้ พระเวสสันดร ปฏิบัติ เนกขัมมบารมี

ทั้งนี้ก็เพราะว่าคนที่จะเป็นพระพุทธเจ้าได้ต้องปฏิบัติบารมีครบสิบประการให้ครบถ้วนเวลานั้น พระเวสสันดร ยังมีเมียคือ พระนางมัทรี เนกขัมมบารมี ก็ยังไม่มี และก็ประการที่สอง สิ่งที่เป็นการบังคับ คนที่จะเป็นพระพุทธเจ้าได้นั้นจะต้องสละลูกสละเมียเป็นทาน ถ้ายังไม่ให้ลูกไม่ให้เมียเป็นทานเพียงใด ยังจะบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้ ทีนี้เมื่อบุญอย่างอื่นมันครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว ยังขาดการให้ลูกให้เมียเป็นทาน เทวดาจึงบันดาลให้ชาวบ้านทั้งหมดโกธ พระเวสสันดร ทั้งๆ ที่เหตุไม่ควรจะโกธ พวกมันมาชุมนุมให้ พระเจ้ากรุงสัตยชัย จับ พระเวสสันดร ออกจากพระราชนิเวศน์

เมื่อลูกจับแบบนั้นพระราชบิดาก็เห็นใจมีความจำเป็น พระเวสสันดร ก็ขออภัย ว่าก่อนจะไปขอให้
สัตตศตกรมหาทาน ก่อน คือ ให้ทานอีก ทั้งๆ ที่เขามาदानะ ตาหง่า นะ ยังให้ทานอีกเห็นไหม

เมื่อให้ทานเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จะนั่งรถไป เมื่อนั่งรถไปประหวาดทาง มีม้าเทียมสองตัวนั่งรถ
ม้าไป ขณะที่นั่งรถม้าไปนั้นเวลานั้นก็มีพรหมณ์สองคนมาขอม้าเสียอีก พระเวสสันดร ก็ให้ ที่นี้
เมื่อเหลือแต่รถนี้จะไปอย่างไร ในเมื่อเทวดาบันดาลให้ถูกจับ ก็ต้องเป็นเรื่องของเทวดา เทวดาก็ต้อง
แปลงเป็นม้ามาลากรถ ดีไหม ตาหง่า แกละมั่งเป็น สมัยนั้นนะ เทวดาก็แปลงเป็นม้ามาลากรถ
เป็นอันว่าถึง เขาวงกต ก่อนที่จะถึง เขาวงกต ก็พระอินทร์ก็สั่ง วิษณุกรรมเทพบุตร ให้มาเนรมิต
สถานที่อยู่สร้างอาศรมสวยตามความต้องการของเทวดา อาศรมมีสองหลังอาศรม หลังหนึ่งเขียนว่า
ที่นี่เป็นที่อยู่ของ พระเวสสันดร อีกหลังหนึ่งเป็นที่อยู่ของ พระนางมัทรี กับลูกทั้งสองคน มีที่
ราบเรียบ มีสนามหญ้า มีสระโบกขรณี มีดอกบัวสวยสดงดงามมาก

เป็นอันว่า เมื่อถึง เขาวงกต แล้ว พระเวสสันดร ก็ตรัสเรียก พระนางมัทรี เข้ามาว่าเวลานั้น
เขามีเครื่องทรงถวายไว้ให้ ให้แต่งตัวถวาย ว่านับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป มัทรี เธอกับฉันต้องอยู่ห่าง
จากกันนะ จะร่วมกันอยู่ในฐานะสามีภรรยาไม่ได้ ฉันจะถือ เนกขัมมารมี พระนางมัทรี มีปฏิบัติ
ตาม เป็นอันว่า เนกขัมมารมี เข้าถึงแล้วนะ เป็นบารมีที่มีความสำคัญ

ต่อไปความสำคัญก็มีอีกว่าจะต้องสละลูกสละเมียเป็นทาน ก็เป็นอันว่าขณะนั้น พระนาง
มัทรี ในตอนเช้าก็ไปหาผลไม้มาเลี้ยง พระเวสสันดร ตอนบ่ายก็กลับลูกทั้งสองคนก็อยู่กับพ่อ
ตอนนี้ก็เทวดาบันดาลอีก ตา ชูชก แกมีเมียสาวเหมือนอย่าง ตาหง่า นี้นะ สะ สะ ตาหง่า นี้พันซ์
เดียวกับ ชูชก สะ สะ สะ สำหรับ ตาหง่า ไม่ได้ขอทาน ชูชก ก็ขอทานนะ ตาชูชกแกอยู่กับ อมิตตดา

ขอเล่าลัดๆ เรื่องนี้ เพราะทุกคนก็ทราบกันอยู่แล้ว เทวดาก็บันดาลคิดว่า ถ้า พระเวสสันดร
ไปสละลูกเมียเป็นทาน จะไม่มีโอกาสบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ จึงบันดาลให้ นางอมิตตดา
มีความรู้สึกว่เวลานี้เราจะไปตักน้ำตักทำหาฟืนภายนอก คนอื่นเขาเยาะเย้ยว่าหญิงสาม มีความสวย
ขนาดนี้ ทำไม่มีผัวแก่ ชูชก นะแก่แก่มาก ทั้งแก่ด้วยและรูปร่างก็ไม่สวย ก็เทวดาก็บันดาลใจให้
นางอมิตตดา มีความรู้สึกว่เวลานี้ พระเวสสันดร ออกป่า มีลูกสาวกับลูกชายรวมกับสองคนให้ ตา
ชูชก ไปขอลูกสาวกับลูกชาย พระเวสสันดร มาเป็นทาสรับใช้เธอจะไม่ออกจากบ้านต่อไป ชูชก ก็
ตามใจเมีย ก่อนจะออกไปก็หาอาหารเครื่องกินเครื่องใช้อุดมสมบูรณ์หมดให้แก่เมียไว้ ก็สั่งว่าถ้าไป
แล้วอย่าออกจากบ้านนะ แต่ทว่า ชูชก ออกจากบ้านไปไม่นานไม่กี่วัน อมิตตดา ก็มีตัวใหม่ เห็น
ใหม่ ตาหง่า

นี่เพราะกฎของกรรมอะไรจำได้ไหม กฎของกรรมที่ อมิตตดา ต้องมีผัวแก่ตามพระบาลี
ท่านบอกว่า ในชาติก่อนเวลาที่บูชาพระใช้ดอกไม้สีขาวๆ บูชาพระนี้ใครบูชาพระวันนี้มีดอกไม้
สีขาวไหน จำให้คินะ แล้วต่อมาภายหลังเอาดอกไม้สดๆ มาบูชาพระจึงได้สามีหนุ่ม นี่เป็น
เกร็ดความรู้ นะ

หลังจากนั้นเมื่อซุชกเข้าไปแล้ว เข้าไปใกล้สถานที่อยู่ของ พระเวสสันดร ในเมื่อ พระนาง มัทรี เวลาเช้าก็ออกสู่ป่าไปหาผลไม้เวลานั้น เทวดาอีก เทวดานี้ยุ่งจริงๆ นะ แต่ความจริงถ้าเทวดา ท่านไม่ยุ่ง พระพุทธเจ้าก็เป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้เทวดาก็นับดาลให้ผลไม้ที่อยู่ใกล้ๆ หายหมดไม่มี ต้องไปไกลแสนไกลแล้วก็หาได้ยาก กลับคิดเวลา เมื่อเป็นเวลาที่ พระนางมัทรี จะกลับมาเวลานั้น ซุชก ก็ยังขาดสองกุมารไม่เสร็จ ก็แปลงเป็นเสือเป็นสิงห์ขวางทาน ไม่ให้มาเสียดีก เสียเวลาไปนาน

ผ่าน ซุชก อยู่ป่า ไปผูกเปลอยู่ที่ต้นไม้ก็คิดว่าเวลานี้เวลาเช้า พระนางมัทรี ยังอยู่เราไม่เข้าไป เพราะผู้หญิงยังมีความตระหนี่ในบุตร ยังมีความรักลูกมาก ถ้าตอนสายเข้าไปหา พระเวสสันดร ไปขอ พระเวสสันดร ก็ทรงอนุญาต

ขอเล่าลัดๆ เมื่ออนุญาตแล้ว ตาซุชก แทนที่แจะปรานี กลับนำเอาวัลย์มาผูกมือทั้งสอง กุมาร กัณหา และ ชาลี เขี่ยนตีต่อหน้า พระเวสสันดร จุดกระชากลากไป ตอนนั้น พระเวสสันดร ขึ้นเกือบแตกนึกในใจว่า นี่ลูกของเรามาทำขนาดนี้เชียวหรือ ชักพระขรรค์คิดจะฆ่า ต่อมาบุญก็คลใจคิดว่า นี่เราให้เขาแล้ว เขาเป็นข้ากับเจ้า บ่าวกับนาย เขาจะทำยังไงก็ปล่อยเขา ต้องเข้าไปในห้อง ไม่สามารถจะมองดูได้ เมื่อ ซุชก จุดกระชากลงมา เมื่อสองกุมารไม่มาตามใจก็ตีบ้างทุบบ้าง ตาม จังหวะของแจะ ไซ้ใหม่ พอถึงเวลาตอนเย็น แก็ก็ไปนอน เวลาแจะนอนแก็ก็ไปผูกเปลนอนบนยอด ไม้ พาสองกุมารผูกไว้โคนไม้ ตอนนั้นเทวดาก็ต้องแสดงตัว เทวดานี้เป็นเทวดาที่แสดงตัวเป็น พระเวสสันดร มาอุ้ม ชาลี ให้นอนบนตัก นางฟ้ามาแปลงตัวเป็น พระนางมัทรี มาอุ้ม กัณหา ให้นอนบนตักให้กลับ

ตอนนี้ก็มาว่าถึงกฎของกรรม ว่าทำไมคนที่เป็นเจ้าขนาดนั้น มีบุญญาธิการมากและที่ พระเวสสันดร ก็ให้ดีๆ ทำไม ซุชก ถึงต้องดี ก็มาดูกฎของกรรมกับกฎของกรรมนี้ กัณหา และ ชาลี ต้องถูกจุดกระชากลากไปและถูกตีแบบนั้น ก็เพราะว่าอรรถกถาจารย์ ท่านกล่าวบอกว่า ในสมัยชาติก่อน กัณหา และ ชาลี ทั้งสองคนนี้เป็นลูกของชวานา ในเมื่อพ่อแม่ตกล้ำไว้แล้ว ก็มีควายแก่ตัวหนึ่งมันข่อยมากกินข้าวกล้าเรื่อย พ่อแม่ก็ให้ลูกไปไล่ ไล่ไปสักครู่หนึ่งก็กลับมา มากันใหม่ทำอย่างนี้ทุกวัน เมื่อควายแก่มากินข้าวกล้า ลูกก็ถูกดูถูกว่าจากพ่อแม่ ทีนี้มาวันหนึ่งสองกุมารจึงว่าเจ้าควายแก่ตัวนี้มันจัญไร ทำให้เราถูกว่า ถูกด่า ถูกตีทุกวัน ไล่มันก็ไม่จำ ตีมันก็ไม่จำ คิดว่าวันพรุ่งนี้ถ้ามันมา เราจะเอาเชือกสนตะพายเอาไปผูกจุมกและก็นำไปผูกกับโคนต้นไม้ดีเสียให้หน้าใจ จึงนำไม้เรียวหนามมาและช่วยกันทำแบบนั้นแล้วก็ดี ทั้งหมดกฎของกรรมเพียงเท่านี้ บรรดาท่านพุทธบริษัทชาติเกิดเป็นชาติสุดท้ายของ กัณหา และ ชาลี ควายตัวนั้นเกิดมาเป็น ซุชก เด็กทั้งสองคนเกิดเป็น กัณหา และ ชาลี จึงได้ถูกซุชกตีแบบนั้น นี่เป็นกฎของกรรมเก่า จำให้ตึนะ

ในกฎของกรรมนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท คนที่เกิดมาในโลกนี้ยังมีกรรมสองอย่าง กฎของกรรมที่เป็นบุญที่เราทำมาในกาลก่อนทำให้เรามีความสุขและมีทรัพย์สิน เราเคยให้ทานชาตินี้ เราจะมิตทรัพย์สมบัติ ถ้าเคยให้ทานในแดนที่พระสงฆ์เรียกว่า ปุณฺณักเขตตัง เป็นเนื่อนาบุญของ

โลกนะ ตาหง่า ไซ้ใหม่ และว่าเนื้อนาบุญนี้ ใอันนี้มันสามแปลง แปลงที่หนึ่งลุ่มเกินไป พอหว่านข้าวเจ้าลงไป นำเข้ามาท่วมข้าวตายหมด อีกแปลงหนึ่งตอนเกินไป หว่านข้าวแล้วน้ำเข้ามาไม่ถึงข้าวตายหมด อีกแปลงหนึ่งเรียกว่า แปลงดี ๆ หว่านข้าวไปแล้วก็พอดีข้าวขึ้น ได้รับผลสมบูรณ์ฉันใด บรรดาปฏิภาท คือ พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาก็เช่นเดียวกัน ไม่ใช่ว่าห่มผ้าเหลืองแล้วก็จะดีเหมือนกันทุกคนก็ไม่แน่เสมอไปถ้าบังเอิญไปพบกับพระสงฆ์ที่ทูลเกล้า ก็เหมือนกับหว่านข้าวที่ตอนเกินไป หรือ ว่าลุ่มเกินไป ตอนเกินไปข้าวก็แห้ง ลุ่มเกินไปน้ำก็ท่วม เสียหายผลไม่มี ถ้าไปเจอพระสงฆ์ที่มีคุณธรรมความดีสมบูรณ์บริบูรณ์ การหว่านข้าวก็เหมือนกับมาดีหว่านข้าวได้ผลดี

ข้อนี้ฉันใดบุญกุศลที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายทำมา คนที่เกิดมาในโลกนี้มีฐานะไม่เสมอกันเพราะอะไร เพราะผลของท่าน เพราะว่าทำให้ท่านให้ท่านให้ท่านอยู่ในเขตที่มีบุญใหญ่ อานิสงส์ใหญ่ เกิดมาชาตินี้ก็เป็นคนร่ำรวยมีทรัพย์สินมาก การให้ท่านถึงแม้ว่าจะมีปริมาณมาก ถ้าให้ท่านกับบุคคลผู้ที่มีบุญน้อยอานิสงส์ก็น้อย ให้มากก็ยังได้น้อย เรื่องนี้ น่าจะเทศน์เรื่อง เทโวโรหนสูตร พวกนี้ละ

ก็รวมความว่า การให้ท่านบรรดาท่านพุทธบริษัทต้องเลือกเขต ถ้าต้องการจะให้บุญมาก ก็เลือกพระที่มีความดีมาก ตั้งแต่พระอรหันต์ต้องมาถึงพระปุถุชนมีผลไม่เท่ากับเพราะว่าการให้ท่านกับพระอรหันต์ลงมาที่จะถือว่าเป็นท่านส่วนบุคคลถ้าท่านที่มีความสำคัญที่สุด ไม่ต้องเลือกคนก็คือ สังฆทาน สังฆทานที่พระผู้รับจะมีคือบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ก็ตาม อานิสงส์สังฆทานนั้นสมบูรณ์บริบูรณ์มากโดยเฉพาะอย่างยิ่งอานิสงส์สังฆทานถ้าให้กันบ่อยๆ จริงๆ ไม่ต้องเอาชาติหน้าเอาแค่ชาตินี้ก็พิจารณากันได้ รู้ว่าเวลาถึงเวลายกแผ่นดินแดนเข็ญ ฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ถ้ามีความเดือนร้อนกัน คนที่ถวายสังฆทานบ่อยๆ จะมีความเดือนร้อยเหมือนกัน แต่จะมีการคล่องตัวดีกว่า คนที่ไม่ถวายสังฆทาน นี้เคยสังเกตมามากแล้วนะ

ถ้าตายจากความเป็นคน เป็นเทวดาก็ดี เป็นนางฟ้าก็ดี เป็นพรหมก็ดี จะมีทิพยสมบัติมาก ถ้าจุติจากเทวดาหรือนางฟ้าหรือพรหมก็ตามลงมาเป็นคน คนที่ถวายสังฆทานนี้ต้องเป็นมหาเศรษฐี เขามีเกณฑ์บังคับว่าเป็นอนุเศรษฐีนะ เป็นเป็นไม่ได้ทรัพย์น้อยเกินไป จะต้องเป็นมหาเศรษฐี ที่นี้การถวายสังฆทานทำอะไร มันมีวิธีที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย นำชุดสังฆทานมาถวายหลายท่านนั้นเป็นสังฆทานพร้อมมูล

แล้วประการที่สอง การที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทนำภัตตาหารมาถวายแก่พระสงฆ์ในวันนี้เป็นคณะสงฆ์ ข้าวของท่านทุกเม็ด แขนงของท่านทุกชิ้นและทุกช้อนเป็นสังฆทานหมด ที่นี้ผลที่บรรดาท่านพุทธบริษัททำในวันนี้ ก็ชื่อว่าท่านของท่านเป็นทานดีที่สุดที่ถวายสังฆทานแล้ว ถ้าจะถามว่านางพระบางองค์ที่รับสังฆทานไม่สมบูรณ์บริบูรณ์ในศีล และมีความบกพร่องในวินัยจะทำอย่างไร

ก็ขอกล่าวว่าการถวายสังฆทานไม่ได้หมายถึง ส่วนบุคคล คนที่ไม่มีความบริสุทธิ์รับสังฆทานตนกรเองเจ้าของทานเขาได้อานิสงส์ของท่านครบถ้วนบริบูรณ์เพราะฉะนั้นขอบรรดาพ

หะบริษัททั้งหลาย เวลาที่จะถวายอะไรกับพระนะ ทางที่ดีก็บอกว่าส่วนนี้ทั้งหมดฉันถวายสังฆทาน ถ้าบังเอิญพระไปที่บ้านไม่ครบสิ่งถวายสังฆทานให้พระไม่ครบสิ่งก็ไม่เป็นสังฆทาน แต่ว่าถ้าพระองค์นั้นเป็นผู้แทนสงฆ์ ไปองค์เดียวก็เป็นถวายสังฆทานเหมือนกัน

ถ้าบังเอิญพระเดินมาที่บ้านสามองค์ หรือสององค์ หรือองค์เดียว มันถึงเวลาภัตตาหารพอดี ก็นิมนต์พระไปฉันข้าวอย่างนั้นเป็น **ปาฏิปุตตสิกทาน** อานิสงส์ดีเหมือนกัน แต่น้อยกว่าสังฆทาน หลายแสนเท่า แต่เราก็ยังมีศรัทธาในการให้แต่ก็ควรจะมีบางส่วนสักเล็กน้อย ถ้ามีของเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม หรือสวดคำสักหนึ่งบาทก็ตา บอกว่าส่วนนี้ของฉัน ขอให้ถวายเป็นสังฆทาน ขอให้นำไปวัด อย่างนี้อานิสงส์ของบรรดาท่านพุทธบริษัทจัดว่าเป็นกรณีพิเศษ

เอาละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทผู้เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์วันนี้เทศน์ เรื่อง **พระเวสสันดร** เทศน์แล้วหรือ ไซ้ใหม่ อย่าลืมนะว่า **พระเวสสันดร** บำเพ็ญบารมีมาสื่อสงไขย กับแสนกัป เริ่มต้นตั้งแต่ **สมเด็จพระพุทธะที่ปังกร** เป็นองค์แรก เวลานี้เวลาฉันจะหมด ก็เทศน์ อานิสงส์ของท่านให้ฟัง และการให้ท่านนั้น บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อย่าคิดว่าเราจะมีแต่ ความดีเสมอไป ไ้อักรรมที่เป็นอกุศลในชาติก่อนก็อาจจะสนองได้ คุณตัวอย่าง **พระเวสสันดร พระ เทวทัต พระพุทธเจ้า** กับ **พระเทวทัต พระเทวทัต** นะ ของเวรของกรรมพระพุทธเจ้ามาหลาย อสงไขยกัป แต่พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยสนองตอบ

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัทเทศน์ต่อไปไม่ได้แล้ว เวลามันเลยสามสิบนาทีก็ขอยุติพระ ธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐานอ้าง คุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้ง 3 ประการ จอจงคลบบันดาลให้ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผลและจงเจริญไปด้วย จตุพิชพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านมีความปรารถนาสิ่งใด ขอให้ได้เช่นนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมาพรับประทานวิสาขามานในฉัมมิกกถา ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนาเรื่อง เทโวโรหนสูตร

แสดงเมื่อ

วันศุกร์ที่ 5 ตุลาคม 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ

นี่ก็หมายความว่า เป็นวันตรงกับที่ พระพุทธเจ้าเสด็จจากดาวดึงส์ พอดีนี้อาจารย์สง่า ถวายทานว่าอย่างไร มตกถตานิ ไซ้ใหม่ มตกถตานิ ก็แปลว่าให้ทาน ทานนี้ให้ผลแก่บรรดาบุคคลที่ตายไปแล้ว วันนี้ก็เป็นการพอดี ตามธรรมเนียมออกพรรษาที่ดี วันตรุษสงกรานต์ที่ดี วันเข้าพรรษาที่ดี พระยายม งดการสอบสวน เพราะฉะนั้นคนที่ตายไปแล้วที่ยังไม่ลงนรก ยังไม่ไปสวรรค์ ยังรอการสอบสวนอยู่ มีโอกาสได้โมทนาระ อาจารย์สง่า นะ จันแกก็ไปกับเขาด้วยนะ ฮี ฮี ก็เป็นอันว่า สำหรับวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท จะขอเทศน์เรื่อง เทโวโรหนสูตร เอาเฉพาะย่อๆ ถ้าขึ้นเทศน์ละเอียดจะไม่จนเวลาครึ่งชั่วโมง

เนื้อความมีอยู่มาก่อนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเสด็จขึ้น ดาวดึงส์ ก็เรื่องก็มีอยู่ว่า วันหนึ่งบรรดาท่านมหาเศรษฐีท่านหนึ่งไปอาบน้ำ บรรดาลูกน้องก็เกรงว่า เจ้านายจะเป็นอันตรายก็เอาขี้ เอาตาข่ายสวดไปจึงไว้กับสัตว์เข้ามากัดเจ้านายเขา พอดีเวลาภูตตายขี้ขึ้นมา ก็มีปุมแก่นจันทร์ติดมาปุมหนึ่ง ท่านมหาเศรษฐีก็คิดว่า ปุมแก่นจันทร์บ้านเรามีมากควรจะทำอะไรดี ก็คิดว่าเวลานี้ศาสนาต่างๆ ต่างศาสนา ต่างเขต ต่างคนต่างก็ประกาศตนว่าเห็นพระอรหันต์ ฉะนั้นจึงให้ช่างทำปุมแก่นจันทร์เป็นบาตรและชกรอกไว้ที่สูง แล้วประกาศว่านับตั้งแต่บัดนี้ วันนี้เป็นต้นไป ตลอดเวลาเจ็ดวันห้าสำนักไหนมีพระอรหันต์จริง ให้หะมาเอาบาตร

ก็เป็นอันว่าเวลาผ่านไปหกวัน คณะเดียรถีย์ทั้งหลายต่างคนก็ต่างตั้งใจคิดว่าจะมาเอาบาตร แต่อึดตัวเองนะ มันหะมาไม่ได้ดีแนะนำกับลูกศิษย์ไว้ว่า ถ้าหากว่าฉันทำหะมาหะละ แก่ดิงตัวฉันไว้วะ ฮี ไซ้ใหม่ ก็จุดธูปธูปให้ลี้มไปเลยก็บอกอาจารย์จะหะไปทำไมเพื่อนบาตรลูกเดียว ไม่สมศักดิ์ศรี เขาทำแบบนี้มาหกวันพอถึงวันที่เจ็ด หกวันนั้น พระโมคคัลลาน์ กับ พระปิณโฑลภารทวาช ท่านจำพรรษาอยู่บนยอด เขาคิชฌกูฏ เขาคิชฌกูฏ นี้เป็นเขาต่ำ ๆ ไม่สูง และตอนเช้าออกมาจากถ้ำ ก็ห่มผ้ากำลังจะไปบิณฑบาตก็มีคนชี้มาหะกเจ็ดคนนะ อาจารย์หง่า คนเมาตอนเช้ามันมีไหม นั่นแน่ โอ้อโฮ คิดว่าไม่มี มีคนชี้มาหะกเจ็ดคนฉนั้นว่าเวลานั้น คนเมานั้นคงไม่ใช่คนเมาธรรมดา ต้องเป็นเทวดาแน่ นั่งคุยกันเขาก็บอกว่า เฮ้ย พวกเราโย วันนี้เป็นวันที่เจ็ดแล้ววะ ท่านมหาเศรษฐีเอาบาตรปุมแก่นจันทร์ไปแขวนไว้ในที่สูง ว่าสำนักไหนมีพระอรหันต์ให้มาหะเอาวันนี้ เป็นวันที่เจ็ดถ้าไม่มีใครหะเอาได้ แสดงว่าทุกสำนักไม่มีพระอรหันต์

เมื่อ พระโมคคัลลาน์ ได้ยินแบบนี้เข้า ก็หันไปพูดกับ พระปิณโฑลภารทวาช ว่า ปิณโฑลภารทวาช ได้ยินไหม การพูดอย่างนี้เป็นการปรามาสพระพุทธศาสนา ท่านปิณโฑลภารทวาช ก็บอกว่า พระพุทธเจ้าท่านทรงยกย่องให้ท่านเป็นผู้เลิศในฤทธิ์ท่านไปเอาเองก็แล้วกัน พระโมคคัลลาน์ ก็

เลยบอกว่า ถ้าท่านไม่สามารถผมจะไปเอาเอง แน่จะเป็นการทำให้ในตัวเสร็จนะ **ตาหง่า** นะ **ท่านปิลโกลการทวาช** ได้ฟังอย่างนั้นก็เลยเหาะไปทันที เหาะไปแล้วก็เอาก้อนหินที่ท่านยื่นอยู่บนก้อนหินใหญ่ ทำกำลังห่มผ้า เพราะไปแล้วก็เอาก้อนหินติดเท้าไปด้วย พอไปถึงก็ไม่ขึ้นไปนะ ก็ไปหมุนแบบเร็วๆ บนหลังคาเรียกว่า บนหลังคาบ้านเขานะ เลยหลังคาขึ้นไปนะ บนอากาศ บรรดาชาวบ้านพระเหาะเข้าก็ตกใจและเห็นก้อนหินใหญ่ก็เอาระดิ่งบ้าง ตะแกรงบ้าง เอาทุกอย่างมาบังหัวเกรงก้อนหินจะตกลงหัวก็ร้องตะโกนบอก พระคุณเจ้ายัดหินให้มันๆ อย่าให้ตกลงมาเจ้าคะ

ท่านปิลโกลการทวาช ก็โยนหินกลับไปทีเดิม และในที่สุดท่านก็ไม่ไปเอาบาตร เพราะตามธรรมดาพระจะรับของกับใคร ก็ต้องชาวบ้านเขาถวายเขาประเคนพระพุทธรเจ้าทรงมีบัญญัติไว้ ถ้าไม่ประเคนหยิบไม่ได้ ท่านก็ไม่ไปแต่ต้องบาตรท่านก็ยื่นบนหลังคาเรือน ท่านมหาเศรษฐีก็กลัวเอาคณะจัดอาหารมา นิมนต์ลงมาเถิดขอรับ เขาก็นิมนต์ท่านลงมาฉันภัตตาหาร เมื่อฉันภัตตาหารเสร็จ เขาก็เอาบาตรลงมาถวาย

หลังจากนั้น **ท่านปิลโกลการทวาช** ก็กลับถ้ำที่อยู่ ตอนสายองค์สมเด็จพระบรมครูเทศน์สอนบรรดาท่านพุทธบริษัท เวลานั้นชาวบ้านเขาไม่เคยเห็นพระเหาะทุกคนที่เห็นแล้วก็แล้วกันไป เขาก็พูดกันไปด้วยไม่เห็นเปล่า คนที่ไม่เคยเห็นก็มาขอร้องให้ **ท่านปิลโกลการทวาช** เหาะใหม่ ท่านก็คิดในใจว่า ถ้าเราจะเหาะให้ตามคำขอร้องของคนผู้ขอร้องคนพวกนี้ก็มีบาป ไปเกิดชาติหน้าต้องเป็นจิ้งจอกหรือหมาหรือชาติ เป็นทาสเขาหรือหรือชาตินะ ถ้าเราไม่เหาะให้ดู คนพวกนี้โกรธ ตายแล้วจะลงนรก ถ้าคิดว่าการที่ควรจะเป็นทาสเขาหรือหรือชาติ ดีกว่าลงนรกจึงเหาะให้ดู พวกนี้ไปแล้วก็หวนกลับมาใหม่ **ท่านปิลโกลการทวาช** ก็ไม่ต้องหยุดกัน

เสียงคนที่ฟังดูพระเหาะอึ้งมาถึง มหาวิหารสมเด็จพระพิชิตมาร คือ พระพุทธรเจ้า ตรีศกาม **อานนท์** ว่า **อานันทะ** ดูกร **อานนท์** เสียงอะไร ความจริงพระพุทธรเจ้าทราบนะแต่ว่าพระพุทธรเจ้าท่านทราบแต่ต้องทำเป็นเหมือนไม่ทราบ **พระอานนท์** ก็บอกว่า **พระปิลโกลการทวาช** เหาะให้ชาวบ้านดู พระพุทธรเจ้าเข้าพระพุทธรเจ้าจึงให้ไปตามมา เมื่อไปตามมาแล้ว พระพุทธรเจ้าทรงดำนิเป็นอย่างหนัก ให้ทูบบาตรให้ละเอียด แล้วก็เอาชิ้นละเอียดๆ ของปทุมแก่นจันทร์ ปทุมแก่นจันทร์นี้ให้แจกพระบอกว่า ถ้าใครเป็นโรคตานะ ถ้าตาเจ็บก็ดี ตาป่วยตาบอดก็ตาม ให้เอาปทุมแก่นจันทร์นี้ไปชุบน้ำฝนแล้วหยอดตา ตาจะหาย หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรก็ประกาศกันบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย ประกาศท่ามกลางพระอรหันต์ว่า ต่อแต่นี้ไป ห้ามพระทุกองค์แสดงปาฏิหาริย์ ถ้าใครจะแสดงปาฏิหาริย์ให้ขออนุญาตจากตถาคตก่อน

ก็เป็นอันว่าเมื่อพระพุทธรเจ้าตรีศกแบบนั้นแล้ว บรรดาพวกเดียรถีย์ทั้งหลายในเมื่อเขาเหาะไม่ได้ **ท่านปิลโกลการทวาช** เหาะได้เขาก็เสียหน้า แต่เมื่อทราบว่างค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห้ามพระสงฆ์แสดงปาฏิหาริย์ต่อไปอีก แต่จะแสดงปาฏิหาริย์ได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาต เขาจึงประกาศบอกว่าต่อแต่นี้ไปเราจะแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับ **พระสมณโคดม**

เมื่อเขาประกาศทั่วไปแล้วก็ปรากฏว่า **พระเจ้าพิมพิสาร** หนักใจว่า สมเด็จพระจอมไตรทรงห้ามพระ เวลานี้พวกเดียรถีย์ จะแสดงปาฏิหาริย์แข่งพระพุทธรเจ้าจะทำอย่างไรก็คงจะทำได้เพราะห้ามพระแล้วนี่นะ **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็เข้ามาเฝ้าองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ถามว่าเวลานี้ พวกเดียรถีย์เขาจะแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับพระองค์ พระองค์จะทำอย่างไร พระพุทธรเจ้าก็บอกว่าถ้าเขาจะแข่งกับตถาคต ตถาคตก็จะแข่งกับเขาเหมือนกับ **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็ตอบว่าก็พระองค์ห้ามพระแล้วนี่เจ้าข้า ห้ามพระแสดงปาฏิหาริย์ พระพุทธรเจ้าก็บอกว่าการห้าม ห้ามเฉพาะพระอื่น ไม่ได้ห้ามตถาคตด้วย อ้าว แยกแล้ว ตาหง่า เจอะเสียท่าเข้าแล้วซิเนะ ท่านก็ถามว่าอย่างพระราชอุทยานของพระองค์ ชาวบ้านเข้าไปได้ไหม **พระเจ้าพิมพิสาร** บอก เข้าไม่ได้ ท่านก็ถามว่า พระองค์เข้าไปได้ไหม **พระเจ้าพิมพิสาร** บอกว่าสถานที่ของผม ผมเข้าไปพระพุทธรเจ้าก็ตรัสว่า ตถาคตก็เช่นเดียวกัน การออกบัพญญุตห้ามเฉพาะพระ ไม่ได้ห้ามตถาคตด้วย

ต่อจากนี้ไปวันเข้าพรรษาศตถาคตจะไป **เมืองพาราณสี** แสดงปาฏิหาริย์ที่นั่นและก็จะแสดงปาฏิหาริย์บนต้นมะม่วง บอกด้วยนะ เป็นอันว่า พวกเดียรถีย์ทราบข่าวพระพุทธรเจ้าแสดงปาฏิหาริย์เอง ก็ตกใจก็ไป **เมืองพาราณสี** ต้นมะม่วงมีเท่าไร่แกเขื่อหมด สั่งถอนหมด ดัดหมดไม่ให้เหลือเลย

ก็เป็นอันว่า ถ้าไม่มีต้นมะม่วง พระพุทธรเจ้าก็จะแสดงไม่ได้ เพราะบอกว่าจะแสดงที่ต้นมะม่วงไซ้ใหม่ละ ทีนี้ต่อมาเมื่อถึงวันเวลาพระพุทธรเจ้าก็เสด็จไปเสด็จวันนั้น นายมาลาการ เจ้าของสวนของ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** เห็นมะม่วงลูกหนึ่งในวังนั้นเขาเอาไม่ได้นะ ของพระราชฐานเขาซื้อไม่ได้ มะม่วงลูกหนึ่งมันสุกก็คิดในใจว่า มะม่วงนี้เป็นของพระราชธา ถ้าเรานำไปถวายพระพุทธรเจ้า พระราชาอาจสั่งประหารชีวิตก็ได้ แต่ว่าขึ้นชื่อว่าบุญ ที่การทำบุญกับพระพุทธรเจ้าหาได้ยาก เรายอมตายเพราะมะม่วงลูกนี้ จึงนำมะม่วงไปถวาย พระพุทธรเจ้าก็ให้ปอกแล้วก็ฉัน เมื่อเหลือเม็ดพระพุทธรเจ้าก็สั่งให้ นายมาลาการ ขุดหลุมลงไปประมาณหนึ่งคืบ แล้วท่านก็เอาเม็ดมะม่วงวาง แล้วก็สั่งให้ นายมาลาการ กลบกลบแล้วสั่งให้เอาน้ำมารด พอรดน้ำเท่านั้น ประเดี๋ยวเดียวมะม่วงก็ขึ้นต้นใหญ่เลยก็แสดงว่า พระพุทธรเจ้าแสดงปาฏิหาริย์บนต้นมะม่วง แสดงเป็นพระพุทธรเจ้าแปดองค์ด้วยกัน แต่จะไม่เล่าเรื่องนี้ให้ฟังนะ เพราะเรื่องละเอียดมารก วันนี้ไม่จบหรอก เดียรถีย์เขาก็แสดงเหมือนกัน ทำห้างทำนั่งร้านขัดห้างขึ้นไปแสดงทำโน้นแสดงทำนี่

ก็เป็นอันว่าเวลาแสดงพระพุทธรเจ้าเวลานั้น มีแสงพุ่งจากพระวรกายสวยสดงดงามมาก เดียรถีย์สู้ไม่ได้ **พระอินทร์** ทำลมให้พัดให้แรงจัดเอานั่งร้านของบรรดาเดียรถีย์ตกลงมา ในที่สุดอาจารย์ใหญ่คือ **ปุณณกัศสป** เห็นทำสู้ไม่ได้ก็วิ่งหนีไปนอกเมืองเวลานั้นเป็นเวลาพอดีที่ลูกศิษย์ของเขาคนหนึ่งกำลังไถนาอยู่ คิดว่าเวลาเช้าเราไถนา เวลาเที่ยงจะไปดูอาจารย์แข่งกับพระสมณโคดม เมื่อปล่อยควายแล้วก็ถือหม้อมาหนึ่งลูก ถือเชือกผูกควายมาหนึ่งเส้น เห็นท่าน อาจารย์ **ปุณณกัศสป** วิ่งออกไปก็ถามว่าอาจารย์จะไปไหนขอรับ ผมจะมาดูแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับพระสมณโคดม ท่าน **ปุณณกัศสป** ก็บอกว่าเรื่องอื่นไม่ต้องพูดกัน เธอส่งหม้อดินมาให้ฉัน ส่งเชือกมาให้ฉันเขาก็ส่งไป เขา

ไม่ทราบจะทำอะไร แก่ก็เลยเอาเชือกผูกคอผูกปากหม้อโศคน้ำจมน้ำตายไปเลย เดียรถีย์ตายไปแล้ว ไซ้ใหม่

หลังจาก เดียรถีย์ตายไปแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็เสด็จสู่ ดาวดึงส์เทวโลก เมื่อขึ้นไปถึงยอดภูเขา เมื่อขึ้นไปถึง ดาวดึงส์เทวโลก แล้ว เวลานั้น พระอินทร์ ก็ทรงต้อนรับท่าน ก็นิมนต์ พระพุทธเจ้าให้ประทับนั่ง บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ แต่ว่า พระอินทร์ ท่านก็คิดในใจว่า องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถมีความสูงแก่แปดศอกของมนุษย์ ก็ บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ นี้นยาวหกสิบโยชน์ กว้างสามสิบโยชน์ สูงสิบห้าโยชน์ ถ้ามนุษย์มีความสูงแปดศอกอย่างพระพุทธเจ้าไปนั่งที่ บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ ก็จะเหมือนกับแมลงตัวเล็กๆ เกาะตอกอยู่สมเด็จพระบรมครูทราบจิตใจของ พระอินทร์ แบบนั้นแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วจึงได้เปลื้องสังฆาฏิโยนไป สังฆาฏิคลุม บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ พอดี แล้วก็ประทับนั่งก็พอดี บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ ตัวใหญ่ขึ้นมาก พระอินทร์ ก็ถามว่าเมื่อที่ขึ้นมาพระองค์ตัวเล็กเวลานี้ทำไมตัวใหญ่พระพุทธเจ้าก็ไปรบบอกว่า พุทธโธ อัปมาโณ คำว่า พระพุทธเจ้าหาประมาณมิได้ แปลว่า โศคนั้นเล็กเท่านี้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าไซ้ใหม่ และที่สูงแปดศอกนั้นก็เรื่อง สิทธิพัตธราชกุมาร

หลังจากนั้น พระพุทธเจ้าก็ให้ พระอินทร์ ไปตาม พระพุทธมารดา มาพระพุทธมารดานั้น ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ ชั้นดุสิต มาพึ่งเทศน์ ก็เทศน์อยู่เวลานั้นใช้เวลาในเมืองมนุษย์ได้สามเดือน แต่เวลาเมืองสวรรค์ก็ชั่วโม่งก็ไม่ทราบเพราะว่าสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์เทวโลก นั้น พันปีของมนุษย์เท่ากับหนึ่งวันเขาเขาท่านเทศน์สามเดือนของเราก็ครู่เดียวของเขาเท่านั้นเอง

ก็ขอเล่าลึๆ นะ อาจารย์หง่า เวลานี้เหลือเวลาห้านาที จะเทศน์ต่อไปก็เทศน์ไม่ได้ นะ อาจารย์หง่า ก็จบเรื่อง เทศน์เดียวเดียวจบนะ ก็เป็นอันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททำบุญวันนี้ทำสองอย่าง ใช้ทั้งข้าวสุกและข้าวสาร คนที่ใส่บาตรข้าวสารระวังให้คืนะ ตายไปท้องขึ้นนะ ฮี ฮี ฮี แต่ความจริงก็มีผล ข้าวสารใช้วันหลังได้ไซ้ใหม่ แต่ว่าทำบุญใส่บาตรข้าวสุกก็ดี ทำบุญใส่บาตรข้าวสารก็ดีด้วยปัจจัย ด้วยเงินทองก็ตาม หรือดอกไม้รูปเทียนก็ตาม ถ้าจัดเป็นการบูชาถือว่าเป็น พุทธบูชา ก็บูชาพระพุทธเจ้าด้วย เป็นธรรมบูชา บูชาพระธรรมด้วยเป็นสังฆบูชา บูชาพระอริยสงฆ์ด้วย นี้ถ้าจัดเป็นทานทุกส่วนที่ท่านทำเป็น สังฆทาน ทั้งหมด

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสังฆทานนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีอานิสงส์มากเป็นกรณีพิเศษ ที่องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐเจ้าตรัสว่า การถวายทานแก่พระองค์เองร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับ ถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง เห็นไหม ที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำบุญเมื่อวานก็ดี วันนี้ก็ดี เป็นการถวายสังฆทานถวายกับพระกลุ่มใหญ่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายสังฆทาน นี้ทุกคนถ้าเวลาจะตายจิตใจนึกถึงสังฆทานที่ท่านถวายแล้ว ถวายวันนี้ก็ตาม วันก่อนก็ตามวันพระทุกวันพระที่ท่านมาใส่บาตรนะ เป็นถวายสังฆทาน หรือท่านทั้งหลายที่ใส่บาตรหน้าบ้านก็ตาม เป็นสังฆทานเหมือนกัน รวมความว่าสังฆทานนี้ มีอานิสงส์ใหญ่ ถ้าตายจากความเป็นคน ที่อยู่ของคนถวายสังฆทานคือ ชั้น

นิมมานรดี ชั้นที่ห้า แต่ว่าส่วนใหญ่คนถวายสังฆทานแล้วไปเกิด ชั้นดาวดึงส์ กันมาก เพราะอะไร เพราะว่าไม่รู้จักชั้นที่ห้า จิตใจตั้งใจว่าจะไป ดาวดึงส์ ก็ไปอยู่บน ดาวดึงส์ อย่างตัวอย่างมีใน พระไตรปิฎก มีว่า

ในสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระชนม์อยู่ เวลานั้นมีหญิงสองคน พี่สาวชอบถวายทานเฉพาะพระสงฆ์ที่เขาชอบ เขาชอบองค์ไหนถวายองค์นั้น ก็ได้บุญใหญ่ โดยมากส่วนมากเวลานั้นเป็นพระอรหันต์ต้องนิสงส์ที่สูง ที่นี้น้องสาวจะถวายทานบ้างก็เจอะพระอรหันต์องค์หนึ่ง ท่านก็บอกว่า ถวายทานกับอาตมานะคือานิสงส์มาก เพราะอาตมาเป็นพระอรหันต์ แต่ว่าถึงแม้ว่าเป็นพระอรหันต์ก็ตาม แต่ว่าการถวายทานมีานิสงส์ผู้สังฆทานไม่ได้ ขอให้โยมถวายเป็นสังฆทานเถอะ โยมคนนั้นก็ถวายเป็นสังฆทาน เมื่อตายแล้วต่างคนก็ต่างไปสู่สวรรค์ พี่สาวชอบถวายทานเป็นส่วนบุคคล ไปเกิดเป็นนางฟ้าบนสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์เทวโลก น้องสาวไปเกิดบน ชั้นนิมมานรดี ชั้นที่ห้า ก็มีรัศมีกายสว่างกว่าสวยกว่าพี่สาวมาก วันหนึ่งน้องสาวมาเยี่ยมพี่สาวที่ ชั้นดาวดึงส์ ยืนคุยกัน พระอินทร์ ท่านก็มองดูคิดว่านางฟ้าคนนีมาจากไหน สวยมาก แสงสว่างก็มาก เครื่องประดับตัวก็สวย เมื่อน้องสาวลากลับไปแล้ว พระอินทร์ ก็เรียกพี่สาวมากถามว่านางฟ้าที่มาคุยกับเธอเมื่อคืนนี้มาจากไหน เธอก็ตอบว่ามาจาก ชั้นนิมมานรดี คือ ชั้นที่ห้า เขาเป็นน้องสาว พระอินทร์ ก็ถามว่า ในสมัยที่เป็นมนุษย์เขาชอบทำบุญอะไรจึงมีรูปร่างหน้าตาสวยเสียด้วย เครื่องแต่งกายก็สวยมากแสงสว่างก็สว่างมาก เธอก็บอกว่าน้องสาวชอบถวายสังฆทาน

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท เฉพาะสังฆทานนะตายจากความเป็นคนไปเกิดชั้นที่ห้าของสวรรค์ ถ้ากลับลงมาเกิดเป็นคนเมื่อไหร่ องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสว่า คนที่ถวายสังฆทานแล้วครั้งหนึ่งในชีวิต แม้แต่ครั้งเดียวจะถวายด้วยศรัทธาแท้ในสถานที่ใดที่ใดเต็มไปด้วยความยากจนเข็ญใจ มีความเร้นแค้นคนถวายสังฆทานแล้วจะไม่เกิดที่นั่น ในดินแดนใดเต็มไปด้วยความร่ำรวยมีความสุข มีทรัพย์อุดมสมบูรณ์ จะเกิดในที่นั่น

เห็นอันว่า คนที่ถวายสังฆทาน บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านวันนี้ท่านถวายสังฆทานกันแล้ว ผลที่จะพึงได้ก็คือ หนึ่ง เกิดเป็นนางฟ้าหรือเทวดาชั้นที่ห้าประการที่สอง ท่านเกิดใหม่ก็ชาติก็ตาม ยังไม่ถึงนิพพานเพียงใด คำว่ายากจนเข็ญใจจะไม่มีในท่าน แล้วก็ประการที่สาม ที่ อาจารย์หง่าบอกว่า มตกัถตานิ การถวายทานวันนี้ถวายให้แก่คนตาย วันนี้ะ พระยายม ปล่อยคนปล่อยเฉพาะคนที่รอการสอบสวน สัตว์นรกปล่อยไม่ได้นะ เปรตอสุรกาย ปล่อยเขาไม่ได้ปล่อยเขาไม่ได้ ปล่อยเฉพาะคนที่รอการสอบสวนคนที่ตายไปแล้วถ้ามีบุญน้อยพอสมควรมีบาปน้อยไม่แน่ใจว่าจะไปสวรรค์ ก็ไปรอการสอบสวนก่อน แต่รอมากนับแสน แต่การรอของสัตว์พวกนี้ ก็รอนาน เพราะว่าห้าสิบปีของเราเป็นหนึ่งวันในเขตของ พระยายม แต่ว่าวันนี้เขาปล่อยสัตว์ออกมา

ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้าพอหลังจากทำบุญจบแล้วให้ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้แก่บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น ที่เป็นญาติหรือมิใช่ญาติ ตั้งใจโดยเฉพาะนะ ถ้าญาติ

ออกชื่อ ได้จะดีมาก ถ้าออกชื่อได้นะเขาได้แน่นอน จะพ้นจากการสอบสวนไปสวรรค์ทันที สำหรับที่ไม่ใช่ญาติหรือญาติ แต่ออกชื่อไม่ได้ก็นึกเอาในใจก็แล้วกันว่าญาติที่ดี ไม่ใช่ญาติที่ดี ที่มีความสุขก็ตามมีความทุกข์ก็ตามขอให้มาโมทนาผลบุญที่เราทำวันนี้ ถ้าเขามีโอกาสโมทนาได้ เขาก็มีความสุข ละจากสภาพจากความเป็นสัมภเวสี ไปสวรรค์ทันที

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านเลยเวลามาสองนาทีก็นั่งอยู่ใต้พระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียงเท่านี้ อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐานอ้างคุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัดนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้งสามประการ จงบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน มีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบูรณ์พูนผล จงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้งสี่ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ถ้าหากทุกท่านปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมากราบประธานวิเศษนามาใน เทโวโรหนะภาดา ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง ลอยกระทง

แสดงเมื่อ

วันศุกร์ที่ 2 พฤศจิกายน 2533

นะโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3จบ)

บุญภานี ปรโลกสมิง ปติภูฐาโหนติ ปาณินันตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาในความเป็นมาของการลอยกระทง เพราะว่าเป็นวันนี้เป็น **วันกลางเดือนสิบสอง** บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายท่านปฏิบัติกรประเภท เป็นวิเศษประการหนึ่ง คือ **การลอยกระทงเพื่อเป็นการบูชาพระรัตนตรัย** แต่ว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายก่อนจะกล่าวถึงเหตุนี้ ก็จะขอกล่าวว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่ตั้งใจมาบำเพ็ญกุศลบุญราศีในวันนี้ ทุกคนมีความเคารพในองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ จึงได้พากันปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ คือ **หนึ่ง บูชาพระรัตนตรัย** และประการที่สอง **สมาทานศีล** ประการที่สาม **ถวายสังฆทาน** แก่บรรดาภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ประการที่สี่ **ตั้งใจศรัทธาบูชาพระรัตนตรัย เทศนา** อันเป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความเคารพ

ก็รวมความทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นมหากุศล ที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนจะพึงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามที่กล่าวมาแล้วนี้ไซ้ ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเป็นผู้ไม่ลืม คือก่อนจะหลับเราคิดว่า เราเคยบูชาพระรัตนตรัยเราเคยสมาทานศีล เราเคยถวายสังฆทาน เคยฟังเทศน์ในพระพุทธศาสนา ตั้งใจไว้อย่างนี้ทุกคืนก่อนหลับหรือว่าตื่นใหม่ ๆ คิดถึงเรื่องนี้ไว้ก็จัดเป็น **อนุสติอนุสติ** ประเภทนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ถ้าอย่างต่ำท่านตายจากความเป็นมนุษย์ก็ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า หรือเป็นพรหม ถ้าบุคคลใดที่ไม่นิยมในการเกิดก็จะไปเกิด ก็จะไปในนิพพาน นี่คืออนิสงส์ที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายได้ในวันนี้

ต่อไปนี้ ก็จะนำเรื่องราวการลอยกระทงมาแสดงแก่บรรดาท่านพุทธบริษัทเรื่องการลอยกระทงนี้เป็นการบูชาพระพุทเจ้าโดยตรงว่า ต้นเหตุมีว่าเมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณได้พรรษาที่ห้าคือเป็นที่ห้าเวลานั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอยู่ที่ **ประเทศอินเดีย** ก็ในขณะนั้นปรากฏว่าที่เมือง **ปรินตปะ** คำว่าเมืองปรินตปะ นี้คือ **สระบุรี** ที่ **สระบุรี** นี้มีฤาษีท่านหนึ่งที่มีนามว่า **สัจจพรรณฤาษี** รักษาศีลเจริญญานสมาบัติตามคติที่ตนจะพึงทำได้ ว่าโดยเฉพาอย่างยิ่งในเวลานั้นเป็นวิชาของพราหมณ์ก็เจริญญานสมาบัติได้อยู่ สำหรับพราหมณ์นี้ความจริงเรื่องความรู้เขาก็ไม่ต่ำพราหมณ์นี้มีหลายจำพวก บางพวกก็ปฏิบัติผิดบางพวกก็ปฏิบัติถูก เมื่อพวกที่ปฏิบัติถูกที่มีสมาบัติแปดบ้างที่เรียกว่าฌานสมาบัติ

สำหรับ สัจจพรรณฤาษีนี้ก็เป็นผู้มีฌานสมาบัติ และก็ยังไมทราบว่าจะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นแล้วในโลก ยังปฏิบัติตามวิพราหมณ์อยู่ปรากฏว่าน้องชายของท่านเป็นพ่อค้า

ถ้าเขา ไปค้าขายที่ **ประเทศอินเดีย** ไปทราบข่าวว่าเวลานี้องค์สมเด็จพระชินศรีคือ พระพุทธเจ้า เกิดขึ้นแล้วในโลก คำว่าพระพุทธเจ้านี้พราหมณ์เขาทราบเขารู้ว่าจะมีศาสดาเอาเกิดมาในโลก ใน โลกนี้ต้องมีพระพุทธเจ้าแต่เขายังหาไม่พบ เมื่อกลับมาถึง **เมืองปรัณฑปะ** คือ **สระบุรี** ก็เล่าให้แก่ พี่ชายฟังว่าเวลานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้วในโลกแล้วก็สอนคนให้เป็นพระ อรหันต์จำนวนมาก

สำหรับท่าน **สัจจพรรณฤาษี** เป็นผู้ใฝ่ตามโลกีย์แต่ทว่าหาะไม่ได้ไม่สามารถจะไปเฝ้าองค์ พระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ก็ใช้วิธีโตแล้วเรียนลัด จุตรูปห้าดอกบูชาพระรัตนตรัย ขอรารานาองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาให้มาโปรดที่ **สระบุรี** ที่ท่านอยู่ **ภูเขาพระพุทธบาท** เป็นอันว่าพอรุ่งขึ้นเช้าองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก็เสด็จมาแก่ผู้เดียว มาองค์เดียวมาถึง **ท่านสัจจพรรณฤาษี** ก็ถวายนมัสการด้วยความเคารพขอฟังเทศน์ องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐกัเทศน์ โปรด เมื่อเทศน์จบก็ปรากฏว่าท่านบรรลุพระอรหันต์

ก่อนที่องค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาจะเสด็จกลับ ท่านก็ขอที่ระลึกเป็นที่สักการบูชา สมเด็จพระบรมศาสดาจึงได้เอาพระบาทเหยียบลงในหินปรากฏเป็น **รอยพระบาท** ขึ้นมา เป็นที่ สักการบูชาแห่งหนึ่ง นอกจากนั้นจะกลับท่านก็บอกว่าในฐานะที่ข้าพระพุทธเจ้าหาะไม่ได้ ไปเฝ้า องค์สมเด็จพระจอมไตรไม่ได้เพราะว่าเป็นอรหันต์สุขขวิปัสสโก ก็ขอรูปพระพุทธเจ้าไปเป็นนิมิต พระพุทธเจ้าจึงเรียก **พระสารีบุตร** และ **พระโมคคัลลาน์** มาแล้วแสดงรูปไปติดไว้ที่ **พระฉาย** ก็ เป็นอันว่าสถานที่นั้นเป็นที่นมัสการพระรัตนตรัยของ **สัจจพรรณฤาษี** ก็คือมี **รอยพระพระพุทธบาท** แห่งหนึ่งแล้วก็มี **พระฉาย** ที่เขา **พระฉาย** ที่ **ถ้ำพระฉาย** อีกแห่งหนึ่ง

หลังจากนั้นมาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จกลับ **อินเดีย** แล้วปรากฏว่า **พญานาค** ขึ้นมาเฝ้าองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอให้พระองค์ทรงแสดงรอยพระบาทไว้ที่แม่น้ำที่ใน **แม่น้ำ นัมมทานที** เพื่อเป็นที่สักการะของบรรดาสัตว์น้ำทั้งหลาย มีนาคกับปลาเป็นต้น องค์สมเด็จพระทศ พลก็แสดงรอยพระบาทไว้

จากนั้นมา **สมัยสุโขทัย** ในตอนก่อนนั้นก็ไมทราบเหมือนกันว่า เขาทำกันหรือเปล่า มา **สมัยสุโขทัย** นี้ มีบรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายมาก เวลานั้นก็ประชุมกันถึงประเพณีการบำเพ็ญกุศล ที่ทำให้คนได้บุญมาตั้งหลักเกณฑ์ไว้ว่า **วันเข้าพรรษา** ควรจะทำบุญ **วันสารท** ควรจะทำบุญ **วันออก พรรษา** ควรจะทำบุญ **วันตรุษวันสงกรานต์** การจะทำบุญ และที่ **วันกลางเดือนสิบสอง** ควรจะ ทำบุญลอยกระทง เป็นการบูชาพระรัตนตรัย เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลาย คิดว่า ถ้าทุกคนสนใจในการทำบุญ บุญก็จะมีแก่บุคคลนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันพระหนึ่ง คือ วันพระขึ้นแปดค่ำก็ดี ขึ้นสิบห้าค่ำก็ดี แรมแปดค่ำก็ดี แรมสิบสี่ค่ำแรมห้าค่ำก็ดี ถ้าได้มีโอกาสทำบุญจิตใจของบุคคลทั้งหลายก็จะชั่งอยู่ในกองการกุศล เพราะว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งคิดว่าวันนี้เราทำบุญแล้วเป็นวันพระ วันหน้าต่อไปเราจะทำบุญใหม่จิตใจก็

ตั้งใจอยู่ใน **อนุสสติ** คือนึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระธรรมนึกถึงพระสงฆ์ จัดว่าเป็น **อนุสสติ** สำคัญ ทั้งๆ ที่เวลาที่ยังไม่ได้ทำบุญจริงๆ แต่ว่าตั้งใจว่าจะทำบุญ ตายจากความเป็นคน ก็ไปเกิดเป็น เทวดาได้

นี่เป็นความฉลาดของพระอรหันต์ทั้งหลาย ใน **สมัยสุโขทัย** จึงได้ร่างบัญญัติขึ้นไว้ให้คน ทำบุญวันหนึ่ง วันพระแปดค่ำ วันพระขึ้นสิบห้าค่ำ วันพระแรมแปดค่ำ วันพระแรมสิบสี่ค่ำสิบห้าค่ำ ให้อัฒติสิบสี่ค่ำนั้นถ้าเป็นเดือนขาดหลังจากนั้น ให้พากันบูชาองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถใน **วัน ลอยกระทง**

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ที่นี้ **การลอยกระทง** นี้ความจริงไม่จำเป็นต้องมี พิธีรีตองมาก เป็นแต่เพียงว่าเราจัดกระทงแล้วก็ดอกไม้ธูปเทียนแล้วบูชาพระรัตนตรัยมีพระพุทธเจ้า เป็นต้น ก็จะเป็นเหตุให้บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ได้บุญกุศลเป็นมหาศาล

ก็เป็นอันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายวันนี้เป็น **วันลอยกระทง** ถ้าเวลากลางวันก็ตี เวลากลางคืนก็ตี เขาไม่ได้จำกัดเวลา ถ้าเราตั้งใจบูชาพระรัตนตรัย คือพระพุทธเจ้า ก็จัดดอกไม้ธูป เทียนทำเป็นกระทงลอยในแม่น้ำ เป็นการบูชาพระพุทธเจ้าท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามตำราต่างๆ พุศดต่างกันไป แต่จริงแล้ว ก็ต้องตั้งใจบูชาพระพุทธเจ้า ที่นี้การที่นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นปกติบรรดา ท่านพุทธบริษัทที่พระพุทธเจ้ากล่าวว่า **พุทธโธ อัปมาโล** คำว่า **พระพุทธเจ้าประมาณมิได้** อานิสงส์ ที่นึกถึงพระพุทธเจ้านี้มีความยิ่งใหญ่ การที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน **พระธรรม บท** ตามที่เคยเทศน์มาบ่อยๆ นั่นก็คือว่า อย่าง **สุปติภูจิตเทพบุตร** ก็ดี หรือว่าเทวดาอีกท่านหนึ่ง ที่มี นามว่าคัมพูเกลี้ยงก็ดี ทั้งสองคนนี้ไม่เคยบำเพ็ญกุศลไว้ในพระพุทธศาสนา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเหล่า พุทธบริษัทควรจะทำแบบอย่าง **สุปติภูจิตเทพบุตร** เพราะว่าคน ทำคนที่นั่งบำเพ็ญกุศลอยู่ที่นี้ ที่ไม่เคยทำบาปไม่มี ทุกคนมีบาปแต่ทุกคนก็มีบุญ ถ้าบาปนั้นบรรดา บัญชีของ **พระยายม** เขาจดไว้เล่าหนึ่งเป็นจุดหนึ่ง เป็นสีหนึ่ง แล้วก็บุญเขาก็จดเป็นสีหนึ่ง การทำ บาปก็ดี การทำบุญก็ดี ทั้งหมดนี้เราไม่พ้นวิสัยของเทวดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทวดาที่จะรู้เรื่องราว ของเราคือ **กุมเทวดา** ที่มีหน้าที่ควบคุม คำว่า **กุมเทวดา** นี้ เขามีหน้าที่ควบคุมดูแลความเป็นมาของ คนตามเขตของเขา แต่ละองค์ย่อมมีเขตจากที่นี้ถึงที่นั่น มีคนในเขตที่ต้องดูแลก็คน ถ้าเราทำบุญ เวลาไหนจิตใจเป็นกุศลเฉพาะเวลา ไม่ใช่เฉพาะวันพระ ถึงแม้ว่าเวลาธรรมดาก็ดี เช่น เราบูชาพระ ตั้งใจเคารพพระไตรสรณคมน์ เราใส่บาตร เราให้ทานแก่สัตว์ เราให้ทานแก่คน เราถวายทานแก่ พระ คือว่าเวลายามว่างจิตเราเป็นกุศลขึ้นมา เรานึกถึงพระพุทธเจ้าก็ดี นึกถึงพระธรรมก็ดี นึกถึง พระอริยสงฆ์ก็ดี ตาม ที่นี้จะนึกถึงการสวดมนต์บทใดบทหนึ่งก็ตาม ที่เรามีความพอใจตั้งใจภาวนาก็ ตาม เวลานั้นแม้แต่นิดหน่อยก็ตามที่เราทำบุญชื่อกุศลก็จะเกิดขึ้นกับเราที่ **สำนักของพระยายม** หรือ ว่าสำนักของพระกุมเทวดา

ถึงเวลาวันโกนอย่างวันวานนี้ ก็เป็นหน้าที่ของเทวดาคือเวลาครึ่งเดือนเขาจะรายงานครั้งหนึ่ง มาถึงเวลาครึ่งเดือนเทวดา **ชั้นจาตุมหาราช** รักษาเป็นเขตคุมพระภูมิเป็นเขตๆ ก็จะมาขอรับบัญชีจากพระภูมิ เมื่อรับบัญชีจากพระภูมิเทวดาแล้ว ก็นำไปให้มหาอำมาตย์ บรรดามหาอำมาตย์ก็กันไปให้ท้าวมหาราช มี **ท้าวเวสสุวรรณ** เป็นต้น หลังจากนั้น **ท้าวเวสสุวรรณ** ก็แบ่งบัญชีเป็นสองส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบัญชีบำเพ็ญกุศล ใจที่เป็นกุศลด้วยการกระทำกุศลส่งให้เทวดานำไปส่งให้ **ปัจจุโลกิขเทพบุตร** ที่เป็นเลขา เลขของพระอินทร์ แล้วก็สำหรับบัญชีบุญกับบัญชีบาปร่วมกัน ให้เทวดาอีกพระพวกหนึ่งนำไปให้ **พระยายม** บันทึกไว้เฉพาะอย่างยิ่งในเวลานั้น เขาอาจจะมิจิตเป็นกุศลบ้าง แต่่าไม่มีความจำเป็นต้องมหรสพ

ก็รวมความว่า การทำบุญอย่างนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เทวดาพอใจ **พระยายม** ก็บันทึกแยกบัญชีไว้ สำหรับบัญชีของ **พระยายม** นี้มีสามสี

ถ้าคนใดมีบัญชีสีแดง เขียนด้วยสีแดง คนประเภทนั้นเวลาตายจากความเป็นคนลงนรกไม่ผ่าน **สำนักพระยายม**

ถ้าท่านผู้ใดมีชื่ออยู่ในบัญชีสีน้ำเงิน คือ เขาเรียกว่าบันทึกด้วยสีน้ำเงิน สีน้ำเงินค่อนข้างดำ คนประเภทนี้เวลาตายที่ขึ้นชื่อว่าความชั่วก็ดี ความคิดก็ปรากฏหมายความว่า มีทั้งบุญทั้งบาป แต่บาปไม่ร้ายแรงนัก มีบุญ กุศลบุญไม่สูงมากก็ต้องไปสู่สำนักของ **พระยายม** ก่อนให้ **พระยายม** สอบสวน ถ้าเวลาที่ **พระยายม** สอบสวน ถ้าเรานึกถึงบุญอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา เวลาท่านสอบถามท่านสอบถามถึงเรื่องทำบาปก่อน ว่าเคยทำบาปอย่างนั้นอย่างนี้มาไหม ท่านสอบถามบัญชีและตามความเป็นจริง ถ้าเราไม่ตอบ เราไม่คัดค้านในเวลานั้น เพราะกฎของกรรมบังคับ ก็แสดงว่าท่านบุคคลนั้นต้องลงนรก แล้วต่อมาเมื่อถามถึงบาป แล้วก็ยังไม่ปล่อยลงนรกก็ถามถึงบุญ ถ้าถามถึงบุญอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าบังเอิญเรานึกขึ้นมาได้ว่าบุญอย่างนี้ผมเคยทำ ถึงแม้ว่าจะมีบาปมาสักปานใดก็ดี เว้นไว้แต่ **อนันตริยกรรม** อย่างนี้ท่านจะสั่งว่าให้ไปรับผลของความดีก่อน คือ ไปเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าหรือเป็นพรหมก่อน

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัท ขึ้นชื่อว่าการนึกถึงบุญการทำบุญมีกุศลมีผลอย่างนี้ ที่นี้การที่บรรดาท่านพุทธบริษัทนึกถึงองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้านึกถึงแล้ว แล้วก็ตั้งใจทำบุญทำกุศลอย่างนี้ บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนให้ตั้งใจภาวนาไว้ด้วย คำว่าการภาวนานี้ แปลว่า นึกถึงพยายามนึกถึงไว้ว่าวันนี้เคยทำบุญกับพระ วันนี้กลางเดือนสิบสอง อันดับแรก เราเข้ามาเราถวายนมัสการพระรัตนตรัย คือ ถวาย คือว่าบูชาพระพุทธรูปตั้งใจบูชาพระพุทธเจ้าคือตั้งใจบูชาพระธรรม ตั้งใจบูชาพระอริยสงฆ์ และประการที่สอง เราตั้งใจสมาทานศีลอุโบสถ อุโบสถศีล และประการที่สาม เราได้ถวายสังฆทาน และวันนี้ตั้งใจบูชาพระพุทธเจ้าด้วยการลอยกระทง นึกไว้ อย่างนี้ เวลาก่อนจะหลับก็นึกไว้เวลาตื่นใหม่ๆ ก็นึกไว้ นึกไว้วันละสองเวลา ก็พอ จิตใจก็จะชิน

ถ้าหากวันใดถ้าเราไม่นึกถึงบุญถึงกุศล เวลานั้นใจเราไม่สบาย จำเป็นต้องนึกหรือว่าจะใช้เวลาบูชาพระก็ได้เวลาบูชาพระก็นึกถึงบุญที่เราทำไว้จนกระทั่งจิตใจอารมณ์เป็นการทรงตัว ถ้าไม่

ถึงเวลาบูชาพระเราว่าคาญ จิตใจไม่สบายอย่างนี้ แสดงว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเป็นผู้มี
ฉันทใน อมนุษย์ พุทธมนุษย์ ธรรมมนุษย์ สังฆมนุษย์ แล้วก็ จาคมนุษย์ ถ้าอย่างนี้ทุกคนเวลาจะ
ตายขึ้นมาเมื่อไรจิตใจยังนึกถึงบุญกุศล ถ้านึกถึงบุญกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะที่ราทำเราทำ
มาก แต่ว่านึกถึงน้อยก็ตามที บุญกุศลอย่างนี้จะนำท่านทั้งหลาย ไปสู่สคติอันที่เป็นเทวดาบ้าง เป็น
นางฟ้าบ้าง ตามกำลังของบุญ

ที่นี้คนที่นึกถึงบุญอย่างนี้ อย่างบรรดาท่านพุทธบริษัท ถึงแม้ว่าจะเคยทำบาปมาบ้าง ทำบุญ
มาบ้าง แต่ความดีของท่านทั้งหลายก็ยังดีกว่า **สุปติภูสิตเทพบุตร** อย่าง **สุปติภูสิตเทพบุตร** นี้ บุคคล
คนนี้ตั้งแต่เกิดมา ไม่เคยสร้างความดี คำว่าคิดไม่เคยรักษา ท่านไม่เคยให้ ความดีใดๆ ไม่เคย
สงเคราะห์ การสงเคราะห์คนยากจนเจ็บไข้ก็ไม่เคยให้มีหน้าที่อย่างเดี๋ยวจึงคือ ทำปณาดิบาตเขาเป็น
ชาวประมงและนอกจากปณาดิบาตศีลทั้งห้าข้อขาดหมด เมื่อขาดจากศีลแล้วยังไม่พอ ยังเป็นผู้
ทำลายธรรม คนที่เขาทำบุญเห็นแล้วแกล้งทำเป็นไม่เห็น ได้ยินเสียงแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

แต่ว่า **สุปติภูสิตเทพบุตร** คนนี้ก่อนที่จะตาย แกล้งมาฐานะดีขึ้นมีฐานะถึงคบดีใกล้มหา
เศรษฐี เวลาจะตายขึ้นมามีทุกขเวทนา มาก มันเจ็บปวดมากบุตรภรรยาที่มานั่งล้อม ข้ำทาสาหญิงชายก็
มานั่งล้อม เธอก็มีความรู้สึกว่าคุณทุกคนที่เขามานั่งข้างๆ เรามีความห่วงใยในเรามาก แต่ว่าไม่มี
บุคคลใดสามารถจะแย่งเขาทุกขเวทนาได้ แต่ความจริงในสมัยนั้น องค์สมเด็จพระจอมไตรบรม
ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยเสด็จไปเมืองนั้น ผ่านหน้าบ้านเขา แม้แต่มือก็ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่มี
ความเคารพ แต่ว่าเวลาป่วยหนักขึ้นมาเต็มที่ ทุกขเวทนาใหญ่มีกับเราเขาเล่าลือกันว่าองค์สมเด็จพระ
จอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าคือ พระสมณโคดมท่านมีความเมตตาดีมากไม่ว่าใคร เพียงแต่เขาจึงตั้งใจคิดว่า
ขอให้องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาคือ **พระสมณโคดม** มาช่วยให้เขาหายจากโรคนะที่เขา
นี้กันอย่างนั้น

บรรดาท่านพุทธบริษัทเขาไม่ได้นึกแบบบรรดาท่านทั้งหลายที่นึกเวลานี้เวลานี้ทุกคนนึก
ด้วยความเคารพคือ เวลานั้นเขานึกให้ท่านมาเป็นหมอรักษาเขาแต่ถึงอย่างไรก็ตามข่าวตามคำที่ว่า
พุทธโธ อัปมาโณ คำว่าพระพุทธเจ้าหาประมาณมิได้อาศัยที่เขานึกถึงพระพุทธเจ้าต้องการให้เค้ามา
รักษาโรคเท่านั้นก็ตามทีเขาก็ตายขึ้นมาเวลานั้น ก็อาศัยบุญเล็กน้อยที่เขาทำเพียงเท่านั้นคือ เขาไม่ได้
ทำแค่นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นบุญเล็กน้อย

แต่ว่าอานุภาพมากบุญเล็กน้อยเพียงเท่านั้นก็บันดาลให้เขาเกิดเป็นเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาว
ดึงสเทวโลก** มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวารแต่ว่าในฐานะที่เขาเป็นคนที่มีความ
ประมาทไม่สร้างความดี สร้างแต่ความชั่วพอมารู้ตัวเอาอีกทีก็เวลาจะตาย นึกถึงองค์สมเด็จพระจอม
ไตรด้วยความเคารพเล็กน้อยตามธรรมดาเทวดาบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลก** เขาจะมีอายุพันปี
ทิพย์ ถ้าจะนับเวลากันแล้ว ร้อยปีของเราเป็นหนึ่งวันของเขา สามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน สิบสอง
เดือนนี้เป็นหนึ่งปีเหมือนกัน ถึงพันปีทิพย์จึงจะหมดอายุ แต่ว่า **สุปติภูสิตเทพบุตร** คนนี้ขึ้นไปอยู่
บน **สวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลก** ไม่ถึงพันปีทิพย์

ก็ความความว่ายังไม่ถึงวันของบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ก็จะต้องจิตเพราะบุญน้อยแต่ทว่าก็เป็นความดี อาศัยที่เขานึกถึงพระพุทธเจ้าแม้แต่จะไปใช้ความเคารพ โดยเฉพาะตั้งใจให้พระองค์มีจิตเมตตาเขา ก็เลยเป็นคนไม่พินพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ในเมื่อเขาไปสวรรค์จากพระพุทธเจ้า เขาก็พบพระพุทธเจ้าครั้งหลังใหม่อีกบนสวรรค์

แต่ว่าเวลานั้น ปรากฏว่าองค์สมเด็จพระทรงธรรมบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุกอภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณได้ปีที่เจ็ด หลังจากเสด็จไปแสดงยมกปาฏิหาริย์แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ขึ้นไปบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก ตั้งใจจะเทศน์สอนคุณพระมารดา แต่ทว่าเมื่อพระองค์เกิดมาเพียงแค่อายุเจ็ดปีก็ปรากฏว่ามารดาต้องเสียชีวิต ทั้งนี้เพราะว่าตามพระบาลีท่านกล่าว ว่าหญิงผู้ใดก็ตาม ถ้าพระโพธิสัตว์ที่จะเป็นพระพุทธเจ้าเกิดมาในครรภ์ของบุคคลนั้นครรภ์นั้นไม่ควรแก่สัตว์อื่นที่จะมาเกิดมารดาต้องตายเมื่อท่านตายจากความเป็นคนท่านก็ไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีความสุขมาก

เมื่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จไปสู่ ดาวดึงส์เทวโลก แล้วสมเด็จพระประทีปแก้วเสด็จประทับอยู่ที่ **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** ตามคำอาราธนาของ **พระอินทร์** พระพุทธเจ้าก็ขอร้องให้ **พระอินทร์** นำไป ไปเชิญพระมารดาจากชั้นดุสิต เมื่อ **พระพุทธมารดา** เสด็จมาแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงเทศน์ **อภิธรรมเจดีย์คัมภีร์** ทั้งนี้ก็เพราะว่าพิจารณาแล้วว่า **พระวินัย ดี พระสูตร ก็ดี** เป็นธรรมเทศนาที่มีอนิสงส์ใหญ่ แต่ทว่ายังไม่คู่ควรกับน้ำนมของแม่ที่อุ้มท้องมาแล้วน้ำนมเลี้ยงให้ก็พิจารณาว่าธรรมใหญ่ที่ควรจะสงเคราะห์ก็ได้แก่อภิธรรม จึงเทศน์อภิธรรมโปรดพระพุทธมารดา เทวดาทั้งหลายก็พากันมาฟังที่นั่น

แต่ปรากฏว่าเวลานั้น มีเทวดาท่านหนึ่งมีนามว่า **อากาจารย์เทพบุตร** ตามพระบาลี ท่านฟังเทศน์เดี่ยวเดียวท่านก็เหาะไปประกาศว่า พ่อเอ๊ย แม่เอ๊ยเจ้าของวิมาน เวลานี้องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมาเทศน์ที่ **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** ขอบรรดาเทวดาและนางฟ้าทั้งหลายพากันไปฟังเทศน์ต่ออนุญารมี บรรดาเทวดาทั้งหลายที่มีความดีมากๆ ท่านเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิตตั้งแต่สมัยเป็นมนุษย์ ก็ต่างคนต่างพากันไปฟังเทศน์ เทศน์ขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐครานั้น ทำให้เทวดาเป็นพระโสดาบันบ้าง สกิทาคามีบ้าง อนาคามีบ้าง อรหันต์บ้างมากมาย

แต่ทว่า **อากาจารย์เทพบุตร** มาถึง มาถึงวิมานของ **สุปติภูริตเทพบุตร** เห็นเจ้าของไม่สนใจ เห็นเครื่องพิพม์ศรี้าหมอง จึงพิจารณาเห็นว่าเทวดาองค์นี้เป็นเพราะอะไร ก็ทราบว่ามีอีกเจ็ดวันเขาจะตาย คำว่าอีกเจ็ดวันนี่มันอาจจะถึงเจ็ดร้อยปีของมนุษย์ เขาจึงประกาศว่าใครเป็นเจ้าของวิมานนี้ เวลานี้อีกเจ็ดวันท่านจะตายจากความเป็นเทวดาทำไมจึงไม่ต่ออนุญารมี

สำหรับ **สุปติภูริตเทพบุตร** นั้น เมื่อขึ้นเป็นเทวดาแล้วก็มีกมลพิเลิดพิเลินในความเป็นทิพย์ไม่สนใจในความดีต่อ ครั้งเมื่อฟังคำนี้แล้วก็คิด ก็พิจารณาตัวเองเห็นว่าเครื่องศรี้าหมอง ดูที่รักแระเหื่องไหลจากกรักแระเหื่อง ตามบรรดาเทวดาไม่มีเหื่อง ก็ทราบตัวเองว่าตนเองจะต้องตายจากความเป็น

ทิพย์เรียกว่าจิต อาศัยที่ตาเป็นทิพย์ ใจเป็นทิพย์ ตัวเป็นทิพย์ ก็คู่ต่อไปถ้าหากว่าเราตายจากความเป็น
เทวดาคือ จุตติจากความเป็นเทวดาแล้ว จะไปไหนก็ทราบที่อันสงฆ์ใหญ่แห่งความทำบาปจะต้องลง
อเวจีมหานรก แล้วก็ต้องผ่านนรกทุกขุมผ่านเปรตทั้งหมด ผ่านอสุรกายทั้งหมด เป็นสัตว์เดรัจฉานทุก
ประเภท มาสัตว์มาตายก็ตัว ต้องเป็นสัตว์ประเภทนั้นให้เขาฆ่าตามจำนวน หลังจากนั้น ก็เป็นสัตว์
พิเศษคือ เป็นแร้งห้ำร่อยชาติ เป็นกาห้ำร่อยชาติ เป็นสุนัขบ้าห้ำร่อยชาติ เมื่อหมดจากนั้นแล้วจึงจะ
มาเป็นคน เป็นคนง่อยห้ำร่อยชาติของโทษปาณาติบาตต้องเป็นคนบ้าห้ำร่อยชาติ เพราะการดื่มสุรา
เมรัย เป็นคนหูหนวกห้ำร่อยชาติเพราะเขาทำบุญ บอกแล้วได้ยินแล้วแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน หรือส่ง
เสียงกลบธรรมต้องเป็นคนตาบอดห้ำร่อยชาติ เพราะเขาทำบุญ เห็นแล้วแกล้งทำเป็นไม่เห็นเมื่อรู้ตัว
แบบนี้ก็ตกใจขอให้ **อากาศจารีเทพบุตร** ช่วย ท่าน**อากาศจารีเทพบุตร** ก็บอกว่า ฉันก็ช่วยเธอไม่ได้
ต้องไปหา**พระอินทร์** **พระอินทร์** ก็บอกว่า ฉันเป็นนายเธอแต่ฉันก็แค่เทวดา เขาก็เลยพาไปหา
พระพุทธรเจ้า ที่นี้ก็บอกว่า ถ้าพระพุทธรเจ้าช่วยไม่ได้เธอก็ต้องลงนรกแน่ๆ

ครั้งไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **พระอินทร์** ทรงแจ้งให้พระพุทธรเจ้าทรงทราบ
ก็คิดว่าถ้าเราเทศน์อธิบาย จะเป็นทีที่คู่ควรแก่เทวดาองค์นี้ไหม ก็ทราบว่า ถ้าเทศน์อภิธรรมจะเป็นที่
ไม่ชอบใจ ไม่มีบุญกับเธอต้องลงนรกก็คิดว่าเทศน์เรื่องอะไรจึงจะดี ก็ทราบว่าถ้าเทศน์ **อุณหิสวิชัย**
สูตร เมื่อเทศน์เรื่องนี้จบขณะเทศน์จะเป็นที่พอใจของเธอและเมื่อเธอฟังเทศน์จบ เธอก็ได้เป็นพระ
โสดาบัน พ้นจากอบายภูมิต่อไป ที่นี้องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาท่านเทศน์ **อุณหิสวิชัยสูตร**
เมื่อเทศน์จบเธอก็ได้เป็นพระโสดาบัน

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านกล่าวคำว่า **พุทธโธ อัมปมาโล** การถึงพระพุทธรเจ้า
ย่อมมีอานุภาพใหญ่ มีบุญใหญ่อย่างนี้

สำหรับวันนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายผู้มีความเคารพในองค์สมเด็จพระชินศรี มา
สร้างความดีกันตั้งแต่เช้าอย่างบูชาพระรัตนตรัย สมาทานศีลถวายสังฆทานฟังเทศน์ ก็เป็นเหตุเป็น
ปัจจัยให้เกิดบนสวรรค์ก็ได้พรหมโลกก็ได้ ไปนิพพานก็ได้ ก็แล้วแต่กำลังใจของคนขอให้บรรดา
ท่านพุทธศาสนิกชนอย่าลืมความดีของท่านก่อนจะหลับนี้ถึงก่อน ก่อนตื่นใหม่ๆ ก่อนทำอะไร
ทั้งหมด นึกถึงบุญกุศลไว้ก่อน ให้อารมณ์ชิน อย่างนี้เวลาตายจะพ้นจากความทุกข์

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เวลาหมดพอดี ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียง
เท่านี้ อาตมภาพขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆ
รัตนะ ทั้งสามประการ จงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน มีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒ
นมงคลสมบุญผล จงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้งสี่ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และ
ปฏิภาณ ถ้าหากทุกท่านปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมภาพ
รับประธานวิสาขามานบุญญาริษฐาน ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วย
ประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง พระติสสะ

แสดงเมื่อ

วันอาทิตย์ที่ 2 ธันวาคม 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธสฺส (3 จบ)

บุญญาภิ ปรโลกสิมิง ปติฏฐา โหนติ ปาณินันตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ในชั้นมิกถาเพื่อเป็นเครื่องโสรจ
สรองคครัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำ
ปกัษ ซึ่งตรงกับวันขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหนึ่ง เดือนหนึ่งเดือนอะไรนะ ดาวหง่า เดือนอ้ายหรือ ไม่ใช่
เดือนอื่นนะ เออ วันนี้นำบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจมาบำเพ็ญกุศลในตอนต้นนี้ก็ขอเทศน์กัน
ง่ายๆ ฟังง่ายๆ เข้าใจง่ายๆ นะ

จะพูดถึงอานิสงส์เสียก่อน การที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเข้ามาถึงวัดทุกคนก็ตั้งใจ
บูชาพระรัตนตรัย คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็เข้าไปบูชา
พระพุทธรูป ในการเข้าไปบูชาพระพุทธรูปอย่างนี้ท่านถือว่าเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน เพียงแค่นี้
ก็ถึงท่านโดยไม่เห็นตัว หรือว่านึกถึงท่านเห็นตัวท่านไหว้ต่อหน้าท่าน อย่างนี้บรรดาท่านพุทธ
บริษัททุกท่านลงนรกไม่ได้ ถ้าตายจากความเป็นคนต้องไปสู่สวรรค์ คุณตัวอย่าง **สุปติภูสิตเทพบุตร**
ท่านผู้นี้สร้างบาปอกุศลมาตลอดกาล ตลอดชีวิต แต่ว่าเมื่อจะตายจิตคิดถึงพระพุทธเจ้าคนเดียวว่า
ขอให้ช่วยให้หายจากการป่วยไข้ไม่สบาย เขาตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ **ชั้น**
ดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร นี่ข้อที่หนึ่ง

แล้วก็ประการที่สอง บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายปรารถนา **ถวายสังฆทาน** แก่บรรดา
พระสงฆ์ทั้งหลายทั้งวัด การถวายทานนะ บรรดาท่านพุทธบริษัท ถวายทานตั้งแต่สิ่งจืดจางไปถือว่าเป็น
เป็นสังฆทาน ที่นี้พระมากกว่าสิ่งจืดก็ถือเป็นมหาสังฆทาน การถวายสังฆทานนี้บรรดาท่านพุทธ
บริษัททั้งหลาย ผลมากเหลือเกิน ที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า บุคคลใดถ้าเกิดมาในชีวิต
ครั้งหนึ่งตั้งใจถวายสังฆทานครั้งเดียวในชีวิต เอาแค่ครั้งเดียวนะ ตายจากความเป็นคนไปแล้ว ใน
ดินแดนแห่งใดที่เต็มไปด้วยความยากแค้นขัดสนยากจน ดินแดนที่นั้นบุคคลที่ถวายสังฆทานนั้น จะ
ไม่ไปเกิดในที่นั้น ในสถานที่ใดเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ มีความพูนสุขด้วยทรัพย์สิน บุคคล
ที่ถวายสังฆทานแล้วจะเกิดที่นั้นและ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นเทวดา
นางฟ้า ก่อนจะมีทรัพย์สินอันเป็นทิพย์ก่อนนี้เป็นประการที่สอง

ประการที่สาม บรรดาท่านพุทธบริษัทฟังพระสงฆ์สวด พระสงฆ์สวดนี้เป็นกรรมะ การ
ตั้งใจฟังพระสงฆ์สวด บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนรู้ว่าท่านที่สวดนี้เป็นพระ และการสวดก็เป็น
กรรมะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่านิจสงฆ์มาก

ยกตัวอย่างคนที่เขาฟังสวด ท่านที่ฟังสวดแต่ไม่รู้ว่าคนสวดเป็นพระและก็ไม่รู้ว่าคำสวดนั้น เป็นธรรมะอย่างค้ำคาวห้ำร้อยตัว ในสมัย พระพุทธกัสสป มีค้ำคาวห้ำร้อยตัว จับอยู่เวลากลางวัน เขาอนอเอาหัวห้อยลงในถ้ำ พระท่านก็ไปชักซ้อมพระอภิธรรม เป็นอันว่า การชักซ้อมของพระ ก็ว่าพร้อมกันเสียงเสมอกัน ค้ำคาวฟังเพลินไป ยังไม่ทันจะจบค้ำคาวทั้งหมดหลับ เท้าหลุดมาจาก เพดานหล่นมาตายทั้งห้ำร้อยตัว อาศัยที่เขาเป็นสัตว์ เขาไม่รู้ว่า เป็นพระธรรมแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าสวด นั้นพระผู้สวดเป็นพระสงฆ์ เพียงแต่ว่าเพียงพอใจในเสียงของธรรมะ เมื่อตายจากความเป็นคนแล้ว ก็ไปเกิดบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสแล้ว เขาก็ลงมาเกิดเป็นลูกชาวประมง

ต่อมาพระพุทธเจ้าทรงแนะนำให้ พระสารีบุตร เมื่อ พระสารีบุตร บอกว่า สารีบุตร คุณ สารีบุตร บรรดาลูกศิษย์ของเธอทั้งห้ำร้อยตัว ห้ำร้อยองค์ เขาเคยฟังอภิธรรมมาก่อน ฉะนั้นวันนี้ถ้า เธอฉันข้าวเสร็จ เธอไปเทศน์พระธรรมเจดปรกณ์ให้เธอฟัง เมื่อเธอทั้งหมดฟังแล้วจะเป็นพระ อรหันต์พร้อมกันทั้งหมด พระสารีบุตร ก็ทำตามนั้น ฉะนั้นการฟังพระสวด บรรดาท่านพุทธบริษัท มีอานิสงส์มากตามนี้ สามารถไปนิพพานได้ไปสวรรค์ได้

ตอนนี้ไปบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสดับรับรสพระพุทธพจน์เทศนา อันเป็นคำ สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วันนี้ก็จะเทศน์เรื่องง่ายๆ นะ อยากจะฟังง่ายหรืออยาก จะฟังยากละ หือ จะเทศน์เรื่องง่ายๆ ว่าวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทถวายสังฆทานแต่ว่ามีพระองค์หนึ่ง ในสมัยพระพุทธเจ้าคือในสมัยนี้นะ เคยถวายทานแก่บรรดาพระอรหันต์มาก่อน ในสมัยชาติก่อน โน้น สมัยพระพุทธกัสสป การถวายทานแก่พระอรหันต์องค์เดียวนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท ถึงแม้ว่า ท่านจะเป็นพระอรหันต์ก็มีอานิสงส์ไม่เท่าสังฆทานตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า การถวายทานแก่พระ อรหันต์ร้อยครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับถวายทานพระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง การถวายทานกับพระปัจเจก พุทธเจ้าร้อยครั้ง ก็มีผลไม่เท่ากับถวายทานในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครั้งเดียว ถวายทาน ในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยครั้งไม่เท่ากับถวายสังฆทานหนึ่งครั้งจำอานิสงส์ให้ ดี นะ ขึ้นตอนเป็นอย่างนี้

ก็ปรากฏว่าสมัยชาตินี้ มีพระองค์หนึ่งมีนามว่า ดิสสะ ท่านดิสสะ นี้ในสมัย พระพุทธกัสสป เป็นบุคคลที่ฆ่าสัตว์เป็นประจำ คือยิงนกมาแล้วก็มาขาย แกงขายบ้าง ขายเป็นบ้าง ขายตายบ้าง ถา วันไหนได้นกมามากเกินไป ขายวันนั้นไม่หมดก็หักแข้งขาหักกระดูกปีกก เกรงว่านกจะหนีไป ไข่ ขายสดๆ ในวันพรุ่งนี้เธอทำอย่างนั้นมาตลอดกาล คำว่าบุญกุศลไม่เคยทำเลย

แล้วต่อมาในวันหนึ่งก็ปรากฏว่า ท่านดิสสะ ก่อนที่จะไปหานกในตอนเช้าวันนั้นบังเอิญ พระอรหันต์มาบิณฑบาตองค์เดียวเขาเองเขาก็ไม่รู้ว่าพระอรหันต์พระอรหันต์นี้ไม่มีสัญลักษณ์ไม่มี เครื่องหมายเขาก็คิดในใจว่าในชีวิตของเราทั้งชีวิตขึ้นชื่อว่าการทำความดีที่จะทำบุญกุศลไม่เคยมีใน เรา เรามีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทุกวันวันนี้ขอทำบุญตอนเช้า เมื่อเห็นพระท่านเดินมาก็ออกไปรับบาต กล่าวคำนิมนต์ว่า เอวัง ติฏฐตะ ภันเต ถ้าแปลเป็นใจความว่า ขอหยุดก่อนพระเจ้าข้า พระท่านก็หยุด เขาก็รับบาตมาจากพระมา แล้วก็นำพระเข้าบ้าน สั่งแม่บ้านบอกแก่นกที่ไ้ที่นั่นมีอยู่แกลงให้แกลง

อย่างดีที่สุด เมื่อแม่บ้านแก่งเสร็จ ทำกับข้าวเสร็จเขาก็นำบาตรมาใส่ข้าวเอาห่อแกงมาใส่ในบาตร พระ พระท่านก็ให้พรแล้วท่านก็กลับหลังจากนั้นมาเขาก็ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตลอดมา

ก็เป็นอันว่าในชีวิตของเขาทำบุญครั้งเดียวในชีวิต แต่ว่าเป็นการบังเอิญทำบุญกับพระอรหันต์ ซึ่งมีอานิสงส์มากแต่ทำไมไม่เท่าสังฆทาน ตายจากความเป็นคนก่อนที่เขาจะตายเขาก็นึกถึงการทำบุญก่อน เขาไปเกิดเป็นเทวดา สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก ครั้นเมื่อหมดบุญจากบุญวาสนาบารมี ในสมัยพระพุทธเจ้าของเรา นี้ เขาก็กลับมาเกิดเป็นคน เมื่อเกิดเป็นคนแล้วอาศัยที่เคยทำบุญทำกุศลมาแล้วครั้งเดียวในชีวิตถวายทานแก่พระอรหันต์ วันนั้นไปเจอองค์สมเด็จพระภควันต์คือพระผู้มีพระภาคเจ้าเข้ามีความเลื่อมใสตั้งใจฟังเทศน์ เมื่อฟังเทศน์จบก็มีความเลื่อมใสอยากจะบวชในพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าเห็นวิสัยอรหันต์ที่เขาจะเป็นอรหันต์ได้ จึงอนุญาตให้บวช

ครั้นเมื่อบวชเข้ามาแล้วเธอก็เจริญพระสมาบัติ ฌานโลกีย์ แต่ยังไม่ได้อานโลกีย์ เธอก็เกิดอาการป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้นในร่างกาย ตามตัวนี้มีการพุพองเม็ดเล็กๆ ตลอดทั้งตัว ต่อไปไข้การพุพองเม็ดเล็กๆ มันก็โตขึ้น โตขึ้นๆ จนกระทั่งเท่าผลส้ม ในที่สุดมันก็แตกมีน้ำเหลืองรอบตัว ไอ้กระดูกต่างๆ ในร่างกายก็หักมีทุกขเวทนา มาก พระที่ปฏิบัติอยู่พยาบาลอยู่ เห็นเข้าก็ทนไม่ไหว พระก็ทิ้ง เห็นว่าถ้ายังงี้ก็ต้องตายกันแน่แล้ว ท่านขยับตัวไม่ได้

คืนวันนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดามาสัมพุทธเจ้า ทรงตรวจอุปนิสัยของสัตว์ว่า วันพรุ่งนี้จะมีใครได้บรรลุมรรคผลบ้าง องค์สมเด็จพระทศพลก็ทรงทราบ ว่า ดิสสะ เวลานี้เธอป่วยหนัก และการตายของเธอจะถึงเข้ามาในวันพรุ่งนี้ แต่ว่าถ้าเราไปสงเคราะห์กับเธอ เธอจะได้เป็นพระอรหันต์พร้อมกับนิพพาน

ฉะนั้นในตอนเช้า พอฉันข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว องค์สมเด็จพระพิชิตมารจึงเสด็จออกจากพระมหาวิหารเดินเรื่อยๆ ไปไม่บอกใครนะ ในเมื่อบรรดาพระทั้งหลายเห็นพระพุทธเจ้าเดินก็เดินตาม พอไปถึงกุฏิของ พระติสสะ พระพุทธเจ้าก็แวะเข้าไป เห็นน้ำเหลืองมันไหลกระอะเปรอะผ้า ท่านก็เปลื้องผ้าทั้งหมดเอาไปจะต้มน้ำร้อน พระทั้งหลายก็รับอาสาว่า การต้มน้ำเหลืองหมดเป็นหน้าที่ของข้าพระพุทธเจ้า และหลังจากนั้นเมื่อพระนำไปแล้ว พระพุทธเจ้าเอาผ้านำมาชุบน้ำอุ่น ๆ เช็ดร่างกาย พระติสสะ จนกระทั่งน้ำเหลืองแห้งร่างกายก็มีอาการปลอดโปร่งพอน้ำเหลืองแห้งมีอาการปลอดโปร่ง ผ้าที่เขาเอาไปต้มนั้นมันก็แห้งพอดี พระพุทธเจ้าก็สั่งให้นุ่งผ้าให้ พระติสสะ และก็ห่มให้ แล้วท่านก็ยืนอยู่ข้างๆ ท่านก็บอกว่า

ติสสะ ชีวิตของเธออีกไม่ช้าวิญญูณจะออกจากร่างแล้ว ในเมื่อจิตวิญญูณออกจากร่างร่างกายของเราก็เป็นร่างกายไร้ประโยชน์ เป็นของที่ชาวบ้านเขาจะทอดทิ้ง มันมีค่าไม่เท่ากับทองคำไหมที่ไร้ประโยชน์ หมายความว่าอนันันยังดีกว่า คนเราถ้าตายแล้วบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนขณะที่มีชีวิตอยู่ต่างคนต่างก็คบหาสมาคมซึ่งกันและกัน ได้พูดคุยกัน ได้สังคมนกันได้ แต่ว่าพอตายเข้ามาแล้วจริงๆ ไอ้คนที่รักมากที่สุดนั้นไม่กล้าเข้าไปแตะต้องตัว ไซ้ไหม ตาหง่า อย่าง ตาหง่า นี้ เหมือนกันนะ ฉันทก็เหมือนกันนะ

ก็เป็นอันว่าเมื่อพระพุทธเจ้าบอกว่า **ติสสะ** ชีวิตของเธอร่างกายของเธอเวลานี้ก็ไม่ช้าวิญญูณาไปปราศแล้วก็หมายความว่าจิตใจจะพ้นไปจากร่างกายแล้วร่างกายของเธอก็ต้องตาย เมื่อตายแล้วมันก็เป็นวัตถุที่ชาวบ้านเขาทอดทิ้ง เขาไม่ต้องการ ผู้ท่านไม้ที่ไร้ประโยชน์ไม่ได้ เมื่อ **พระติสสะ** ฟังเพียงเท่านี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท อานิสงส์ที่เคยถวายทานกับพระอรหันต์เพียงครั้งเดียวในชีวิตเป็นอรหันต์ทันที เมื่อเป็นอรหันต์แล้วก็นิพพานทันทีเหมือนกัน

หลังจากนั้นมา องค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงสั่งให้พระสงฆ์ทำฌานปณิกิจสพ คือเผาศพ เมื่อเผาศพเรียบร้อยแล้วก็ให้สั่งทำสถูปไว้สถูปนะ หมายความว่าพุนดินขึ้นมา เอากระดูกไว้ในนั้น เอาดินพูนขึ้นมาคล้ายๆ กับบาตรคว่ำเป็นสัญลักษณ์เป็นโลกนะนะ จะว่าเจดีย์ไม่ได้ ขอบภัยวันนี้นั้นปวดขาซ้ายมาก และว่าก็ทำเป็นโลกๆ พูนไว้ บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายจึงเข้ามากราบพูละองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาว่า **ภันเต ภควา** ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ เวลานี้ **ท่านติสสะ** ตายแล้วไปไหน องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ตรัสว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลาย **ติสสะ** ตายจากความเป็นคนไปนิพพานแล้ว

พระจึงถามองค์สมเด็จพระประทีปแก้วว่า **ภันเต ภควา** ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า อายากะทราบว่าเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่เมื่อไร องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ตรัสว่า **ติสสะ** เป็นพระอรหันต์เมื่อเราพุดจบ เห็นไหม ตาหง่า นี่ฉันพุดมาหลายจบแล้ว **ตาหง่า** เป็นอรหันต์หรือยัง หือ

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายพระก็เลยถามว่า **พระติสสะ** ทำบุญอะไรไว้ทำไม จึงเป็นอรหันต์ง่าย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาจึงได้ตรัสว่า **พระติสสะ** ในสมัย **พระพุทธกัสสป** คนๆ นี้ทำแต่บาปอย่างเดียว ไม่เคยทำบุญ หมายความว่าทำบุญอย่างชาวบ้านธรรมดาๆ นี่ เขาไม่เคยทำ มีหน้าที่ยิ่งนักตักถนบก เอามาขายแก่ชาวบ้าน ถ้าวินไหนดอกเหลือมากก็อย่างมั่ง ไร่ตัวไหนดอกแล้วจะตายก็อย่าง ที่นี้ไอน้อย่างมันขายได้ราคาได้ถูกกว่านกเป็น ถ้ามันมีมากกินไป นกเป็นๆ ก็เกรงว่ามันจะบินหนีหักกระดูกแข็งเสียบ้าง หักกระดูกปีกเสียบ้าง

ผลปัจฉิมอันนี้แหละบรรดาภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย เป็นปัจฉิมให้ **ติสสะ** มีร่างกายเป็นตุ่มทั้งตัว และตุ่มนั้นค่อยๆ โตมาทีละน้อยจนกระทั่งแตกเป็นน้ำเหลืองเฝิ้มและกระดูกในร่างกายที่เคยหักก็เพราะหักกระดูกแข็งกระดูกขากระดูกปีกของนก มิใครทำได้มั่งก็จำให้ดินนะ หือ ท่านบอกว่าเพราะกฏของกรรมอย่างนี้มาสนอง **ติสสะ** ในชาติสุดท้าย แต่ว่าอาศัยที่เขาได้ทำบุญกับพระอรหันต์เพียงครั้งเดียวในชีวิต นี่ย่ำลึ้มว่าเขาทำครั้งเดียวในชีวิตนะ แล้วการทำบุญกับพระอรหันต์นี่อย่าลึ้มที่กล่าวแล้วเมื่อก็นี้ ว่าทำบุญกับพระอรหันต์ต้องครั้งเดียว ร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง ทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง ท่านบอกว่าเพราะอาณิสสงส์อันนี้เองคือ ทำบุญกับพระอรหันต์ เป็นปัจฉิมให้ **ติสสะ** มีโอกาสเป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ เมื่อตถาคตเทศน์จบ

นี่แหละ บรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย การที่ท่านทั้งหลายมาทำบุญในวันนี้ทุกคนมีกำลังใจดีกว่า พระติสสะ มาก เพราะว่าการทำบุญของท่านไม่ได้ทำวันนี้วันเดียว ทุกคนก็ต่างคนต่างทำกันมาเรื่อยๆ การให้ทานกับคน การให้ทานกับสัตว์ก็เป็นบุญเป็นกุศล การซื้อทางแนะนำบุคคล บุคคล เขาหลงทางมาหรือเขาจะเข้าไปในบ้านบุคคลใดบุคคลหนึ่งเขาไม่รู้จักบ้าน เราแนะนำว่าบ้านคนนั้นคนนี้อยู่ที่ตรงนั้นตรงนั้นนี่ก็เป็นบุญ การให้ทานกับปลา การให้ทานกับสัตว์ก็เป็นบุญ การถวายทานแก่บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายเป็นสังฆทาน นี่เป็นมหากุศลใหญ่ และบรรดาท่านทั้งหลายรู้จักฟังเทศน์ บุญในศาสนาของเรามีสามขั้นคือ หนึ่งทาน สองศีล สามเจริญภาวนา

วันนี้ท่านท่านให้แล้วเป็นสังฆทาน ศีลท่านสมาทานแล้วเป็นอุโบสถศีล ศีลใหญ่มาก ฉะนั้นการเจริญภาวนาก็คือ การฟังธรรมฟังพระสวดนี่ถือว่าเป็นการเจริญภาวนา ขณะที่ท่านฟังพระสวด พระสวด อิติปิโส เป็น บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ เป็นการเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม แลพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นบทแห่งการชนะ พาทูง นี่พระพุทธเจ้าแสดงถึงการชนะทุกอย่าง และบท มหาการุณิก ก็เป็นบทที่มีความชนะเช่นเดียวกัน

รวมความว่า ท่านฟังธรรมใหญ่มาแล้วเมื่อวันนี้ เป็นการเคารพในพระธรรมด้วย เคารพในพระพุทธเจ้าด้วย เคารพในพระสงฆ์ด้วย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะก่อนที่ท่านจะฟังธรรมท่านอย่าลืมว่าธรรมะที่เกิดขึ้นมาได้นี้ อาศัยพระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัส ในเมื่อเราตั้งใจจะฟังธรรมทุกคนตั้งใจว่านึกตั้งใจถวายทานเมื่อวันนี้ว่านโม ก่อนใช้ใหม่ อารธนาพระสงฆ์ในเมื่อท่านว่า นโม นี่แสดงถึงการเคารพในพระพุทธเจ้า แล้วต่อมาพระก็ขึ้นนโมอีก เราตั้งใจฟังนโมนี่เป็นการเคารพในพระพุทธเจ้า ตั้งใจฟังอิติปิโสบทต้น เป็นการเคารพในพระพุทธเจ้า ตั้งใจฟังอิติปิโสบทกลาง (สวากขาโต) เป็นการเคารพในพระธรรม ตั้งใจฟังอิติปิโสบทสุดท้าย (สุปฏิปันโน) ก็เป็นการเคารพในพระสงฆ์และก็ต่อไปด้วยบทแห่งการชนะทั้งหมด

เป็นอันว่า บุญกุศลใหญ่ที่บรรดาท่านทั้งหลายทำปฏิบัติในวันนี้การฟังพระสวดมนต์นี้ เป็นภาวนา คำว่าภาวนานี้ ไม่ได้หมายความว่า ต้องว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ เสมอไป ตั้งใจฟังพระสวดทุกคำ เวลานั้นจิตใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทเป็นสมาธิที่อย่างน้อยที่สุดก็เป็น อุปจารสมาธิ การฟังพระสวดถ้าจิตเป็นอุปจารสมาธิท่านบอกว่า ถ้าตายจากความเป็นคนจะไปเกิดบนสวรรค์ชั้นไหนก็ได้ตามชอบใจของท่าน และหลังจากนั้น บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจสวดรับรสพุทธพจน์เทศนา เป็นคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างนี้ก็เป็นภาวนา คำว่า ภาวนานี้แปลว่า เจริญ ทำจิตให้อยู่ในระหว่างกุศลขณะที่ทุกคนฟังธรรม จิตก็เป็นกุศลตลอดกาล ที่นี้การฟังธรรมของบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ท่านรู้ว่าพระที่เทศน์เป็นพระสงฆ์ วาจาที่กล่าวไปทั้งหมดเป็นวาจาที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้ว ก็พระสงฆ์มาจากไหน พระสงฆ์มาจากพระพุทธเจ้าถ้าไม่มีพระพุทธเจ้าพระสงฆ์ก็มีไม่ได้ และวาจาที่พระเทศน์เอามาจากไหน เอามาจากพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าไม่เทศน์สอน พระก็เทศน์ไม่ได้ เป็นอันว่าการฟังเทศน์ของท่านมีการฟังครบทั้งพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อมไปในคราวเดียวกัน

ต่อมาก็มาฟังถึงบุคคลตัวอย่าง บุคคลตัวอย่าง อย่าง **สุปติภูจิตเทพบุตร** เขาไม่เคยเคารพใน พระพุทธเจ้า แต่อาศัยตอนจะตายเขาได้มีความเคารพ นึกอยากให้พระพุทธเจ้าช่วยแก่นึกเพียงเท่านี้ ตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวดโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มี นางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร หลังจากนั้นฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าจบเดียวเป็นพระโสดาบัน

นี่เขาบาปถึงที่สุดนะ เราไม่บาปเท่าเขา เราบาปน้อยกว่าเขา เราดีกว่าเขามาก เรามีความ เคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ทั้งที่วัดทั้งที่บ้านอยู่บ้านก็บูชาพระ ใ้บาตรบูชา พระ อยู่ที่บ้านก็มีการให้ทาน มาที่วัดก็มีความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อานิสงส์ของ ความดีของเรามากกว่า **สุปติภูจิตเทพบุตร**

และหลังจากนั้นมาเรื่องสุดท้าย อย่าง **พระติสสะ พระติสสะ** นี่ท่านเลยทำทานครั้งเดียวใน ชีวิต นั้นก็หมายความว่า ถวายทานแก่บรรดาพระอรหันต์ไม่ใช่บรรดานะ พระอรหันต์องค์เดียว แล้วก็รู้ว่าพระองค์นั้นเป็นพระอรหันต์ แต่เป็นการบังเอิญในชาติสุดท้ายของท่าน ใ้กฎทั้งสอง ประการมาพร้อมกัน คือ หนึ่งบาปแห่งการฆ่าสัตว์ ยิงนกขาย หักกระดูกนก หักกระดูกขา หักกระดูก ปีก มันก็เข้ามาสนองในสมัยเดียวกัน การฆ่านกขาย เป็นเหตุให้เกิดมากพองทางร่างกายการ กระดูกแข็ง กระดูกขากระดูกทั้งร่างกายหักก็เป็นอกุศลมาจากการหักกระดูกของนก มันมาพร้อม กันกับกฎที่เป็นบุญที่เป็นกุศล แต่ว่าในตอนท้ายของค์สมเด็จพระทศพลเห็นว่า อานิสงส์ของการถวาย ทานแก่บรรดาพระอรหันต์ครั้งเดียวในชีวิตซึ่งเขาเองเขาก็ไม่คิดว่าเป็นพระอรหันต์ เขาไม่รู้ว่ามีอานิสงส์ อันนี้ก็จะคลบบันดาลให้เขาเป็นอรหันต์นิพพานในชาตินี้ ฉะนั้นองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้ไปสงเคราะห์ด้วยพระองค์เอง นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัทที่ เขา ทำบุญเล็กน้อยเพียงเท่านี้ เขายังมีอานิสงส์อย่างนี้

และเวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย มีจิตใจเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาเป็นปกติ จิตใจของท่านทุกคนเป็นบุญทุกวัน ที่กล่าวว่าบุญทุกวันก็คือหนึ่งทุกวันทุกท่านเคยบูชาพระ การบูชาพระพุทธรูปที่บ้านจะว่าสวดมนต์มากสวดมนต์น้อยนี้ไม่สำคัญ เพียงแค่อ่าน โมจบเดียวก็ ใช้ได้ การอ่าน โมจบเดียวเป็นการแสดงความเคารพในพระพุทธเจ้าด้วยความจริงใจ ทีนี้ประการที่ สอง ถ้าบางคนสวดอติปิโสได้ ถ้าสวดอติปิโสด้วยความเต็มใจ ก็ถือว่าเป็นการเคารพพระพุทธเจ้า ด้วย พระธรรมด้วย พระอริยสงฆ์ด้วย มีอานิสงส์ใหญ่

และอีกประการหนึ่งท่านอยู่บ้านอาจจะมีการให้ทานแก่สัตว์ ให้ทานแก่คนมีการสงเคราะห์ แก่บรรดาบุคคลผู้หลงทางและไม่รู้จักบ้านใครบ้านหนึ่ง ซึ่งให้เขาเห็นบ้านหลังนั้น ว่าคนนั้นอยู่บ้าน นี้ อันนี้ก็เป็นเมตตาบารมี และก็คือว่าเป็นอานิสงส์ใหญ่

ทีนี้ประการที่สอง ต่อมาบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมาทำบุญที่วัดเป็นการถวายทาน อย่างนี้ เขาเรียกว่า **มหาสังฆทาน** เพราะอะไร เพราะว่าพระสงฆ์ตั้งแต่สี่รูปขึ้นไป จัดว่าเป็นคณะสงฆ์ ถวายทาน เป็นสังฆทานนี้พระที่ท่านถวายทั้งหมดนี้ตั้งสามสี่สิบรูป ก็จัดว่าเป็น **มหาสังฆทาน** จัดว่า เป็นทานใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายไม่ลืมความดีอันนี้ ถ้าท่านมี

อธิษฐานบารมี คือ ตั้งใจว่าถ้าเราตายจากชาตินี้ ขึ้นชื่อว่าความเกิดขอมิชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ทั้งนี้ เพราะอะไร เพราะการเกิดเป็นทุกข์ หากความสุขไม่ได้ พอสิ้นตานั้นมาก็พบกับความทุกข์ นี่เป็น อริยสัจจะ อย่างปวดอูจาระ ปวดปีสวาระ ก็เป็นทุกข์ หน้ามันกรังจำเป็นต้องล้างหน้า ถ้าไม่ล้าง หน้าก็ต้องรำคาญก็เป็นทุกข์ความหิวความกระหายก็เป็นทุกข์ ความแแก่ก็เป็นทุกข์ ความพลัดพราก จากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ ความตายจะเข้ามาถึงเราก็เป็นทุกข์การประกอบกิจการงานทุกอย่างที่มีความเหนื่อยยากก็เป็นทุกข์

ก็มีความรู้สึกว่าการเกิดเป็นคนเต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้ถ้าเราจะเกิดไปอีกก็ชาติ เรา ก็ จะพบอยู่กับความทุกข์ ที่นี้การทำบุญของเรา เป็นปัจจัยให้เกิดความสุข อย่างน้อยไปสวรรค์ได้ ก็ให้ คิดตามความเป็นจริงว่า เทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดี ท่านอยู่บนสวรรค์ท่านมีแต่ความสุข แต่ ความสุขจริงๆ ของท่านมีชั่วคราวพอหมดบุญวาสนาบารมีก็ลวงมาทุกข์ใหม่ เราไม่ต้องการ นี้การ เกิดคราวนี้ก็คิดว่าขอเป็นการเกิดครั้งสุดท้ายของเรา ฉะนั้นการตายของเราก็ถือเป็นการตายครั้ง สุดท้ายขึ้นชื่อว่าเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเรา เราต้องการจุด เดี่ยวคือ นิพพาน เมื่อตายแล้ว

ถ้าอย่างนี้ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทคิดอย่างนี้ทุกคนจะกลับคิดอย่างนี้คิดง่าย ๆ คิด ว่าขึ้นชื่อว่าเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเราอีก การตายคราวนี้ เราขอไปนิพพาน และที่ภาวนาติดต่อต่อท้ายสักเล็กน้อยว่า นิพพานัง สุขัง นิพพานัง สุขัง นิ พพานัง สุขัง ภาวนาว่าอย่างนี้สักสองสามคำก็ตามด้วยความเต็มใจ อย่างนี้บรรดาท่านพระบริษัท ทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าเจริญพระกรรมฐานขึ้นพระนิพพาน อย่างนี้เวลาที่ท่านจะตาย บุญกุศลทั้งหลายที่ ทำแล้วจะรวมตัวทั้งหมด

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทผู้เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสุทนต์เวลานี้สัญญาบอก หมดเวลาปรากฏแล้ว ก็ขอยุติธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ อา ตมภาพในฐานะพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธ รัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้งสามประการ ขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุก ท่าน มีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล สมบูรณ์พูนผลและจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้งสี่ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ถ้าหากทุกท่านปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความ ปรารถนาจงทุกประการ อตมภาพแสดงพระธรรมเทศนามาในชั้นมิกกถา ก็ขอยุติพระธรรมเทศนา ลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

อธิบายอานิสงส์กฐินทาน

วันอาทิตย์ที่ 21 ตุลาคม 2533

ท่านพุทธบริษัทโปรดทราบ วันนี้เอาเล่าอย่าง นะ อานิสงส์จริงๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระปฐมุตตระ ตรัส บางคนทอดกฐินทานครั้งหนึ่งในชีวิตตายจากความเป็นคนแล้ว ไปเกิดเป็นเทวดา หรือนางฟ้าห้าร้อยชาติ นั่นก็หมายความว่า ถ้าเกิดเป็นเทวดาหรือนางฟ้าชั้นดาวดึงส์มีเวลาพันปีทิพย์ วันหนึ่งกับคืนหนึ่งของดาวดึงส์ เท่ากับร้อยปีของเรา สามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน สิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี เหมือนกัน เมื่อครบพันปีทิพย์ก็จุติ พอดับปีก็เกิดปีบ้นที่แบบนี้ห้าร้อยครั้ง นี้เฉพาะอานิสงส์กฐินนะ และถ้าบุญอ่อนลงจากความเป็นเทวดาและนางฟ้าก็เกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลกห้าร้อยชาติ บุญอ่อนลงมาก็เกิดเป็นกษัตริย์ปกครองประเทศชาติห้าร้อยชาติ บุญอ่อนลงมาก็เป็นมหาเศรษฐีห้าร้อยชาติ บุญอ่อนลงมาก็เป็นมหาเศรษฐีห้าร้อยชาติ ถ้าบุญอ่อนลงมาก็เป็นคหบดีห้าร้อยชาติ สรุปแล้วกินบุญไม่ทันหมดไปนิพพานก่อน

นี่สำหรับอานิสงส์กฐินโดยเฉพาะ ก็ว่าบุญนะมีอยู่สองอย่างที่จำกัดเขตคือบุญการบวช บุญการทอดกฐินที่จำกัดบุญว่าจะเป็นอะไรบ้าง อย่างอื่นไม่จำกัดเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทอดกฐิน วันนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ทอดผ้าป่า ด้วย อานิสงส์ผ้าป่าก็มีแก่บรรดาท่านพุทธบริษัทอีก เฉพาะอานิสงส์ผ้าป่าก็มีอาการคล้ายๆ กับกฐิน แต่ไม่จำกัดกาลเวลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งสังฆทาน ถวายสังฆทานด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายสังฆทานด้วยพระพุทธรูป จะเป็นเทวดาหรือนางฟ้าที่มีรัศมีกายสว่างมากเพราะเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี ถือรัศมีว่ามีบุญญาธิการมาก ใครมีรัศมีกายสว่างน้อย องค์กรนั้นก็ถือว่าบุญญาธิการน้อยถ้าจะถามว่าเอาบุญมาจากไหน คำรานี้ ก็ขอตอบให้ทราบว่ารู้อมาจากผี ผีชื่อ สว่า หรือเปล่าไม่ทราบ สง่าทวยกวัดท่าซุง อ้อ ยังไม่ตายนี้ อ้อ ชื่อเดียวกันแต่คนละคน

คือว่า บรรดาผีทั้งหลายตั้งแต่บวชมานี้เวลาแกมาขอให้ทำบุญให้แก หนึ่งขอถวายสังฆทาน มีอาหารแห้งก็ได้ อาหารไม่แห้งก็ได้ สอง มีผ้าหนึ่งผืน สาม มีพระพุทธรูปหนึ่งองค์ แต่ว่าพระพุทธรูปหน้าตักต้องไม่ต่ำกว่าสี่นิ้ว เกินเท่าไหนได้ขออย่างนั้นมาสิ้นเวลาสี่สิบปีเศษ ทำบุญให้กับผีประเภทนี้นับเป็นพัน

ต่อมาวันหนึ่งเขานิมนต์ไปฉันเพลบ้านหนึ่งแต่ว่าฉันกลางวัน ฉันตอนเพลแต่ยังไม่ทันจะสวดมนต์ก็นั่งอยู่คนเดียว ก็เห็นบรรดาผีทั้งหลายมาล้อมอีกแล้วมาขออีก ขอแบบเดียวกัน มาขอสังฆทานคือ มีอาหารหนึ่งหนึ่ง มีผ้าชิ้นหนึ่ง มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ก็เลยถามว่าการขอแบบนี้แกขอแล้วแกได้ประโยชน์อะไรบ้าง ลองบอกให้ฉันฟังซิ ฉันว่าผีตัวนั้นเป็นผีลาดหน้อยท่าทางคล่องตัว แกก็บอกว่าการได้อาหารชนิดหนึ่ง ทำเป็นเหตุให้ผมมีร่างกายเป็นทิพย์ผ้าชิ้นหนึ่งเป็นผ้าสบง หรือจีวร หรือผ้าไตรก็ตาม ให้ผมมีเครื่องประดับประดาเป็นทิพย์ แล้วก็สำหรับพระพุทธรูปนี้

เป็นเหตุให้มีร่างกายสว่างมาก เพราะเทวดาหรือพรหมถือว่า ถ้าใครร่างกายสว่างองค์นั้นมีบุญญาธิการมาก

ฉะนั้นบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำบุญวันนี้ นอกจากกฐินแล้วก็ยังได้อานิสงส์จากสังฆทานอีก และนอกจากสังฆทานมีอานิสงส์อะไรบ้าง เหนือ แหมตั้งแต่เช้าดี โมโหเมื่อตอนเพลนี้ กินข้าวต้มหมดไปสองชาม โมโหนะ ถ้าไม่โมโหกินไม่ได้เลย กินข้าวไม่ได้มาหลายวันแล้ว วันนี้โมโหโยมเลยต่อชะสองชามเลยแต่โมโหแบบนี้บ่อยๆ ก็อ้วนนะ ฉันทข้าวไม่ได้มาหลายวันแล้ว คินนี้อาเจียน แล้วต่อแต่นี้ไปก็คงจะไม่มีอะไรนะ ญาติโยมใครมีอะไรสงสัยไหม เอาอย่างนี้ดีกว่า

บุญที่ท่านทำแล้วนี้เป็นมหากุศลอย่างยิ่ง ถือว่ามหากุศล กุศลใหญ่เป็นพิเศษเพราะกฐินเป็นกาลทานถวายได้เฉพาะกาลเวลา ถวายได้แต่วันแรกค่ำหนึ่งเดือนสิบเอ็ด ถึงกลางเดือนสิบสอง ถ้าพ้นจากนั้นไปถวายอย่างไรก็ไม่เป็นกฐินแล้วอานิสงส์กฐินได้ทั้งญาติโยมด้วย ได้ทั้งพระด้วย ก็ถือว่าเป็นบุญใหญ่เป็นพิเศษโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนาถ้าผู้หญิง ผู้หญิงก็ตามผู้ชายก็ตาม ตายไปแล้วเป็นเทวดาหรือพรหม มีร่างกายเครื่องทิพย์ประดับ และเวลาเกิดเป็นมนุษย์ผู้หญิงจะมีเครื่อง มหาลดาปสาธน์ อย่าง นางวิสาขา แต่งราคาเวลานั้นสิบหกโกฏ ถ้าผู้ชายเวลาพบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า เอหิภิกขุ แปลว่า เจ้าจงเป็นภิกษุมารเกิด จะมีเครื่องไตร ผ้าไตรจีวรอันเป็นทิพย์ลอยจากอากาศสวมร่างกาย อันนี้เป็นอานิสงส์สุดท้ายกันนะ

ก็รวมความว่าอานิสงส์ของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่ทำวันนี้เป็นอานิสงส์ถึงขั้น พระนิพพาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอานิสงส์กฐิน นี้มันกินไม่หมดแน่ ถึงนิพพานกันแน่ เกิดก็ชาติก็จนไม่เป็น นี่จะเป็นคนโง่งนะนี่นะ หือ ต่อไปจะโง่งกันใหญ่ชาติหน้าไม่รู้จนเป็นอย่างไร อย่างเดินไปขอรทานบอกคุณป้า ขอรับผมหิวเหลือเกิน ขอสตางค์ข้าวหน่อย แหม คุณป้าก็มันชักหนักใจ แต่มีสตางค์มาน้อยสี่ห้าหมื่นเท่านั้นเองบอกไอ้หนูเอาไปสองหมื่นก่อนนะลูกนะ วันหลังเอาใหม่ แหม มันย่าแย่นะ นี่จะโง่งไม่รู้จักจนเป็นอย่างไรใช่ไหม ขอมโง่ ขอมโง่ไหมหนูขอมไหมลูก ขอมหรือ นึกไม่ขอมก็โง่ต่อไป

ต่อจากนี้ไปก็ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสมาทานศีล และก็ตั้งใจถวายกฐินทานนะ สมาทานศีลนะ อาจารย์หง่า (พุทธบริษัทอาราธนาศีล และถวายผ้าพระกฐิน)

ต่อเนี้ไปญาติโยมก็รับพรจากพระสงฆ์นะ แต่ว่าก่อนที่จะรับพร ญาติโยมคำอธิษฐานเป็นสำคัญ คำอธิษฐานถือว่าเป็น อธิษฐานบารมี ตัวอย่าง เช่น พระอนุรุทธ ท่านอธิษฐานมาในชาติก่อน ในกาลก่อนนะ ขณะที่ท่านทำบุญถวายทานอย่างบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทนี้ ท่านอธิษฐานว่า ขอผลบุญนี้ที่ข้าพเจ้าทำแล้ว จงบันดาลให้ข้าพเจ้าเกิดไปชาติใดฉันใดก็ตาม ถ้ายังเกิดเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะยังไม่ถึงนิพพานเพียงใด ขอคำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า

เอาแค่นี้ละ ว่าต้องการอะไรก็มีหมดเราต้องการของเล็กๆ เช่น รถไฟสักขบวนหนึ่ง เราก็สามารถมีได้ ต้องการเครื่องบินเล็กๆ จุ๊ตักห้าร้อยคน ก็สามรถมีได้ ดูตัวอย่าง พระอนุรุทธ เพราะอาศัยคำอธิษฐานอันนี้มาถึงชาติสุดท้ายท่านเป็นลูกเจ้า คือ เป็นลูกของชาว กรุงกบิลพัสดุ์ เป็นน้อง

ชื่อว่าเป็นลูกของอาของพระพุทธรเจ้าท่าน ตอนเป็นเด็กทุกวันที่เวลาเล่นชลูกกับเพื่อนถึงเวลาแม่ก็ทำขนมไปให้ แต่ว่ามีอยู่วันหนึ่งปรากฏว่าของที่ทำขนมไม่มี พอถึงเวลาท่านก็ให้คนใช้ไปถามแม่ บอกว่าต้องการขนมมาเลี้ยงเพื่อน จะกินด้วยเลี้ยงเพื่อนด้วย แม่ก็ให้คนใช้ไปบอกว่าขนมไม่มี ท่านก็บอ กว่าก็ดีแล้ววันนี้ขอกินขนม ไม่มี ท่านก็บอกว่าท่านไม่เคยพบคำว่าไม่มีนี่นะ

แม่ก็อยากจะสอนลูกว่าตามธรรมดาคนเราเกิดมาแม่แต่เศรษฐกิจยังขาดไปฉันใดไอ้ของกินของใช้มันต้องขาดคราวขาดมืออยู่บ้างบางครั้งบางเวลา จึงจะสอนลูกว่าคำว่าไม่มีมันเป็นอย่างนี้ เคยมีทุกอย่าง ก็เอาถาดเปล่าๆ มาหนึ่งลูกมาวางเข้าแล้วเอาถาดอีกหนึ่งลูกปิดเหมือนกับมีขนม ทุกวันทำแบบนั้น ทุกวันทำขนมเต็มถาด แล้วเอาถาดเปล่าๆ ปิดแล้วให้คนใช้แบกไป ในเมื่อท่านนำถาดเปล่า มาวางและนำถาดเปล่าๆ ปิดเสียให้คนใช้แบกไป

ขณะที่คนใช้เดินทางไปหา พระอนุรุทธ ซึ่งเป็นเด็ก เทวดาที่รักษาตัว พระอนุรุทธ ตกใจคิดว่า คำอธิษฐานของ พระอนุรุทธ มีไว้ตั้งแต่สมัยชาติก่อนหลายอสงไขยมาแล้ว ว่าขอผลบุญนี้คำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า ถ้าวันนี้ พระอนุรุทธ ไม่มีขนมจะกิน เราซึ่งเป็นเทวดารักษาตัว พระอนุรุทธ หัวก็จะแตกเจ็ดเสียง อย่างหัว อาจารย์หง่า นี่ ตอนนั้น อาจารย์หง่า เป็นเทวดา ตอนนี้เสือกมาเป็นคนตาบอดเลยหรือ ก็เป็นอันว่า เทวดาก็ต้องบันดาลขนมทิพย์ให้เต็มถาดตามเดิม เหมือนกับที่แม่เคยทำ ที่นี้ขนมทิพย์มันมีรสหอมกว่า อร่อยกว่าขนมธรรมดาที่แม่ทำ พอไปถึง พระอนุรุทธ ก็กินเพื่อก็กิน เอร็ดอร่อยกว่าทุกวัน เมื่อถึงตอนเย็นก็กลับบ้านก็ถามแม่ ถ้ามื้อคุณแม่ทุกวันคุณแม่ไม่เคยรักลูกเท่าวันนี้หรือ แม่ก็แปลกใจ ถ้ามื้อทำไม ว่าวันก่อนๆ แม่ทำไมจึงไม่ทำขนมไม่มีให้ลูกกิน ไอ้ขนมไม่มีนี่มันอร่อยกว่าขนมที่แม่ทำให้กินทุกวัน ต่อไปนี่ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอกินขนมไม่มีอย่างเดียว

เป็นอันว่า เทวดาองค์นั้นก็ไม่ต้องทำอะไรละ ต้องนั่งทำขนมทุกวัน เทวดากินบ้างหรือเปล่านั้นก็ไม่ว่า ก็เป็นอันว่าญาติโยมพุทธะบริษัททั้งหลายทั้งหมดที่ทำบุญวันนี้ จัดว่าเป็นมหากุศลเป็นพิเศษ ถ้าเราจะพรรณนาความดีถึงกุศลเหล่านี้ มันก็ข้นนิพพานถ้าถึงนิพพานแล้วผลความดีของท่านก็ยังไม่หมด เพราะอานิสงส์สังฆทาน กุศลที่เป็นสังฆทานพิเศษเฉพาะกาลและสังฆทานปกติท่านก็ทำวันนี้ท่านทำกันจริงๆ นั่นหลายอย่างมีทั้งหนึ่ง กุศลทาน สอง สังฆทานปกติ และสาม พุทธานุสสติ นึกถึงพระพุทธรเจ้า สี่ ธรรมานุสสติ นึกถึงพระธรรม อย่างที่สวดเมื่อก็เป็นพระธรรมเราฟังสวดด้วยความเคารพ แล้วก็ห้าก็ สังฆานุสสติ นึกถึงพระสงฆ์

ทั้งหมดนี้ทั้งหมดเป็นมหากุศลใหญ่ ถ้าจะนับว่ากุศลทั้งหมดนี้ไปหมดเมื่อไหร่ ต้องตอบว่าเข้านิพพานแล้วอานิสงส์ยังไม่หมด ถ้าอานิสงส์ไม่หมดอานิสงส์ไปเกิดเป็นคนร่ำรวย ใดๆ ก็รวยกันแน่ทุกชาติ ต่อไปหากอนจนไม่ได้แน่ สังฆทานก็เป็นปัจจัยให้เป็นมหาเศรษฐี กุศลก็เป็นปัจจัยให้เป็นมหาเศรษฐีในเมื่อเข้านิพพานแล้ว ถ้าคนอยู่เบื้องหลังที่เขาเป็นลูกเป็นหลานยังมีเคารพในท่านอยู่ ผลของท่านอันนี้ยังสนองเขาอยู่ให้ลูกหลานมีความสุขต่อไป

จะนั้นขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย เวลาที่พระให้พรให้ตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอผลบุญอันนี้ที่ข้าพเจ้าทำแล้วทั้งหมดวันนี้ เมื่อไม่รู้เท่าไรรกันแน่หลายอย่าง ขอผลบุญอันนี้จึงดลบันดาลให้ความไม่มีจอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้าตั้งแต่บัดนี้ไปจนกว่าจะเข้านิพพาน ตั้งใจแบบนี้แหละผลจะได้ปรากฏแก่ท่าน ในชาตินี้ให้มีการคล่องตัวต้องการอะไรก็ได้ แต่อาจจะได้น้อยกว่าชาติต่อไป ตอนนี้ไปขอทุกคนตั้งใจรับพรจากพระสงฆ์

คำแนะนำก่อนฝึกมนมยิทธิ 39

ที่ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา 1

วันพุธที่ 22 เมษายน 2530

มนมยิทธิ เป็นเครื่องของอภิญญา ที่ไม่ขออธิบายเพราะรู้มาแล้ว วิธีปฏิบัติจริงๆ ทุกคนต้องมี **ศรัทธา ศรัทธา** คือ ความเชื่อ ถ้าขาดศรัทธาจริงจัง จะไม่มีผลในการปฏิบัติ ฉะนั้นขอบรรดาท่าน พุทธบริษัทที่หวังปฏิบัติ ถ้าไม่มีศรัทธาแล้วจงอย่าฝืนทำ ทำแล้วก็ไร้ประโยชน์ เมื่อยเปล่าๆ ไข่มุข คุณ สามพันกิโลเมตร มีศรัทธาใหม่ ไม่มีไม่มาตั้งสามพันกิโลเมตรหรือ สามพันไมล์หรือ โอ้อโฮ เดินมาได้อย่างไร

อันดับแรกต้องมี **ศรัทธา** ก่อนในพระพุทธศาสนา **ศรัทธา** คือความเชื่อในพระพุทธเจ้า นี้ขอทุกคนตั้งใจตามนี้นะ

แล้วประการที่สอง ต้องมี **ศีล** บริสุทธิ์ ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์ไม่เกิด แต่ว่าเรื่องศีลนี้ ก็เป็นธรรมดาของท่านพุทธบริษัทที่ยังไม่เป็นพระโสดาบัน ยังต้องมีความบกพร่องอยู่บ้าง ฉะนั้นก่อนที่จะเจริญกรรมฐาน ให้ตั้งใจสมาทานศีลด้วยความเคารพ ก่อนหน้านี้อาจจะบกพร่อง ในเมื่อสมาทานศีลแล้ว แล้วก็มี ความเคารพในศีล ก็ถือว่าเป็นผู้มีศีล ถือว่าศีลบริบูรณ์ในขณะนี้ใช้ได้

ประการต่อไป ก็ต้องมี **สมาธิ** คำว่าสมาธิแปลว่า ความตั้งใจ ให้ตั้งใจไว้โดยเฉพาะครู แนะนำว่าภาวนาอย่างไร ตั้งใจภาวนาแบบนั้น กำหนดรู้ลมหายใจแบบไหน กำหนดตามนั้น ในขณะที่ภาวนาอยู่ที่ดี รู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ที่ดี ในตอนนั้นจงอย่าอยากรู้ อยากเห็นอะไรเป็นอันขาด

ถ้าอยากรู้ อยากเห็นในเวลานั้นถือว่า จิตฟุ้งซ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำว่าสมาธิหรือตามที่เขาเรียกว่า **สมถภาวนา** สมาธิตัวนี้จะเกิดได้เพราะกรรมระงับความชั่วของจิต 5 อย่าง ในขณะที่เราปฏิบัติ เรื่องความชั่วของจิต 5 อย่างนี้ ตามปกติมันมีอยู่กับทุกคน ก่อนเจริญสมาธิก็เป็นเรื่องของมัน เลิกแล้วมีก็เป็นเรื่องของมัน เพราะว่าถ้าความชั่ว 5 อย่างนี้ สองข้อแรกจะตัดได้จริงๆ ต่อเมื่อเป็นพระอนาคามีอีกสามข้อหลังจะตัดได้จริงๆ เมื่อเป็น **พระอรหันต์ผล**

ฉะนั้นเมื่อยังไม่เป็น พระอนาคามีก็ดี ยังไม่เป็นอรหันต์ผลก็ดี เราก็เอาเพียงแค่ชำระระงับชั่วครวญเฉพาะเวลาที่ปฏิบัติ การระงับชั่วครวญถ้าทำบ่อยๆ ก็เกิดมีความชิน สามารถบังคับระงับได้ตามความต้องการแต่ไม่ใช่ทั้งวัน ความชั่วของจิต 5 อย่างตามภาษาบาลีเรียกว่า **นิวรณ์** คำว่า **นิวรณ์** นี้ในหลักสูตรนภธรรมโทแปลว่า คุณชาติกั้นความดี แต่ว่าในพระไตรปิฎก พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น **กิเลสหายาบที่ทำปัญญาให้ถอยหลัง** นั่นก็หมายความว่า ขณะที่เราเจริญสมาธิ ถ้าปล่อยให้ความชั่ว 5 อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่งสิ่งใจในเวลานั้น เราก็เป็นคนไร้ปัญญา การเจริญกรรมฐานจริงๆ ก็ต้อง

1. มีศรัทธา
2. มีศีล

3. มีสมาธิ

4. มีปัญญา

ถ้าเราเป็นคนไร้ปัญญาเสียอย่างเดียว ผลทุกอย่างจะไม่เกิด นี่ความชั่วของจิต 5 อย่าง ก็ขอยืนยันให้ทราบก็คือ

1. ความชั่วที่เรียกว่า กามฉันทะ ท่านแปลว่า มีความต้องการในรูปสวຍเสียงเพราะ กลิ่นหอม รสร้อย สัมผัสระหว่างเพศ

2. คืออารมณ์ไม่พอใจ

3. ความว่าง

4. อารมณ์ฟุ้งซ่านเกินไป

5. สงสัยในผลของการปฏิบัติ

และเวลาที่เราปฏิบัติจริงๆ วิธีระงับก็คือ ไม่นึกถึงมันเลย นึกถึงแต่เฉพาะลมหายใจเข้าออก กับคำภาวนา ในเมื่อจิตถ้ามันสามารถระงับ นิเวศน์ 5 ประการได้เมื่อไร ขณะนั้นจิตเป็นฉานทันที ถ้าจิตเป็นฉานสมาบัติ ปัญญาเกิด ปัญญาเกิดจากสมาธิ เป็นปัญญาตัวตัดกิเลส ปัญญาตัวนี้จะมีความรู้สึกว่า การเกิดในโลกมนุษย์นี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ การประกอบกิจการงานก็เป็นความทุกข์การป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นความทุกข์ ความแก่เข้ามาครอบงำก็เป็นความทุกข์ความปรารถนาไม่สมหวังก็เป็นความทุกข์ ความตายเข้ามาถึงก็เป็นความทุกข์ ถ้าเรายังหวังเกิดเป็นมนุษย์ต่อไปในโลกมนุษย์นี้ ชาติไหนก็ตาม ความทุกข์อย่างนี้ก็จะครอบงำเราเป็นปกติ ปัญญาตัวนี้เกิดขึ้นก็คิดว่า เราไม่ควรเกิดในโลกมนุษย์นี้ต่อไป เพราะมันทุกข์ และปัญญาตัวเกิดจากสมาธิไม่ยับยั้งแก่นั้น เพราะกำลังสูงปัญญาที่ใช้แต่ว่าการเกิดเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี สภาพเป็นทิพย์ มีความปรารถนาสมหวัง แต่ถ้าหมกมุ่นวสาสนาบาร์มี ก็ต้องจุติ คือ พ้นจากความเป็นเทวดาหรือพรหม ลงมาเกิดใหม่เป็นคนอีก

ฉะนั้น ปัญญาตัวนี้จึงเห็นว่า การเกิดเป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี ไม่ควรสำหรับเรา เพราะไม่พ้นทุกข์ จิตใจยังมีความเข้าใจตามความเป็นจริงว่า แดนพระนิพพาน เป็นแดนที่มีแต่ความสุข หากความทุกข์ไม่ได้ ถ้าไปถึงที่นั่นจะไม่มี การเคลื่อนตัวไปไหน จะอยู่เฉพาะนิพพาน ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ในที่สุดปัญญาตัวนี้ที่ตัดสินใจขึ้นชื่อว่าการเกิดเป็นมนุษย์ขอเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายร่างกายพังเมื่อไหร่การเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี ไม่มีสำหรับเราเราต้องการจุดเดียวคือ นิพพาน

ถ้ากำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งแต่วิชาลัยนี้เป็นต้นไป ตัดสินใจแบบนี้ ความเป็นทิพย์ของท่านจะมีความแจ่มใส เพราะว่าการเจริญกรรมฐานแบบนี้ต้องได้ทิพจักขุญาณก่อน คำว่าทิพจักขุญาณ ขออธิบายให้ทราบว่า ไม่ใช่ลูกตาเป็นทิพย์ ถ้าลูกตาเป็นทิพย์เขาเรียก ทิพเนตร ต้องเป็นเทวดาหรือพรหม เพราะกายเป็นทิพย์ตาจึงเป็นทิพย์ เมื่อเรามีกายเป็นเนื้อ ตาเป็นทิพย์ไม่ได้ จะมีได้เฉพาะทิพจักขุญาณ คำว่าญาณนี้แปลว่ารู้ ถ้าแปลรู้ ถ้าแปลเป็นศัพท์ก็แปลว่า มีความรู้สึกลงใจ

คล้ายตาทิพย์ ก็คือใจทิพย์นั่นเอง การรู้การเห็นทุกอย่างเกิดจากใจ ความรู้ความเห็นจะเกิดจากใจได้ก็อาศัย

หนึ่ง ศรัทธา ความเชื่อในพระพุทธเจ้าด้วยความจริงใจ

ประการที่สอง มีศีลเป็นพื้นฐาน

ประการที่สาม มีสมาธิเพราะนิเวศน์ระงับ

ประการที่สี่ ปัญญาเกิด ความเป็นทิพย์ก็เกิด

ในเมื่อความเป็นทิพย์เกิด ความเป็นทิพย์นี้จะมีได้ไม่เหมือนกัน เพราะกำลังใจคนไม่เท่ากัน ถ้าเวลานั้นจิตสะอาดน้อย จะมีความรู้สึกแต่จิตไม่เห็นภาพทั้งนี้ให้เชื่อทันทีว่าความรู้สึกนั้นเป็นไปตามความเป็นจริง ถ้าอารมณ์แรกมีความรู้สึกอย่างไร ต้องเชื่อตามนั้นมันไม่ผิด ถ้ามีจิตเป็นทิพย์ปานกลาง จิตสะอาดปานกลาง จิตจะมีความรู้สึกของจิตเห็นภาพแต่ไม่ชัดเจนแจ่มใสนัก ให้เชื่อความรู้สึกของจิต ถ้าจิตสะอาดถึงที่สุด จะมีความรู้สึกของจิตเห็นภาพชัดเจนแจ่มใสมากสว่างกว่าที่เราั่งอยู่

เมื่อสรุปแล้วขอบรรดาท่านพุทธบริษัทให้ถือความรู้สึกของจิตเป็นสำคัญ ถ้าหากว่าท่านทรงสมาธิจริง เวลานั้นอารมณ์อื่นแทรกไม่ได้ ความรู้สึกต้องตรงตามความเป็นจริงเสมอ

ฉะนั้นวิธีปฏิบัติ อันดับแรกท่านให้รู้ลมหายใจเข้าออก เวลาหายใจเข้ารู้ที่อยู่ว่าหายใจเข้า เวลาหายใจออกรู้ว่าหายใจออก เวลาหายใจเข้านึกตามว่า **นะมะ** เวลาหายใจออกนึกตามว่า **พะระ** แต่ว่าขณะที่ครูเขาจะให้ภาวนาประมาณ 10 นาทีในช่วง 10 นาที นี้ก็จงอย่าคิดว่าจิตจะไม่ฟุ้งซ่านมันอาจจะมึอารมณ์อื่นเข้ามาแทรกบ้างเป็นของธรรมดา ถ้ารู้สึกว่ามีอารมณ์อื่นเขาแทรกก็เริ่มต้นใหม่หายใจเข้านึกว่า **นะมะ** หายใจเข้าออกนึกว่า **พะระ** แล้วต่อนั้นไปเมื่อครูเขาเห็นว่าจิตสะอาดจิตเริ่มมีการทรงตัวพอสมควร 10 นาที คือ เวลาภาวนานี้ไม่ต้องทำจิตใจให้เครียดสมาธิไม่ต้องสูง ทำอารมณ์แบบสบายๆ ใจเบาๆ เพราะความเป็นทิพย์เกิด ถ้าจิตถึง **อุปะจารฌาน** ถ้าจิตไม่ถึง **อุปะจารสมาธิ** ความเป็นทิพย์ก็ไม่เกิด ความเป็นทิพย์จะเกิดเฉพาะจิตอยู่ใน **อุปะจารสมาธิ** เท่านั้น อารมณ์ไม่ถึงฌานเป็นธรรมดาแต่พอได้เวลาแล้ว ครูเขาจะเข้าไปสอน ถ้าหลายคนด้วยกันต้องนั่งเป็นวง ถ้าเขาแนะนำคนไหนให้ถือว่าแนะนำทุกคนในวงนั้น แนะนำเราด้วย ถ้าเขาถามคนไหนถือว่าถามทุกคน

ขณะที่ครูเข้าไปนั่งกลางวง ให้ทราบว่าคุณนั้นจะเข้าไปแนะนำ ตอนนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนหยุดภาวนา คือเลิกไปเลยไม่ต้องภาวนา แล้วก็ไม่ต้องสนใจลมหายใจเข้าออก ตั้งใจคำแนะนำของครู ครูจะแนะนำในการตัดกิเลสให้จิตนุ่มไปตามนั้น ถ้าเขาเห็นว่าจิตสะอาดพอสมควร เขาถามให้ตอบตามความรู้สึกทันทีอย่ายังอย่ากลัวผิด

คำแนะนำก่อนฝึกมนมยทธิ 40
ที่ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา 2
วันพฤหัสบดีที่ 23 เมษายน 2530

การเจริญพระกรรมฐานสำหรับท่านที่ได้แล้ว ก็ให้รักษาอารมณ์เดิม อันดับแรกก่อนภาวนา ให้ใช้ปัญญาพิจารณาตามความเป็นจริง การเกิดเป็นใน โลกมนุษย์นี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ ต้องใช้ปัญญาหาทุกข์ให้พบ ทุกข์จากความเกิดก็คือ

1. ความแก่ เราแก่ทุกวัน เราแก่มากเท่าไร ความทุกข์ก็มากเท่านั้นเพราะร่างกายไม่คล่องตัว
2. ความป่วยไข้ไม่สบายก็ทุกข์
3. ความประกอบกิจการงานต่างๆ เหนื่อยยากก็ทุกข์
4. ความป่วยไข้ไม่สบายก็ทุกข์
5. ความปรารถนาไม่สมหวังก็ทุกข์
6. ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็ทุกข์
7. ในที่สุดเราก็ต้องตาย ก่อนจะตายความทุกข์ก็หนัก เพราะทุกเวทนามีมาก

ก็ตัดสินใจสั้นๆ ว่า ถ้าเราจะเกิดใน โลกมนุษย์อีกก็ชาติ มันก็ทุกข์แบบนี้ทุกชาติ เราก็ไม่ควรจะเกิดใน โลกมนุษย์ต่อไป ต่อไปก็มาพิจารณาสวรรค์กับพรหมเทวดาก็ดี พรหมก็ดี ไม่มี ความแก่ ความป่วยไข้ไม่สบายก็ไม่มี การปรารถนาไม่สมหวังก็ไม่มี การพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็ไม่มี แต่ว่าในที่สุดพรหมกับเทวดาก็ต้องจุติ คือตายเหมือนกัน เมื่อตายจากความเป็นเทวดาเป็นพรหม ก็ต้องกลับมาเป็นมนุษย์บ้าง บางคนทำบาปไว้มาก มากก็ตาม น้อยก็ตาม หรือว่าก่อนจะตาย จิตใจนึกถึงบุญก่อนก็ไปเกิดเป็นเทวดาหรือพรหมก่อน ถ้าหมกมุ่นเมื่อไรก็พุ่งหลาวลงนรกเมื่อนั้น

ที่รวมความว่า การเกิดเป็นเทวดาก็ดี การเกิดเป็นพรหมก็ดี ไม่พ้นทุกข์เมื่อรวมความแล้วว่าการเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดี ไม่เป็นที่ปรารถนาของเรา เราต้องการความสุข ไม่มีความเลื่อมก็คือ พระนิพพาน

ฉะนั้นถ้าจะถามว่า ทุกคนไปนิพพานได้ไหม ก็ต้องตอบว่าเรื่องของนิพพานเป็นเรื่องไม่ยาก มันอยู่ที่การตั้งใจจริง หรือไม่ตั้งใจจริงเท่านั้น ถ้าตั้งใจจริง และจิตใจมีความเชื่อในการเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ต้องการเกิดเป็นเทวดาหรือพรหม มีความต้องการอย่างเดียวคือนิพพาน แล้วที่ตั้งใจสร้าง ความดีคือ

1. ทาน การให้ เป็นการตัดโลภะ ความโลภ
2. รักษาศีลในการตัดโทสะ ความโกรธ

3. ภาวนา คือ นึก นึกว่ามนุษย์โลกเป็นทุกข์ เทวดากับพรหมไม่หมดทุกข์ เราไม่ต้องการ เราต้องการนิพพาน ถ้าคิดอย่างนี้เป็นประจำทุกวัน เฉพาะฆราวาสวันไหนถ้าหมกมุ่น วันนั้นจะเป็นพระอรหันต์ แล้วก็นิพพานวันนั้น

ทีนี้ก่อนที่เราจะไปนิพพานได้หรือไม่ได้ อันดับแรกก็ควรจะต้องตัดทางอบายภูมิไว้ก่อน เรา
กว่าจะมาเป็นมนุษย์ได้นี้ต้องบำเพ็ญบารมีมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนรู้จักคำว่า บุญ รู้จักบุญรู้จัก
กุศลนี้ต้องบำเพ็ญบารมีมาเป็นอสงไขยกัป โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่หวังนิพพาน ถ้าจิตใจหวัง
นิพพานไว้ด้วยความจริงใจ อย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า บุคคลนั้นเป็นผู้มีบารมี เป็นปรมัตตบารมี
เพราะคนจะไปนิพพานได้จริงๆ ต้องมีบารมีเป็นปรมัตตบารมี บารมี 30 แต่ความจริงมี 10 แล้ว
แบ่งเป็น 3 ชั้น บารมีต้น พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า บารมีเฉยๆ บารมีหรือแปลว่า กำลังใจเต็ม จำให้คิ
นะ บารมีนี้แปลว่า เต็ม ตามศัพท์ภาษาบาลี แต่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่า ต้องการว่ากำลังใจเต็ม คือเต็ม
พร้อมในด้านความดี

แต่การเต็มก็แบ่งเป็น 3 ชั้น

บารมีต้น ถ้าเต็มบารมีต้นจริงๆ เจริญพระกรรมฐานไม่ได้ กำลังใจไม่พออย่างเก่งก็พอใจ
เฉพาะการรักษาศีลนั้นไม่ขาด

ถ้ามีบารมีเป็นชั้นที่ 2 ที่เรียกอุปบารมี อย่างนี้สามารถสร้างฉานโลกีย์ได้ คืออาจจะมีการ
คล่องตัว แต่บอกว่าไปนิพพานกันเถอะ เขาบอกไม่ไหว กำลังใจไม่พอดี ถ้าบุคคลใดมีกำลังใจ
ต้องการพระนิพพาน ให้ทราบว่าคุณนั้นมีบารมีเป็นปรมัตตบารมี

ฉะนั้นผู้ที่มีบารมีเป็นปรมัตตบารมี นี้พร้อมที่จะไปนิพพานได้ในชาตินี้ระวังคนที่ยังไม่คิด
ในเรื่องนิพพานก็จงอย่าคิดว่า เราจะมีบารมีไม่ใช่ปรมัตตบารมีบางที่มีบารมีเป็นปรมัตตบารมีจริง
แต่อกุศลหรือกรรมบางอย่างปิดบังไว้ เขาอาจจะคิดไม่ออก แต่อกุศลทั้งหลายเหล่านั้นสลวยตัว จิตก็
ต้องการพระนิพพาน นี้พูดตามหลักวิชา ถ้าตามหลักปฏิบัติวันนี้เราปฏิบัติกันเรียกว่า อภิญญา
กรรมฐานหมวดนี้ถือว่าเป็นกรรมฐานหมวดที่ยากที่สุดใน 4 หมวด ฉะนั้นถามว่าทำไมทำได้ง่าย ก็
ต้องขอตอบว่า การสอนกรรมฐานนะมี 2 แบบ สำหรับคนที่ไม่เคยได้ในชาติก่อนก็สอนแบบหนึ่ง
แล้วคนที่เคยได้ในชาติก่อนก็สอนอีกแบบหนึ่ง การที่สอนในปัจจุบันสอนเฉพาะคนที่เคยได้มาใน
ชาติก่อนเพราะการเจริญกรรมฐานแบบนี้ถ้าไม่เคยได้มาในชาติก่อนเริ่มฝึกชาตินี้ขอยืนยันว่าอีก

1000 ชาติทำไม่ได้ ไม่มีผล เพราะเป็นกรรมฐานที่มีความสำคัญมากแล้วก็ยากมาก ที่ทำกันได้ง่าย ครู
รับซักซ้อมก็ควรจะให้ระลึกชาติว่าเคยได้มาแล้วก็ชาติที่แสนชาติ คนที่ทำได้ต้องได้มาแล้วเป็น
แสนๆ ชาตินี้เรามาพื้นของเก่าแล้วก็เสริมของใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เข้าเขตพระนิพพานได้ ก็
ต้องถือว่าบุคคลนั้นมีบารมีเป็นปรมัตตบารมีถ้าจะถามว่าจะไปนิพพานชาตินี้ได้หรือไม่ ก็ต้องตอบ
ว่า ถ้าบารมีที่เป็นปรมัตตบารมีครบถ้วนทุกอย่างไปได้แน่ ถ้ายังไม่ครบ 10 อย่างยังไปไม่ได้ ถ้าจะ
ไปไม่ได้จริงๆ อันดับแรกให้ทรงคุณความดี 5 ประการ ให้ทรงตัวเพื่อเป็นการตัดอบายภูมิก็คือ

1. มีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่า ร่างกายนี้มันต้องตาย เรื่องความตายนี้ไม่น่าจะวิตก
กังวล เราอยากตายหรือไม่อยากตายมันก็ตาย ให้ยอมรับว่าร่างกายมันจะตาย แล้วก็ใช้ปัญญาชนิด
หน้อยตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ท่านบอกแล้วว่าต้องมีศรัทธาความเชื่อ ถ้าก่อนที่เราจะตายจิตเศร้า
หมองเป็นจิตเลวก็ลงอบายภูมิ ถ้าจิตมีบุญกุศลก็ไปสู่สวรรค์เป็นต้น หรือพรหมโลก หรือนิพพาน

ฉะนั้นเพื่อป้องกันอภัยภูมิ 4 ประการ คือ ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์
เดรัจฉาน ก็ให้ตั้งใจเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ด้วยปัญญา คำว่าด้วยปัญญานั้น
ต้องพิจารณาก่อนว่าพระพุทธเจ้าก็ดี พระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ก็ดี พระอริยสงฆ์ก็ดี ท่านดี
จริงหรือเปล่า ถ้าดีจริงควรเคารพไม่ดีจริงไม่ยอมเคารพ ถ้ายังสงสัยในพระไตรสรณคมน์
มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น เราก็ยังปิดอภัยภูมิไม่ได้ ต้องใช้ปัญญา ก็ยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า พระ
ธรรม พระอริยสงฆ์ แล้วต่อไปก็ทรงศีล 5 ให้บริสุทธิ์ ใหม่ๆ ก็สืบบ้างเป็นของธรรมดา แต่พยายาม
ทรงตัว ถ้าทรงศีล 5 บริสุทธิ์ เคารพพระพุทธเจ้าจริง พระธรรมจริง พระอริยสงฆ์จริง ชีวิตไม่ล้ม
ความตาย แล้วตั้งใจเฉพาะพระนิพพานจุดเดียว อย่างนี้ท่านเรียกว่า พระโศดาบัน

คนที่พระโศดาบันนี้จะสร้างบาปอกุศลมาแล้วสักเท่าไรก็ตาม ขึ้นชื่อว่าทุกคนไม่
สามารถลงอภัยภูมิได้ (ขณะที่ตายนะ อือ เคยลงมาบ่อยๆ ลงไม่ได้ น่าเสียดาย เสียดายไหม เสียดาย
นะ เอ้อ ตายลงไปอีกที หรือไง เอ้า) หรือว่าบาปอกุศลมากเท่าไรก็ตามจะไม่สามารถถึงลงอภัยภูมิ
ได้ ทั้งนี้เพราะอะไร พอลงนรกขุมไหนไฟขุมนั้นดับ เขาเลยคิดกันไม่ให้ลง ก็มีทางเดียวเดินเข้าไป
หา นิพพานจึงขออ้ออีกทีว่า คนที่เป็นพระโศดาบันจริงๆ นะ เขาทรงคุณธรรม จิตเขาทรงแบบนี้คือ

1. เคารพพระพุทธเจ้าจริง
2. เคารพพระธรรมจริง เชื่อพระธรรม
3. เคารพพระอริยสงฆ์ อย่าลืมนะท่านใช้ศัพท์ว่า พระอริยสงฆ์ไม่ใช่ว่าคนห่มผ้าเหลือง
แล้วจะเป็นพระทุกคนต้องเป็นพระอริยเจ้าแล้ว
4. มีศีล 5 บริสุทธิ์
5. จิตต้องการจุดเดียวคือ นิพพาน เพียงแค่นี้ท่านเรียกว่าพระโศดาบัน เป็นของไม่ยาก ถ้า
ทุกคนสามารถทรงอารมณ์เป็นพระโศดาบันได้ ก็ขอยืนยันว่าตายจากชาติหนึ่งจาก
ความเป็นคน ถ้าไปนิพพานไม่ได้ทันทีทันใด จะไม่ตกอภัยภูมิ

คำแนะนำก่อนฝึกมโนมยิทธิ 41

ที่ลอสแอนเจลิส สหรัฐอเมริกา

วันศุกร์ที่ 24 เมษายน 2530

ต่อไปนี้ปะนะ เดียวทุกคนตั้งใจรับฟังการแนะนำในการเจริญพระกรรมฐานส่วนใหญ่ที่มาที่นี่ เห็นจะได้เกือบหมดแล้วมั้ง สำหรับคนที่ได้แล้วนะ แล้วก็เวลาฉันกลับไปก็ดี ยังอยู่ที่ตาม ให้รักษา อารมณ์เดิมนี้ครูฝึกไว้ ไซ้ใหม่ คุณนะ ก็อย่างในประเทศไทย มีหลายคนทำได้แล้วถามว่า ไปถึงที่บ้านแล้วทำอะไร ไอ้แบบนี้ไม่อยากจะตอบ มันฉลาดเกินไป ไซ้ใหม่ คือว่าทำแบบไหนได้แล้วรักษา อารมณ์นั้นไว้ก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนที่จะภาวนา คนใหม่ก็ดี คนเก่าก็ดี ให้นึกถึงความจริง ก่อนที่เราเรียกกันว่า ไซ้ปัญญามันเป็นทั้งปัญญาและสัญญา คำว่าสัญญาแปลว่าความจำ ปัญญา คือ ความเข้าใจ เราทุกคนจำได้ทุกคนเหมือนกันหมด ว่าคนนี่เกิดมาแล้วทุกคนต้องแก่เข้าไปทุกวัน จาก เด็กเล็กก็เป็นเด็กใหญ่โตแก่ แก่จากเด็กใหญ่โตเป็นหนุ่มเป็นสาว แก่จากความเป็นหนุ่มเป็นสาวก็เป็น วิทยกลางคน แก่จากวิทยกลางคนก็ต้องเป็นคนแก่ แก่จากคนแก่ก็เป็นผี ถูกไหม แก่จากผีก็เป็นสาว แก่ จากสาวนั้นคางแดง แก่จากคางแดงก็เป็นแข้งดำง ถูกไหม

ก็รวมความว่า คนทุกคนเราจำได้ เมื่อเกิดมาแล้วต้องแก่ทุกวันนะ ไอ้ความแก่เนี่ยมันเป็นทุกข์ ไม่ใช่สุข ยิ่งแก่มากเท่าไรความทุกข์ก็มากเท่านั้น ร่างกายก็เคลื่อนไหวไม่ได้ตามปกติ ก็ราคาอายุเป็น ทุกข์ ของที่เขยยกขึ้นยกไม่ขึ้นก็ต้องวานชาวบ้านเขาช่วย ถ้าเขาช่วยไม่ทันใจ ใจก็ไม่สบาย ไอ้คำว่าทุกข์นั้นแปลว่าความไม่สบายกายไม่สบายใจ เรียกว่า ทุกข์

แล้วก็ประการที่ 2 ทุกข์จากนี้คือการประกอบอาชีพ ความหิวเป็นทุกข์ต้องทำมาหากิน เมื่อ ความหิวเป็นทุกข์แล้ว ก่อนที่จะบรรเทาทุกข์ตัวนี้ก็ต้องทำมาหากินเหนื่อยยาก ต้องเหน็ดเหนื่อย เรื่องของการทำมาหากินนี้ที่ทุกข์ แล้วเราจะกินดิขนาดไหนก็ตาม กินมากขนาดไหนก็อม ร่างกายก็ แก่ไปทุกวัน แล้วในที่สุดร่างกายก็ต้องป่วยไซ้ไม่สบาย อาการป่วยไซ้ไม่สบายก็เป็นทุกข์ ความพลัด พรากจากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ ความปรารถนาไม่ค่อยสมหวังก็เป็นทุกข์ความตายเข้ามาถึง ก็เป็นทุกข์ ก็รวมความให้คิดว่า ถ้าเราจีนเกิดเป็นมนุษย์อย่างนี้ต่อไป เราก็คงทุกข์ทุกชาติไม่จบ จาก มนุษย์แล้วมีแดนที่ควรจะไปอีกแดนหนึ่งคือ อบายภูมิ (วันนี้ควรที่จะลงนรก วานนี้ลงได้ขุมเดียว ไซ้ใหม่ ควรไปหรือไม่ควรไปควรไป ไปชม ดู ปราบปรามตัวเอง แล้วอย่าไปอยู่ที่แล้วกัน เดียวคน เก่าเขาจะว่าเอา ว่าไอ้นี้เสือกมาเบียดกู ไซ้ใหม่ (หัวเราะ))

ถ้าจิตเวลาก่อนจะตายถ้าจิตของเราเศร้าหมอง คือ จิตเลว นึกถึงบาปก็คือความชั่วอย่างใด อย่างหนึ่งก็ดี มีอารมณ์กั่มกั่มก็ดี เพียงเท่านั้นเราลงนรกทันที ต้องดูตัวอย่าง พระนางมัลลิกา พระนาง มัลลิกา นี่เป็นคนที่ดีที่สุด หากคนดีเสมอมาไม่ได้ หาไม่ได้แล้ว ขึ้นชื่อว่าอาการหยาบชนิดหนึ่งทาง กายก็ดี วาจาที่ดี อารมณ์ใจก็ดีไม่มีสำหรับนาง แต่ว่าคืนหนึ่ง ปวดปัสสาวะหรือปวดท้องเขี้ยวก็ไม่รู้ (เหมือนกันเขียนไม่เหมือน) ปวดปัสสาวะลุกเข้าไปถ่ายปัสสาวะ บังเอิญเท้าขวาไปสะกดเท้าพระ

ราชสวามีเข้า พระนางก็คิดว่าขึ้นชื่อว่าความชั่วอย่างนี้ไม่เคยทำ ก็เสียใจร้องไห้ให้พระราชสวามีทราบ ก็บอกว่า มันไม่มีโทษ ถ้าถือว่ามีโทษฉันก็ให้อภัย แต่ว่าอาศัยที่นางไม่เคยทำใจก็เศร้าหมอง คนนี้ ทำบุญหนักมาก ถ้าเปรียบเทียบกับ นางวิสาขา ก็เป็นคู่แข่งกัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทำเป็นพิเศษที่ ใครทำไม่ได้คือ ถวาย **อสทิสทาน**

ทสทิสทาน นี้พระพุทธเจ้าหนึ่งองค์จะถวายได้เพียงครั้งเดียว แล้วหัวหน้าที่ถวายต้องเป็นผู้หญิง **พระนางมัลลิกา** ทำได้ ไซ้ไหม แต่ว่าเวลาจะตายจิตไปนึกถึงตัวนี้เข้าหน่อยเดียว พอจิตออกจากร่างรูปร่างหน้าตาเป็นนางฟ้าเต็มอัตราแต่ต้องเอาเท้าขวาไปเหยยในนรกแค่ตาคุ่ม 7 วันมนุษย์ นี้ เพราะจิตเศร้าหมองนะถ้าพูดเรื่องนี้มันยาว จะฟังต่อไหม เลยไม่ต้องเจริญพระกรรมฐานกัน แต่ก็ดีเหมือนกันเอาเสียหน่อยนะ เมื่อท่านตายไปแล้วต้องลงนรกไซ้ไหม

พระเจ้าปเสนทิโกศล เคารพพระพุทธเจ้ามาก และที่ **พระนางมัลลิกา** เป็นคนดีมากหากคนเสมอเหมือนนั้นไม่ได้ ต้องถือว่าไม่ได้เลยนะ ตั้งใจจะไปถามพระพุทธเจ้าว่า **พระนางมัลลิกา** เวลานี้ ไปอยู่ที่ไหน พระพุทธเจ้าทรงทราบว่า **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ไปต้องถามเรื่องนี้ ถ้าบอกตามความเป็นจริง **พระเจ้าปเสนทิโกศล** จะเลิกทำบุญ คนทำบุญขนาดหนักลงนรกก็เลยเลิกดีกว่า ไซ้ไหม เวลาที่ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** เสด็จไปหา ท่านประทับอยู่ที่นั่น ทุกครั้งพระพุทธเจ้าทรงบันดาลให้ลิ้ม คุยกินไปคυμαหมดเวลาก็กลับ กลับมาถึง เออ นึกได้ตายจริง ว่าจะไปถามเมียอยู่ที่ไหน รุ่งขึ้นไปใหม่ตั้งใจไปถามถึงก็ลิ้มอีก ลิ้ม 7 วัน พอวันที่ 8 **พระนางมัลลิกา** ก็ฝันโทษนั้น เพราะจิตเศร้าหมองก็ขึ้นดาวดึงส์ วันที่ 8 พระพุทธเจ้าทรงคลายฤทธิ์ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** นึกได้ว่า เออ กราบทูลให้ทรงทราบว่าข้าพระพุทธเจ้าจะถามมา 7 วันแล้วมันลิ้มทุกที พระพุทธเจ้าถามว่า เรื่องอะไรล่ะ อยากจะทราบว่า **พระนางมัลลิกา** ภรรยาข้าพระพุทธเจ้า ทำความดีทุกอย่าง แม้แต่ถ้อยคำเล็กน้อยกระทบใจนั้นไม่เคยมี อยากจะทราบว่า เธอตายคราวนี้ไปอยู่ที่ไหน พระพุทธเจ้าท่านตอบว่า เวลานี้อยู่ดาวดึงส์ เห็นไหม ไม่ใช่โกหกนะ ถาม บอกว่าเวลานี้นะ (หัวเราะ) ก็รวมความว่าจิตใจของเราถ้าเศร้าหมองนิดเดียวเราก็พุ่งหลาวลงนรก

ฉะนั้นการเจริญพระกรรมฐาน ที่พระพุทธเจ้าให้ทำสมาธิ นี้แปลว่า การตั้งใจให้ตั้งใจอยู่ในเขตของความคิด ชักซ้อมไว้ทุกวัน ไม่ได้วันละมาก เอาแค่วันละ 5 นาที 10 นาที ก็ใช้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้มนมยิทธิเราสามารถรู้จักสวรรค์ไปเที่ยวสวรรค์ได้ รู้จักพรหมเราไปเที่ยวพรหมได้ ถ้าवासณาบารมีสูง เรา รู้จักนิพพานเราไปเที่ยวนิพพานได้ ไปถึงนิพพานแล้วให้ทราบว่าเรามีบารมีเป็นปรมัตถบารมีแล้ว ถ้ามีบารมีต่ำกว่านั้นเข้าเขตนิพพานไม่ได้ หากว่าเราเข้าเขตนิพพานได้ก็มั่นใจได้ว่า ชาตินี้เราตายไปนิพพานแน่ ให้ตั้งใจตามนั้นนะ แล้วทุกคนถ้าไปถึงนิพพาน แต่ความจริงนะ ควรจะไปทุกวันละ 2 ครั้ง เวลาหัวค่านอนเลิกจากงานแล้วไม่ต้องนั่งละ นอน รวบรวมกำลังใจนึกถึงพระพุทธเจ้าให้จับคำภาวนา พิจารณาว่าเราไม่ควรเกิดเป็นมนุษย์ต่อไปเป็นทุกข์ การเป็นเทวดาหรือพรหมก็มีความสุขจริง แต่เมื่อหมดบุญवासณาบารมีก็ต้องกลับมาเกิดใหม่เราไม่เอา เราต้องการ

นิพพาน หลังจากนั้นก็จับจิตพุ่งไปนิพพาน พอไปถึงนิพพานเห็นพระพุทธเจ้าก็ตัดสินใจต่อหน้า พระองค์ ว่าถ้าข้าพระพุทธเจ้าตายเมื่อไรขอมาที่นี่เมื่อนั้น นี่ก่อนหลับแค่ 2 นาที ก็พอ แล้วก็ภาวนา ต่อไปยันหลับ มันยันหลับไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นไร พอตื่นขึ้นมาความจริงไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นนั่ง ถ้าลุก ขึ้นนั่งจิตจะเคลื่อนก็อย่างนั้น อย่าลุก นอนแบบนั้นแล้วว่าต่อ พุ่งไปเลยนะ ตัดสินใจว่า วันนี้เวลานี้ จากนี้ไป กว่าจะถึงเช้าวันพรุ่งนี้ ถ้าตายเมื่อไรขอมานิพพานจุดเดียว ถ้าวันไหนจะตายวันนั้นทุกคน จะเป็นพระอรหันต์และนิพพานทันทีที่เป็นของไม่ยากนะ

ก็รวมความว่า ขอให้ทุกคนตัดสินใจว่า การเกิดเป็นคนและโลกมนุษย์มันเต็มไปด้วยความ ทุกข์ เป็นเหตุต่อกับพรหมมีความสุขจริง แต่ไม่หมดทุกข์ ฟ้นจากความสุขบุญหมดแล้วก็ต้องกลับลง มาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ บางทีลงนรกไปเราต้องการจุดเดียวคือ นิพพาน และรวบรวมกำลังใจพุ่งไป นิพพาน นี่สำหรับคนเก่านะ สำหรับคนใหม่ๆ ก็ควรจะคิดเหมือนกันว่า การเกิดเป็นทุกข์ ความแก่ เป็นทุกข์ ความป่วยไข้เป็นทุกข์ ความปรารถนาไม่สมหวังเป็นทุกข์ ความตายเป็นทุกข์ เมื่อทุกข์ อย่างนี้ก็ไม่ควรจะเกิดมาเป็นมนุษย์ใหม่ ควรจะไปนิพพานตรงนี้สำหรับคำภาวนาใช้คำภาวนาว่า **นะมะพะระ** เวลาหายใจเข้านึกว่า **นะมะ** เวลาหายใจออกนึกว่า **พะระ** แต่ว่าเวลาภาวนาหายใจเข้า หายใจออกกับภาวนานี้ อย่างบังคับลมหายใจเข้า หายใจออก ปล่อยไปตามสบายของร่างกาย เอาจิตเข้าไป ปรึบทราบลมหายใจเข้าออกนั้น ขณะใดที่จิตรู้ลมหายใจเข้าหายใจออก ขณะนั้นชื่อว่าจิตเป็นสมาธิ ในอานาปานุสสติพอรู้คำภาวนาด้วยก็ถือว่ารู้เป็นสมาธิไม่เหมือนกัน

ฉะนั้นการฝึกจะฝึกที่นี่เป็นอภิญาเพราะกรรมฐานนี้มี 4 หมวด ไม่เหมือนกัน

หมวดที่ 1 เรียกว่า **สุกขวิปัสสโก** ที่ทำทั่วๆ ไป หมวดนี้จิตไม่มีความเป็นทิพย์ สามารถมีฌาน สมาบัติได้ เป็นพระอริยเจ้าได้ ไปนิพพานได้ แต่ไม่เห็นผีไม่เห็นสวรรค์ นรก ไม่เห็นหมดนะ

หมวดที่ 2 เรียกว่า **วิชาสาม** หมวดนี้ก่อนจะได้ จะเป็นพระอริยเจ้าต้องได้คุณธรรม 2 อย่าง ก่อน คือ

1. **ทิพจักขุญาณ** เห็นผี เห็นเทวดา เห็นสวรรค์ได้
2. **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ระลึกชาติได้หลังจากนั้นจึงเป็นพระอริยเจ้า

สำหรับหมวดที่ 2 นี้เห็นได้นะ เห็นสวรรค์ได้ เห็นนรกได้ เห็นนิพพานได้ เห็นพรหมได้ เห็นได้หมด ใครอยู่ไหนเห็นได้ แต่ว่าไปไม่ได้

หมวดที่ 3 ที่เรียกว่า **อภิญา** อภิญานี้เห็นได้แล้วก็ไปได้ ไปสวรรค์ก็ได้ ไปนรกก็ได้ ไปแดนพรหมก็ได้ ไปนิพพานก็ได้ ในโลกนี้จะไปไหนก็ได้ ดวงดาวต่างๆ ที่ฝรั่งไปเสียดวงค์มาก เรา อย่างเก่ง อย่างลงทุนมาก็รูป 5 ดอก แล้วก็ไม่ต้องเสียเวลามาก นึกแพล้บถึงเลย ลองไปใหม่ อยากไป อยากไปต้องทำให้ได้เรื่องเล็กๆ ของเด็กๆ เล่น ไอ้นี้ของเด็กเล่นจริงๆ เพราะต่ำกว่าสวรรค์มาก ดวงดาวต่างๆ นี่ยังอยู่ในจักรวาลของมนุษย์ ถ้าเราไปถึง **จุฬามณี** นี้ กับโลกพระจันทร์ไกลกว่ากัน หลายแสนเท่า ถ้าเราไป **จุฬามณี** ได้ ถ้ากำลังใจเข้มแข็งก็ไปดาวต่างๆ ได้ เราจะรู้ รวมความว่าหมวด

นี่เขาเรียก **อภิญญา** สามารถไปได้ทุกทิศทุกทาง โลกมนุษย์ก็ไปได้ พรหมโลกก็ไปได้ ถ้าจิตสะอาด นิพพานก็ไปได้ ไปเที่ยวนรกก็ไปได้ และความรู้พิเศษจากอภิญญาหกนั้นก็คือ

1. ได้ **ทิพจักขุญาณ** สามารถเห็นผี เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นอะไรก็ได้หมด ของในที่ลับอย่างหีบห่อต่างๆ นี่สร้อยมีที่เส้น เขาจะเอาสร้อยตะกั่วมาแลกสร้อยทองคำก็เส้นเราก็สามารถจะรู้ได้โดยไม่ต้องแก้ห่อ ระวังให้ดินนะ (หัวเราะ)

แล้วประการที่ 2 **จตุปปาตญาณ** ญาณตัวนี้รู้การเกิดและการตาย เห็นหน้าคนนะ หรือสัตว์ก็ตาม อยากจะทราบว่าคุณนี้หรือสัตว์ตัวนี้ก่อนเกิดมาจากไหนมาจากสวรรค์หรือมาจากพรหมหรือมาจากนรก มาจากเปรต มาจากมนุษย์เราจะทราบได้ทันที ได้ยินว่าคนตายอยากจะทราบคนตายไปอยู่ที่ไหน เขาก็จะทราบได้ทันที อันนี้เรียก **จตุปปาตญาณ**

และ **เจโตปริยญาณ** เพียงแค่ได้ยินชื่อคน เราอยากจะทราบว่าคนนี้จิตใจหรือจิตแล้ว มีความสุขหรือมีความทุกข์ ได้ฉันทสมวัตติใหม่ เป็นพระอริยเจ้าใหม่แล้วก็คิดจะขโมยของของใคร เราจะรู้ได้ทันที รู้ได้ทุกอย่าง รู้ได้หมดนะ แล้วก็ต่อไป ก็อะไรละ

ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติไม่จำกัด

อตีตังสญาณ รู้เหตุการณ์ในอดีต อย่างประวัติศาสตร์ต่างๆ คนก็ดี พื้นที่ก็ดีสามารถรู้ได้หมด

อนาคตังสญาณ เหตุการณ์ข้างหน้าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างกับเรา หรือกับใครหรือกับโลก สามารถจะรู้ได้

แล้วก็ **ปัจจุปันนังสญาณ** ในปัจจุบันเวลานี้ใครอยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ มีความสุขมีความทุกข์ อย่างเราไปไกลบ้านนี้ห่างบ้านขึ้นมา อยากจะทราบว่าคนที่บ้านนั้นมีความสุข หรือมีความทุกข์ มีอะไรบ้างทำอะไรอยู่เราสามารถรู้ได้

แล้วต่อไปก็ **ยถากัมมตาญาณ** ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ที่เกิดกับเราก็คือเกิดกับคนอื่นก็ดี เราอยากจะทราบมาจากกฎของกรรมอะไร เราสามารถรู้ได้เห็นภาพได้ชัด มันจึงสบายใจ อันนี้เป็นความรู้พิเศษ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนทำได้แล้วพยายามทรงตัวไว้และพยายามทำให้คล่องญาณต่างๆ นี่ถ้าใช้เองหนักหากว่าเราต้องการจะรู้อะไรจริงๆ ทั้งหมดให้ถามตรงพระพุทธรูปเจ้า ไม่ยาก ท่านบอกถ้าใครเป็นคนเป็นลูกมีแม่อยู่ที่นิพพาน ถ้าเกรงใจพระพุทธรูปเจ้าให้ถามแม่แม่เขาบอกได้หมด รับภาพไว้ได้หมดนะ

ก็รวมความว่า อภิญญานี้เป็นกรรมฐานที่ฝึกยากที่สุด แต่ทว่าพวกเราทำได้เร็วที่สุด อภิญญานี้จริงๆ ถ้าหากว่าจะปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติแค่ชาตินี้เป็นชาติต้น และปฏิบัติอย่างจริงจังขอรับรองอีก 1000 ชาติไม่ได้เท่านี้ แล้วก็ยังไม่เกิดผลในการสอนกรรมฐานเขาสอนกัน 25 แบบ คนที่ไม่เคยได้ในชาติก่อนเขาสอนแบบหนึ่งคนที่เคยได้มาในชาติก่อนเขาสอนแบบหนึ่ง การสอนเวลานี้สอนเฉพาะคนที่เคยได้มาในชาติก่อน ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะฉันเป็นหนี้ในชาติก่อนมามาก ชำระหนี้เขา นาคกรที่จะ

ชำระหนี้ก็ต้องเก็บค่าพานะเหมือนกัน ไซ้ไหม เดี่ยวสร้อยใครสร้อยใคร (หัวเราะ) เดี่ยววางลงเป็น ตะกั่วไปมั่งเดี๋ยว นี่ถ้าบรรดาคนแก่หากินไม่ได้เลยนะ ก็ต้องเอาอย่างนี้ละนะ (หัวเราะ) เราคนแก่

ก็รวมความว่า การปฏิบัติแบบนี้ การสอนแบบนี้เป็นการสอนเฉพาะคนที่เคยได้แล้วในชาติ ก่อน ถ้าถามว่ารู้ได้อย่างไร ก็ต้องตอบว่า ไม่ต้องรู้ เคาเอา ถ้าอยากรู้จริงๆ ถ้าอยากรู้นะ ไม่ต้องเห็น หน้าเพียงได้ยินชื่อก็ทราบ ไอ้เรื่องรู้นี้ ไม่ต้องลำบากใจ ไม่ต้องไปหลบไหน ยิ่งนั่งแอบเห็นชอบมาก จริงๆ ถ้าแอบไม่ได้เห็นชัด แต่ไอ้คนข้างหน้านี้ไม่ค่อยดูหรอก

มันมีอยู่คราวที่ ขอยสายลม มันยาวไปหน่อย ไม่เป็นไรนะ คุยส่งเดช คุยอย่างคนแก่ ไป สอนใหม่ๆ เป็นปีที่ 2 ดอกเตอร์ ก็ไปตอนนั้นนะ ก็มีตาคนหนึ่งแกมาแล้วก็ไม่นั่งข้างใน แกนั่งไกล คน นั่งที่นั่นนะ เป็นคนที่ 3 ถันนั่งข้างใน จึงเห็นว่า เอ๊ ไครมานั่งอยู่ข้างนอก ทำไมไม่เข้ามา ยุงก็กิน รินก็กัด แกเลยบอกว่าผมสู้กับความทุกข์ครับ เพราะผมช้ำมาก ถ้าคนไหนรู้ตัวว่าช้ำ คนนั้นดีมาก แล้วที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า คนใดรู้ตัวว่าเป็นพาล คนนั้นเป็นบัณฑิต พาลนี่แหละ โง่งนะ บัณฑิต แปลว่าคนฉลาด ที่เรารู้ตัวว่าเขาช้ำแสดงว่าเขาดี ก็ถามว่า เป็นเพราะอะไร โยม ความจริงนะ อาตมาดู มาเป็นคนที่ 3 นี่มานั่งเป็นคนที่ 3 แล้วไซ้ไหม และไม่ได้เข้ามาเลิกแล้วก็ไปเลย เห็นแก่งนี้เห็น จิตใจแจ่มใสมากสว่างมาก แกบอกผมช้ำมาก กินเหล้า ถามว่าทำไมจึงกิน แกบอกอยากกิน ก็ แสดงว่าอยากช้ำ ทีนี้มาคราวหนึ่งเมียแกชื่อ หนังสือคู่มือปฏิบัติกรรมฐาน เอาไปวางไว้ที่เตียง ตอน เย็นแกกลับมาจากทำงาน ภรรยาทำอาหารในครัว ไม่ใช่คู่มือปฏิบัติเป็น ประวัติหลวงพ่อบาน แกก็ อยากจะอ่านพอไปหยิบเข้าม้นเหมือนกับไอ้เขาพิมพ์อะไรตัวไม้เบ้อเรอ หนังสือเล่มนี้คนกินเหล้า ห้ามอ่าน แกก็วาง (หัวเราะ) มันพิมพ์ตัวเบ้อเรอเต็มหน้าเลย รุงขึ้นมาก็หยิบอีก ก็ดูอย่างนั้นนะ แกก็ วางอีกพอวันที่ 3 ตัดสินใจดูเลิกแล้ววะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปต้องอ่านหนังสือเล่มนี้ให้ได้ (หัวเราะ) ไปหยิบใหม่ไอ้หนังสือนั้นก็หายไปเลยเรียกคน 2 คนมา ภรรยา กับเมียเรียกมาพร้อมกัน (หัวเราะ) แล้วมาพร้อมกันจริงๆ

สนทนาหลังกรรมฐาน 1

คนที่มีการมที่เป็นอกุศลมาเข้าแทรกอยู่บ้างนี่ มันก็ช่วยตัวเองอะไรไม่ได้สักก็ยังทำกรรมชั่วอยู่ นี่ก็มานึกถึงตัวคือ มันไม่น่าจะไป นี่ไอ้พวกฆานโลกีย์นี่เชื่ออะไรไม่ได้ เพราะว่าอารมณ์ชั่วมันยังมี มันไม่ได้ตัดจริงๆ พอมาเป็นพระแล้ว พอรู้ว่าได้เป็นพระแล้ว นี่ก็ของไม่ยาก ของเคยไปเที่ยว หลวงพ่อปาน แนะนำเขาก็เริ่มต้นหาทางหนีต่อไปไม่ใช่ใช้หนี ของได้มาเท่าไรๆ พอถึงเดือน 8 เดือนเกิดโลดต้นทุนหมด หลวงพ่อปาน ท่านก็เกิดเดือน 8 เหมือนกัน

หลวงพ่อปาน ท่านเอาพระจับสลาก เพราะพระสมัยนั้นผ้าผ่อนท่อนสไบหายาก แต่ท่านมีทรัพย์สินอะไรมาบ้าง พวกสงฆ์ จีวร ของใช้ตามที่ควรจะมีมาได้แต่ส่วนตัว เขาถวายเป็นส่วนตัว ท่าน พระมีเท่าไร ท่านก็วางไว้ท่านนั้นกองแล้วก็ทำสลาก แล้วให้จับ แล้วไอ้สลากนี่ ในกองนั้นไม่มีสลาก แต่มีสลากให้จับใครได้หมายเลข 1 ไปเลือกเอาตามชอบใจ ให้พระเลือกเอา แต่ไอ้ฉันมันเป็นคนมีบุญหนักจริงๆ นะ คนที่โชคดีที่สุดที่ วัดบางนมโค สมัยนั้นคือ ฉัน จับที่ไรก็ได้ไปโหล่ทุกที (หัวเราะ) นี่คราวหนึ่งมันเหลือ 2 ใบ ไอ้เพื่อนบอก เอ้า ท่านจับก่อนไอ้ 2 ใบนี้ มันใบที่ 1 กับใบโหล่ แต่เขาว่ามันไม่เห็น จับพับล่อโหล่เข้าให้ ไอ้ฉันไม่ต้องจับได้ที่ 1 ไปเลย ไอ้เรามันเก่งมาก

นี่เวลาท่านทำแบบนั้น เราก็ผสม มีอะไรๆ ก็โลดต้นทุนหมด หาไว้เพียงแค่นุ่ง ผ้าห่ม นี่ก็ ต้องเป็นคนใจเหี้ยม เขานิมนต์ไปมาดึกา บังสกุลที่ไหนก็มได้มามันก็ไม่มีใจเป็นนักในการใช้เงินใช้ทอง กว้างเตี้ยนี้ แหม ตั้งแต่บวชนี้ถ้าจะซื้อกินอย่างฟรีๆ ซื้อกินสนุกๆ นี่ไม่มีเลย ฉันไม่ซื้อ ไอ้กวางเตี้ย น้ำแข็งนี่ฉันเหมือนกัน แต่ต้องฉันประเภทที่ว่าเดินทางไป หรือว่าเขามาเลี้ยง แต่ฉันไม่มีอะไรจะกิน ถึงจะกิน จะกินอาหารจะซื้อกินแบบสนุกๆ อันนี้ไม่มีในชีวิตนะ ชีวิตของการบวชนี้ไม่มีใจเหี้ยมเก็บ ได้ทำอะไรพยายามเก็บๆ ไว้ปลายปีไป เก็บเอาไว้เมื่อถึงเวลาวันเกิด ไอ้เดือนเกิดที่ หลวงพ่อปาน ท่านทำ เกิดเดือนเดียวกัน เอาไว้ผสมกับท่าน ใครเขาถวายอะไรมาของดีๆ เก็บหมดผ้าดีๆ เก็บ นุ่งผ้าดิบแล้วก็ช่าง เราก็นั่งมันส่งเดชไป

พอถึงหลายปีโลดต้นทุน ไม่มีนะ ที่นี้หลวงพ่อบรรพชา ท่านต้องไปดู ถึงปลายปี พอเข้าพรรษา เพราะเกิดก่อนเข้าพรรษาหน่อย พอถึงเข้าพรรษาบิณฑบาตท่านก็เอาละ มาเดิน ท่านไม่ถามนมาดูในกุฏิมีอะไรบ้าง เห็นว่ามันบกพร่องอะไรท่านก็เอามาให้เอาไปใช้ ผ้าผ่อนท่อนสไบมาที่เราก็กินไว้ 3 ตัว มีผ้าอาบน้ำฝน แค่นั้นพอแล้ว นี่บางที่ท่านเห็นว่า มันเครียดเกินไป ท่านก็เอ้า ให้อาหาร สบง ให้จีวร มาเสริม เราก็เอาๆ ไปเท่านั้นแหละ

ที่นี้ทำๆ ไอ้ทำแบบนี้อารมณ์มันก็ชิน อารมณ์ชิน ที่นี้มีสตางค์มากไม่ได้เดือดร้อนก็ต้องหา งานทำต่อมาเมื่อหลวงพ่อบรรพชาท่านตายไปแล้ว ก็เข้าไปอยู่ใน กรุงเทพฯ อ้าว ก็ต้องมานั่งเลี้ยงพระอีก เลี้ยงคน เทศน์เกือบตาย ไม่มีสตางค์เหลือ ไอ้ลูกศิษย์เขาได้สตางค์ไปจากบ้านกินกวางเตี้ยกันกิน น้ำแข็งกัน ไอ้เราเทศน์มาเกือบตายกินไม่ได้ เพราะคุตตางค์แล้วมันจะไม่พอค่าอาหาร นี่ก็ทำลำบากมานาน

ต่อมาๆ ก็สร้างทุกอย่างนี้ใช้ใหม่ เป็นหนี้เขา 2-3 ล้านครึ้ม ะเรื่องเล็ก หือ เรื่องเล็กๆ อะ เป็นหนี้ แล้วเราขายมันทวงผี ก็ช่างปะไร (หัวเราะ) เราขายก็หมดเรื่อง นี่ทำไปทำมาสั่งสร้างกุฏิฝั่งนี้อีก หลัง กุฏิชำระหนี้สงฆ์มันทุเรศเหลือเกิน หลังคามันเป็ เลยสร้างฯ ทรงไทยข้างหน้าอีกหลัง มันก็ย้งสงสัยเขาให้ทำ 2 ชั้น ย้งคิด เอ้ ทำ 2 ชั้นมันจะไม่ได้ มันจะรับข้างหน้านี้ ย้งฯ ลมนี้ อาจจะทำอุณโปรง ทำกันเดือน 8 นี้แบกไปโครมาก็จะพากัน ปีนี่แบกมาไม่มีที่พักวะ หมดฯ ที่

นี่ก็เกี่ยวป้ปล่อยไว้อย่างนั้น ถ้าเข้าของรือไปหมดแล้ว เอา ไปเอาฮีตรงกำแพงนะสิ หลายแสนนะ ไร่หลังนั้น อย่างจี๋หมูจี๋หมา ก็สัก 2 แสนก็พอใช้ใหม่ ถ้าเอาตรงนี้หลายแสน

เดี๋ยวนี๊ แหม แสนสร้างส้วม นี่ส้วมบางบ้านก็เลยแสนใช้ใหม่ แสนเดี๋ยวนี๊หา (ลูกศิษย์ ส้วมรัฐบาล) ส้วมรัฐบาลราคาไม่เท่าไร โน่น ที่ส้วมๆ ที่ทำไว้ ที่โรงพยาบาลนะ งบเขาตั้งหลายหมื่น ตามตาบักแล้ว เขาเคยประมูลโรงเรียน ถ้างบจริงๆ ค่าก่อสร้าง ตามๆ ที่เขาประมูล 8 หมื่น ถ้าทำสักประมาณ 5 หมื่น นี่ส้วมแก่ส้วมเท่านั้นนะ เราทำเราซื้อของตัวเอง จ้างแรงงานได้ถูกกว่าเยอะ แต่ว่าไอ้การงานประมูลมันก็เสียหลายจิ้นนะ ค่าออกแบบค่าจะมาซื้อของไปประมูล เสียอะไรต่อเสียอะไร เสียค่าแป๊ะ โจีะ แป๊ะเจี๊ยะ ไร่เก้าเจี๊ยะ แป๊ะเจี๊ยะ มันย้งกินอ้อมบ้าง ไร่เก้าเจี๊ยะนี่กินไม่อ้อม ก็ต้องเสียไปหลายจิ้น

นี่ก็เลยทำมันชะแบบนี้ สดางค์มันก็ไม่เหลือ มีเงินอยู่เท่าไรก็ตาม มันก็ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นสดางค์ของเรา เพราะหนี้เขายังมีอยู่ มีเงินอยู่บ้างก็ร้อเจ้าหนี้มารทวงเท่านั้นเอง หมดไร่เปี้ยกเทปหมดแล้ว เอาเดี๋ยวะ ข้างบ พรงนี้เดี๋ยวะข้าต้นสายนะ แหมเสียทำไร่เปี้ยก (เทปหมด)

(หน้าสอง)

พวกทหารรุ่นน้อง นี้อะไรวะ ไร่ควายนี้ ส่งมาทีละอย่างๆ ส่งทีเดียว 2 อย่าง (หัวเราะ) เออ โยมจะกลับเมื่อไหร่จ๊ะ กลับพรงนี้เหรอ เออ พวกฟ้ารามาฯ รวมๆ กันอีกวันนะ (ไม่ชัด) เออ พรงนี้วันพระด้วย วันอาทิตย์ด้วย หางานทำไม่ไหว

แหมสอนอิชุนนี้ เกรียดวันนี้จะจบจุดค่อยย้งช่วยหน่อย หายใจออกโล่ง ว่ากันตั้งแต่เข้ายันดึก ใจ ไฟฟ้าเสี่ยสบายหน่อย ร้อนเกือบตายสิ ไฟฟ้าเสี่ยก็ไปคุยกับสาวฯ ทางโน้น วานนี้สาวฯ ไปคุยด้วยไร่แวนตาโต (หัวเราะ) ไฟฟ้าเสี่ยแล้วแบกไปแล้วก็เดินปรีอ ทำไม่รู้ใหม่หาทางลม ทางโน้นมันมีลม นี่ความจริงด้านหลังคิดมมา

นี่เมื่อวานนี้ ไร่ไฟฟ้านี้ก็แปลก ถ้าเราจะรีบทำอะไรมันก็ดับทุกที คราวก่อนนี้ทีหนึ่งละ ล้อชะยาวเหยียดเลย เมื่อวานคิดว่า เออ งานจุดนี้ถ้าพันไปเสี่ยอย่างพอพันไร่จุดนี้แล้ว ทีหลังเรามีทางผ่อน มีงานมาตรฐาน พอดับชะนี้ก็เลยวันนี้ก็เลยพอไล่ ทีนี้ก็เหลืองานเสริม ไร่งานประเภทนี้มันไม่มีเวลาหยุดหอรอก แต่เมื่อก็คิดคิดว่าเหนื่อยๆ มากๆ มันก็แย่เหมือนกันนะ ก็ต้องเอางานทำงานเอางานๆ ความเป็นงานใจไปในตัวเสร็จ คิดว่าใจมันจะมัวหมอง พอดับไฟปั๊บลงก็ตั้งทำ เออ ย้งอยู่เฮะ (หัวเราะ) คิดว่า ะ มันจะไปไหนมั้ง ไม่ไป เมื่อท่านบอกไม่ไป หลวงพ่ออยู่จับภวังค์ตายแล้ว เคยลองใช้งานยากที่สุด เหนื่อยนี้มันเหมือนกับไม่ได้ทำอะไรใช้ใหม่ แต่ว่าอารมณ์ของตนเอง จันก็หา

ทั้งนี้เราก็มานั่งคิดถึงไอ้ตัวเรา ไอ้เรานี้ทำงานทุกอย่างมันก็ทุกข์ ถ้าไปดำเนินเวลาหนวๆ หนวๆ จ๊าดๆ ต้องเอาหนวๆ อะด้วย เอาชิ่งไปดำเนินเอากรวดกรวดกับทรายนี้ต้องดำ คำก็เลือกเวลาน้ำลง ๆ จ๊าดๆ จึงจะดำได้ ถ้าน้ำขึ้นมากก็ดำไม่ได้ มีเดือน 12 ไอ้อายุรยามันนำพิสมัยลมดิงๆ ๆ พอเช้าตรู่ก็โค่น้ำตื้นแล้วโค่น้ำไปดำทราย ดำกรวดกัน แต่อีต่อนจะลงมันหนว ตอนลงมันไม่หนวนะ หือ ก็มันยังหนุ่มมันยังมีกำลังสู้วะ (ว่าไงจ๊ะ หือ เอ้าถื่อ เดียวขึ้นไป)

นี่ก็เราต้องใช้ไปได้การทำงานนี้มันสุขหรือมันทุกข์ล่ะ ที่ทำนี้มันหนวๆ มันก็ทุกข์ เหนื่อยมันก็ทุกข์ แต่ว่าเราทำนี้ เราเอาทุกข์ไปแลกกับสุข นี่อารมณ์มันคิดไปอย่างนั้น เอาทุกข์ไปแลกสุขคือ เราทำมันเกิดทุกข์ เราก็ดูตัวอย่าง ท่านมขมมาณพ ท่านทำงานด้วยความลำบากอย่างยิ่งท่านจะสร้างศาลาหลังหนึ่งท่านต้องไปตัดไม้ในป่ามา เอามาเป็นท่อน 33 คนมาเลื่อย มาตัด มาเลื่อย มาทำรูปร่าง ทำเสร็จ ทำๆ ไม้แป ไม้อะไรต่ออะไร ไม้คอสอง ไม้พื้น ไม้รอด ไม้ตง มันก็ต้องทำงานทุกอย่าง เหนื่อยยิ่งกว่าเรา พวกเรายังมีไม้สำเร็จรูป แล้ว ท่านมขมมาณพ ก็เอาทุกข์ความเหนื่อย ความทุกข์ เข้าไปแลกในสมัยท่านมีชีวิต

ตัวท่านเองก็เกือบจะไม่สามารถจะทรงตัวอยู่ได้ เพราะอะไร ทำความดีมากเกินไป ทำถนนหนทางให้ประชาชนเดิน ทำถนนมากๆ ไป ไอ้นายอำเภอมันขี้โกงมันก็บอกว่า ให้เอาค่าจ้างรางวัลไปให้มันมั่ง แกก็บอกว่า แกทำไม่มีทุน 33 คนทำกันด้วยมือเปล่า ใช้แรงงานโดยเฉพาะ ไม่มีค่าจ้างรางวัล ไม่มีอะไร มันก็เลยไปแจ้งความกับพระราชา ไปบอกพระเจ้าแผ่นดิน บอกไอ้คน 33 คนนี้คิดกบฏนั่น เอาซะแล้วใหม่ละ นี่มันทำถนน นี่เข้าถึงพระนครหวังยกกองทัพเข้ามายึดแย่งเอาราชสมบัติ 33 คนเท่านั้นนะ เก่งนะ คน 33 คนสามารถจะยึดอำนาจซึ่งเขามี จาตุรงค์เสนา มีกองทัพ 4 เหล่า

ไอ้พระราชาคนนั้น ก็เป็นพระราชาหนุ่ม หือ รู้จักใหม่ เฮ้ย รู้จักใหม่ รู้จักหนุ่มใหม่ นี่หนุ่มมันเบา พอเขารายงานแบบนั้น ก็ไม่ฟังอิริศาอิรม ตั้งทหารไปจับไอ้คน 33 คนมา ไอ้พวกนั้นมีสรรพาวุธครบ มีจอบมั่ง มีขวานมั่ง มีอิโต้มั่งเสร็จมันจะมารบกับเขาอยู่ มาถึงก็ไม่พิจารณาโทษ คือไม่สอบสวน จึงสั่งให้นอนเรียงกันเป็นแถว 33 คน อันนี้ไม่ได้บอกหวนนะ ไครอย่าไปเล่น 33 (หัวเราะ) นอนเรียงกันเป็นแถวให้ข้างเหยียบ ไอ้ข้างมาข้างมันก็ไม่เหยียบ ไม่เหยียบไอ้เจ้านายอำเภอที่แนะนำ เอาอย่างนี้ก็แล้วกันข้างมันกลัวตาคน เอาอีกแล้ว ข้างมันกลัวตาคน มันรู้วะ เอาเสื่อรำแพนคลุม เอาเสื่อรำแพนคลุมหมดให้ข้างเดินไปเหยียบข้างพอถึงมันก็หยุดไม่ไป เพราะว่าท่านสั่งลูกน้องให้แผ่เมตตา แผ่เมตตาไปในพระราชา แผ่เมตตาไปในนายอำเภอ แผ่เมตตาไปในข้างๆ มันก็ไม่เหยียบ

ทีนี้พระราชาที่สงสัยๆ เรียกเขามาสอบสวน แหม ไอ้ระยำพอสอบสวนได้ความจริง เอ้า ไอ้นายอำเภอที่มันโกงนี่ เลยริบสมบัตินายอำเภอหมด แล้วสั่งนายอำเภอที่ครอบครัวยุติธรรม ให้เป็นทาสของคน 33 คน นี่เป็นคนรับใช้ไป ก็เลยให้ข้างตัวนั้นอีกเชือกหนึ่ง สำหรับเป็นพาหนะ เขาทำดีนี่ เขาทำถนนหนทาง แต่ว่ารายงานบอกไอ้การทำถนนไม่ได้หวังจะมายึดสมบัติ ไม่มีอะไรมายึด มี

แต่ไอ้ได้น้ำมันจะยึดได้อย่างไร แหม แล้ว 33 คนถ้ายึดได้มันก็เก่งมากนะ ไซ้ใหม่ พระราชาเห็นใจ ทีนี้พอทีแรกก็สร้างทาง และสร้างบ่อน้ำ แล้วปลุกดินทองกลาง แล้วก็ทำแท่นหีบ น้ำมันเหนียวจะตายเวลาจะทำต้องนึกถึง **ท่านมฆมาณพ** ต่อไปไปเป็น **พระอินทร์** ต่อมาก็คือพระพุทธเจ้าของเราเองนี่เป็นพุทธจริยาที่พระองค์ทำมาก่อน ก็นึกถึง **ท่านมฆมาณพ** ว่า เออ ท่านลำบากกว่าเราตั้งเยอะ

นี่เรานี้ก็ทำนี่ยังลำบากไม่เท่าท่าน แต่ว่าท่านก็เอาแรงงานๆ เข้าสู่ แลกสร้างความสุข ให้เกิดทุกข์ในปัจจุบันแต่หวังความสุขในข้างหน้า ถ้าตายจากนั้นต่อไปท่านก็ไปสร้างศาลามีนายช่าง นายช่าง ก็ว่าไปตามเรื่อง หลังจากนั้นเมื่อท่านตายจากความเป็นคน **ท่านมฆมาณพ** ที่เป็นหัวหน้า ก็ไปเกิดเป็น **พระอินทร์** มี **เวชยันตีวิมาน** อยู่ บรรดาพรหมพวกอีก 32 คน ก็ไปมีวิมานคนละหลังๆ นี้ศาลาหลังเดียว หากำไรมากนะอย่างนี้ฟุ้งได้คำกำไรเกินควร ไซ้ใหม่ แล้วก็นายช่างก็ไปเป็น **วิษณุกรรมเทพบุตร** แล้ว **ช่างเอราวัณ** ก็ไปเป็น **เอราวัณเทพบุตร** แต่นายอำเภอไม่ได้ยื่นชื่อไปไหนเลย น่ากลัวจะไปนรกซะแล้ว เพราะแกมีอารมณ์ริษยา เป็นคนรับใช้เขาคงจะโกรธ เพราะเคยเป็นเจ้าเป็นนาย

หลังจากนั้นมา ต่อมาท่านก็บำเพ็ญบารมีเป็นพระพุทธเจ้า เวลาจะทำงานก็นึกถึงท่านนี้ นึกว่า เออ อย่างเร็วที่สุด กูตายก็ไปได้ไปอยู่ **ดาวดึงส์** ะ ไซ้ใหม่ ก็ต้องทำเป็นผลกำไรของพระ คือเป็นกำไรใหญ่ คือการบวชพระถ้าเรามีศีลบริสุทธิ์ถ้ามีศีลบริสุทธิ์จริงๆ แล้ว ก็ตัดโลกะ โทสะ ไอ้ตัดโลกะ โทสะ โมหะ น้ำมันก็ไม่ใช่ตัดใหม่ๆ มันก็ยังตัดไม่ลง แต่ถ้าว่าก็ถือว่าค่อยๆ ระวังมันไป หากทางดับมันด้วยอำนาจของสมถภาวนาบ้าง วิปัสสนาภาวนาบ้าง ทำจิตใจมันลดต่ำ ไม่ใช่เพิ่มขึ้นแล้วมีศีลบริสุทธิ์

นี่ความจริงตาย **หลวงพ่อบาน** ท่านก็เทศน์อยู่เรื่อยๆ ตายแล้วมีอานิสงส์เป็นเทวดาได้ 60 กัป เสร็จ ไม่ได้กินข้าวไปตั้ง 60 กัป หือ เป็นเทวดานี้ไม่มีข้าวกินโยมๆ ผู้เฒ่าเป็นเทวดาใหม่แล้ว ตายนะ ไม่มีข้าวกินนะ ข้าวกินก็ไม่มี รดจะจีก็ไม่มีเทวดาแย่ หือ เป็นเทวดา 60 กัปไซ้ใหม่ ถ้า 60 กัปนี้ถ้าความจริงอายุเทวดามันไม่ถึง พอถึงจังหวะ แล้วก็ตาย ๆ แล้วก็เกิด แต่ไอ้กายของเทวดาไม่ได้ตายเหมือนคน ถึงหมดอายุใหม่ อย่าง **ชั้นดาวดึงส์** นี้ 1000 ปีทิพย์ พันปีทิพย์พอหมดอายุปั๊บ มันก็สภาพเดิมหมดปั๊บ มันก็เกิดปั๊บ เหมือนกับคนกระพริบตาซึ่งเทวดาอื่นจะสังเกตไม่ได้เลย นอกจากพระพุทธเจ้านี่จะทรงทราบ และอยู่อย่างนั้นนะ ถ้าไม่ลงนรก ก็ถึง 60 กัป

แหม ความจริงมันก็น่าเหมือนกันนะ เราฆ่ามดบ้าง ฆ่าปลวกบ้าง ฆ่าปลาแล้วหนีไปนอนซุก 60 กัป ไปนอนยืมไซ้ใหม่ แต่ว่าผลอายุปั๊บ มันลงตุม มันเล่นแย่เลย มันคอยมานาน หือ มันคิดค่าคอยนะ (หัวเราะ) มันคิดค่าคอยแก้มือมันถึงเอากำไร

นี่เวลาจะทำงานไปก็คิดแบบนี้ บอก เออ เราเอาทุกข์ไปแลกสุข ที่เราเอาความเหนียวนี้มันทุกข์ นี่ความร้อน ความหนาวที่มันเป็นทุกข์ เอาไปแลกความสุขถ้าเราไม่ลงทุน เราก็ไม่มีกำไร มีกำไรส่วนยอดที่เราพึงได้ก็คือ **ดาวดึงส์**

นี่ก็โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณเดิมนี่อย่าให้ขาดนะ ถ้าคุณเดิมาดแล้วก็ไป ดาวดึงส์ ก่อนไม่ได้ นะ ไปนรกก่อน คือ สกิทบาททุกสกิทบาทนี่ ต้องระมัดระวังให้หนัก อาจารย์ แหม ครุมนชอบสอน ครูท่านมีคุณแต่ว่า ท่านรับฟังกันมาต่อๆ มาเราก็ต้องเชื่อจะไปว่าท่านไม่ได้ ยิ่งแสดงอาบัติตก ยิ่งแสดงยิ่งตกนรกหนักอาบัตินี้ก็มันต้องอาบัติแล้ว มันเป็นโทษแล้ว ศิลข้อสกิทบาทนั้นบอกพร่องๆ แล้วก็ไปยืนยันแก่คณะสงฆ์ บอกว่าจะไม่ทำอย่างนี้อีก จะไม่พูดอย่างนี้อีก จะไม่คิดอย่างนี้อีก เลิก แล้วก็ไปทำอีกละ ผลที่สุดไอ้ศีล 227 ไม่เหลือเลย มันกร่อนไปทุกวันๆ ในพรรษาไม่เหลือหมด หมดตรงไหน หมดตรงที่ไม่เคารพในพระรัตนตรัย เพราะว่าการทำงานศิลปะก็แสดงว่าไม่เคารพ พระพุทธเจ้า ไม่เคารพในพระธรรม ธรรมวินัย ไม่เคารพในพระอริยสงฆ์ คนทำลายศีล ละเมิดศีล เป็นอาบัติ มันไม่เคารพถ้าเคารพเขาไม่ผิดนี่ ถ้าไม่เคารพในพระรัตนตรัย พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า เดียรพีย์ ไม่ทรงเรียกว่า พระ ถือว่าไม่ใช่คนของท่าน เดียรพีย์นี้ ติตติยะ แปลว่า ภายนอก เขาถือว่า บุคคลคนนั้นเป็นภายนอกพระพุทธศาสนาแม้จะห่มผ้ากาสาตัวพัศตร์อยู่ที่ตามพระพุทธเจ้าไม่ถือว่า เป็นพุทธสาวก หน้าใหม่ ไม่เบา นะ

เปี้ยก ที่พระองค์ท่าน ชื่ออะไรไม่รู้ อายุ 72 ปีตาย เป็นเจ้าคณะอำเภอนานแล้วกำลังนอนเฮ้ เคน เตสบายๆ ก่อน 2 ทุ่ม เขาจะเจริญพระกรรมฐานเราก็นอนเล่นสนุกๆ ไอ้สนุกๆ ไม่มีอะไร เมื่อกี้ นี้ ก่อนจะมาข่งเข้าไปที่โน่นนะไม่ข่งละ ผลอๆ แพลบเดียวไปที่ เทวสภา ไปดู เอ ของเขามันสวย ไปหมดนะของเรามันสู้ไม่ได้ แต่วัดเรามันสู้ไม่ได้ สู้ไม่ได้เราจะทำอย่างเขาก็ไม่มีสตางค์ไม่ไหว ไอ้ แคเสา โห มันแพรวพราวไปหมด แล้วพื้นเป็นทอง ประดับประดา ระยิบระยับแพรวพราว มัน ผลอไปอย่างไรไม่รู้ ผลอไปนิดเดียว แพลบไปโน่น ก็นึกเอ มันยังงี้วันนี้ คือว่าของเขาค่ามันสูง มาก

นี่เป็นอันว่า ถ้าพระเราไม่ต้องระวังให้ดีนะ พระหนักพระคุณ ถ้าลงนรกก็ลงหนัก ที่ผมเตือน ไว้เรื่องหนึ่งว่า **อาหารปฏิกูลสัณญญา** อันนี้สำคัญมาก พระนี่ถ้าเวลาฉันอาหารไม่พิจารณาก่อน ว่า อาหารนี้มันมาพื้นฐานจากของสกปรก เราจะไม่คิดในรสอาหาร เราจะไม่กินด้วยความอ้วนพี เราจะ ไม่กินด้วยความฟ่องใส เราจะไม่กินเพื่อยังกิเลสให้เกิด เราจะกินเพื่ออรรถภาพให้เป็นไปเท่านั้น ถ้าไม่ พิจารณาอย่างนี้ก่อน เสร็จ ลงนรกเป็นแถว หือ ลงจริงๆ พระพุทธเจ้าบอกกินก่อนเหล็กแดงเผาโซน ดึกว่า พอถึงปากๆ ฟัง ถึงคอๆ ฟัง ถึงอก ฟัง ถึงท้องๆ ฟังตาย ท่านบอกตายแล้วมันเล็กร้อน

ถ้าฉัน พระฉันข้าวโดยไม่พิจารณาเป็น **อาหารปฏิกูลสัณญญา** นี่มันตกนรกใหม่มันาน มัน ร้อนนานกว่านั้น นี่ไปพูดถึงพระองค์นั้น เมื่อกี้เกือบจะลืมเรื่องแล้วพูดไปพูดมามันลืมน่า เดียวเอา เรื่องอื่นเข้ามาแทรก อายุ 72 ปี รูปหล่อเสียด้วยกำลังนอนเฮ้เคนเตสบาย ฮี เทวดาแดงรู้จักเทวดา แดงใหม่ ไม่ใช่อีตาแดงที่วัดนะแกแต่งตัวพื้นสีแดง ประดับเพชรแพรวมาถึงๆ แกตามธรรมดาที่ยืน นะ ไม่ยกขึ้นเห็นนั่งกราบๆ 3 หน ถาม มาทำไม บอกว่าท่านนิมนต์ให้ไปพบครับ นี่ก็นึกแล้วถ้าพวก นี้มาก็เอาแล้ว ไม่ใครก็ใครละ ไปดีแล้ว ก็เลยบอกอ้าว ถ้าจั้น เคนหน้าฉันไปข้างหลัง ก็เคนเขาก็เคน ไปแป็บเดียวก็ถึง ถามลุงให้มาทำไม ท่านก็คือ **พระยายม** ท่านใหญ่ของเขานะนะ **พระยายม** แกเปี้ยๆ

พรหม ถ้ามลงมาทำไมแกเลยบอก เมื่อกี้เพื่อนมานะสิ บอกเพื่อนไม่ได้ ถ้ามใคร พระ ท่านบอก
จังหวัดนะท่านบอกชื่อ มีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะอำเภอ แต่ไม่ใช่จังหวัดใกล้เคียงนี้ ถ้ามทำไมโน้น
นะ เสด็จไปอยู่ชุมที่ 7 นั้น ถ้าม แล้วลงปล่อยไปทำไม ฮี ไม่ได้ปล่อยหรือเขาไม่ได้ผ่านทางนี้ เขา
ไปเลย บุญใหญ่ที่เขาไม่ผ่าน สำนักพระยายม หรือ คนมีบุญมาก เขาไปเลย บอก เอ๊ะ ทำไมมันอยู่
ชุมที่ 7 ทำไมไม่ลงชุม 8 บอกตอบหลังทำดิฉันหนึ่ง อารมณ์จิตผ่องใสหน่อยเลยขับเข้ามาได้ชุม ก็
เลยไปกัน

ถ้าจะไป ลุงพุดแกไปไม่ได้เพราะงานแถมมาก เลยให้นายบัญญัติไปคน ถ้าเราไปคนเดียวละ
เสร็จ ไอ้พวกนายนิรยบาลมันไม่พุดด้วยหรือ ไปพุดกับมัน ไอ้พวกนี้ไปหมด มันๆ ทำงานอย่าง
เดียว มันถือว่าไม่ใช่ของมัน ต้องเอานานบัญญัติเข้าไปคน บัญญัติเขามีเยอะนะ นายบัญญัติใหญ่เอาเขาไป
ไม่ได้ เขามีงาน นายบัญญัติจริงๆ มี เจ้าหน้าที่ไปคน แต่ไปถึงถามอยู่ที่ไหน เขาบอกอยู่ที่นี้ ก็ไปเห็น
แหม กำลังสนุกเลย หือ กำลังแสดงกีฬา ยืนอยู่บนดอกบัวเหล็ก ไซ้ใหม่ ไอ้ดอกบัวเหล็กก็กลมกริบ
เชียว มันก็งับๆ กันมาเท่านั้น แค่โคน แคๆ เลยตาตุ่ม แล้วก็หัวไอ้มือก็จุ่มแค่มือมือ นี่ไอ้หัวก็จุ่มลง
ไปแค่อ ไอ้ดอกบัวก็งับไอ้ไฟก็ลุกพริบๆ ไอ้ไฟนี้มันไม่เหมือนไฟของเรา แหม ไฟละเอียดมาก

ชุมที่ 7 นี้ มันใกล้ชุมที่ 8 ตัวนี้แดงฉาน ไม่มีเสียงร้อง ชุมนี้ดีไม่ร้อง ไอ้ชุมที่ 6 ร้องแจ๊คนะ
ไอ้ชุมที่ 7 สบายกว่า ไม่มีเสียงร้องเลย เพราะหัวจุ่มลงไปหมดแล้วมันร้องไม่ได้ บัดโธ อีที่ยีน
โคงค์แบบนี้น้ำมันแย คราวนี้ ไอ้หอก แหล่น หลาวมันก็ล้อมสิ แหมคมกริบเชียว ไอ้บางตัวถูกใหม่
หนักเข้าๆ มันก็เกิดความกร่อนกร่อนไปกร่อนมาคืนไปคืนมา ตัวขับไปหล่นหัว หล่นตุ๊บ ไอ้หอก
แหล่น หลาวเสียบอีก นี่นายนิรยบาลแกก็ส่งสารไซ้ใหม่ ส่งสารบอกแหมหล่นมาหอกเหึกมันแทง
มันคืนแต่ด่าๆ ร้องจ๊าก ร้องได้ ไม่ได้ร้องมานาน ร้องเสียงดังกว่า ไอ้ โอรุวรรณ มหาโลกรุวรรณ เคย
ลง โอรุวรรณ คน เสียงมันร้อง ไอ้มหาโอรุวรรณ มันร้องเสียงดังกว่า แต่ว่าจะร้องได้ต้องหล่น มัน
อันร้องมานาน นายนิรยบาลแกก็แกล้งสารนั่นนะ เห็นหอกเหึกมันเสียบแกล้ง ร้องจ๊ากๆ แกล้งเดิน
ไป ไอ้หอกก็ทิ่มจ๊ากเข้าให้ ส่งขึ้นไปบนดอกบัวอีกนะ (หัวเราะ) พอขึ้นดอกบัว ไอ้ดอกบัวก็เป็น
อัตโนมัติ จับมับๆ หมดไม่ร้องเงียบแสดงว่าไม่เจ็บแล้ว

นี่เห็นแกล่เล่นกลแบบนั้น ก็บอกนายบัญญัติ บอกเอาคนนั้นมาทีเถอะ บอกพวกนี้ฉัน เขาก็
บอกๆ เขาก็เอาขึ้นมา เอาขึ้นมาสภาพมันก็เป็นพระ แต่ขึ้นมาบีบมันเป็นสภาพเดิม สภาพเป็นพระ
คือ ตอนนีไฟไม่ไหม้แล้ว เอาขึ้นมาได้แล้วขึ้นมาหน่อยนะ เอาขึ้นมาเลยไม่ได้นะ ก็ถามถึงความ
เป็นมา ว่าเป็นพระบวชอยู่ตั้ง 50 พรรษาเศษ อายุ 72 อย่างขี้หมูขี้หมาที่ 50 พรรษา และถามทำไม
ต้องมาตกรอก แกบอกว่า แกเป็นพระธรรมดาอยู่ 2 พรรษา ดีไหม ตั้งแต่พรรษาที่ 3 แกไม่ได้เป็น
พระเลย พังหมดด้วยประการทั้งปวง

นี่ต่อมาแกก็ทำทุกอย่างไอ้ที่มันจะไม่ใช่พระ แล้วก็ต่อมาก็พรรษามากขึ้น ไอ้ลาภสักการะ
มันก็มากขึ้นก็คิดในลาภสักการะ ก็เอาลาภสักการะไปให้เขากู้มั่ง ไปลงทุนโน่นบ้าง ลงทุนนี้บ้าง
แล้วก็ทำลายศีลด้วยประการทั้งปวง แต่ว่าอีตอนแกใกล้จะตายนี้ จิตมันหวนลงมานิดหนึ่ง นี่มันเสีย

ไม่ไหวแล้วนี่ 72 ไร่ใหม่เท่าใกล้จะตายก็เอาไอ้เงินจำนวนนั้น ไอ้เงินเสียนี่ไปทำอะไรต่ออะไรใน ส่วนวิหารทานบั้งนี่เพราะอาศัยจิตดวงหลังดีขึ้นมาหน่อย กระจุกขึ้นมาหน่อยนะ ทั้งๆ ที่สร้าง วิหารทานอยู่อย่างนั้น แต่ว่ามันก็ใกล้จะตายเต็มทีละ ปี 2 ปีหลังนี้จะตาย นี่จึงขยับขึ้นมาอยู่ขุมที่ 7 ไม่อย่างนั้นมันต้องลงอเวจี ดีไหม

นี่ไอ้เรื่องเป็นพระนี่ลำบาก พวกพระเราต้องระวังนะ แหม อย่างลงทุนซื้อนรกกันนะ หือ ถ้า เห็นอะไรเสีย เห็นพระไปนรกที่ไร เห็นพระลงไป อืดพระทุกทีเลย บางที่เป็นพระแล้วสึกไปนี่ ไอ้ ทำบาปเป็นพระไอ้บาปเป็นพระมันก็เกาะตัวไป แต่ลงไปแล้วไม่ผ่าน มาถึงปีบละ เดินเฉื่อย เขาไม่ ทัก พระยายม หรือ พระยายม เล็กไร่ใหม่ อานาจาสนาบารมีสู้เขาไม่ได้ เขาใหญ่กว่า เขาเลยไม่ ทักเขาเดินเรื่อยไปเลย แต่ว่าความจริงไม่ได้เดินเอง ไอ้พวกมารับมันพาไปเลย ลงปุ๊บ

นี่พระที่บวชเข้ามาพรรษาหนึ่งแล้ว ถ้าละเมียดลิกขาทบางประการทำผิดสึกไปแล้วก็ผัดคิด ว่ากรรมนี้มันจะทิ้ง มันไม่ทิ้งนี่ ถ้าไปเป็นฆราวาสไม่ทำดีแก้ตัว คือ ไม่ทำจิตให้เป็นฉาน ไม่สามารถ ที่จะหลบกำลังอกุศลได้ มันพิศราเน่ เวลาตายลงไปท่านลงโทษเท่าพระ เรื่องของพระ เรื่องของ ฆราวาส ก็เรื่องฆราวาส ไอ้โทษมันก็สะสมตัว นี่ไม่ดี

ไอ้ฉันนี่ ไม่ใช่เป็นคนคิดเด่นหรือ เพราะไปถามเขาแล้ว ถ้าพลัดลงไปเขาเอาไว้วัน เราเป็น คนเก่ง เพราะอะไรบุญชั้มันค้างมาไม่รู้เท่าไรเลย ไม่ได้ใช้หนี้เขานี้ โอ้โห บานเลย ไปเห็นแล้วใจ หาย นึก เอ๊ะ ถ้าไม่บวชก็ไม่เป็นเรื่องเลยอิตอนบวชนี้ทำอะไร เห็นท่าทางแหม มันยังใช้หนี้เขา บ้าง ถ้าพลัดลงไปเมื่อไหร่ พระพุทธเจ้าไปสัก 70 องค์ ยังไม่โผล่นะ ไอ้เรามันคนเก่งไร่ใหม่ ฉันทันคนรวย รวยบาป เพราะไม่ใช่หนี้มานานแล้ว เพราะวันนี้ไปถามลุง ว่าลุงฉันจะมา ขุมไหนนี้ ลุงบอก เอ๊ย ไม่ต้องเลือกหรือ หาที่อยู่สบายๆ อเวจีก็แล้วกัน (หัวเราะ) แหม ลุงใจดีบรรลี่ยเลย จัดสรรไว้ให้เสร็จเลย (หัวเราะ) ถามว่าก็กัปปถึงจะขึ้นได้ โอ๊ย ไอ้ท่านกัปปเดียวขึ้นไม่ได้ อย่าให้พลัด ลงมาเชียวนะ เปิดบัญชีดู โหยาวเป็นหางว่าวเลย ของเรามันเก่งมาก แหมใจหายวบบแล้วทำอะไร อิตอนเป็นฆราวาสนั้นมันก็ไม่รู้เรื่อง ไอ้เป็นฆราวาสไอ้ความดี มันไปเที่ยวนรกได้ตั้งแต่อายุ 12 (เทพหมด)

สนทนาหลังกรรมฐาน 2

เทศน์ให้พร แหม ตอนให้พร โห เสียงกังวานใสเพราะจริงๆ พวกเราเลยไม่ต้องว่าเลย ว่าไม่เหมือนแก ให้พรเสียงเพราะ พอเสร็จปั๊บ ญาติโยมว่า เอาของมาถวายแล้ว ไม่มีอะไรสมนาคุณ หรือ ท่านก็คว่ำจีวไว้ในยามตกลงสำหรับเขามาถวาย แล้วเอาถ้วยเอาแกงปนๆ เอาถ้วยล้างเช็ดเรียบร้อย ครว้จีวใส่ๆ หมดใส่หมดทุกถ้วย เออ บอกญาติโยมไอ้จีวนี่ดินะ เอาสิปากแทนสิผึ้ง ถ้าพูดกับใครๆ ก็รัก จะค้าขาย ค้าขายก็ดี จะไปติดต่อกับใครก็ดี สภาพไอ้จีวและๆ นั้นล่ะ ท่านก็ปิดฝาเสร็จ ผลที่สุดท่านก็ลง เออ นี่คุณจะไปเทศน์ตอนบ่ายใช่ไหมบอกครับ แล้วจะไปช่วยนะ ตอนนี่ต้องลาก่อน ชาวบ้านเขาบอกหลวงพ่อ อย่าเพิ่งไป บอก ไม่ได้หรอก นัดกับเขาไว้ นู่น ที่ไหนล่ะ บอกที่ อ่างทอง นี่ พบเพื่อนประเดี๋ยว ตอนบ่ายจะไป เป็นไง คุณ เพื่อนเขาคอยอยู่ที่ อ่างทอง (ที่ไหนคะที่หลวงพ่อพูด) เอ๊ย จังหวัดสุพรรณบุรี อำเภอสองพี่น้อง โน่น สมัยนั้นเดิน 3 วันนั่นนะ (หัวเราะ) จะมาเดี่ยวเดียวตอนบ่ายจะไปช่วยเทศน์ ไป อ่างทอง โน่นท่านก็เดินลง พอเดินลงแล้ว เห็นลงบันได พอถามคนล่างบอก เอ้อ หลวงพ่อองค์นั้นไปไหนนะ คุณไม่เห็นหรอก บ้านไม่มีต้นไม้แฉะนั้นไม่เห็น บอกไม่ต้องตามหรอกไม่เห็นหรอก ก็เลยบอกโยม ไอ้จีวหรอกนะ มันเป็นสิผึ้งอย่างดีต่างคน หัวเราะอีก ไม่น่าเชื่อหรอก นี่โยมผู้เต้านั้นเปิดดูจริงๆ เป็นไอ้โหสิผึ้งหอมฟุ้งเลย ไซ้ไหม เอาไปสิปากขายของ ดีไม่ดีไม่รู้ ไม่ได้ถามแก่นะ ใดๆ ก็ต้องดีแน่

นี่เห็นไหน แน่หรือว่า พระอรหันต์จะเรียบร้อยล่ะ นี้อย่างนี้ใครๆ ก็หาว่าพระบ้า แล้วอีก 2-3 ปีนี้ ก็มาตรงอี่เฉพาะจุดนั้นจุดเดียว แคนสุพรรณตอนปลายลงไปนะ มี 2-3 ปี มีติดๆ กันทุกปีนะ นี่แสดงบพบาทคล้ายคลึงกัน (เสียงหาย)

ถ้าเวลาจะฝึกสมาธิตรงหน้า รูปร่างหน้าตาสวย มีผิพรรณสวยมาก อายุประมาณสัก 30 แต่สวยจริงๆ แล้วคุณนี่ เจ้าคุณธรรมเสนานี นั้ง ก็ตามปรกติเจ้าคณะจังหวัดจะนั่งต้นกับฉันนั้ง 2 แต่ว่าองค์นั้นมาก่อน เขาไม่ได้นิมนต์องค์ที่ 10 นี่ พอถึงนั่งต้นเลย (หัวเราะ) นั่งหน้าแถวติดพระพุทธรูปในที่สุดเจ้าของบ้านก็ต้องเอาหมอนมาต่ออีกลูกหนึ่ง เพราะพระองค์ที่ 10 นะ ไซ้ไหม

มาถึงนั่งท่านก็นั่งเฉย เจ้าคุณธรรมเสนานี ก็ไม่ถามเราก็ไม่ถามเวลาตอนเย็นตอนสวดมนต์ขึ้นสวดมนต์นี่เพราะจริงๆ เสียงแหมกังวาน พราว เสียงก้องกังวานแหลม เล็กก็ไม่เล็กใหญ่ก็ไม่ใหญ่เพราะจริงๆ เสียงนี้กลบเสียงพวกเราหมดเลยจะว่าดังนี้ก็ไม่ไซ้ นะ ดังกลบ เสียงพวกเรามันเสียงเปิดนะ เจ๊าะแจ๊ะๆ ของท่านนี่แหมกังวานเพราะ ว่าหนังสือทิมะ รัสสะ ครุ ลหุ ถูกต้องหมด จังหวะจะโคนไม่เหลือ สังฆโยคตรงเป็ง ท่านเรียนบาลี เรารู้ ทั้งนี้อักขระไม่มีวิบัติเลย เสียงชัดเสร็จแล้ว ท่านก็เดินกลับ

ตอนเข้ามา ตอนเช้าจะไปฉันก็เลยถาม เจ้าคุณธรรมเสนานี นี่เจ้าคุณรู้จักไหมพระองค์นั้นนะ เราเป็นตัวแทนจังหวัด ไม่เห็นเลย ถามอายุเท่าไรหว่า หน้าตาไม่ถึง 30 นะ ทำไมนั่งหน้าเจ้าคุณ บอกไม่รู้ ข้าก็ขี้เกียจถามนั่งไหนก็ช่างความจริงไอ้พระแก่นั่นมันขี้เกียจนั่งหน้าอยู่แล้ว ถ้าปรกติ

ถ้าไปก่อนนั่งโน้นท้ายแถวโน้น นั่งท้ายสบายกว่าว่ามั่งไม่มั่ง (หัวเราะ) หือ กินเท่ากันดี เราเหนื่อย น้อยจะมากกว่า ไอ้พวกว่ามากกินไม่ได้นะ ไซ้ไหม เหนื่อย งั้นทำไง ตอนเข้าไปท่านก็ขง พอฉัน เสร็จ **เจ้าคุณธรรมเสนา** ก็ถาม ก็ยกมือพนม เพราะเขานั่งหน้านี่ ขอประทานอภัยครับ ท่านอายุ เท่าไหร่แล้ว นับไปเอ๊ เท่าไหร่จำไม่ได้ งดใบสุทธิมาให้ดู ๆอะ ลองเอา พ.ศ. ลบตายห้าละวา 300 ปี กว่าแล้ว หือ ใบสุทธิ ยังใหม่ ลองดูอายุ 300 ปีเศษ เราก็นั่งง มึงก็ง กูก็ง (หัวเราะ) เอ๊ะมันอย่างไร กันแน่ จะว่าสติไม่ดีก็ไม่ได้ ทุกอย่างเรียบร้อยถูกจังหวะจะโคนหมด

ท่านถามๆ ว่านี่ความจริง เขียนหนังสือใน **หนังสือเรื่องจริงอิงนิทาน** ไม่ละเอียดหรอก ถ้า เขียนละเอียดมากเกินไป บางทีคนเขาก็สงสัยไซ้ไหม คนเขาสงสัยอาจจะไม่จริง โม่เกินไป เมื่อก่อน นี้เราคุยกันได้ แค่มวดสงสัยๆ มันตั้ง 300 นี่ความจริงมีใบสุทธิ สี่เขาเขียนใหม่ละ ถ้าใบเก่า มากกว่านี้อีก (หัวเราะ) ถามใบเก่าเท่าไร เลขขึ้นมา 2 พันกว่า 2000 ปีกว่า 60 ซักไม่ได้ ซักไม่เป็น เรื่องซะแล้ว นี่ไม่เป็นเรื่องซะแล้วสิ ไอ้เลขนั้นมันขยายได้ นี่ๆ มันใบใหม่ แต่ใบเก่าๆ (ใบเก่าเอามา ให้อูหรือเปล่านั้น) ไม่ได้เอามา ถามใบเก่าเท่าไร มันก็ขึ้นมาใบใหม่นี้ 2400 ปีกว่า เอ๊ะ ซักยุ่งละสิ พอๆ ซักยุ่ง พอจะดู เอ๊ะ ท่านเป็นอะไรแน่นันด่ามิด จิตด่ามิดเสร็จ บอก **เจ้าคุณธรรมเสนา** ถวาย บังคมพระบรมรูปทรงม้ากันดีกว่า (หัวเราะ) ท่านหันมาหัวเราะ ถามแกจะไปที่ไหนละ บอกที่นี้ แหละครับ ก็เลยดูๆ กราบท่าน ก็เลยดูๆ กราบกัน

ไอ้ 2 เสือข้างหลังเขาหัวเราะ ฮึๆ มานานแล้ว บอกไอ้ห้าเอี้ย ไม่น่าจะโง่เลยกูรู้ตั้งแต่วาน แล้ว (หัวเราะ) ไอ้ตีนมันไม่อยู่ใกล้มันอยู่ห่างไปก็ใช้กำลังใจได้สบายไอ้เราก็ไปนั่งสงสัย ดู ศิวพรรณแล้วก็ดูศิว ดูเสียง ฟังเสียง ลีลาด้วยประการทั้งปวงมันไม่ใช่พระอรหันต์ธรรมดาเลย พระ อรหันต์ธรรมดาทำไม่ได้ แม้จะเป็นปฏิสัมภิทาญาณก็ไม่ได้ ขนาดนั้นไม่ได้ ก็เลยกราบกัน ต่างคน ต่างกราบๆ

ก็ให้อิวาทว่า พวกคุณที่ตั้งใจดีแล้ว แต่การตั้งใจของพวกคุณ ถ้าไปดิฉัน 5 ได้เพียงใด การตั้งใจของคุณก็ไม่สัมฤทธิ์ผลนั้น ขอทุกคนนะ อย่าสนใจชั้น 5 ของเรา อย่าสนใจชั้น 5 ของ คนอื่น อย่าสนใจวัตถุประสงค์ทั้งหมด เท่านั้นพอท่านบอกเท่านั้นพอ ก็เลยกราบเรียนถามว่า แล้วพวกเกล้า กระผมจะสามารถตัดได้ไหมบอกไม่ยากหรอก เรื่องเล็กๆ กำลังใจมันเข้มอยู่แล้ว แต่วันเสลาเท่านั้น นะ

เอา ซ้ำกันอีกหน่อยนะ บอกวันเวลาเท่านั้น ที่มันจะเร่งรัดเกินไปไม่ได้ วันเวลายังไม่ถึงก็ทำ ไปเพื่อถึงเวลานั้น ถ้าวันเวลาถึงเมื่อไรก็สิ้นสุดกันวันนั้นแหละแล้วท่านก็ลา เมื่อลาๆ แล้วก็ต้อง กลับไป แหม พุดเพราะจริงๆ พุดเพราะมากเดินลงบันไดไปหาย คนบนเห็นลง คนล่างไม่เห็นวะ มี บุญเขามีบุญไม่มีก็ไม่รู้เรานะมีแน่ไซ้ไหม **เจ้าคุณธรรมเสนา** พอไปแล้ว **เจ้าคุณธรรมเสนา** ทำ อย่างไรดูกราบที่ตรงนั้นสิ บอกแหม นึกไม่ถึง นึกไม่ถึงคนอายุ 2400 ปีเศษ ก็พระพุทธรูปเจ้านะสิ ก็ พระพุทธรูปเจ้าองค์ปัจจุบัน แหม สวยจริงๆ บอกไม่ถูกเลย แหมเล่นเอาคนบ้านนั้น นอนไม่หลับไป

หลายวันเลย อีบ้านนั้นจะฟังให้ได้เลย มึงก็ขึ้นมาไหว้ กุมาราบปิดทอง ค่าเท่าไร? เสือรื้อไม่ได้ ไร่
เสียวัดคืบฝืนนั้นต้องซื้อเสียวาวเสียวาวของที่วัดยืมมานะ เขาซื้อเสือ เขาซื้อไว้เลย

นี่นะ เรียกว่าขอดีมีอยู่ แต่ว่ามีความจริงก็มียังเดียว ให้ใจเรารัก ถ้าใจเรารักดี มันไม่ต้อง
ห่วง ดีถึงเราแน่ใช่ไหม ถ้าใจเราไม่รักดี ใจเรารักชั่ว มันก็ชั่วมาถึงเรา

ที่นี้ความจริงท่านมาทำไมนะ ความจริงท่านตั้งใจมาโปรด **เจ้าคุณธรรมเสนา** เพราะไอ้
เขื่อนนั้นมันคือแพ่ง พุดถึงเรื่องนิพพานมันก็บอกไปไม่ไหว เทศน์กันมา 3 วัน มันก็ไม่เลิกอยู่นั้นละ
ก็เลยเทศน์กันไปเทศน์มา บอกไอ้หนักเทศน์หมาๆ นี่โยมนิมนต์มาทำไมอี (หัวเราะ) ญาติโยมก็ฮา
ครืน ตอนที่ลงท้าย (แก่กว่าเราหลายปี) ในชั้นนี้เองกลับไป บอก คราวนี้ อ้าวจ้วงหนักละโว้ย ถาม
ทำไม แหม ไม่เคยคิดเลยว่าจะได้พบพระพุทธรเจ้า ทุกคนก็มีความเข้าใจ ทุกองค์มีความเข้าใจหมด
อย่างนี้มันทำไม่ได้ ลีลาอย่างนี้ อรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ ถ้าขึ้นไปทำลีลาอย่างนั้น ท่านไม่ทำนี่นะ
เพราะทุกส่วนสักท่านสวยหมด ไม่มีตำหนิ มาดูใน **มหาปริสลักษณะ** ๆ ของพระพุทธรเจ้า อากา 32
และอนุพยัญชนะ 80 ไม่ได้พลาดเลย แล้วก็ที่บาลีก้าวไว้มีพระโอบุญแดงระเรื่อ พองาม ส่วนที่จะ
คำก็คำสนิท ส่วนที่จะขาก็ขาวแล้วก็เนื้อแขนนี้กลมป่อง เนื้อนี้รื้อรอยไม่มีเลย เรียบหนังเป็นริ้วไม่มี
นี่เป็นพุทธรลักษณะจริงๆ ไร่ไหม

เป็นอันว่าฉันก็เลยนั่งฝืนเห็นพระพุทธรเจ้าท่าน แต่ว่าอิตินฝืนผิตตอนเย็นไปสนใจ แต่เพียง
ว่า เอ๊ ทำไมอายุอ่อนกว่า **เจ้าคุณธรรมเสนา** มึงนั่งหน้า แต่ด้วยมรรยาทแล้วเลยไม่ถาม เสี่ยงก็
ไพบเราะ พอเวลาว่าก็ว่าเสี่ยงไพบเราะจับใจมาก แล้วก็อ้อมไปด้วย พออิตอนเช้าลี ชักสงสัยขึ้นมา พอถึง
ท่านก็มาอีกละมาอีกตอนนี่ชักขู่ ก็ชักสงสัยแล้ว ก็ถาม พอส่งสุทธิให้ 300 ปี มันไม่ไหวแล้วกระดูก็
ไม่เหลือเอนะ

พอถึงถามว่าทำไมอายุมากละครับ หือ คนละใบๆ ใหม่ ในเก่ามากกว่านี่อีก (หัวเราะ) ถาม
ใบเก่าเท่าไรครับ เลขขึ้นมาเลย 2400 ปีเศษ โอ้อ้อ พอเท่านี้แหละ ท่านก็ยืมชนิดหนึ่ง ที่แรกท่านไม่
ยืม พุดเรื่อยๆ หน้าเฉยๆ พอยืมชนิดคกใจนึกถึงบาลีมาว่า เอ๊ะ พระองค์นี้ยังงั้นแน่สงสัยจะคูจิต พอจะ
จิตปีบ เราต้องจับภาพจิตของเราก่อนนะ เราต้องจับของเราก่อนนะ จิงภาพปีบพอจับภาพมันไม่ยาก
นะปีบๆ มันสว่างโพล่ง พอจะจับจิตหนาปีก คำป้อๆ เราเสร็จละ ถ้าปฏิสัมภิทาญาณก็หนีไม่พ้น
ยังงั้นเราก้เอาได้ เราก้ล้วงพระพุทธรเจ้ามาช่วยที่นี้เราหาพระพุทธรเจ้าไม่เจอเสียแล้ว พอนึกปีบคำปีดๆ
ก็นึกถึงพระพุทธรเจ้า ไม่เหลือมาไม่ได้ พระพุทธรเจ้าหาย (หัวเราะ) แวนตาไม่มี รูปพระพุทธรเจ้าหาย
ชักเอาแล้วชักไม่เข้าท่า อิตอนนี่ชักสงสัย ถ้าพระพุทธรเจ้าหายนะ ถ้าอย่างนั้นต้ององค์นี้แน่

ที่นี้พอเข้าไปอีกทีปีบ แหม แพราวสวยแต่ว่าคล้ายๆ จะเปล่งฉัพพรรณรังสีแต่เปล่งไม่ชัดให้
บางๆ นิดๆ แต่สวยมาก ตามธรรมดานี้เปล่งชัดเหมือน พระอาทิตย์ทรงกลดไร่ไหม สวยบอกไม่ถูก
ชัดเจน อันนี้ให้เราเห็นน้อยๆ นิดๆ เป็นละออง าก็เลยมันใจตั้งแต่นั้นเอง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ฉันก็
ยัน **พุทธานุสสติ** เรือย ใครจะไปไงก็ไป ฉันเล่น **พุทธานุสสติ** เดียวนี้ก็ยัง **พุทธานุสสติ** อยู่นั้นแหละ
ไร่ไหม เอาว่าแล้วก็กลับกันดีกว่าะ นี่มันจะคึกเดี๋ยวนี้มัน 5 ทุ่มนี้ เออ (เสียงหยุด)

ประวัติพระอนรุท

นั่งนี้ลืมหมดแล้วก็ไม่รู้ พวกนั้นมันฟังแล้วน่ากลัว เข้าผู้หมดแล้วหือเกี่ยวหญ้าข้าง ดานี้วันหนึ่ง **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ท่านก็ออกจากนิโรธสมาบัติท่านมาบิณฑบาต คนใช้เศรษฐีไปเกี่ยวหญ้ามา กินข้าวสายไปหน่อย เพราะลูกเมียเขากินหมดแล้ว กลับมาถึงบ้านเห็น **พระปัจเจกพุทธเจ้า** มา ก็ถามเมียบอกว่าข้าวสำหรับฉันมีบ้างไหม เขาบอกว่า มีๆ ท่านบอกเอาอย่างนั้น ฉันกินสายกว่าหน่อย มีเท่าไรก็ขอ ก็ไอ้คนรับใช้เขานี้ ก็มีไม่มากท่านเลยถวาย **พระปัจเจกพุทธเจ้า** หมด

เป็นอันว่า ข้าววันนั้นท่านต้องกินข้าวสายไปหน่อย เมียต้องหุงให้ใหม่จริงๆ ก็สายอยู่แล้ว แต่คนใช้เศรษฐี ถวายข้าวกับ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** เทวดาที่รักษาจักร สมัยก่อนเจ้านานนี้ เจ้านานที่เขา เอ มหาเศรษฐีนี้เขาต้องตั้ง ใครจะเป็นมหาเศรษฐีได้ต้องมีทรัพย์ตั้งแต่ 80 โกฎขึ้นไปแล้ว พระราชาที่ทรงแต่งตั้งให้มีจักร 3 ชั้นประดับเกียรติที่นี้เทวดารักษาจักรแก่ก็แสดงตัวมายกมือขึ้น โมทนาบุญ ที่นี้ท่านมหาเศรษฐีก็มองดูบอก เอ๊ ยังไงเทวดาฉันทำทานทุกวันนะ ทำไมแกไม่แสดง โมทนาอย่างนี้ไม่ปรากฏตัว นี่คนใช้ฉันทำอะไร แกถึงได้โมทนา เทวดาบอกว่าที่ท่านมหาเศรษฐีให้ทานทุกวันนะ มันดี แต่ว่าดีไม่มากเท่ากับทานที่คนใช้ท่านให้ในวันนี้ ถ้ามว่าเป็นอย่างไร บอกว่าทานวันนี้เขาให้ตัดชีวิต มีอานิสงส์มากเป็นพิเศษ

ที่นี้เทวดาแกพูดแล้วก็หายไป ตาเศรษฐีบอกไม่ได้ละ เราจะต้องขออนุญาตไอ้คนใช้ เอ๊ะ มีทางหากินเหมือนกันเจ้านาย ก็ไปเรียกคนใช้มาบอกนี่ บุญที่แกให้ทำวันนี้ฉันขอเถอะ ไอ้นั่นบอกไม่มีทาง ไม่มีทางให้นะ ขอมอดข้าวจะตายไป เอ้อ แล้วก็พูดกันไปพูดกันมา ขอซื้อนะที่แรกซื้อ ขอซื้อบุญ แกไม่ขายไม่ขายนี้ ขอแบ่งบุญพอจะขอแบ่งบุญแกบอกเดี๋ยวก่อนไปถามอาจารย์ก่อน

ตามธรรมดา **พระปัจเจกพุทธเจ้า** กับพระทูกองค์ เมื่อเขาใส่บาตรเสร็จท่านก็กลับ แต่วันนั้น **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ท่านไม่กลับ ท่านจะต้องรู้เรื่องว่ามันจะมีอะไรใหม่ ท่านยังยืนอยู่ นายคนใช้ก็วิ่งปรี๊ดไปเลย ไปถึงก็ไปถามว่าหลวงพ่อกับเจ้านายจะขอแบ่งบุญจะแบ่งได้ไหม (หัวเราะ) เพราะยังไม่เคยฟังเทศน์อะไรใหม่ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ท่านไม่เทศน์ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ท่านถามว่า สมมติว่าท่านมีคอบอยู่หนึ่งดวง จุดคอบอยู่ 1 อัน 1 คนนี้ แล้วมีคนร้อยคน พันคน หมื่นคนแสนคน เขามาขอเอาคอบเพลิง เขามาต่อคอบจากท่านนี้ แล้วไฟก็สว่างไปหมดอยากจะทราบว่าไอ้กระแสนไฟในคนของท่านมันลดลงไหม ดานั้นแกก็บอกไม่ลดครับแค่นั้นก็แค่นั้น ท่านก็บอกว่า นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขาขอบุญนี้เราให้เขาได้ ของเราก็ไม่ลดลงไป แต่เขาก็มีผล

ดานี้แกก็วิ่งใหม่ แต่ความจริง เออ สุนนะ นี้เป็นเศรษฐี คนนั้นเป็น **พระอนรุท** จำชื่อไม่ได้ ต่อมาเป็น **พระอนรุท** ก็วิ่งกลับมาบอกนายโฆทนาได้แบ่งได้แต่ซื้อไม่ได้ อีดานั้นแกก็โฆทนา พอโฆทนาเสร็จก็เลยบอกว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปนะ เธอไม่ต้องอยู่ในฐานะเป็นคนรับใช้ เราจะให้บ้านเจ้า 1 หลัง ให้วัว 100 ตัว ให้ควาย 100 ตัว ช้าง 100 ตัว คนใช้ผู้ชาย 100 คน ผู้หญิง 100 คน บ้านสวย 100 หลัง แล้วก็แบ่งทรัพย์บางส่วนให้ อยู่ในฐานะคบคิดนี้ชาติปัจจุบันนะ

เป็นอันว่า เออ ท่านอนุรุทธ สมัยนั้นเป็นทั้งเศรษฐี เป็นทั้งคหบดี ไม่ต้องเป็นคนรับใช้ แต่ว่า
ทีนี้ต่อมา อาศัยที่ ท่านสุมนเศรษฐี กับท่าน พระอนุรุทธ อาศัยบุญร่วมกันตอนนั้น ทีนี้ต่างคนก็ต่าง
ตาย ตายแล้วไปไหนไอ้เปี้ยก ต่างคนไปสวรรค์กะตืออะไร เขาไปวัด (หัวเราะ) เหนอ ตายแล้วไป
สวรรค์ หนอย มันเดาส่ง (หัวเราะ) ตายแล้วเขาก็ห้ามไปวัดนะสิ (คนหัวเราะครืน) นะ ห้ามไปฝั่ง
ข้างเขาข้างนะ อีต่านี่พอเผาควันมันก็ขึ้นๆ ตามคว้น แต่สำคัญที่บาปหนักๆ คว้นลงๆ ตามคว้นนี้
เนอะ ต่างคนต่างตายก็ขึ้นๆ ตามคว้น แต่สำคัญที่บาปหนักๆ คว้นลงๆ ตามคว้นนี้เนอะ ต่างคนต่าง
ตายก็ท่องเที่ยวสวรรค์ ชาติหลังที่สุด ท่านคนใช้คนนั้นมาเกิดเป็น พระอนุรุทธ พระอนุรุทธ เมื่อ
บำเพ็ญสมณธรรมได้วิชาสาม ได้วิชาสาม เหาะไม่ได้ แต่ความจริงวิชาสามนี้ก็เหาะได้นะ ที่เขา
ไม่เหาะ เขาก็เจ็ยเหาะ ทำไม่จึงเจ็ยเหาะ เหาะเมื่อไรพระพุทธเจ้าเขียนเมื่อนั้น เลยไม่เหาะแต่ว่าจะ
เหาะต้องอาศัยคนไม่เห็น หรือมีความจำเป็น

เมื่อท่านได้วิชาสาม ท่านได้เป็นอรหันต์แล้ว ท่านก็ตรวจดูว่าเราเคยทำบุญอะไรมาบ้าง ใน
อดีตแล้วบุญที่เราทำนี่เรามีเพื่อนคู่หูบ้างไหม โดยมากคนที่เขาเป็นอรหันต์เขามักจะคิดอย่างนั้น พอ
เป็นอรหันต์เสร็จจกเขาก็เริ่จก เขาตรวจนี้หมายถึงว่า เขาอยากจะรู้ว่ากิจที่เขาทำให้เกิดคราวนี้ มันมี
ภาระอะไรบ้างนะ เพราะฉะนั้นคนที่ยังไม่เป็นอรหันต์ ถ้าพระยังไม่เป็นอรหันต์ยันทุกอย่าง ใครใช้
ทำงานอะไรทำหมด พอเป็นอรหันต์แล้วลดหมดเหลือแต่งานเฉพาะที่มานี้ไอ้กานที่จะมาเกิดจะทำ
อะไรบ้าง แล้วเขาจะทำเฉพาะงานนั้น ถ้างานเหนือจากนั้นเขาทำได้ แต่เขาไม่ทำเพราะเขาถือว่า
ไม่ใช่หน้าที่ เพราะพระอรหันต์หมดความเป็นทาส

นี่เมื่อพิจารณาไปถึงรู้ สมัยก่อนโน้นเราเป็นคนใช้ท่านมหาเศรษฐีมีนามว่า สุมนเศรษฐี เคย
เป็นคนร่วมบุญกับเรา โมทนากุญแจแล้วทำให้เรามีความสุข แล้วท่านก็พิจารณาว่า ที่เราได้ทิพจักขุ
ญาณพิเศษนี้ได้ทำเพราะอะไร หลังจากชาตินั้นมาท่านก็บูชาด้วยประทีป โคมไฟ บูชาพระรัตนตรัย
ดังนั้นการเป็นพระอรหันต์คราวนี้ จึงได้ทิพจักขุญาณเหนือกว่าพระอรหันต์ทั้งหมด แม้แต่ พระโมค
คัลลาน์ พระสารีบุตร ซึ่งเป็นอัครสาวกยังมีทิพจักขุญาณไม่แจ่มใสเท่า พระอนุรุทธ เป็นเลิศในทิพ
จักขุญาณ ท่านก็ทราบว่ เพราะถวายประทีปโคมไฟให้แสงสว่างแก่บรรดาพระ พระพุทธศาสนา
แก่ที่นั่งคูไปว่า เอ้ สุมนเศรษฐี คนนั้นไปอยู่ที่ไหนเวลานี้เกิดแล้วหรือยัง ก็ทราบว่ผู้นั้น เกิดอยู่ใน
เมืองโน้น เป็นลูกของคนทีนับถือพระพุทธศาสนาคคนหนึ่ง แต่คนนี้ก็เป็นคนรักชอบกับท่าน แต่
สุมนเศรษฐี นี้เป็นเด็กอายุ 7 ปี ท่านก็เลยคิดว่าถ้าเราจะสงเคราะห์เขาให้จะได้ทำอะไรบ้าง ก็พิจารณา
ว่าคนนี้มีบารมีเต็มแล้วเป็นอรหันต์ได้ ท่านก็เหาะไปที่โน่น

ไอ้วันนั้นก็ในวันเข้าพรรษา ไปวันเหมาะเลย ไปมันชะวันเข้าพรรษาเจ้าของบ้านไล่ไม่ได้
ละสมัยนั้นมันยังไม่มีวัด จำพรรษาในบ้านก็ได้ ไอ้การจำพรรษาๆในบ้านเพื่อน จำพรรษาบ้านร้าง
ในถ้ำ ที่โคนไม้ ในคุ่ม ตามบาลีนะ ใครอยากจำพรรษาในคุ่ม (หัวเราะ) ในโพรงไม้นี้ ท่านว่าอย่าง
นั้น อยู่ได้ (หัวเราะ) นะ พอลงเข้าคุ่มชักสงสัยต้องเป็นคุ่มใหญ่่นะ ถ้าคุ่มเล็กๆ ละแยะหน่อย

ที่นี้ท่านไปไอ้พ่อบ้านก็มีลูกอีก 2 คน ชื่อ มหาสูมณะ คนหนึ่ง จุลสูมณะ คนหนึ่ง มหาสูมณะ หมายถึงคนที่ จุลสูมณะ คนน้อง จึงได้บอก มหาสูมณะ คนพี่หลวงพี่ พระอนุรุทธ มาแล้ว เกชอบกันตอนสมัยเป็นฆราวาส จึงรีบไปรับบาตรประเดี้ยวคนอื่นเขาจะรับบาตรไปเสีย ถ้าบาตรรสมัยนี้ เขาใส่บาตร เขารับบาตรไปแล้ว เขามีสิทธิ์คนเดียว ใครจะทำบุญด้วยเขาไม่อนุญาตก็ได้

เมื่อรับบาตรมาแล้วท่าน พระอนุรุทธ ก็นิมนต์ท่าน พระอนุรุทธ ขึ้นบ้านฉัน เสร็จก็นิมนต์จำพรรษาเพราะเป็นวันเข้าพรรษา ท่านเข้าพรรษาอยู่แล้วท่านก็สงเคราะห์อยู่ พอวันออกพรรษาก็เอาของมาถวาย พระอนุรุทธ เยอะ พระอนุรุทธ บอกว่า การมาครั้งนี้ ไม่ต้องการด้วยวัตถุ วัตถุที่ถวายไม่รับไม่รู้จะไปทำอะไรก็เลยถามว่า ท่านต้องการอะไร พระอนุรุทธ บอกว่า เณรสำหรับปฏิบัติสำหรับรับใช้ไม่มี เข้าทำใหม่ ตาพ่อเลยบอกไม่เป็นไร ถ้างั้น มหาสูมณะ จะเป็นเณรสำหรับท่าน ท่านบอกว่าความต้องการด้วย มหาสูมณะ ไม่มี เอาอีกแล้ว แหมเล่นตัวเลือกเสียด้วย

เขาก็ถามจะเอาใคร บอกเราต้องการ จุลสูมณะ ดังนั้นพ่อก็เลยบอกถ้อยอย่างนั้น จุลสูมณะ จะเป็นเณรของท่านๆ ก็เลยให้บวชเณร บวชเณรท่านก็พามา พอพามาในไม่ช้าก็ปรากฏว่า จุลสูมณะ ได้สำเร็จจรหันต์พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณ เก่งกว่าอาจารย์น้อยใช้ใหม่ อาจารย์ได้วิชา 3 ลูกศิษย์ปาเข้าไปปฏิสัมภิทาญาณก็เหมือนกับท่านอะไรละ จักขุบาล ๆ ท่านนี้เป็นหัวหน้าได้สุขวิปัสสโก แต่สอนลูกน้องเป็นปฏิสัมภิทาญาณหมด เพราะอะไร เพราะว่าพวกนั้นเขาได้สมบัติ 8

นี่เป็นอันว่าการทำบุญนี้ เวลาทำนี่เจ้าภาพได้ครบ แล้วเวลาอุทิศส่วนกุศลถ้าผู้นั้นเขาได้มาก สักเท่าไรก็ตามที ของเราไม่ได้ลดลง แต่ว่าการอุทิศส่วนกุศลนั้น เป็นผลกำไรของเราอยู่หนึ่ง คือได้เมตตาบารมีใช้ใหม่ ได้เพิ่มขึ้นมา เราขยันๆ ให้เอากำไรมันส่งใช้ใหม่

แต่ถ้าวว่า อีต่อนพ่อตายแล้วเวลาพระจะสวดนี้ ไปเคาะโลงกุกๆ พ่อฟังพระสวดนะ (หัวเราะ) ไอ้ยินบ่อย เมื่อก่อนนี่เคยหากินกับผีนะ เวลาพระจะให้ศีลเคาะโลงกุกๆ พ่อรับศีลนะ (หัวเราะ) เหอะ พอเอาข้าวไปวาง พ่อกินข้าวนะ ถ้าผีลุกขึ้นมาได้แผ่นดินหมดเลยนะ (หัวเราะ) ทั้งพระทั้งเจ้าไม่เหลือเลย (หัวเราะ) ความจริงแกลกินกินอะไรไม่ได้ ไปเรียกแก่ไต่ยิ่นที่ไหน มันคนละเรื่อง ผีไม่มีสิทธิ์ที่เอาของมาวางแล้วไปกิน

จำชาติได้ใหม่ ที่เล่าไว้ก่อนที่จะไปบูรณะ ที่ท่านเศรษฐีอุบาสกคนหนึ่งท่านนั่งกรรมฐาน นั่งไปในที่สงัด ปรากฏว่าเมียของท่านที่ตายไปแล้ว เป็นคนไม่เอาถ่าน คงจะเอาถ่านนะ ไม่เอาพิน ได้แต่ถ่าน ไม่ทำบุญสุนทาน เป็นคนใจร้ายตายแล้วไปเป็นเปรต พอท่านไปนั่งกรรมฐาน เมียก็มาแสดงตัวให้ปรากฏ แต่มันมีชีโครงขึ้นเป็นแถวนะ จำไม่ได้สวยจัดเนอะ สวยมากโชว์ชีโครงเลย ผ้าผ่อนท่อนสไบไม่มีนุ่ง สงสัยแกลเดินมาหาหันหลังมาหรือเดินหน้ามา (หัวเราะ) หันหน้ามาหันหลังมา แกลก็เลยถามๆ ว่าเธอเป็นใคร เปรตผู้หญิงบอกฉันเป็นภรรยาของท่านแต่ว่าตายไปแล้ว เพราะอาศัยจิตที่เป็นอกุศล เป็นเหตุให้เกิดเป็นเปรต เวลานี้มีความหิวโหยมาก หนาวก็หนาว ร้อนก็ร้อน มีทั้งหนาวทั้งร้อน เพราะไม่มีผ้าปิดกายแต่หัวอาหารมาก ไม่มีอะไรจะกิน

ท่านผู้ก็บอกไปๆ บ้านสี เขอะ เป็นเศรษฐี เลือกกินเอาตามชอบใจเหมือนกับเธอที่มีชีวิตอยู่ ผีปรตแกบอกว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านั้น หากแม้ท่านจะเอาวางไว้ในมือเราก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะว่าเราไม่มีสิทธิ์จะใช้ ไม่มีสิทธิ์จะกินในวัตถุ ผู้ก็ถามว่าถ้าจะสงเคราะห์เธอๆ ต้องการจะทำอย่างไรถึงได้ เธอก็บอกว่าขอให้ท่านนำเอาของไปถวาย ว่าสาวกของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง เธอต้องการให้มีผ้า ขอให้ผ้าไปถวาย ต้องการให้ร่างกายสมบูรณ์ร่างกายเป็นทิพย์ ก็นำอาหารไปถวาย แล้วก็อุทิศส่วนกุศลให้ฉันนั้นแหละ ฉันจึงจะได้ ถ้าของไปวางให้ เอาไม่ได้หรอก เอาวางไว้ในมือ เอาผ้าใส่ไว้ในมือ อาหารมาใส่ให้ ก็ไม่มีประโยชน์เลย ท่านผู้จึงได้นำของไปถวายพระสงฆ์ในพุทธศาสนาแล้วอุทิศส่วนกุศลให้เธอ

พอรุ่งขึ้นอีกคืนหนึ่งเธอก็มาแสดงตนใหม่ คือมานั่งกรรมฐานใหม่ มานี้เป็นนางฟ้าสวยแจ่ม แสงสว่าง ทั้งวิมวิมานๆ วิมินเห็นหมด ปราภฏชัดเป็นวิมานทอง เอ๊ะ ดาฝั่ง จำไม่ได้เสียแล้ว ถามนี้ นางฟ้าเพราะ อาศัยบำเพ็ญบุญบารมีอะไร ร่างกายประดับประดาด้วยเครื่องอาภรณ์อันเป็นทิพย์สวยสดงดงาม ก็แสงสว่างไปทั่วทิศ และก็มีวิมานทองคำ

นี่นางฟ้าคนนั้น ถามว่าท่านจำไม่ได้หรือ เมื่อคืนที่แล้วที่มานะ ความจริง 2 คืนนี้ คืนก่อนสวยกว่านะ (หัวเราะ) เพราะโชว์โชว์โคร่งโคร่งใหม่ ไอ้คืนหลังนี้ธรรมดาๆ นางฟ้าเขาก็มีขลุ่ยใส่ มีรูปร่างกายตาสะสวย มีแสงสว่าง มีร่างกายแต่แพรวพราวไปด้วยเพชร แต่ถ้าว่าเป็นคนขี้ตลาด ไม่กล้าโชว์โชว์โคร่ง นี่เล่าให้ฟังนะ ยังไม่ได้เทศน์ ถ้าเทศน์ต้องติด 2 กัณฑ์ โชว์ใหม่

เป็นอันว่า ผลที่คนตายพึงได้ ไม่ใช่ว่าพอตายพระจะให้ศีล พอรับศีลนะ พอพระสวดมนต์ ฟังพระสวดนะ พอลุกขึ้นมากินข้าวลิ เคยเจอบ่อย เกือบทุกงานไอ้เราก็นั่งมอง ยังนึกในใจนะ ว่าถ้าเลือกโคเคนะพรวด พระเจ้านะไม่ได้เหลือ (หัวเราะ) ฟังหมดบ้านช่อง ไอ้ทางประตูออกไม่ทันผาเผยละฟัง (หัวเราะ) ไอ้บ้านฟัง หัวร้างข้างแตกโชว์ใหม่ (หัวเราะ) เพราะอะไรไอ้ที่เขาไปเคาะทุกๆ มันฟังแล้วจะโผล่มา

เออ แล้วก็ไอ้เรื่องงเด็กก็เหมือนกัน ไอ้สมศักดิ์ ถ้าเตี้ยแตกตายก็เผาธไปให้นะแหม พอตายก็มีรถกระดาศ มีตึกกระดาศ ไอ้เยอะเยอะ เงินทองกระดาศเผา มันมีรายอยู่ราย ลูกเขาเป็นหมอเป็น นายแพทย์หญิง พอเตี้ยแตกตายแก่ก็ทำบุญไปหลายหมื่นนะ แล้วก็สร้างตึกให้เตี้ย สวย แหม เราไปดูตึกเสียตายเหมือนกันนะ แหม ตึกกระดาศนะทำเกนะ มีตึก มีรถยนต์ มีเรือสำเภา มีอู๋ มีนางคว่า นางไขว่เยอะหมด ฮี ประเดี๋ยวนี้เผาทุ่งหึงซะแล้ว เผาตึก เผาเบงค์ๆ ให้ปีกเบือเรอเลย ปราภฏว่าสัก 3 เดือน ย่อมมาหาฉันแล้ว ถามมาทำไมหมด บอกว่าทำบุญวันนั้นเตี้ยบอกไม่ได้เลย แล้วตกเด็กไม่มีเลย มาเข้าฝัน บอกอีหนู เอาอะไรไปให้เตี้ยละ เอาตึกก็เอาไปให้มันนะ รถก็ให้ เบงค์ก็ให้ เตี้ยไม่ได้ใช้เลยลำบากแล้วเขาถามว่า ก็ทำบุญพระก็มีนี่ไม่ได้บุญ บอกเอ็งทำบุญวันนั้นไม่ได้บุญนี้ แกลังได้ ลูกสาวแปลกใจ ถามทำไม เอ็งเชือดโก จ้างเขาฆ่าหนูมาเยอะ เวลาทำบุญก็ห้วงแหก ไม่ได้รับศีล ถวายทานก็ห้วงแหกเขาไปเรื่อย พระเทศน์ก็ไม่เป็นอันฟังห้วงแหก แหกเยอะเพราะผู้ใหญ่ คนมีหน้าไอ้คนมีหน้าทุกคนนะนะ (หัวเราะ) คนมีหน้า มีตา มีปาก มีจมูกโชว์ใหม่

แต่ว่าหน้ามันคงไม่เท่ากับหน้าฉันนะ ไม่เล็กกว่าก็ใหญ่กว่านะ เป็นหน้าจะเป็นหน้าผู้หญิง
ไม่เหมือนฉันนะ เพราะอาศัยการท้วงแซก ตาเดียวเลยอธิบายให้ฟังว่า บุญวันนั้นไม่มีผล แล้วก็เอ็ง
ไม่ได้ตั้งใจทำบุญ เอ็งท้วงแต่แซก ฆ่าไก่ ฆ่าหมู เลี้ยงเหล่า มันไม่มีอะไรมีบุญ ไอ้กองเด็กที่ทำก็ไม่ได้
เกิดประโยชน์ ไอ้ตึกที่ส่งไปให้ก็ไม่มีความหมายลูกสาวถามว่า เตี่ยต้องการอะไร บอกต้องการอุทิศ
ส่วนกุศลให้ออกชื่อเตี่ยโดยเฉพาะ แยกทำตามนั้น

แกมที่วัดนี้ แกทำเสร็จก็กลับไป พอกลับไปปรากฏว่า พอเข้าห้องนอนพอดับไฟ เห็นเตี่ย
มาขึ้น ขนลุกแข็งเลย แกถามว่าใคร ท่านเลยบอก เตี่ยมึง (หัวเราะ) มันปรากฏชัด เตี่ยมึง ก็ถามทำไม
ล่ะ เอ๊ะ เอ็งทำให้ข้าๆ ก็ได้ นี่เป็นผลแสดง นี่เป็นเรื่องยืนยันของผีนะ ถ้าเป็นเรื่องไม่จริง ลูกสาวเขา
ไม่ยอมเสียเงินเป็นครั้งที่ 2 แล้วบุญที่ทำมีอนิสงส์มากที่สุด ก็สังฆทานแบบนี้ มันมีอนิสงส์เต็มที
ใช่ไหมบุญยุ่งไหม สังฆทานแบบนี้ มันไม่ยุ่งมีเอ็งอะไร ใช่ไหม ไอ้เริ่มงานเข้าโห ไข่หมดเดี๋ยวหนู
ไม่มี เตี่ยวโกลไม่มีปะ ทำไปทำมาแคงลิ่มใส่น้ำปลาทิ้งแล้ว ฮี ยุง ถ้างานยุ่งมากเท่าไร อนิสงส์ก็น้อย
มากเท่านั้น เพราะจิตที่จะพึงทำมันไม่ปรกติ บุญที่จะได้อนิสงส์จริงๆ มันต้องจิตปรกติ มีอารมณ์
เป็นสุข ร่างกายเป็นสุข ไม่ลำบากนี้สังฆทานความจริงไม่ต้องมากเท่านี้ก็ได้ น้อยกว่านี้ก็ได้

จำเรื่อง พระสารีบุตร ได้ไหม ที่ พระสารีบุตร ไปพบแม่เมื่อ 100 อตภาพมาแล้ว แม่เป็น
เปรตแล้วก็ไปนั่งลำบากอยู่ พระสารีบุตร ลงไปเที่ยวรกรกผ่านแดนเปรต หญิงเปรตคนนั้น เห็นเข้าก็
ถามว่า ท่านจำฉันได้ไหม พระสารีบุตร ถามว่า ท่านเป็นใคร แยกก็บอกว่าเมื่อ 100 อตภาพ
หมายความว่า 100 เกิดนับ 1,2,3 เกิดครั้งที่ 10 ถอยไป ฉันเคยเป็นแม่ท่าน แต่ก็ไม่ได้มีจิต
ทำบุญสุนทานตายแล้วมาลำบากมาเป็นเปรต พระสารีบุตร ก็ถามท่าน ถ้าฉันโยมต้องการให้ช่วย
อะไร แยกก็เลยบอกว่า ขอให้เอาผ้าสักขีหนึ่ง อาหารสักหน่อยหนึ่ง น้ำสักนิดหนึ่งถวายพระสงฆ์ใน
พุทธศาสนา แล้วอุทิศให้จึงมีประโยชน์ ท่าน พระสารีบุตร ท่านก็มาตอนเช้าท่านไปบิณฑบาตมาได้
ท่านก็เอาไปไม่มาใบ เอาข้าวใส่ไหหน่อยได้น้อยนี้กับนิดหนึ่ง นี่ผ้ากว้างคืบยาวคืบ ผ้ากว้างคืบยาว
คืบ เขาถือเป็นจิวแล้วถวายพระ แล้วก็เอาน้ำใส่บาตร ใส่ไปในวงพระ ไม่ต้อง อิมหิ ลักการหา
นี้ไม่ต้องหิว เอะๆ (หัวเราะ) มีหิดเหิดเกาขึ้นเกาแยะ เพราะไอ้ความจริงไม่ต้องว่าเพราะส่งเข้าไปใน
หมู่สงฆ์ พระฉันข้าวอยู่ตั้งแต่ 4 องค์ขึ้นไป ไม่ต้องนั่งว่า เป็นสังฆทานเต็มตัวแล้วใช่ไหม

นี่ก็ว่าซะแหม ไอ้ที่เรากำลังหิวๆ ตอนเช้าไอ้ท่ายกก็ไม่จบ (หัวเราะ) อย่าง ตาสุ่ม จังหวัด
สุพรรณ นะ ว่าเสร็จแล้ว ทิพพอนั่ง ทิพพวัดถึง ทิพพะอะไรต่อ อะไร โหยาวเหยียด หลวงปุรัตชัยนา
ท่านโมโห หิวสิหิว (หัวเราะ) ไอ้เย็ดแม่สุ่ม (หัวเราะ) ทิพโคตรพ่อ โคตรแม่มีง่าตกรรตตายห้า
พระหิวข้าวจนแล้ว แม่ไม่ได้ของทิพย์ได้นรกนะ (หัวเราะ) ได้ความ (หัวเราะ) ตาสุ่มจบทันที
(หัวเราะ) เอหลวงพ่ออะไร วัดชัยนา ลืมชื่อไปได้ หลวงพ่อท่วมๆ วัดชัยนา ที่หลังไปไหนแล้วเจอ
หลวงพ่อ วัดชัยนา หวาน ตาสุ่มไม่ทิพพวัดถึง ว่ารวด สุทินนัง วตะ เมทานัง อดทานัง ปรมทานัง
อัมเหหิ สุทินนัง อาสวักราวหัง คมตุ เสร็จ ไม่นั่งพ่อเทวดาสุ่ม เราตั้งนาฬิกาอยู่ครึ่งชั่วโมง ตอน
หลวงพ่อก้อ้วมให้พรเข้าที่เตี่ยละลินจี้ (หัวเราะ)

นี่ความจริงไม่ต้องว่าอะไร เห็นพระฉันอยู่เป็นวงเข้าไปเอาแกง เอากับเข้าไปถวายเลยเป็นสังฆทานอาศัยที่ พระสารีบุตร ถวายสังฆทานคราวนั้น แล้วก็ พระสารีบุตร ก็ไปปรึกษากับ พระโมคคัลลาน์ แล้วก็พระอะไร พระอนนทฺ์ พระอนุรุทธ ว่าโยมเมื่อ เออ อัศพาณีเป็นอย่างนี้ เป็นเปรตอยู่ เมื่อคืนนี้ไปพบมาแล้วก็เวลานี้ถวายสังฆทานไปแล้วด้วยวัตถุเพียงเท่านี้ ท่าน 3 องค์ก็เลยบอกว่าเอาอย่างนั้นก็สร้างศาลาคนละหลังก็แล้วกัน วันนั้นศาลาสร้างวันเดียวเสร็จใจเพราะอะไรรู้ไหม ก็เพราะไอ้ไม่ปานะ ตัด ๆ มาทำกระท่อมเล็กๆ ไอ้ศาลาสร้างซะองค์ละหลัง อุทิศให้แก่พระสงฆ์จะได้อาศัยทำสมณธรรม ก็ไอ้กระท่อมนั่นเอานะ แล้วต่างคนต่างก็อุทิศส่วนกุศลให้กับเปรตตนนั้น

พรุ่งขึ้นอีกคืน พระมหาโมคคัลลาน์ กำลังนั่งทำสมณธรรม อยู่ลึมนะนึกว่าไม่ใช่พระอรหันต์เขาไม่ทำนะ พระอรหันต์ท่านขยันนะ ฮี พระอรหันต์นี้ไม่มีอารมณ์ว่างจากสมาธิ แล้วก็ไม่มีอารมณ์ว่างจากวิปัสสนาญาณ ทุกลมหายใจเข้าออกจิตท่านตกอยู่ในสภาพอย่างนั้นทั้งหมด นี่แต่เวลาว่าง ท่านก็ต้องการให้จิตเป็นสุขมาก ยามว่างท่านก็ทำจิตสบายโดยการเข้ามานั่งสมาธิอรรถา พอ พระโมคคัลลาน์ ท่านเริ่มทำสมณธรรม ก็ปรากฏว่ามีนางฟ้าหนึ่งองค์สว่างมาไร้เทวดาเขาดูแสงสว่างกัน แต่งตัวสวยงามมากมีวิมานลอยมาด้วย แล้วก็ลงจากวิมานมานั่งสการ พระโมคคัลลาน์ ๆ ก็มองดู เอ้อ มันใคร นี่สาวขอมมาหาอย่างไร ค่ะไม่คิดจะมาปล้ำเข้ามานะนะ แต่ท่านรู้ท่านถามว่า ภคินีคูกร น้องหญิง เธอเป็นใคร แล้วก็ทำบุญอะไรจึงได้อินสงส์มากอย่างนี้ ร่างกายสว่างใสประดับประดาไปด้วยทิพย์สมบัติ เครื่องเป็นทิพย์ มีแสงสว่างไปทั่วทิศ แล้ววิมานก็สวยสดงดงาม นางฟ้าองค์นั้นก็บอกว่า ฉันคือแม่ของ พระสารีบุตร เมื่อ 100 อัศพาณีแต่อาศัยที่ พระสารีบุตร ถวายสังฆทาน มีผ้า 1 คืบ กว้าง คืบ 1 คืบ อาหารหน้อยหนึ่ง ผ้านี้เป็นปัจจัยทำให้ฉันได้เครื่องประดับเป็นทิพย์ อาหารเป็นปัจจัยให้มีร่างกายเป็นทิพย์ แล้วก็น้ำเป็นปัจจัยให้ฉันได้สระ โบกขรณีฯ วิมานแกมามีสระลอยมาด้วย แล้วก็อาศัยที่ท่านทั้งหลายช่วยกันสร้างศาลาน้อย หรือกระท่อมนี้ให้แก่บรรดาพระสงฆ์เป็นปัจจัยให้ฉันได้วิมานสวยงามเป็นพิเศษนี้สวยเป็นพิเศษนะดีไหม

แต่ว่าการถวายคราวนั้น นอกจากจะเป็นสังฆทานแล้ว บังเอิญพระทั้งหมดเจ้าภาพก็ดี พระผู้รับก็ดี ไม่ใช่คนสักองค์ ฮี เป็นพระอรหันต์หมด อ้าว คนแปลว่ายุ่ง อรหันต์เขาเลิกยุ่งใช่ไหม พระนี่ไม่ใช่คน

นี่ก็ไปคิดถึงว่าทำไมอนิสงส์จึงเป็นพิเศษ ก็ถูกของการให้ทาน คือ 1. ผู้ให้บริสุทธิ์ 2. วัตถุทานบริสุทธิ์ 3. ผู้รับบริสุทธิ์ ท่านนั้นมีผลเลิศเป็นพิเศษดังนั้นการถวายทานคราวนั้นผู้ให้เป็นอรหันต์ใช่ไหม แล้วผู้รับเป็นอรหันต์ แล้ววัตถุทานเขาไม่ได้ขโมยใครมานะ ไปบิณฑบาตมาใช่ไหม แล้วไอ้ไม่ปานเขาไม่ได้ตัดท่านเอาเศษไม้มาตั้งๆ ทำกระท่อมเข้าเป็นอันว่า ผู้ให้ก็บริสุทธิ์ ผู้รับก็บริสุทธิ์วัตถุทานก็บริสุทธิ์ อนิสงส์ของผีที่ฟังได้ จึงเป็นอนิสงส์ที่สูงสุด เป็นกรณีพิเศษมีวิมานสวยงามที่สุดในดินแดน ดาวดึงส์ จบ ถ้าจีนไม่จบไม่ต้องกลับวันนี้ (หัวเราะ) เอวัง ไม่เอาว่างๆ ก็มีด้วยประการฉะนี้ สัมมาฯ แหม เอาจบทีนะ เคี้ยวจะดังไปนะ เออ

คนมีวาสนาบารมีสูงเขาไม่ผ่าน พระยายม เขาไปเลย (หัวเราะ) แต่ลงนรกที่ไรให้คนมาบอกทุกทีนะ บอกว่าท่านใหญ่ให้มานิมนต์ละ เสร็จ เรานึกไม่ใคร่ก็ใครละลงขุมใหม่แน่แล้ว หือ ถ้าบอกถ้า ลุงพุฒ แกให้มานิมนต์นะ จำหน้าได้เลยอิตาคณัน มาเป็นปกติคนเดียว มารถึงกราบๆ ท่านตรับ ท่านใหญ่ให้มานิมนต์ เลยถามว่าลงขุมไหนละ ต้องถามก่อน แกก็บอกขุมมาเลย ไปถามลุงว่าถามลุงไม่ได้สอบสวน ลงนรกไม่ได้สอบเขาเลยไปเลย เขาไม่ได้แวนะ (หัวเราะ) เท่านั้น ก็ไปตามไปคูกัน และตามไปคูไปสอบสวน ว่าบวชที่พรรษา ทำอะไรมาบ้างทำไมจึงได้ลงนรก ถ้าเป็นผีแล้วเขาไม่ปีดนะ บรรยายหมด เขาบอกเขารับตามความจริงหมด

เลนนี่ก็ชอบใจพระอยู่องค์ ตายอายุ 72 คิดเฉลี่ยแล้วพรรษาได้ 52 แกบอกแกบวชแกเป็นพระอยู่ 2 พรรษา ใช้โคหรือ (หัวเราะ) เหน โยม ระยะเวลา 50 ไร่เป็นพระก็ไม่ใช่พระแท้ ก็ว่าถือตามพระธรรมวินัยบ้างพอสมควรนะ 2 พรรษาบอกนั้นอีก 50 ละพูดเลย

แหมเก่งมาก เอ้ ก็ยังคินะ ตายไปอยู่ขุม 7 ไม่ยังลงขุม 8 ถามว่าทำไมอยู่ 7 ละ อีตอนใกล้จะตายนี้ มีความรู้สึกตัวขึ้นมา รู้สึกตัวมาก็พยายามแก้ความดี ปี 2 ปีมันก็ไม่ไหว แต่ก็ยังแก้ ลงแก่ขุม 7 ใด ไม่เป็นขุม 8 ก็คินะ ขุม 7 ก็โศบายแล้ว ครึ่งกับไร่ใหม่ ขุมที่ 7 นี้มีอายุครึ่งกับ ไร่กับนี้ไม่ใช้กับคักหนูนะ โยมโอ้ยขุม 7 ไปคูแล้วโยมเอ๊ย มันน่าอยู่จริงๆ นะ (หัวเราะ) แหม ไร่หอก ไร่ดอกหัวนะ มันขึ้นไปบานเช้า มันกัดหัว กัดขา กัดแขน หัวก็จุ่มไปแค่ค่อนมือก็จุ่มไปแค่ข้อมือ ข้อมือก็แค่ข้อมือ ไร่ ไร่โอ้โห คีจิง

ก็ไร่ดอกบัวนี่ก็หุบ แล้วเป็นไฟลุกแดงชาต คินยุคอีกๆ ร้องไม่ออกนะ ปากมันจม คิน ไปคินมาหล่นแผลมาข้างล่าง ไร่หยกเหลนหลาว ไร่โหรับอยู่แหมเป็นคนมีเกียรติไร่ใหม่ ทุกข์มาคินต้องแดงๆ คินพอใจ หล่นจากหอกมานายนิรบาลที่มั้งอีกส่งขึ้นไปบนโน้น ฐึ่ สบายเลย เล่นกีฬา โยม แสดงกล

แหมคูแล้วไม่เป็นเรื่องเลย คีจิง ใครสมัครมั่งเจ้ากรมไปอยู่ใหม่ (หัวเราะ) เออ ไปเที่ยวโน้นนั้นนะ ไปเที่ยวลองเขาสักพักก็ได้ นี่กลับมาคุยให้พวกนี้ฟัง ไร่พวกแหมไม่เก่งจริงสู้ไร่ไม่ได้ (หัวเราะ) เลยถามแกว่า ทำไมโทษอะไร โทษมันห็นต์เลย เอเข้าพรรษาที่ 3 ก็หาความเป็นพระไม่ได้หมดสภาพ ทรัพย์สินต่างๆ ได้มา ก็สะสมเพื่อความร่ำรวย เอ พอแก่หนักๆ เข้าถึงอ้างว่ามันแะชะแล้ว 72 มันเลื้อยไม่ไหวแล้ว หือ โยม รู้สึกตัวทำความดีมันจะคินอะไร ก็สภาพเป็นพระมันไม่มีแต่ว่าก็คิมามาโทษต่อพระรัตนตรัยมันได้จุดเดียว ขอขมาโทษพระรัตนตรัยที่มันก็ขึ้นมาได้ขุมเดียว ไม่ลงขุม 8 สบายดี สบาย หือ ไปไหน (ไม่ได้คิรับ) นั่นเขารับสมัครนะ ที่โน้นไม่ต้องเขียนใบสมัครรับไม่จำกัดก็เลยเห็นแล้วเห็น้อยเลนนี่ก็เออะบึ้งสักตัวซักหวาด ๆ (หัวเราะ) หวาดๆ ก็พระนี่มันไร่พระนี่ถ้าทำดีแล้วมันดีๆ มาก ถ้าเลวมันเลวมาก โทษมันหนักกว่าฆราวาสเขา ฆราวาสเขาไร่ 100 ตัว เรานี้ไร่ตัวเดียวโทษหนักกว่าเขามาก เพราะเป็นปุชนียบุคคลไร่ใหม่

นี่เราทำดีกว่า หากไร่ดี หือ ไร่ะ เรื่องเล็ก ชาวบ้าน แหม ลงทุนมาเป็นล้านๆ เราพูดคำเดียวไปก่อน ฮี หากินง่ายๆ แกลเอาสตางค์มารให้ฉันทินขนมฉันทินก็แบ่งกินครั้งละน้อย ก็ยังไปสร้างโน่น

สร้างนี่เอาซะแล้ว ไม่ต้องๆ ลงทุนนะโยมนะ ไม่ต้องลงแรง จี๋คือชาวบ้านเล่นโก้ๆ เอามาให้อาถวย หลวงพ่อ ถวยหลวงพี่ เอราก็ต้องกินมั่ง ไม่ใช่กินมากนะ เดี่ยวขาดทุน ไม่ใช่ขาดทุนอะไรกินมากแล้ว เวลาตายเราก็ไปตามกำลังของเรา เรากินน้อยๆ เอาทำงานส่วน สาธารณประโยชน์ให้มาก เราได้กำไรมากใช่ไหม ลากขึ้นไปแล้วก็มาขึ้นเท้าสะเอว สบายลงทุนไม่มาก ไม่ต้องลงแรง แต่มีทุนใช้ใหม่โยม ขึ้นเท้าเอาสบายโก้นะ เท้าเอว นานนั้กันจะเป็นลมตาย (หัวเราะ)

พระนี่ได้เปรียบตั้งเยอะ แต่ว่าทำบาปก็ได้เปรียบกว่าชาวบ้านเยอะ ชาวบ้านเขากินข้าวไงๆ เขาก็ไม่ตกนรก ไอ้พระตะกละ ไอ้โห หมูอร่อยจริงจะแน่นจนรกละเลย หือ โยมไม่พิจารณาเป็นอาหารปฏิภูกุสตัณณารกเลยพระ ข้าวที่เขาให้ดีแล้ว ถวยมาแล้ว เจตนาเป็นกุศลไม่ลักไม่ขโมยใครนี่ เขาประเคนแล้วก่อนจะฉันต้องพิจารณาเป็นอาหารปฏิภูกุสตัณญา แต่ความจริงได้นี่ ถ้าจิตมันชินก็ไม่ต้องนั่งนึกมันหรรอกใช้ใหม่ นึกว่าเรากินเพื่อยังอัฏภาพให้เป็นไป ไม่คิดในรสไอรสมันก็ต้องใช้ ลิ่นมันต้องการเค็มก็เค็ม ลิ่นมันต้องการเปรี้ยวก็หาเปรี้ยว แต่ว่าไม่คิดจนกระทั่งไม่มีแล้วกินไม่ได้ คือไม่ผูกใจมันจนกินไป กินเพื่อให้มันทรงอยู่เท่านั้น ไม่ต้องไม่นั่งว่า ปลาไม่มี มีควา หมูมี ตายไม่ต้องกินเลย (หัวเราะ) เลยไม่ต้องกิน หมกเวลาเที่ยงพอดี อด (หัวเราะ) เฮ้ย จิตใจมันชินเสียแล้ว เห็นปั๊บเอากินมีอะไรก็กินส่งกินให้ทรงตัวอยู่ใช้ใหม่กินเพื่อทรงชีวิตและให้ทำเพื่อทำความดีเขามีกินให้กินอย่างไรกินไปวันไว้แต่ว่าไอ้ของเหล่านั้นมีโทษแก่ร่างกายนี้เราต้องเว้นไม่ใช่กินส่งเดชนะ พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกอย่างนั้นนะ

ถ้าอะไรถ้ามันจะเป็นโทษแก่ร่างกาย เราต้องเว้น เชื้อเจ้าของไม่ได้ เจ้าของบอกนี่นิด ไอ้นี้หน่อย นี่ของฉัน ฉันหน่อยจะ บอกต้องบอกโยม อันนี้กินไม่ได้แบบนี้ ไม่เป็นไรฉลองศรัทธาหน่อย เจ้าของลงนรกเลย ฉลองเข้าไปแล้วเราไม่สบาย เจ้าของไปคืนในอเวจี นี่เวลาพระกินข้าวไม่ต้องเข้าไปยุ่งนะ ท่านกินอะไรมันเรื่องของท่าน แต่เวลาพระจะกินเจ้าปิ่นมันยุ่งได้ (หัวเราะ) แต่ว่าบางทีสิ่งที่มันเป็นโทษ เจ้าของก็อยากจะให้ฉัน ถ้าฉันเจ้าของให้ฉัน เราบอกว่ามันเป็นโทษเจ้าของยังจะยื่นคะขอให้ฉัน เราฉัน เจ้าของลงนรก ถ้าบอกว่า ถ้ามันเป็นภัยกับร่างกายบอกอันนี้นั้นไม่ได้วันนี้ ก็ต้องเว้น เว้นถ้าหากว่าเราเว้น เขาโกรธ ๆ เขาลงนรกน้อย ถ้าเรากินเขาลงนรกมากใช้ใหม่ เราก็เว้นให้ลงนรกน้อยๆ หน่อย

ก็เป็นอันว่า ถ้าถวยพระเข้ามาแล้ว พระฉันหรือฉันก็เป็นบุญแล้วเพราะมันตัดโลภะ มันไม่จำเป็นว่าพระจะต้องฉัน หรือต้องไม่ฉัน ไอ้ตัวที่คิดว่าจะให้โลภะมันขาดไปแล้ว ความโลภะกิเลสตัวต้นมันก็พังไปแล้ว นี่ไม่เป็นไรต้องตั้งใจแบบ นางบุญทาสี ถวยพระพุทธรเจ้า แกเอาปลายข้าวมาโกลกเข้าทำเป็นแป้งผสมกับรำ ผสมน้ำหน่อย ทำเป็นแป้งจี๋ไปปิ้งไฟ แล้วแกก็ห่อชายพกมาจะไปกินกลางทาง เจอะพระพุทธรเจ้า พระอรหันต์ เดินสวนทางมา แกก็นึกเอออ เราเป็นทาสเขา เวลาเราเห็นพระเราก็ไม่มีของ แต่มีของแล้วก็ไม่เห็นพระวันนี้เจอพระพุทธรเจ้าก็ดีแล้ว ถวยๆ พระพุทธรเจ้าทานก็รับ แกก็นั่งนึกว่า ฮี ไอ้อาหารอย่างของเรา พระพุทธรเจ้าท่านไม่ฉันหรือ ท่านก็ฉันบ้านเศรษฐีบ้างแล้วที่วังพระมหากษัตริย์ แต่ถวยท่านจะฉันหรือไม่ฉันก็ช่างปะไร ในเมื่อเรา

ถวายแล้วเราก็ได้บุญ แต่ว่าเหยียดธาตุพระพุทธเจ้าไม่เหมือนธาตุของเรา เป็นธาตุที่มีกำลังสูงมาก ท่านก็มอง พอ นางบุญทาสี นึกเท่านั้นนะ ท่านก็มองหน้า พระอานนท์ นึกนะ ไม่ได้พูด โยมก็นะ ท่านมองหน้า พระอานนท์ ๆ รู้ว่า พระอานนท์ ก็ปฐัสจมาฏีข้างทาง พระพุทธเจ้าก็นั่งหมำ้ทันที เอ๊ย ไม่ใช่หมำ้ ฉันทะ (หัวเราะ) ท่านแหม ล่อหมำ้ซะแล้ว ท่านก็ฉันทะ อี้ ยายบุญ แยกแปลกใจ พระพุทธเจ้า ฉันทะของเราแก่ก็นั่งดีใจ เกิดกรรมปิติ พระพุทธเจ้าเทศน์ พอฉันทะเสร็จก็เทศน์ ๆ จบแก่เป็นพระ โสดาบันเลย

แต่ว่าธาตุพระพุทธเจ้ากับธาตุเราข้อมไม่เสมอกัน อย่างวันที่นิพพานเราจะเห็นได้ อ้ออาหาร เนื้อสุกรอ่อนนะ นักบวชทั้งหลายมาแก่เป็นเห็ด มีชื่อเหมือนสุกรไอนั้นว่าสังเคขไม่ใช่ เนื้อสุกรจริงๆ หม่าหมูหลายร้อยตัววันนั้น นายจุมพท์ เพราะพระตั้ง 2 แสน แน่ใช่ไหม พระ 2 แสนนี้ หมูกี่ตัว จะพอหือโยม น่ากลัวล่อ นายจุมพท์ ล่อๆ ถนัด อ้อหมูไปนิพพานพร้อมๆ ก่อนหน้าพระพุทธเจ้า หน่อย (หัวเราะ) พระพุทธเจ้านิพพานก่อนรุ่ง อ้อหมูนิพพานตอนเช้า เช้าก่อนหน้านั้นนะ แล้วก็ อาหารก็มีหลายอย่าง แต่เนื้อสุกรอ่อน เขาทำเป็นอาหารพิเศษ บังเอิญเทวดาพระพรหมเอาของ ทิพย์มาผสม อาหารของ นางสุชาดา ก็เหมือนกัน เขาเอาของทิพย์มาผสม รับจะบรรลือกิเษกสัมมา สัมโพธิญาณ ก็เป็นอานิสงส์ใหญ่ นี่วันจะนิพพานอานิสงส์มันเท่ากัน เทวดาก็เอาของทิพย์มาโปรย ลง

พระพุทธเจ้าทรงทราบ อาหารที่เจือด้วยของทิพย์นี้พระอื่นฉันทะไม่ได้เลยฉันทะแล้วตายหมด ธาตุไม่ย่อย แต่พระพุทธเจ้าทรงทราบเวลาเขาประเคน ท่านก็บอกว่า ทาหารที่ผสมเนื้อสุกรอ่อนมา ถวายตถาคตแต่ผู้เดียว อ้อแขกบางพวกมาถึง ทาว่าพระพุทธเจ้าตะกละ ถวายถึงองค์เขาทำถวายพระ 2 แสนนะ พระองค์เดียวหมำ้หมดหรือนะ ไม่หมดหรือ ฉันทะไม่หมด แต่ทำไมท่านรู้ พระองค์อื่นฉันทะ เข้าไปแล้วธาตุไม่ย่อยจะตายหมด ท่านฉันทะ พอฉันทะเหลือท่านสั่งให้ฝิงหมด ห้ามคนอื่นกินนะ

นี่เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าไม่ใช่บังคับว่า ใครเขาถวายอะไรมา พระต้องฉันทะทั้งหมด ถ้าสิ่งนั้น ไม่มีโทษแก่ร่างกาย และไม่มีโทษทางวินัย เราฉันทะได้ ถ้าบังเอิญป่วยไข้ไม่สบาย บางกรณีอาหาร บางอย่างฉันทะไม่ได้ก็ต้องเว้น ถ้าเจ้าของจะให้ฉันทะต้องบอกวันนี้ฉันทะไม่ได้โยม ไม่สบาย อ้อนี่ฉันทะเข้าไป แล้วมีโทษ

แต่มีบางรายมีโทษก็ไม่มีไร ฉลองสักหน่อยที่เคยเจอเหมือนกัน เคยโปรดเขาเหมือนกัน บอก เอ้ เราพูดแล้วพูดอีก แกพูด อี้ะ ปล่อยยายนี้ลงนรกซัก 2 ขุม กินส่ง กินเข้าไปแล้วเรากลับมา นอนท้องอืดเกือบตาย (หัวเราะ) ผลที่สุดนอนท้องอืดทำอย่างไร พอท้องอืดบีบจิตมันก็ยิ่งสูงกว่า ธรรมดา เพราะป่วยหน่อยไม่ได้ พอป่วยนิดเดียวอารมณ์เข้าถึงจุดสูงสุดทันที เพราะว่ามันพร้อมจะ ตายเพราะฉะนั้นกายต้องพร้อมไปตามจุด มันเป็นอัตโนมัตติ พอจิตขึ้นถึงอารมณ์สูงสุดพระมาถามว่า ทำไม่ถึงฉันทะ บอก เขาอยากให้ฉันทะ เธอรู้ไหมว่าฉันทะเขาลงนรก บอกเขาอยากลงนรกไปนี่ บอกแล้วว่า ไม่สบายกินแล้วไม่สบาย อยากให้กินทำไม พูดแล้วพูดอีก เลยกินให้ลงนรกไปเลย ท่านบอก อี้ะ ทำอย่างนี้ไม่ถูก บอกถูก ผมบวชมาโปรดคน 2 อย่าง ถามบวชอย่างไร ใครอยากไปสวรรค์ให้มันไป

ใครอยากลงนรกให้มันลงไป บอกเขาแล้วยังไม่เชื่อนี้ ไอ้เรามานอนท้องอืดไป 3 วัน (หัวเราะ) ท่านบอกไอ้แกบอกให้ลงนรกสักขุม 2 ขุม มันจะลงอย่างไรนี้ มันจะปาไปขุมที่ 8 ก็ช่างมัน อยากมันไม่จ่านะ พูดแล้วไม่จำ เอาจริงๆ นะ

นี่ญาติโยมก็ฟังๆ ไว้ด้วยนะ ถวายอาหารพระ อย่าลืมว่าเราถวายนี้มันตัดโลภะ ความโลภแล้ว จะฉันทหรือจะเททิ้งเราก็มีอานิสงส์เต็มที่แล้วใช่ไหม อานิสงส์มันอยู่ตัวที่เราให้ กับกำลังใจที่ตัดมัน ได้ตั้งแต่เริ่มจะทำ คิดว่าจะทำอาหารถวายพระ ตัวนี้มันได้สมบูรณ์แบบแล้ว และเราให้แล้วไอ้ตัวนั้นมันไม่ลดเขาจะกินของหรือไม่กินของให้ใครกิน ก็เป็นเรื่องของเขา

สมมติถ้าพระไปขายผิพระลงนรกเอง ไอ้ตัวกินเองไม่ได้ ก็เลยไปให้ลูกให้เมียที่บ้าน โน่น ไอ้พระ 5 โยมนะ โยมรู้จักไหม พระ 5 โยมนะ มีโยมพ่อ โยมแม่ โยมพ่อตา โยมแม่ยาย และโยมเมีย (หัวเราะ) แหม โยม ยังเรียนไม่หมดนะเสร็จจำไว้นะ นี่พระ 5 โยมนะ นี่ หลวงพ่อปาน ๆ ไอ้ ไอ้พวกพระ 5 สยมนี่ระวังจะลงเวจันนะ ไอ้เรากี่เข้ ไอ้ใครวะมันมี 5 โยมนะ (หัวเราะ) นั่งนึก อ้อ ท่านอธิบายบิณฑบาตมาได้แบ่งเอาเข้าบ้านมีขนมไม่ติดกันไว้ให้ลูก นึกไม่ออก พอท่านพูดจบ ถวายหลวงพ่อกับ พระ 5 โยมนั้นเป็นยังไง อ้าวเอ็งโง่หรือ ไอ้เขาเรียก ป. 4 เขาไม่ว่าอะไร ไอ้เรียนอย่างแกไม่น่าโง่เลย เอ ความจริงไม่ใช่ อาตมาใช้คำว่าโง่ใช่ไหม ท่านก็โง่เลย โยมพ่อ โยมแม่ โยมพ่อตา โยมแม่ยาย โยมเมีย เมียเขาเรียก โยมอุปัฏฐากร นะ 5 โยมนะ อย่างแกวชนี้ก็ 5 โยมนะ (หัวเราะ)

เรื่องมันก็ลำบากเหมือนกัน มีบางคนก็มีศรัทธาเฉพาะ ถ้าไม่ฉันทเขาโกรธนะตั้งใจมาแล้ว ไอ้เนี่ยมันก็เป็นโทษ แต่บางทีร่างกายเราไม่ดี แต่ร่างกายฉันทนี่ หมอไม่ต้องบอก วันนี้ฉันทอย่างดี พอรุ่งขึ้นเขาเอาอย่างนั้นมา มันบอกไม่ได้ มันบอกฉันไม่ได้ มันบอกเองโยม ครามรู้สึกมันบอกเอง ถ้าฉันจะเป็นโทษอย่างนั้น มันบอกเอง ถ้าล่อเข้าไป เคยลองเหมือนกันเอาจริงแสะ ลอง 2 ที เลยไม่ลองเลย สู้มันไม่ได้ เพราะถ้ากินอย่างนี้ใจจะสั้น เรา เอ๊ะ มันอ่อนๆ นี่หว่า ล่อไปเดียวเดียวใจสั้นดึกๆ ไม่ใช่อุปาทานนะ ถ้าเรากินแบบนั้นแล้ว เราก็อาจใจสู้ให้เต็มที่ผู้ไม่ไหวไอ้กำลังใจกับประสาทมันคนละเรื่อง ไอ้นั้นมันไปทำลายประสาทใช่ไหม ไอ้เนี่ยมันเป็นกำลังใจเรา คนละเรื่องเรารู้ พอใจสั้นนะเราแยกได้ ไอ้แยกนะ แยกจริงนะ ร่างกายมันไม่ดี มันเป็นไปตามนั้น นี่บางวันถ้าเห็นอาหารมีดีวันรุ่งขึ้นมาใหม่ไม่ซ้ำหรือ (เทพหมด)

สนทนาหลังกรรมฐาน 3

สังขารเปกขาญาณและการเข้าพระนิพพาน

เพราะมันยังมีอารมณ์หลง อารมณ์ที่ยังติดใจที่ใกล้จริงๆ ก็ต้องหา วิปัสสนาญาณ สังขารเปกขาญาณ เมื่อเข้าถึง สังขารเปกขาญาณ จิตมันเริ่มสบายเพราะอะไรมันจะมาทางไหน เขาจะดำ เขาจะดำ เขาจะดำ มันรู้สึกสบายใจตัวธรรม มันรู้สึก แต่ว่าบางทีก็ธรรมด่าบ้างลงท้ายมาๆ มันก็ด่าบ้าง ใจใหม่เพราะว่าจุดนี้ยังไม่ใช่พระอรีย์เจ้า การเข้า สังขารเปกขาญาณ นี้ยังไม่ถือว่าเป็นพระอรีย์เจ้า ต้องเอาจิตเข้าไปจับ สัจจานุโลมิกญาณ พิจารณาวิปัสสนาอีก 8 ข้อ ถอยไปถอยมา ถอยมาถอยไป เป็นปกติ เมื่อจิตละเอียดเข้าสู่ โคตรภูญาณ พออารมณ์จิตเข้าสู่ โคตรภูญาณ ตอนนี้มี ความเข้าใจในพระนิพพานจริงๆ แต่บังเอิญเราได้ทิพจักขุญาณสองในวิชาสาม หรือห้าในอภิญาหนก สองในวิชาสามหรือห้าในอภิญาหนกก็ได้ เมื่อจิตเข้าสู่ โคตรภูญาณ นี้เขาจะเห็นพระนิพพานนรกนี้ทุกวันเห็นชัด เห็นได้จริงๆ ความสงสัยในพระนิพพานไม่มีเหลือ จะรู้ด้วยตนเองพระนิพพาน

ตอนนี้ยังไม่เป็นพระโสดาบัน จนกระทั่งมีอารมณ์เข้มข้นจริงๆ จิตทรงตัวไอ้จิตทรงตัวที่จะเป็นพระโสดาบันนี้ ถ้าในด้านสองในวิชาสาม หรือห้าในอภิญาหนก ที่จริงรู้สภาพของ อภิสสมาณกาย ไอ้กายที่อยู่ภายใน ของเรา แล้วเรื่องจริงมันเป็นดวง มันเป็นดวงจิต ไอ้นี้จะมีความส่องใสมากกว่าเมื่อขณะที่จับอยู่ใน สังขารเปกขาญาณ อารมณ์จะแจ่มใส ดวงจิตจะใสแจ่ม แล้วก็จะเป็นใสแก้วๆ แจ่มใสเสียจริงๆ มากกว่าฉานโลกีย์ มีประกาย เห็นปกติคือ ความส่องของจิต นี้ถ้าจิตเราเข้าถึงพระโสดาบัน กระแสเป็นประกาย นี้มันเข้าไป 1 ใน 4 ของดวงจิต ไอ้ประกายนี้มันลงตัว มันเข้าแล้วลงตัว มันไม่ถอย ทำอย่างไรมันก็ไม่ถอย ขึ้นชื่อว่า ความชั่วเนื่องด้วยศีล 5 ประการ การละเมิดจะผินใจ ทำอย่างไรก็ทำไม่ได้ มันทำไม่ลง อันนี้จริงๆ เข้าถึงพระโสดาบัน

พอเข้าถึงพระโสดาบัน สังขารเปกขาญาณ มันก็มีความเข้ม ความอดทนมันมีมาก สังขารเปกขาญาณ ก็ถือว่าเฉยในขั้น 5 ขั้น 5 จะเป็นอย่างไร ก็เป็นไป นี้ก็ต้องไล่เบียด พอถึงอรหันต์นี้เขาก็สบายแล้ว นอนดี พุง ใจใหม่ อรหันต์จะมีอะไรเป็นทุกข์ ไม่มี อรหันต์นี้ ทุกข์จากขั้น 5 ก็ไม่มี ทุกข์จากอารมณ์ที่เข้ามาสัมผัสก็ไม่มี มันไม่มีทั้งหมด มันไม่มีอะไรเป็นทุกข์เลย ก็เมื่อภาวะที่จะเป็นทุกข์มันวางลงหมดแล้ว เลิกทุกข์กัน มีข้าวกินก็ไม่มีทุกข์ ไม่มีข้าวกินก็ไม่มีทุกข์ หนาวก็ไม่ทุกข์ ร้อนก็ไม่ทุกข์ ป่วยไข้ไม่สบายก็ไม่ทุกข์ ไอ้อะไรเล่าว่า มันจะเกิดหรือมันจะตาย ไปตามเรื่อง อย่าไปโทษแม้แต่ความตายของพระอรหันต์เข้าเขาบอกนี่แกอีก 3 วันตาย แกี่ยมแปลแล้ว รู้สึกว่าโล่งอก ใจใหม่ เพราะว่าขณะใดที่ยังทรงขั้น 5 อยู่กรรมที่เป็นอกุศลที่เราทำไว้ในชาติก่อนๆ มันจะให้ผลได้คือมัน ดิ่งเราลงนรกไม่ได้ แต่ทำให้เราป่วยได้ ถ้าเราเคยทำปาณาติบาตมา ถ้าหากว่าเราเคยลักขโมยเขา ของเรามีมันยังหายได้ เรายังเคยทำกามสุมิจนจารมา ไอ้เศษของกรรมนี้มันยังให้ผล ทำให้คนที่อยู่ได้บังคับบัญชาคือด้านได้ ถ้าเราเคยโกหกมดเท็จเขา มา วาจาที่กล่าวไปอาจจะมีผลได้ เราเคยดื่ม

สุรามรียมา ร่างกายของโรคประสาท ไม่ป่วยเป็นโรคจิตนะซี ไซ้ใหม่ โรคจิตเป็นไม่ได้ มันเล่นได้ แต่ร่างกายอย่างเดียว ใจมันเล่นไม่ได้

ฉะนั้นหากว่าพระอรหันต์ถ้ารู้ว่าตาย แก่เป็นสุขแล้ว สุขใจยืนยืมแกบอกสบาย ไซ้ใหม่ มี อารมณ์ทุกอย่างเขาถึงพระนิพพานจริงๆ จะต้องทรง **สังขารูปกขาญาณ** เป็นอารมณ์ เจ็บเขารู้ว่าเจ็บ พระอรหันต์ที่เจ็บ เจ็บมากกว่าชาวบ้าน ชาวบ้านเป็นแต่เพียงเจ็บน้อย เพราะจิตกังวลตัวเองมันมาก ถ้าขั้น 5 ของพระอรหันต์อะไรจะมาท่านจะรู้ ทุกขเวทยามันหนักกว่าคนอื่นทั้งหมดเพราะว่าท่าน ไม่ปล่อย ในเมื่อท่านไม่ปล่อยอารมณ์อื่นไปเกาะคนที่รัก คนที่รักปกคิรักกันไม่มี นี่เป็นเมตตาอย่างหนึ่ง คราวนี้เราว่าเราผูกพันไม่มี จิตมันไม่กังวลอยู่ในอะไรเลย ถ้าภัยอย่างใดอย่างหนึ่งมันเกิด ขั้น 5 มันเกิด ความรู้สึกกระทบร้อนกระทบหนาว เพราะจิตมันแบ่ง ไซ้ใหม่

อย่างคุณไปยืนดูหนังอะ เมื่อยเกือบตาย แต่หนังสนุกทั้งเรื่อง แต่จิตมันแบ่งได้ไซ้ใหม่ พอ เลิกแล้ว โอ๊ย ขา วั้ย เดินไม่ไหวแล้ว ไซ้ใหม่ ถ้าเราฝึกไว้ซะมันก็ไม่เป็นอย่างนั้น นี่อารมณ์พระอรหันต์เขาเป็นพระอรหันต์ นี่เขาไม่เกาะแต่จิตรู้ เพราะร่างกายเจ็บก็ไม่รู้ว่าเจ็บ แล้วเจ็บ เขาก็ทรน เขาทน เพราะถือว่ามันเป็นธรรมดาของขั้น 5 ถ้าเจ็บขึ้นมา ลูกขึ้นมา รักษาหายก็หาย ไม่หายก็ ตามใจ ถือซะว่าเวลาไม่ช้าไม่นานเท่าไรขั้น 5 มันก็ดับ ถ้าดับเมื่อไรเราก็มีความสุข นี่เราทนทุกข์ นิดหนึ่ง คือไซ้ เศษของกรรมเพียงแค่นี้ ถ้าจะว่าดอกเบี๋ย ก็ต้องเป็นดอกเบี๋ยของดอกเบี๋ย ดอกเบี๋ย ของดอกเบี๋ยหลายชั้น มันเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ใจก็ไปนิพพาน สบาย

ก็เป็นอันว่า โยมยังบอกว่าป่วยอยู่ คนป่วยไปนิพพาน ยังป่วยอยู่ที่ไซ้ เขาไม่ไซ้หรือ แต่คน ถึงพระโสดาบัน เขาจับ **สังขารูปกขาญาณ** ได้ทุกคน ไซ้ใหม่ ก็ไปนั่งไต่เบี๋ย **สังขารูปกขาญาณ** ไต่ **สังขารูปกขาญาณ** ที่วางแยในขั้น 5 ขั้น 5 มันจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน เรื่องธรรมดาของมัน เรื่อง ธรรมดาของมัน อย่างนี้ไซ้ใหม่ ใน **สังขารูปกขาญาณ** ก็วางแยขั้น 5 ถือว่าธรรมดาของขั้น 5 มัน มีสภาวะเช่นไร ก็ปล่อยมันเป็นไปตามนั้น ไม่ได้สนใจกะมัน ถือว่าขั้น 5 ไม่ใช่เรา ขั้น 5 เป็น เพียงร่างของกิเลส ตัณหา อุปาทานสามสิ่ง กิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรมมันเป็นศัตรูของ เรา บ้านของมันจะพังก็เชิญพังสิ มันจับเรามาขังไว้ในเรือนจำคือร่างกายที่ ไต่เรือนจำคือร่างกายมัน จะพัง มันไม่ใช่เรา สบาย เราจึงมีความสุข

ฉะนั้นพระอรหันต์ทั้งหมดจึงไม่กังวลกับขั้น 5 ขั้น 5 เป็นอย่างไรเราก็ช่างซะ อย่าง พระพุทธเจ้าถูก เทวทัต กลิ้งหิน ถูกพระบาทหื้อพระโลหิต ท่านหมด **ชีวโกมารัจจ** ทำยามาใส่ให้ พระพุทธเจ้าก็ยอม รักษา ก็ยอม เพราะว่าในการที่เขา รักษาให้มันเป็นบุญ เป็นกุศล เป็นความดี ของบุคคลที่รักษา ตอนนี้อาณาเยแปดแก่พระพุทธเจ้าแล้ว แก่ก็ออกไปนอกเมือง ออกนอก เมืองคุยกะเพื่อนเพลินไป พอตอนค่ำก็คืนเสือก ปิดประตูเมืองเวลาปิดประตูเมืองเขามี ไซ้ใหม่ แก่ เข้าไม่ได้ แก่นั่งนึกในใจบอก โอ้ นี่ตายจริง เราเอาเขา ไปปิดพระบาทพระพุทธเจ้า เวลาเวลานี้มันก็ เลยแล้ว ยามันจะเป็นโทษ เวลาชั่วโมงผ่านไปถ้าต่อไปอีก เวลานี้มันเป็นเวลาที่จะต้องปลดยาออก ถ้ามีจะนั่นแล้วความร้อนมันจะเกิดขึ้น แล้วยาตัวนี้มันจะเป็นพิษ แก่ทำอะไร เข้าเมืองก็เข้าไม่ได้

พระพุทธเจ้าเรียก พระอานนท์ มา พระอานนท์ อยู่ด้วย พระอานนท์ ก็มาทูลถามทำไม พระพุทธเจ้าข้า นี้ แะไ้อัยยอกที่ เอาช้อออกเสียด้วย พระอานนท์ ถามว่า ท่านโกมารภจ เปะไ้วให้ อันตรายจะเกิดขึ้นจากยาได้ บอกไม่ไ้อ โโกมารภจ ลิมปลด เข้าใจว่ายามันจะเป็นพิษแก่ฉันเอาออกที่ เอะ มัันรู้ปวคนี้ ทำให้ประสาทปวคอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านก็สัพพัญญู แล้วหากเมื่อไรจะถามว่า ถ้าให้ โโกมารภจ จะมารักษาร่างกายของพระพุทธเจ้า ไม่ต้องวิตกทั้งหมดท่านไม่วิตก เราจะเห็นได้ ว่าตอนที่พระพุทธเจ้าใน วันมาฆบูชา นี้ะ ที่พระองค์ทรงปลงสังขาร ที่ ปาวาพเจติยี่ ว่านับตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไปอีก 3 เดือน เราจะนิพพานที่ระหว่างนางรังคู้ ใน เมืองกุสินารา ก็ปลงอายุสังขาร

ก็ปรากฏว่า ร่างกายเริ่มมีโรค โรคเข้ามารบกวณ ชูบหอมผิวคล้า ท่าน โโกมารภจ ตอนนั้น ท่านยังอยู่ ท่านเห็นว่า องค์สมเด็จพระบรมครูเป็นอย่างนั้นเข้าไปทูลถาม ว่า เป็นโรคอะไรพระเจ้าข้า แต่ว่าถ้าท่านรับยาของ โโกมารภจ ฉันท่านจะเข้านิพพานไม่ได้ เพราะคนนี่แก่งไขใหม่ เพราะท่าน คัดสใจไปนิพพานอีก 3 เดือน ถามเท่าไรพระพุทธเจ้าก็ไม่ตอบ

ในที่สุด ท่านโกมารภจ ทำยาขึ้นเม็ดหนึ่ง ถ้าพระพุทธเจ้าฉันยาเม็ดนี้จะรู้ได้ทันทีว่า พระพุทธเจ้าเป็นโรคอะไร แล้วเราจะทำยาเพียงเม็ดเดียวถวายพระพุทธเจ้าฉัน ท่านแก่งมากพอเอายานั้นไปถวายท่าน ท่านก็คิดว่ามือ ท่านไม่หงาย รับก็ไม่ตายชิ ไขใหม่ ท่านก็ ผลที่สุดท่านคว่ามือ ท่าน โโกมารภจ ก็เสียดใจจะให้ใครกินก็ไม่สมควร เพราะเป็นยาถวายพระพุทธเจ้า ทิ้งไ้ว จึงโยนไ้วในบ่อ น้ำไ้อบ่อน้ำ ประเทศอินเดีย เขาขุดลึกมาก น้ำมันฟูขึ้นมาปากบ่อ เห็นเป็นของอัศจรรย์

ต่อมาปรากฏว่าพระภิกษจารย์เห็น โโกมารภจ เอายาใส่ในน้ำ ฟุงออกมาเลยบ่อ ชั่วล้าตาล สี เป็นธารน้ำ มันยาว นี้พอไปเจอจะท่านโกมารภจเข้า ไปถามท่าน บอก ธรรมดาท่าน น้ำก็น้ำ มันยาว ได้ ก็คล้ายๆ มันฟูขึ้นมาเกือบจะฟุงปากบ่อ เห็นเป็น มหัศจรรย์ แสดงว่าน้ำมีฤทธิ์มาก หลังจากนั้น มาพระพุทธเจ้าก็ทรงป่วยตลอดเวลา แต่ทั้งๆ ที่พระองค์ป่วย พระองค์ไม่ยอมอยู่สุขวิหารเลย คำว่า อยู่สุขวิหารก็หมายความว่าพ้นจากการสอน นี้ไม่อย่างนั้น ตามปกติท่านจะสอนเป็นเดือนสองเดือน ท่านจะอยู่สุขวิหาร 15 วัน 15 วันนี้ ไม่ให้ใครพบเลย พระอานนท์ จะนั่งเฝ้าปากถ้ำอยู่กุฎิจริงๆ ไม่พบใครๆ ทั้งหมด แม้แต่พระราชองค์ไหนจะมาก็พบไม่ได้ เวลาระหว่างนั้น 3 เดือน ท่านไม่ยอมหยุด ใครจะมากกลางวัน ใครจะมากกลางคืน เทศน์สอนตะพืด แต่ตอนนั้นเลิกตรัสพระสูตรหมดพระสูตรท่านไม่สอน สอนเฉพาะศีล สมาธิ ปัญญา อย่างเดียว ก็เป็นบั้นปลายชีวิตของพระองค์

นี่เป็นอันว่าทรงทรมาณร่างกายก็ชูบหอมขึ้น โโกมารภจ ก็หมดท่า จนกระทั่งถึงวัดสุดท้าย วันรุ่งขึ้น ถึงวันโกน ถึงวันขึ้น 15 ค่ำ ก็จึงบอกกับ พระอานนท์ ว่า อานนท์ บอกพระทั้งหมดว่า ฉันท คัดจะไป กุสินารามหานคร พระอานนท์ ถาม ไปทำไม บอก ฉันทจะไปนิพพานที่นั่น พระอานนท์ ก็ ค้านบอกว่า กุสินารามหานคร เป็นเมืองเล็กพระเจ้าคะ ควรจะนิพพานเมืองใหญ่ อย่าง ราชคฤห์ หรือว่า เวสาลี พระพุทธเจ้าบอกว่า อานนท์ กุสินารามหานคร เดิมที่เป็นเมืองของพระเจ้าจักรพรรดิ นะ สามารถปกครองเป็นเมืองที่เคยปกครองโลกมีมหาสมุทรทั้ง 4 เป็นขอบเขต เป็นอาณาจักรใหญ่

ควรที่เราจะนิพพานที่นั่น พระอานนท์ไม่กล้าค้าน เพราะว่าท่าน ทำอย่างไรท่านต้องไปแน่ จึงได้เตรียมพระ ประกาศให้พระทั้งหลายทราบ

พระพุทธรูปเจ้าก็เสด็จพระพุทธรูปดำเนิน ไม่ได้ขึ้นรถ ไซ้ใหม่ เดินไปได้ 60 โยชน์บอก พระอานนท์ พระอานนท์ ปุสฺสคามภู ตถาคตเหนื่อยมากเหลือเกิน นี่ความจริงพระพุทธรูปเจ้าคำว่า เหนื่อยนี้ไม่มี เพราะทรงมีพระรทศพลญาณ แต่วันนั้นเหนื่อย พระอานนท์ ปุสฺสคามภูให้ท่าน นั่งน้ำตาไหล สงสารพระพุทธรูปเจ้าตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา คำว่าเหนื่อยไม่จริง ท่านไม่รู้จักคำว่าเหนื่อย

เมื่อพักพอสมควร ก็ทรงเสด็จพระพุทธรูปดำเนินไปถึงบ้าน นายจุนท์ พอถึงบ้าน นายจุนท์ วันนั้น นายจุนท์ ก็เลี้ยงพระเป็นกรณีพิเศษ ฆ่าหมูอย่างเดียว ไ้หมูนี่มันแข็งจริงๆ ไ้หัวเจ้าก็หมู แต่งงานก็หมู โคนจุกก็หมู บวชนาคก็หมู ไ้หมูทั้งนั้นแหละ เอ อีต่อนทำกับข้าวด้วยหมูนั้น เทวดาเอาน้ำทิพย์มาโปรย น้ำทิพย์นี้ถ้าดูไม่แข็งฉันทันไม่ได้ ฉันทันได้แต่เฉพาะพระพุทธรูปเจ้า

พระพุทธรูปเจ้าทรงทราบ พอเขาเอาอาหารมาถวาย ก็บอก นายจุนท์ อาหารที่ใช้เนื้อสุกรอ่อน ถวายตถาคตแต่ผู้เดียว อย่าให้พระอื่นฉันทัน ให้พระอื่นฉันทันอย่างอื่นท่านรู้พระอื่นฉันทันแล้วตายหมด แต่ว่าธาตุของพระองค์ย่อยได้ พระองค์ทรงฉันทันส่วนที่เหลือทั้งหมดสั่งให้ฝังทิ้ง ห้ามคนอื่นกินทั้งหมด พอเอาไปฝังแล้ว วันนั้นเองก็ปรากฏว่าเป็น โรคชันธิกาพาธ ชันธิกาพาธ ก็คือ ถ่านออกมาเป็นโลหิตสดๆ ไซ้ใหม่

ต่อมาเมื่อได้เวลาวันรุ่งขึ้นก็พาพระทั้งหมดไปที่ระหว่างนางรังทั้งคู่อุ โกลจาก เมืองกุสินารา ไปนิดหนึ่ง ประมาณไม่ถึงโยชน์ ไปนอนในที่นั้น มีพระองค์หนึ่งที่มาถวายงานพัด แต่ไม่ใช่ พระอานนท์ ที่นี้เทวดาทั้งหมดทั้งหมด ก็มาประชุมพร้อมกัน เราจะมองหน้าก็ไม่ถนัด แต่ความจริงเทวดามีตาทิพย์ก็ไม่น่าจะบ่นนะไซ้ใหม่ ไม่ใช่ตาทิพย์ให้เป็นประโยชน์ พระพุทธรูปเจ้าบอกว่า นี่คุณขยับให้ปิดไปสักนิดหนึ่ง นั่งถวายงานพัด มันบังหน้าฉันทันเวลาพูด ท่านถามว่า ขยับทำไมพรหมเขาบ่นว่าคุณนะ บังหน้าฉันทัน เขามองไม่ถนัด ไซ้ใหม่ แล้วท่านก็นอน พระถวายงานพัด

ต่อมาก็มีปริพาชกคนสุดท้าย ก็จะเข้าไปเฝ้าถามปัญหาพระพุทธรูปเจ้า แก่ตั้งใจจะมานี้ ถามปัญหา ปัญหา มี 3 ข้อ ที่มีเป็นภาระ พอเข้าไปถึง พระอานนท์ ก็ห้าม บอก นี่พระพุทธรูปเจ้าทรงป่วยนะ อย่าเข้าไปยุ่งกับท่านเลย พระพุทธรูปเจ้าทรงได้ยินเข้า บอก อานนท์ ปล่อยให้เข้ามาเถอะ ที่ตถาคตจะมานิพพานที่นี้ เพราะต้องการจะโปรดลูกคนสุดท้ายนั่น เค้าเข้าแล้ว แหม อ่างชะนายนเลย แหมเมืองนี้เป็นเมืองของพระเจ้าจักรพรรดิจักรพรรดิ เป็นคนดีมาก่อน ไซ้ใหม่ แต่ว่าพราหมณ์คนนี้ปรากฏว่า เป็นคนที่มีบุคลิกคนเดียวที่จะทราบได้ คือพระพุทธรูปเจ้าเพราะคนนี้มีหลายแบบ ฟังเทศน์จากคนอื่นเป็นอรหันต์ได้ก็มี บางคนจะต้องฟังเฉพาะพระพุทธรูปเจ้าเท่านั้นจึงจะเป็นพระอรหันต์ได้

คือ พราหมณ์คนนี้ก็เป็นคนดี พุทธานุสสติกรรมฐาน มาหลายอสงไขยกัปเมื่อติด พุทธานุสสติกรรมฐาน มานี้คนอื่นเทศน์ฟังไม่รู้ ต้องพระพุทธรูปเจ้าเทศน์เอานิสัยของพระพุทธรูปเจ้าประหารถึงเวลาท่านมาถาม ท่านก็ถามปัญหา ปัญหาที่เป็นปัญจมานะ ท่านบอกว่าพราหมณ์เวลานั้นมีน้อยนะ

ฉันก็ใกล้จะตายลงแล้วอย่าถามปัญหาให้แก่เลย เอาส่วนที่เป็นประโยชน์ดีกว่า พราหมณ์ถามว่า
อะไรบอกเองพิจารณาชั้น 5 ว่า มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในชั้น 5 ชั้น 5 ไม่มีในเรา
จวางทาระชั้น 5 เสีย จึงจะมีความสุข พราหมณ์ก็ไปนั่งภาวนาอยู่จิตที่พระพุทธเจ้านั่ง หรือ
นอนหรือวิ้งก็ไม่วู้ ในนี้ไม่ได้บอก เป็นอันว่า ใช้เวลาชั่วฉับพลันที่พระพุทธเจ้ายังไม่ทันจะนิพพาน
พราหมณ์คนนั้นสำเร็จอรหันต์ทันทีซะใหม่

หลังจากนั้นมา องค์สมเด็จพระทศพลก็เข้าสู่ฌานสมาบัติ อันแรกก็เข้าปฐมฌาน ฌานที่ 1 ที่
2 ที่ 3 ที่ 4 เนที่ 5 แล้วเข้ารูปฌานที่ 6 ที่ 7 ที่ 8 ถอยจากที่ 8 ที่ 7 ที่ 6 ที่ 5 ที่ 3 ที่ 2 ที่ 1 ก็ว่าเรื่อยถอย
ไปถอยมาถอยมาถอยไปตามอารมณ์ ไอ้จิตที่เข้าฌานนั้นมันไม่วู้เรื่องของชั้น 5 อันดับแรกต้องใช้
จะต้องใช้ขันติเป็นกรณีพิเศษ ซะใหม่ ควบคุมกำลังใจ ไอ้ **ขันธกาพาธ** ที่ถ่ายเป็นโลหิตสดๆ นี้ ถ้าใส่
กระเพาะเป็นแผลหมดแล้ว ซะใหม่ เลือดมันออกมากกว่าทุกขเวทนามันขนาดไหน องค์สมเด็จพระ
จอมไตรไม่เคยเครียด เมื่อใครต้องการธรรม พร้อมให้ตลอดเวลา นั่งไม่ไหวก็นอนเทศน์ ให้จิตเป็น
สุข

ต่อมาเมื่อเวลาเมื่อหมดกิจ คือพราหมณ์องค์นี้เป็นอรหันต์แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้ว
ก็เข้าฌาน ตอนเข้าฌานที่จิตมันแยกจากชั้น 5 แล้วไอ้จิตนะมันแยก คือแยกประสาททั้งหมด
เข้าฌานปีบฌานที่ 1 แยกมาหน่อย พอที่ 2 แยกไกลมานิด พอที่ 3 แยกไกลนิด พอที่ 4 จิตมันหลุด
จากชั้น 5 คือ จิตหลุดจากประสาท ประสาทจะมีอะไรที่ไม่วู้เลย คล้ายๆ จิตนี้ ไม่รู้เรื่องของ
ประสาทเพราะคนธรรมดาเราไม่เลยใช้อย่างสบาย เวลาเข้าถึงฌาน 4 นี้ หูจะไม่ได้ยินเสียง จิตจะมี
ความรู้สึกควร ไอ้ยุ่งจะกินรินจะกัดไม่มี ความรู้สึกมันหมด มันก็ตัดแยกหมด พอเข้าถึงฌานที่ 4 ยิง
เข้าถึงรูปฌานนี้ฌานใหญ่เลย 5 6 7 8 หรืออะไรนี้

ตอนนั้น ก็มีพระอยู่องค์หนึ่ง คือ **พระอนุรุทธ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่องว่าเป็นเลิศในด้าน
ทิพจักขุญาณ เข้าฌาน ตามพระพุทธเจ้า มีแค่องค์เดียว สมัยนั้นมีพระอรหันต์ที่ล้อมอยู่ที่นั่นสอง
แสนองค์เศษซะใหม่ แล้วเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณมากจริงๆ ปฏิสัมภิทาญาณนี้ถือว่ารู้อะไร
ได้ดีกว่าอรหันต์ อรหันต์มี 4 เหล่า คือ **สุกขวิปัสสโก เติวิชโช นพภิญโญ ปฏิสัมภิทูปัตโต**
ปฏิสัมภิทาญาณนี้มีความว่องไวในพลังของจิตมาก แต่ไม่สามารถจะเข้าฌานตามพระพุทธเจ้าได้
ต้องให้คนอื่นช่วย ก็มี **พระอนุรุทธ** องค์เดียวที่เป็นพระวิชชาสาม แต่ว่าหนักในทิพจักขุญาณ
เข้าฌานได้ พอนาน **พระอานนท์** ก็ย่องสะกิดบอกนี่ สมเด็จพระบรมครูเข้าฌานไปถึงไหน พอ
เข้าฌาน มันก็เงิบ ไม่รู้สึกทุกขเวทนา มันหมดไม่วู้สึก ถ้าเข้าถึงฌาน 8 หรือฌาน 4 **พระอนุรุทธ** ก็
บอกยัง ตอนนี้อยู่ฌาน 1 ตอนนี้อยู่ฌาน 4 ฌาน 3 ฌาน 4 ฌาน 8 ถอยมาฌาน 7 ฌาน 6 ฌาน 5 ฌาน 7
ฌาน 3 ฌาน 2 ฌาน 1 เข้าไปถึงฌานปีบจิตถึง ขยับ ที่ฌาน ขยับไปขยับไปขยับไปสลับมา สลับมา
สลับไป เหมือนกะเดินเล่น ถอยหน้าถอยหลัง ถอยหลังถอยหน้า ไม่มีอะไรวิตก เพราะไม่วู้เรื่องของ
ชั้น 5

พอถึงได้เวลาจะนิพพานจริงๆ จิตจะนิพพานจริง ไม่ยกออกในอรุณออกในอรุณ พอถึงยาม 4 เข้าจริง ๆ พระอนุรุทธ รู้สึก พระอนุรุทธ บอก พระอานนท์ เวลานี้สมเด็จพระบรมครูมาพักอยู่ที่ยาม 4 ในอรุณ ตอน พระอานนท์ ถามว่า จะให้ทำอะไรต่อไป บอกเฉยๆ เวลานี้รู้สึกรัศมีกายเปล่งไสมาก พระวรกายนี้ใส ความจริงตอนที่นิพพาน ท่านป่วยหนัก 3 เดือนร่างกายชุบชีวิตอมแล้วดำ พระอานนท์ รู้ เข้าไปถามท่านบอกว่า ตถาคต วันจะนิพพานก่อนที่จะนิพพานระหว่างนางรังทั้งคู่นี้ จะนิพพานวันนั้นพระวรกายส่องใสเป็นพิเศษพระเจ้าข้าพระองค์ได้ตรัสว่า อานนท์ ลูก อานนท์ กายของเรา ชั้นใด ของเราจะสวามีอยู่ 2 อย่างที่เปรียบเทียบกัน นั่นคือวันที่บรรลุนิพพานสัมมาสัมโพธิญาณ กับวันนิพพาน เห็นไหม ให้ระวัง เป็นพระอรหันต์ เผลอไปนะ ไซ้ไหม นพพานส่องใสไม่ช้าละเสร็จ ถ้าตั้งทำ บอกไอ้ใจสบาย นั่น รู้ดูตายแน่ อย่างน้อยพ้นจากบ้านนี้แล้วไซ้ไหมคุณ ไอ้บ้านนี้เจ้าหนีมาก บ้านโน้นไม่มีเจ้าหนี ไม่ทุกข์ ไซ้ไหม จิตดวงเดียว เจ้าหนีนิพพานแล้วสิ มันจะทวงอย่างไร ทวงอีวันนี้ คุณเฝ้าให้เอาไปแล้วล้มละลาย ก็เอาไปเถอะ กูจะนิพพาน อารมณ์มันจะเยือกเป็นนิมิต จิตใจก็ส่องใส อีตอนนั้น ตอนจิตที่มีอารมณ์ส่องใส พระอนุรุทธ บอก เวลานี้สมเด็จพระบรมครูมีกระแสจิต พระวรกายที่เย็นเยือก อทิสสมานกายแจ่มใสสว่างไสวเป็นพิเศษ

พระอานนท์ ก็ถามจะไปหรือยัง แล้วท่านก็บอกยัง ยังไม่อยากถาม อีกสักครูหนึ่งท่านก็บอก อานนท์ จะไปแล้วนะ ไซ้ไหม เอากันที่จิต พอเคลื่อนออกพอจิตออกจากร่างไปสู่พระนิพพาน พระอนุรุทธ จึงมีฎีกาบอก อานนท์ ตายแล้วท่านตายแล้ว บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายก็แสดงธรรมสังเวชให้ พระพุทธเจ้าสำหรับพระที่เป็นปุถุชนก็โอเลย สบายไม่เห็นฝีมือ ไซ้ไหม แงๆ ไปตามกันสิ เจ้าคุณ แงๆ เป็นไหมวะ แล้วก็เป็นอย่างนั้นว่าเราก็เข้าใจกันว่าอารมณ์ของบุคคลใดถ้าเข้าถึง สังขารูปกขาญาณ ตั้งแต่ต้นจนปลายอารมณ์ของบุคคลนั้นจะไม่ห้วงขั้น 5 เป็นอันว่าเวลานี้สิ่งที่ห้วงกว่าก็ขอลาเอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

สนทนาหลังกรรมฐาน 4

ไป เมืองสุโขทัย มา ยืมสตางค์ไปสามหมื่นยังไม่ได้ใช้ อย่าไปเล่นหวยไม่ได้ ออกสามนะ
เดียวจะล้อกินราพนาสูร ไปเห็นพวกชาวกระเหรี่ยงชาวป่าเขามีความสุข ไปนั่งนึกๆ ดูชาวบ้านแถว
นั้นเขามีภูเขาล้อมรอบ เราจะเดินจากที่ราบเข้าไปหาที่เขา ต้องผ่านลงเขาขึ้นเขา ขึ้นเขาลงเขา ขึ้นเขา
แล้วก็ลงเขา เมื่อไหร่จะถึง มันหลายลูกนี่นะ ใช้ระยะทางตัดเส้นทางตรง สิบสองกิโล อีต่อนี่ขึ้นๆ
ลงๆ นี่ ไม่รู้จักกิโล แล้วก็ไปอยู่ในหุบเขาเป็นเนื้อที่น้อยๆ มีหมู่บ้านจริงๆ ประมาณสักแปดสิบหลังคา
เรือน ก็อยู่ไกลกัน ก็ไปนั่งดูชีวิตของชาวเขา รู้สึกว่าเขามีความสุขคิดว่า ถ้าชาวเขาพวกนั้น ชาวป่า
พวกนั้น เขามีเงินปีละหนึ่งพันบาท เขาก็มีความสุขมาก เพราะอะไร วันเวลาที่จะใช้สตางค์มันไม่มี
นะ ไปนั่งดูเขาก็รู้สึกได้ว่าไอ้พวกเรานี้มันมีความสุขน้อยมาก พวกเขาอยู่ด้วยความสงบสุข ก็มานั่ง
คิดถึงชีวิตของบุคคลพวกนั้น เขาอยู่ในวงแคบๆ โรงมหรสพก็ไม่มี ไม่มีทั้งภาพยนตร์ ไม่มีทั้ง
รถยนต์ ไม่มีทั้งกระแสไฟฟ้า ไม่มีทั้งอะไรต่ออะไรทั้งนั้นแหละ มันก็ไม่มีไปหมด ถ้าหากว่าเราจะ
อยู่กันจริงๆ คิดว่าน่าจะเหงา ถ้าพวกเราจะไปอยู่

แต่มาจนถึงชีวิตของพวกเราจริงๆ คิดว่าน่าจะมีความสุขเป็นพิเศษ นั่งมองดู เขามีความสุข
จริงๆ และแถมคนนั้นก็ไม่ว่างเมื่อไร ไม่มีโรงอาบอบนวด (หัวเราะ) พวกเราเมื่อไรก็เลยไปนั่งนึก
ว่าคนพวกนี้ เขาอยู่กันด้วยความสุขแต่เขาก็มีคนบางพวกที่ไปชักชวนให้เขามีความกระด้าง
กระเดื่อง เป็นภัยแก่ประเทศไทย แต่คนกลุ่มนี้มีจริงๆ เข้าไปพบสิบสอง สิบสามหมู่บ้าน เขาบอกว่า
ของนี้ทั้งไว้ได้ตามสบาย ไม่หาย เอาเครื่องจักรกล เอาเครื่องก่อสร้างไปเขาไปสร้างบ้านพวก
ข้าราชการ สร้างที่พักแล้วก็ไปตั้งโรงเรียนให้ เครื่องไม้เครื่องมือพวกไฟฟ้า ไฟฟ้า ก็ไปเดินๆ พิสูจน์
ดู มันไม่รู้จักหายไปทางไหน หายแล้วไม่มีใครซื้อ (หัวเราะ) ขโมยยังกลัวเลย หายแล้วไม่มีใครซื้อ
ใช้ใหม่ เพราะว่าของเขาไม่มีอะไรจะใช้ เออ มันก็มีความสุขมาก

และหมู่บ้านเขาก็มีธารน้ำตก มาจากยอดเขา น้ำไหลใสสะอาด น้ำใสไหลเย็นเห็นก้อนหิน
เพราะตัวปลาไม่มีและความจริงน่าอยู่น่าอยู่จริงๆ อยู่อย่างสงบสงัด และก็มีความสุข อากาศดี ไม่นั่ง
อยู่ในเกาะ ใช้น้ำมันไหล น้ำตกมาขึ้นแยกเป็นสองสาย และก็ทำให้แผ่นดินน้อยๆ กลายเป็นเกาะ
และเขาก็ไปปลูกๆ เป็นที่พักเป็นเพิงนั่งเล่น และมีม้านั่ง นั่งๆ คุณก็รู้สึกสบาย ก็เลยนึกในใจ ก็มานึก
ถึงความหลัง สมัยที่เคยเข้าไปอยู่ในป่า นึกไปนึกมาเลยอยากเข้าป่าอีกโรคชอบเข้าป่ามีมานานแล้ว
และก็มีโอกาสวันรุ่งขึ้นเขาชวนไปเที่ยวเขา ไอ้จี้ค่างควา มันเขาอะไรก็ไม่รู้ มันมีถ้ำ แล้วก็มีความ
มีมาก ไอ้จี้ค่างควานี่ ก็สูงน่ากลัวจะลึกละหลายศอก ไม่ใช่เราวัดนะ เพราะไม่มีคนเข้าไปรบกวาน

ตอนเช้าเขาชักชวนก็คิดว่า วันนี้เราจะไปได้หรือไม่ก็ได้ ก็อาจจะไปไม่ถึง แต่ก็พยายามไป
ตอนเช้าลองพยายามไป ตอนเช้าพยายามเดิน ไอลองซ้อมเดินนี่มันเป๋ไปเป๋มา ไปได้ไม่ได้ก็ไม่รู้ เอ
ถึงเวลาไปจริงๆ มันบุกป่าแล้วก็บุกธารน้ำก็บุกธารน้ำโดยมาก เดินตามกระแสน้ำ มันก็ลัด ตกลงก็
ไปกับเขาได้ ไอลองเดินไปไอลองเดินไปทีแรก ก็นึกถึงสภาพวะที่เคยชูดงค์ ชูดงค์ในป่านี้ ก็มีสภาวะ
คล้ายๆ กับไปชูดงค์เพราะว่ามันมีสัตว์ทุกชนิดเรียกว่า สัตว์ป่าทุกชนิดยังมีอยู่แม้กระทั่งข้างเดินไป

หน้อยหนึ่ง เขาชี้ต้นไม้ให้ดู ก็มีรอยหมีขึ้นต้นไม้ใหญ่ๆ ก็แสดงว่าขึ้นตอนกลางคืน ก็หมีนี่จะขึ้นตอนกลางคืน เห็นรอยมันมีสองแบบรอยใหญ่กับรอยเล็กแสดงว่า มันมีสองตัวมันขึ้นต้นไม้

ไอ้เจ้าหมีนี่ เขาเล่าทวนความหลังเมื่อปีที่แล้ว เมื่อปีที่แล้วเขาก็มีคนเดินเข้าไป จำนวนคนที่ไปควรจะเป็นคนหรือสองคน ที่นี้ฝนมันตกพรวดๆ ไอ้ใบตองที่นั่นมันใหญ่จริงๆ ความกว้างของใบตองที่นั่นมันขนาดนี้ใหญ่ใหม่ใหญ่มากขนาดร่มเราความกว้างนะไม่ใช่ความยาวเพราะว่ามันงามมันเป็นป่าใหญ่ ฝนตกพรวดๆ หมีแก็ไปเค็ดใบตองใบใหญ่มาสองมือก็ถือก็ไม่เห็นมือมัน คลุม เดินไปข้างหน้า ไอ้เจ้าสองคน เดินไปตามไปข้างหลังก็นึกว่า ใครสักคนเดินไปข้างหน้า ก็ ลุง รอก่อนๆ ลุงก็เดินเฉย (หัวเราะ) ไอ้เจ้าพวกนี้ก็จำใหญ่ เข้าไปใกล้ๆ ก็ลุง รอก่อน ๆ ซิลุง ลุงหันมาเท่านั้นล่ะขอเธออ่อน (หัวเราะ) มันแค่จะเอะลุหมีนะ โชคดี ไปจะเอะลุเสือเข้าหน้าคุณแล้วลุงหมีแก็ไม่ทำอะไรแก็เดินเรื่อยไป

ระวังนะ ถ้าเข้าป่าเห็นใครเขาเอาใบตองเทินหัวเวลาฝนตกระวังจะไปจะเอาลุงหมีเข้า (หัวเราะ) ไอ้นี้ก็ของจริงนะ ไอ้เมื่อเดินๆ เข้าไปก็ไปนึกถึง สมัยออกธุดงค์ เพราะธุดงค์นี้เวลาเขาเดินในป่า เขาจะไม่ทิ้งอารมณ์ อารมณ์พระกรรมฐานนี้เราก็ต้องนึกเอาไว้เสมอ อันดับแรกหนึ่ง **มรณานุสสติกรรมฐาน** เราก็ต้องนึกถึงความตายเป็นอารมณ์ ถ้าเราเดินๆ อยู่แบบนี้ มันจะตายเมื่อไรก็ได้อาจจะถูกเสือกัดตาย อาจจะถูกช้างฟาดตาย หรืออาจจะถูกสัตว์ร้ายกัดตาย หรือดีไม่ดีเดินๆ ไป ไอ้เจ้ามดตัวเล็กๆ มันมองหน้ามันคงนึกว่า เอ ไอ้เจ้ามดอะไรนะมันตัวสูง หัวเราะก๊ากๆ เราตกใจเสียวมดหัวเราะตาย (หัวเราะ) ทำไมเคยได้ยินเสียวมดหัวเราะไหม นั่นนะซิถ้าได้ยินเมื่อไหร่ตายเมื่อนั้นล่ะ (หัวเราะ) อ้าวตอนนี้จะทำอย่างไร ก็ต้องใช้ **มรณานุสสติกรรมฐาน** นึกถึงชีวิตของเรานี้ ขณะที่เดินอยู่นี้มันอาจจะตาย แล้วยกคิดว่า คนทุกคนที่เดินแบบเรานี้ ตายมานานับไม่ถ้วนแล้ว เขาคิดอย่างนั้นนะ เขาไม่ได้คิดว่า เราจะอยู่แล้วเราจะเดินไปถึงที่ตรงโน้นตามจุดหมายปลายทางเราคิดว่าเราจะไปแต่ในขณะที่เดินไปเราก็ต้องคิดอยู่ด้วยว่าเราอาจจะไม่ถึงที่จุดนั้น เราอาจจะตายเสียก่อน นี้ อันดับแรก **มรณานุสสติกรรมฐาน**

นี่พอนึกถึงว่า เราจะตายบังเอิญถ้าเราจะตายในขณะที่เราจะไปไหน ถ้าเราจะไปสวรรค์เราก็ตั้งจิตเอาไว้ในขั้นอุปจารสมาธิ นี่การตั้งจิตไว้ให้อุปจารสมาธิเราจะใช้บทภาวนาอย่างไรอย่างหนึ่งก็ได้ ตามชอบใจ แล้วส่วนใหญ่พระธุดงค์ท่านมักจะพอใจภาวนาว่า พุทโธ คือยึดถือพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ เขาก็เดินไปแล้วเขาก็นึกไปด้วย โดยที่ว่าจะขณะที่เดินไประยะไกลเท่าใดก็ตาม เขาจะไม่ทิ้งอารมณ์เด็ดขาดนะ ถ้าหากว่าเราคิดว่าเราจะไปพรหม เราตั้งอารมณ์ไว้ในจุดแรกเข้าถึงฌานสมาบัติสูงสุด เท่าที่จะฟังได้ แล้วก็ถอยหลังเข้ามาตั้งอยู่แต่ปฐมฌานหรืออุปจารสมาธิ แต่ส่วนใหญ่เขาตั้งไว้ที่ปฐมฌาน เพื่อความเป็นพรหม

ที่นี้เดินไปเมื่อจิตตั้งอยู่ในปฐมฌาน ถ้าเราคิดว่าโลกนี้ที่ชาวบ้านกล่าวว่าศิวิไลซ์นัก ที่ท่านกล่าวมา ดูทั้งหลายจงมาดูโลกนี้ อันงามตระการดังราชรถที่พวกคนเขลาหลงอยู่ หากแต่ท่านผู้รู้หาข้องอยู่ไม่ ก็หมายความว่า โลกของเราเต็มไปด้วยความสกปรก เต็มไปด้วยความทุกข์ไม่มีความ

ศิริไลซ์จริง แต่ที่เราเห็นว่าศิริไลซ์เป็นของน่าอยู่ก็อาศัยความโง่เป็นเครื่องบังใจ ที่ท่านเรียกว่า โมหะและอวิชชา แต่เนื้อแท้จริงๆ แล้ว โลกนี้เต็มไปด้วยความทุกข์เต็มไปด้วยความสกปรก เราอยู่กันด้วยความทุกข์เพราะความหนาว ทุกข์เพราะความร้อน ทุกข์เพราะความหิว ทุกข์เพราะความกระหาย ทุกข์เพราะความปรารถนาไม่สมหวัง

สิ่งใดก็ตามเมื่อเราได้มาแล้วตามความพอใจ การนั้นก็เป็นที่บังจายของความทุกข์ เราไม่มีเงิน เราอยากจะมีเงิน อีต่อนอยากจะมีเงินก็ต้องทำ หาเงินมาเต็มไปด้วยความเหน้อยอยากพอได้เงินมาแล้วก็ชักกั้วขโมย จะขโมยอีกแหละไซ้ใหม่เข้าจ้องมานั่งระวังสตาจค์เสียอีกแล้ว เลยไม่ต้องสบายกัน สบายใหม่ นี่มันก็ไม่มีความสุข เราไม่มีเงินเราก็มีความทุกข์ เพราะเกรงว่าจะไม่มีทรัพย์สินจะไซ้ ถ้ามีแล้วก็เกรงภัยอันตรายจากโจรผู้ร้ายจะมาขี้อแย่ง และฆ่าฟัน แย่งเอาทรัพย์สินไป นี่มันก็เป็นบังจายของความทุกข์ นี่เราอยู่คนเดียวเปลี่ยวใจ แสนสบายแต่สนุกอยู่สองครองทุกข์แสนสนุกแต่ไม่สบาย อยู่คนเดียวไม่พอใจแสนจะเปลี่ยวเปลี่ยวอยากจะได้แต่งงานซักหน่อย เอาเสียอีกแล้ว

พระพุทธเจ้าท่านบอก ภาราหเว ปัญจักขันธา เป็นภาระอันหนักเพียงแต่เราคนเดียวก็เลี้ยงตัวแยะอยู่แล้ว แล้วไปมีคู่ครองเข้าภาระก็หนักมากไซ้ใหม่ เคยซ้อมแล้วยังหนักไซ้ใหม่หนักเหมือนใคร ถ้าเหมือนฉัน ฉันไม่มีหรือถามว่าหนักไหม หนักเหมือนกัน ไม่รู้เหมือนกับใคร ก็เพิ่มภาระพอมีลูกขึ้นมาอีกหนักมากขึ้น แต่ที่พวกเราคิดว่าบังจายนี้มันเป็นบังจายของความทุกข์ คิดว่ามันเป็นความสุข ก็เลยมัวเมากันเรื่อยไปคนที่เขาเดินแบบเราตายกันมาเยอะ ตายแล้วก็ต้องคิด เกิดแล้วก็ต้องตายมันก็เต็มไปด้วยความทุกข์ หาที่สุดของความสุขไม่ได้ ถ้าเราตายคราวนี้ โลกนี้จะไม่เหลือสำหรับเราอีก เทวดาและพรหมโลกจะไม่มีสำหรับเราอีก จุดที่เราจะพึงต้องการนั้นก็คือ พระนิพพาน นี่อารมณ์เขาก็ตัดหมด ตัดทุกอย่าง มีจิตมุ่งหมายเฉพาะพระนิพพานเป็นอารมณ์ ตั้งไว้โดยเฉพาะ

นี่พระธุดงค์เขาเดินกันแบบนี้ วันนั้นก็เลนิก เออ ไอ้ธุดงค์นี่ก็ทิ้งกันมาตั้งสามสิบปีเศษ จะลองซ้อมมันดูสักหน่อย ยังไซ้ได้ไหม เพราะว่าเมื่อไม่มีวัดจะอยู่จะได้เข้าป่าอยู่ ไปก็ไม่ได้ไปคนเดียว ก็ไปหลายคนด้วยกัน ไอ้ตามธรรมเนียมธุดงค์นี้ เขาไปกันเป็นคณะ คณะจะเป็นสององค์ สามองค์ ห้าองค์หรืออาจจะเป็นองค์เดียว ต่างคนต่างก็เดินไปด้วยความสงบ ไม่มีใครเขาคุย ต่างคนต่างตั้งอารมณ์ไว้โดยเฉพาะ แต่ว่าคราวนี้เราไปเป็นคณะ เสียงพูดเสียงคุยขึ้นกชมไม้กันไปตามทาง ดีไม่ดีเดินไปเดินมาก็พลาดต๊อบต๊อบวัดคว่า ไอ้ฉันนี่มันลึกลับไหน ทางมันยาวแคไหนลองวัดมันดูก็ได้ ไซ้ใหม่ เพราะน้ำตกมันไหลแรง ต้องเดินทวนกระแสน้ำขึ้นไปก็ลองไซ้ดู เอ มันก็ดีแฮะ ยังอยู่ลองซ้อมดูตลอดสายมันยังอยู่มันจะพูดจะคุยก็คุย คุยเรื่องอะไรก็คุย แต่ใจมันยังคงอยู่ เอ้อ ไซ้ได้ ยังหากินกับธุดงค์ได้

นี่เมื่อเดินไปถึงปากถ้ำค้างคาว ไม่รู้จะให้หันามว่าถ้ำอะไร เป็นอันว่าปากถ้ำค้างคาวก็มีค้างคาวมาก จี้ค้างคาวเยอะ นิมมนุษย์นี้ความจริงเป็นหนีสัตว์เยอะ นี่ถ้าพวกเราเข้าไปได้มีหวังเอาจี้ค้างคาวทำปุ๋ยอีกไซ้ใหม่ ต้องยึดค้างคาวเป็นสรณะเป็นที่พึ่งดีไม่ดีเอาจี้ไม่พออิงตัวกินชะอีกด้วย ก็ไปนั่งคุยกันก็มี ครุบาธรรมชัย ท่านก็ลงไปในถ้ำ แล้วก็ก็มีพรรคพวก เขาจะชวนให้เข้าถ้ำบ้าง ไม่รู้จะ

เข้าไปทำไมถ้ามันก็แค่ถ้า เข้ามาไม่รู้ก็ร้อยก็พันถ้าแล้ว ก็นั่งปากถ้าแล้วก็นั่งคุยกัน ก็เลยชื่นกชมไม้ให้เขาคุยกัน

ว่านี่ถ้าพระเจ้ามาจุดคงค์ในป่าเขาก็จะมองดูต้นไม้เล็ก และเขาก็จะมองดูต้นไม้ใหญ่ จะดูใบไม้ที่เขียวชอุ่ม มีความสดมีความสวย แล้วก็มองดูใบไม้ที่หล่นลงมาดูทำไม ไม่รู้ (หัวเราะ) ไอ้ที่ดูนี่ก็ว่าใบไม้ใบไหนมันจะเป็นทองคำบ้างจะมาขาย (หัวเราะ) เขาจุดตอนนี้ก็มาเปรียบเทียบกับชีวิตว่า ไอ้ชีวิตของเรามันก็มีสภาพเหมือนกับใบไม้และต้นไม้ ที่แรกก็มีสภาพเหมือนต้นไม้เล็กๆ ค่อยๆ โต มันเติบโตทีละน้อยๆ มันมีก้าน แล้วมันก็มีกิ่ง มีกิ่งแล้วมันก็มีก้าน แต่ละก้านมันก็มีใบทีนี้ดูใบแต่ละใบก็เต็มไปด้วยความเขียวชอุ่ม ไปดูใบใหม่มันเขียวมันสดใสน่ารักไปดูดูใบเก่ามันเริ่มเหี่ยวแห้ง แล้วก็มองดูใบไม้ที่หล่น ในที่สุดมันก็หล่นลงมา ไอ้ชีวิตของเราก็ลงเหมือนกัน มันเคลื่อนเข้าไปหาความตายเช่นเดียวกับใบไม้ หรือต้นไม้ที่ตาย มันเติบโตขึ้นทีละน้อยๆ ไอ้ใบเก่ามันก็ผลัดใบหล่นลงมา ใบใหม่ก้านก็เกิดขึ้น ก็เหมือนกับชีวิตและร่างกายของเราที่พระพุทธเจ้าท่านกล่าวว่าเป็น **สันตติ** มันตายอยู่ทุกวัน ของเก่าที่เรากินเข้าไป อาหารเก่าที่เรากินเข้าไปบำรุงร่างกายหมอเขาจะเรียกอะไรก็ช่างเถอะมันก็มีความเสื่อมมีการสลายไป ไอ้เราก็กินอาหารต่อไปเขาเรียก **สันตติ** มันก็มีการสืบทอด เราก็มองไม่เห็นความตายแต่ความจริงเรามันตายทุกวัน เราจะเห็นอะไรมันตายละ ไอ้อาหารมันตาย กินเข้าแล้วตอนसानมันก็หิว ถ้าอาหารมันไม่ตายตอนสายเราก็ไม่ต้องกิน หรือไม่อย่างนั้นกินเข้าแล้วตอนเย็นเราก็ไม่ต้องกิน กินวันนี้แล้ววันพรุ่งนี้ มะรืนนี้มันก็ไม่ต้องกิน แต่ความจริงที่เราต้องกินทุกวัน ก็เพราะไอ้สิ่งที่มันอยู่ในร่างกายเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงมันหมดไป สลายตัวไปเหมือนกับใบไม้ ใบเก่าๆ มันก็ค่อยหล่นลงไป แล้วใบใหม่มันเกิดขึ้นมา เราก็มองไม่เห็น ว่า ไอ้ต้นไม้มันแก่หรือมันตาย ถ้าหากว่าอาหารมันไม่สามารถจะหล่อเลี้ยงหมดตัวเมื่อไรขณะนั้นความตายจะปรากฏขึ้น ต้นไม้ก็ตาย แม้แต่ชีวิตของเราก็เหมือนกันในขณะบั้นปลายของชีวิต เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างไม่สามารถจะสืบทอดหล่อเลี้ยงได้ เราก็สิ้นชีพสังขารหรือที่เรียกกันว่า ตาย สิ้นลมปราณ

นี่ปกติพระจุดคงค์เขานั่งในป่าเขาเอาต้นไม้เป็นครู แล้วมานั่งพิจารณาร่างกายของเราไอ้ร่างกายของเราก็ไม่ต่างอะไรกับต้นไม้ แต่ความจริงต้นไม้ยังดีกว่าเราไม่มีความวุ่นวายเกิดที่ไหน ก็อยู่ที่นั่น หรือใจ เคยเห็นต้นไม้เดินได้ไหม มีต้นไม้เล็กๆ ตามสนามหลวง มันเดินได้ (หัวเราะ) ชี้คนมีบุญมากกว่าคน ไซ้ใหม่ ไอ้ต้นไม้มันอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่นั่นไม่มีความวุ่นวาย ไอ้คนเรานี้มันวุ่นวายไปด้วยประการต่างๆมันจึงมองเห็นความทุกข์ของขันธห้าถ้าเรายังมีขันธห้าอยู่เพียงใดเราก็ทุกข์เพียงนั้นเต็มไปด้วยความวุ่นวายจริงๆ นี่เขาก็จับเอาสภาวะของต้นไม้มาเป็นวิปัสสนาตามเทียบกับเรากับต้นไม้ มีสภาพเหมือนกัน ไอ้เกิดแล้วก็ตายตายแล้วก็เกิดไอ้เกิดก็ชาติ ก็ชาติ สมมติว่าเราจะไม่ลงนรกไม่เกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ให้เกิดเป็นคนทุกชาติ มันก็ทุกข์แบบนี้ไม่มีชาติไหนที่จะมีความสุข แล้วเราจะนั่งหาความเกิดไปทำเกลือทำไม สัจญาณบอกหมดเวลา

สนทนาหลังกรรมฐาน 5

- หลวงพ่อบัณฑิต 5 มีสภาพทรุดโทรม แล้วเรื่องใหญ่ (ไม่ชัด)
- ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)
- หลวงพ่อบัณฑิต คือพระนี้ทุกข์หนักเข้า ถ้าตายไวๆ ก็ดี ได้เกิดเป็น (ไม่ชัด) (หลวงพ่อบัณฑิต)
- ลูกศิษย์ ไม่ทราบหนูดถามว่า ทำไมถึงปวดขา
- หลวงพ่อบัณฑิต จะเข้านิพพานทำหอกอะไร **ชาติปี ทุกขา** ความเกิดเป็นทุกข์ ก็รู้อยู่แล้วจะถามทำไม ถ้าม (ไม่ชัด คนจะสิ้นทุกข์ **ชาติปี ทุกขา** ความเกิดเป็นทุกข์ **ชราปี ทุกขา** ความแก่เป็นทุกข์ **มรณัมปี ทุกขัง** ความตายเป็นทุกข์ **โสภปริเทวทุกข โทมนัส อุปายาส** ความเศร้าโศกเสียใจเป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจเป็นทุกข์ นี่มันเป็นเรื่องของคนมีกิเลส คนกิเลสดี คนมีกิเลสจึงมีทุกข์ ถ้าคนไม่มีกิเลสไม่มีใครเขาทุกข์หรือ เขาถือมันเป็นเรื่องธรรมดา ว่าที่เราปวดขาเพราะความระยำในชาติก่อนที่ทำ **ปาณาติบาต** ไว้ ทำไมจะต้องมานั่งเกิดเราฆ่าเขาตายนี้ไม่รู้เขาจะมีความทุกข์เราทุกข์เหมือนกัน ไอ้มาปวดนิดเดียวแค่นี้แค่นี้ ไอ้แค่ดอกเบี๋ยนี้ มา นั่งบ่น
- ลูกศิษย์ ไม่ใช่ พอนอนอย่างนี้
- หลวงพ่อบัณฑิต จะมานั่งเถียงพระ นี้ไม่ได้ไปนิพพานจริงๆ นิพพานจริงๆ เขาไม่พูดแบบนี้ คนที่จะเจ็บไข้ไม่สบาย มีทุกขเวทนาครอบงำ เพราะอาศัยโทษของ **ปาณาติบาต** ไอ้ของที่มันหายไปไหม้บ้าน น้ำท่วมบ้านของหาย ขโมยลัก นี่เพราะโทษ **อทินนาทาน** คนที่ คนอยู่ได้ยังคับบัญชาไม่อยู่ในโอวาท ก็เพราะอาศัย **กาเมสุมิจฉาจาร** พูดไม่มีใครเขายอมรับนับถือ เพราะโกหกมดเท็จเขามาก่อน คนเป็นขี้ เป็นโรคเส้นประสาทก็เพราะกินเหล้า มานั่งแล้วบอกไปนิพพานมันเป็น **ปาณาติบาต** ไปได้อย่างไร ปล่อยตามสบาย นี่ไอ้โทษต่างๆ นี่มันมีทุกข์แก่ร่างกาย ป่วยไข้ไม่สบายนี่ เพราะ **อาศัย ปาณาติบาต** เป็นเหตุนี้เหตุมันมีอย่างนี้ คนเราดูเหตุปลายต้องดูเหตุต้น ถ้าไปนิพพานได้ก็ถอยหลัง ไปดู **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ว่า ชาติไหนเราทำอะไรมาบ้าง แล้วไอ้กรรมที่มัน ให้ผลเราในชาตินี้ เราเคยทำไว้ในชาติไหนมันให้ผลในชาตินี้
- ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)
- หลวงพ่อบัณฑิต เมื่อไร
- ลูกศิษย์ หลวงพ่อบอก
- หลวงพ่อบัณฑิต หลวงพ่อบอก
- ลูกศิษย์ ไม่ได้ดู

หลวงพ่อกำลังโกหก จะว่าจริงได้อย่างไร ไม่เห็นเหตุไม่เห็นผล เอาเหตุผลปัจจุบัน เป็นเหตุในปัจจุบันมาพูดกันจริงๆ นี่บอกแล้วว่าทุกข์ต่างๆ เกิดขึ้นมาทางร่างกาย เพราะอาศัย **ปณัตติบาท** ยังจะเถียงอีก มาพูดใช้ไม่ได้ อย่างนี้ถือว่าไม่ถอยหลัง เข้าหาเหตุ ว่าธรรมพระพุทธรเจ้าต้องหาเหตุเป็นสำคัญว่า เหตุนี้ไม่ต้องเอาอย่างอื่นมา แล้วบอกว่า ไปนิพพาน ไม่เชื่อ เชื่อไม่ได้ คนที่เขาไปนิพพาน นี่เขาไม่เถียงอย่างนี้ แต่เขาต้องรู้เหตุด้วย ถ้าเราไปนิพพานได้ เราก็คงเรารู้จุด **ปฐมนิพพาน** ได้

ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)

หลวงพ่อกำลังไม่ต้องเรียน รู้แล้ว

ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)

หลวงพ่อกำลังนั่นไปเรียนก็ยังไม่นิพพานอยู่ รู้อยู่แล้ว ตอนนี้อยู่เหตุมีอย่างนี้ ถ้าเรามีอะไรเกิดขึ้นในชาตินี้ ก็ดูต้นเหตุ 5 ประการ เพียงเท่านี้ ถ้ารู้ชะแล้วมันก็หมดทุกข์

ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)

หลวงพ่อกำลังเออ สมมติว่า อย่างฉันที่ป่วยไข้ไม่สบาย เมื่อก่อนฉันก็บ่น พอถึงอารมณ์จับพระนิพพานได้ ถือว่ามีเหตุผล คราวนี้ทำไม เราขโมยเขามาถ้ำหนึ่ง ใช้ดอกไม้ในปัจจุบัน ถึงพูดใช้ใหม่ นี่ก็เพราะอารมณ์สักจะไปป่วยทำหอกอะไร ฮี ใช้กันไปใช้เอามัน มาถ้ำบาทมาใช้ในกิจการ ฉันใจอย่างนี้ ใช้ใหม่ เอ นี่มานั่งบ่นทำไม เขาไม่บ่น คนเขานิพพานกัน เขาไม่บ่น ทุกอย่างเขาถือว่า เป็นกฎธรรมดา ใช้ใหม่คุณคำว่า ทุกข์ของจิต ของบุคคลที่รู้เรื่องนิพพานนี้ไม่มี อารมณ์เรามันจะต้องไม่ทุกข์ ทุกข์เป็นเรื่องของขันธ 5 ทุกข์มันเป็นเรื่องของวิภวัญ ทุกข์มันไม่มีในจิต จิตเข้าถึงนิพพาน มันเขานิพพาน ก่อนจะเข้าถึงนิพพานได้ มัน จะต้องทำจิตให้เข้าถึง ถึงอะไร **สังขารูปกขาญาณ** คนที่มีอารมณ์เข้าถึง **สังขารูปกขาญาณ** นี่มันยังไม่ได้พระโศคาบันไข้ใหม่ อารมณ์จิตที่เข้าถึง **สังขารูปกขาญาณ** อันดับแรกนี้ ยังไม่ถึง

พระโศคาบัน พอเข้าถึง **สังขารูปกขาญาณ** แล้วต้องมาใช้ **สังขารูปกขาญาณ** ก็ไล่เบียด **สังขารูปกขาญาณ** จนคล่องตัว พอคล่องตัวแล้ว จิตจับพระนิพพานเป็นอารมณ์ ตอนนี้อยู่เรียกว่า **โคตรกขาญาณ** เมื่อถึง **โคตรกขาญาณ** จิตทรงอารมณ์แน่นอนแล้วจึงถึงพระโศคาบัน

ฉะนั้นนับตั้งแต่องค์พระโศคาบันถึงแน่นอนก็เริ่มวางใจ วางตัว ก็วางขันธ 5 เมื่อถึงพระโศคาบันแล้ว ต่อไปก็ทำกำลังใจเข้าถึงพระสัทธาคามิ พอสัทธาคามิ ก็พระโศคาบันละสังโยชน์ได้สามเหมือนกัน คือ **สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส** แต่ทว่า **สักกายทิฏฐิ** พระโศคาบันและสัทธาคามิ ยังมีปัญญาน้อย ตัดได้เพียงเล็กน้อย มีความรู้สึกที่เราตายแน่ **วิจิกิจฉา** ไม่สงสัยในคำสอนของพระพุทธรเจ้า **สีลัพพตปรามาส** มีศีล 5 บริสุทธิ์ แล้วก็มี **อุปสมานุสสติกรรมฐาน** เป็นอารมณ์มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ พระโศคาบันก็คือชาวบ้านชั้นดี ยังไม่สูง

พอจิตเข้าถึงสภิกาคามี จิตตรงนี้ก็เริ่มใช้ สักกายทิฏฐิ กับ อสุภสังขยาอสุภกรรมฐาน ก็ควบบรรเทาความโลภ มันบาง บรรเทาความรักในเพศ บรรเทาความโกรธ ยังมีโกรธ แต่อารมณ์บรรเทามีจิตให้อภัยทานเป็นสำคัญ แต่ว่าทั้งสองอย่างนี้ก็ยังมีหลง แล้วยังมีคู่ครอง ยังมีผ้า มีเมีย มีลูก ยังอยากรวยแต่รวยด้วยสัมมาอาชีพะ

ต่อไปเมื่อจิตมีอารมณ์ผ่องใสมากขึ้น จิตเข้าถึงพระอนาคามี พอถึงอนาคามีตอนนี้เราจะเข้าใจในเหตุ เพราะจิตของท่านผู้นั้น จะทรงอุโบสถศีลเป็นปกติพระอนาคามีนี้ ไม่ต้องสมาทานอุโบสถ อารมณ์จะถืออุโบสถเป็นปกติ ไขว่ไหม คำว่าปกติก็มันเป็นของมันขึ้นมาเอง อย่างพระโสดาบันกับสภิกาคามีนี้อารมณ์ทรงศีล 5 เป็นมาเอง คือจิตจะไม่บกพร่องในศีล 5 ภายจะไม่บกพร่องในศีล 5 พอถึงอนาคามีเป็นอุโบสถศีลเอง เพราะอะไร เพราะกามฉันทะเหือดแห้งไปจากจิต แม้แต่สุภาก็หายไป ความโกรธ ความพยาบาทก็หายไป เหลือแต่ความเมตตาปรานีฉะนั้น อุโบสถศีลนี้จับจิตอารมณ์อยู่ ไม่ต้องสมาทาน เป็นตัวแท้ของอุโบสถที่เราจะพิสูจน์ได้ว่า คนที่จะถึงระดับไหน เขามีข้อพิสูจน์กัน

ถ้าถึงพระอรหันต์ ถ้าเป็นฆราวาสได้อรหันต์วันนี้ พรุ่งนี้ต้องตาย ถ้าไม่บวชถ้ามีความเป็นอรหันต์วันนี้ ต้องรีบบวชวันนี้ ถ้าวันพรุ่งนี้ยังไม่ทันสิ้นแสงอาทิตย์ต้องตาย เพราะร่างกายฆราวาสไม่สามารถจะทรงความเป็นอรหันต์ไว้ได้ เพราะเป็นเพศที่บางเกินไป การตายของพระอรหันต์ก็คือต้องเป็นอุบัติเหตุ แล้วก็อุบัติเหตุที่บุคคลจะต้องไม่มีโทษ อย่างสมัยก่อน คนที่ได้อรหันต์วันนี้ ก็ขอบวชกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่า ผ้าในสมัยนั้น มันไม่มี ไม่มีขายเป็นตัวยุ พระพุทธเจ้าจะต้องพิจารณาก่อนว่า คนๆ นี้เคยถวายผ้าไตรจีวรได้ในพระพุทธศาสนาเมื่อชาติก่อนบ้างหรือเปล่า ถ้าเคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าพูดว่าเจ้าจงเป็นภิกษุ มาเถิด เพียงเท่านั้นไตรจีวรที่สำเร็จไปด้วยฤทธิ์ก็จะปรากฏขึ้นแก่ร่างกาย ถ้าหากว่าท่านทราบอย่างนั้น ถ้าเขาขอบวช ท่านก็บอกว่า เอหิภิกขุ เจ้าจงเป็นภิกษุมาเถิด เท่านั้น ผ้าไตรจีวรที่สำเร็จไปด้วยฤทธิ์ก็ปรากฏแก่กาย

ถ้าพิจารณาแล้วเห็นว่า ใครไม่เคยถวายผ้าไตรจีวร ไว้ในพระพุทธศาสนาท่านบอกว่า เธอไปหาผ้ามาก่อน พอหาผ้ามาได้จึงจะบวชให้ แต่พวกนั้น จะไปถูกนางยักษิณี แปลงเป็นวัววิดตายทุกคน เรื่องต้องนิพพาน เพราะร่างกายมันเป็นอย่างนั้น ไอ้การตายแบบนั้นสำหรับคนที่ถึงอรหันต์ เขาไม่มีความโลภกังวลเพราะอะไร เพราะว่าพระอรหันต์นี้ถ้าจิตเข้าถึงอรหันต์วันนั้น ไม่มีใครเขาอยากอยู่ พระก็ไม่อยากอยู่ หรือว่าเป็นฆราวาสก็ไม่อยากอยู่ แต่ถ้าถึงแม้ว่าร่างกายเป็นฆราวาส ใจก็นิพพาน คนที่เขาถึงอรหันต์นี้เขาไม่ได้อยากอยู่กับโลก แม้แต่หนึ่งวินาที แต่ว่าพระนี่ช่วยหรือไง นี่คุณเป็นอรหันต์แล้วตายไม่ได้ ไขว่ไหม มันช่วยอยากจะไป ก็ไปไม่ได้ ถ้ามีสิ่ง มันเป็นทุกข์ มันเป็นอนัตตา ไอ้สภาพอย่างนี้มันเป็นธรรมดาของชั้น 5 ไม่ใช่ของธรรมดาของใจ เราจะควบคุมมันอย่างไร จะพ้นจากสภาวะอย่างนี้ไปไม่ได้

ในเมื่อเรารู้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นธรรมดาของมัน ใจมันมีความสุข ใจทุกข์มันก็ไม่มีความป่วยไข้ไม่สบายเกิดขึ้นกะชั้น 5 ก็เรื่องธรรมดาของมันก่อนที่จะรู้ว่าธรรมดาของมัน เขารู้กัน

มาตั้งแต่ต้นแล้ว เขาสาวหาเหตุว่า ที่เราต้องเกิดมานี้ เพราะอาศัยว่าทำไมเราจึงต้องเกิด เขาจะสอนตัวเองได้ เพราะอาศัยความโง่สำคัญ ถ้าไม่โง่ไม่เกิดทุกคน แล้วคนที่ไม่โง่เขาก็ไปนิพพานหมด เพราะอะไรจึงโง่ เพราะกิเลส เราก็เป็นทาสกิเลส ตัณหา อุปทานและอกุศลกรรม อกุศลกรรมเป็นเหตุ ที่ต้องชดใช้ซึ่งกันและกันตลอดเวลา นั่นก็คือปัญจเวร ได้แก่ขั้น 5 เพราะเรามันต้องติดอยู่ในขั้น

นี่เขาก็ต้องมองต่อไปว่า ถ้าอะไรมันเกิดขึ้นกับกายปั๊บ อย่างอยู่ดีๆ นี่ชาวบ้านเขามานั่ง ค่ำประหงกๆ เราทำดีหว่าทำชั่ว แต่แทนที่เราจะกลับไปดู ไอนี่มันบ้านี่หว่า เราทำดี หว่าเราทำชั่ว เขาไม่ทำอย่างนั้น เขาหันมาดูตัวเขา ถอยหลังด้วยอำนาจปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ว่าไอ้เจ้านี่มันมีสันดานชั่วอย่างไร หรือเราชั่วกัน แน่ เขาถึงมาค่าเรา ถอยหลังลงไป เขาไม่ใช่เฉพาะตัวเอง มันหลายชาตินี้มาค่า อี ไอนี่มันเพิ่งจะมาค่าเราครั้งเดียว เราล่อค่าไรมาเยอะ ไซ้ไหม คุณ แทนนี้ใจมันก็สบาย อารมณ์ก็เป็นสุข จะมาเถียงว่า เอา ถ้าอยากจะทำค่าค่าไป ในเมื่อขั้น 5 มันทรงอยู่ ให้เขาค่า ถ้ามันค่าเก่งจริง มันต้องค่าไม่เลิก ถ้าเลิกเมื่อไรมันแพ้เมื่อนั้นแหละไซ้ไหม อย่างไอ้คนค่ามันก็ค่าไปชิวประเดี๋ยวเขาก็เลิก กลับไปนอนยิ้มเสร็จ ใครให้เรา หรือใจ ไซ้ไหม

อย่างพระพุทธเจ้าถูกพราหมณ์ค่า จำได้ไหม เลือกรื่องมาแล้ว นั่นคือตัวอย่างพระพุทธเจ้านั่งอยู่กับที่ แต่พราหมณ์ก็มานั่งค่าไปค่ามา พระพุทธเจ้า ก็ไม่ยอมบ้าด้วย ไอนี่ก็ บ้าไปคนเดียว เอ๊ย ว่าไปนั่น เป็นอรหันต์ เอ๊ย จะว่า จะค่าไซ้ไหม เราไม่ได้ว่าตรงที่เป็นอรหันต์ เรื่องมันก็ไม่ใหญ่ เรื่องมันเล็กน้อย นั่นก็คือ พระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมา พราหมณ์เขาก็เป็นคณาจารย์ใหญ่ ที่นี้ลูกศิษย์ของพราหมณ์คนนั้นเคารพในพระพุทธเจ้า แล้วถ้อยภาษาจะเอาของมากมาย มันก็พลาดตกลงไป ถීමานี้แกก็บอกข้าพระพุทธเจ้าขอถึงสมณโคดม พระสมณโคดมช่วยด้วยพระเจ้าข้า อีตาพราหมณ์ก็เป็นอาจารย์ใหญ่นี้ แกค่า หลงถ้อย มึงกล่าวคำชมเชยพระสมณโคดม ไปเทศน์ข้างไหน ต่อหน้ากู มึงไม่ควรพูด เองเข้าแล้วนะ

ตอนนี้แกก็เลยบอกว่า นี่ท่านยังไม่รู้คุณค่าพระสมณโคดม ถ้าท่านพบพระสมณโคดม ท่านจะต้องชมพระสมณโคดม เพราะนี่เอง เหมือนกะไฟจุดอยู่โมโหกลับไปหาพระพุทธเจ้า แหมคนกำลังนั่งเทศน์ พระก็มาก คนก็มากพระพุทธเจ้ากำลังเทศน์ เมื่อเทศน์เสร็จ แกก็ชี้หน้าค่าพระพุทธเจ้าท่านก็นั่งยิ้ม สวยไปหมด เขาค่าท่านก็ยิ้ม เราชมท่านก็ยิ้ม เราเรียกท่านก็ยิ้ม สวยไปหมด เขาค่าท่านก็ยิ้ม เราชมท่านก็ยิ้ม เราเรียกท่านก็ยิ้ม จับไปโยนน้ำ สามปีขึ้นมายังยิ้ม (หลวงพ่อบุญรอด) ยิ้มตลอดเวลา ฟังพราหมณ์ค่าจนเหนื่อย พอเหนื่อยแกก็ชี้หน้าว่าพระสมณโคดม แกแพ้ข้าแล้ว อี

พระพุทธเจ้าถามแพ้ยตรงไหน เล่า ข้าค่าแก แกไม่เถียงข้า อ้าว พระพุทธเจ้าบอก ฉันไม่ได้แพ้ เพราะอะไร เพราะฉันถือว่า เมื่อเธอโกรธฉันมาเธอค่าแนหากว่าฉันค่าตอปกะคนที่ค่าฉันอยู่ ฉันถือว่าฉันเลวกว่าคนที่ค่าฉัน เชิญค่าเข้าไปหอะ ตัวยุ่งเลยนะ แกก็เลยถามถึงโทษในการค่า ขั้น 5 มันไม่มีความหมาย **นัตถิ โลก อนินทิโต** คนที่ไม่ถูกนิพพานเลยไม่มีในโลก หรือว่าวาจาของคนที่ดีค่าก็ตาม วาจาของคนที่ไม่ดีค่าก็ตาม มันไม่มีความหมาย ถ้าคนที่เขาดีอยู่แล้ว จะไปสาปไปแช่งไปค่า ไม่

เป็นไร เขาก็ไม่ได้แล้ว แต่ไอ้คนที่เลวอยู่แล้ว ถ้าหากเราจะไปชมว่าศิขนาคนไหน มันก็เลวตามเดิม ฉันท
ไม่รับทั้งสองฝ่าย ก็ดี แกก็ฟังอยู่ด้วย แกก็นั่ง นั่งๆ มองแล้ว ยังด่าตอบ แต่บางทีด่ากลับนะ ท่านด่า
ถูก หนักๆ เข้าพราหมณ์นั่ง นั่งกระหย่งตัว พระสมณโคดม แหม วาจาของท่านถึงคราวที่จะเจอ
เหมือนกับคนหงายหม้อ ที่คว่ำขึ้นนะ หม้อที่คว่ำอยู่หงายขึ้นมารับน้ำฝน เอ อะไรอีก กระทบขอบวช
ใน พุทธศาสนา พระพุทธเจ้าก็จัดการให้บวช บวชให้ ไม่ช้าจิตมันคืออยู่แล้ว คนมีปัญญาที่สำเร็จ
อรหันต์จบกิจ

นี่เป็นอันว่า คนที่เขามีอารมณ์ถึงพระนิพพานอย่างเดียว เขาไม่มีกิจจะพึงกระทำ แล้วถือว่า
กฎของกรรมอะไรที่มันยังอยู่ ถ้าอารมณ์เราถึงพระนิพพานได้เพียงแต่ใช้อารมณ์ **ปุพเพนิวาสนุส**
สติญาณ นี่มันเหนือยนะ คำว่า **ปุพเพนิวาสนุสสติญาณ** หมายถึง ถอยหลังชาติก่อนๆ ของเรา ว่าเรา
เคยเกิดเป็นอะไรมั่ง ที่เราได้สตกวันนี่ เพราะอาศัยกรรมดี กรรมดีทำบุญอะไรไว้ ที่เราเสียเงินไป
วันนี้ อยู่ๆ ก็เสียไปเปล่าๆ เพราะอาศัยเราทำอะไรเป็นปัจจัย ที่เราป่วยไข้ไม่สบายเพราะอาศัยกรรม
ปาณิตบาตรในชาติไหน ถึงมาตามมาสนองเรา เราทำอะไรใครเขาไว้ ถ้าของของเราหาย ก็ต้องถอย
ไปคู่ ชาติไหนที่เราไปขโมยเขามาแล้วสภาพอย่างนั้นมันจะปรากฏทันที

แต่ความจริงมันปรากฏขึ้นแล้ว เราก็ต้องคิดว่าของไอ้ที่เสียนี่ เพียงแต่ดอกเบ็ญนิตเดียว ไข้
ใหม่ เราล่อเขามาก อย่างอาดมานี่ป่วยไข้ไม่สบายก็หลายชาติตั้งแต่เกิดมานี้คำว่าโรคจะขาดตัวไม่
เคยมี แต่ก็ไม่ได้เกิดกิเลสในโรค เมื่อก่อนนั้นเขามีเหมือนกัน เวลาป่วยเป็นโรค มันป่วยไข้ไม่สบาย
เกิดขึ้น รุนต้อมมาเมื่อบวชนานๆ เข้า บวชเข้ามาทีแรกก็ต้องเพิ่มไอ้พวกปัญหาขึ้นทีละน้อยละน้อย
มันก็ยังไม่ว่าหายหมดบางทีงานที่จะทำก็เหมือนกันมันควรทำสำเร็จได้ง่ายๆ ไม่ใช่เป็นของยากทำทุก
อย่าง จะต้อง มี จะต้อง มีบางอย่าง ทุกอย่างจะต้องมีอารมณ์ขวาง อารมณ์ขวางกันก็กิจการงานขวางกัน
คนธรรมดาขวางบ้าง ทีแรกไม่คิดเหมือนกัน หนักเข้าหนักเข้า พอมาระยะหลัง พอจิตเข้าถึงจุดจุดใด
จุดหนึ่ง สามารถจะพิสูจน์ตัวเองได้สักวันหนึ่งมันสบายใจ มันมานั่งทุกข์ทำหอก มันสบาย เสีย
ทีเดียว พระเขาไปหากิน ผิดกินหมด ไข้ใหม่ ไอ้เราทุกข์ผิดๆ ไอ้ทุกข์อย่างนี้มันล่อเทียวเดียว มันมี
เขี้ยวอย่างเดียว เขามานิมนต์ไปสวดมนต์ มาดึกาบังสุกุล มันทุกประเภท ก็ทิ้งมานานแล้ว นี่ช่วยแล้ว
ผีเผลอ เลิก กินข้าวที่วัดดีกว่า ไปกินบ้านเขาก็อึด กินบ้านเราก็อึด แต่ไปกินบ้านเขาต้องเดินให้เหนื่อย
ไปเปล่าๆ แนะ ไข้ใหม่ อย่างคุณยังหนุ่มๆ ถวายก่อน กินให้มันเสร็จก่อน กินแล้วก็เก็ยบรรลัษ จี
เก็ยเดินกินเนาะฉันเคย เดินกิน ไอ้โฮ ดีๆ ดีๆ กินทั้งปีเลย ทั้งเช้าทั้งเย็น กินพอลุกขึ้นมา นี่ท่าน
พรุ่งนี้ไปฉันเข้าบ้านนี่นะ ไปฉันเพลบ้านโน้น ถึงเข้าบ้านนี่ฉันนึกหนึ่ง ยังนั่งนึกในใจ ปัท โธ่เอ๋ย ไอ้
เดินมานี้ภายในวัดก็กินอึดมาแล้ว มาถึงบ้านน้ำปลาถ้วยก็พอกินแล้ว ไข้ใหม่ กินไปกินมา กินให้
เสร็จ อีต่อนก่อนๆ แหม มันโก้ ใครเขานิมนต์ไปกินที่บ้าน ไปเต๊ะทำกระพระอื่นๆ เสีย ไอ้พระอื่นนี่
มันสู้กูไม่ได้ กูจะต้องรับนิมนต์ไว้เสมอ นี่หนักเข้าหนักเข้า พอหนักๆ ชักแยะ นึกว่าแน

มาวันนั้นเขาไม่อยู่กันหมด ก็นั่งสบาย นั่งเก้าอี้โยกไปซิ โยกกๆ เหมือนอย่างนี้แบบนี้ นั่ง
โยก ยิกยักยิกยัก เหมือนกะนั่งชิงช้า โยกไปโยกมา ใจสบาย ใจไม่เครียดเดิน ถอยหลังไปดีกว่า ว่า

ต่อไป กรรมอะไรมันมา มันจะได้หมดทุกข์ พอถอยหลังไป โอ้อโฮ พอเจ้าประคุณเลย จอมระย้านับเป็นแสนชาติ ฆ่าเขาตัดหัวเองหมดจะเอาบริเวณ **วัดท่าซุง** นี้ เอาแค่เอาหัวมาใส่ วางซ้อนๆ นี้เลย ยอดโพธิ์ เป็นแถวเดียว เต็มบริเวณ มันไม่พอใช้ พอเห็นจุดนี้เข้าแล้ว โอ้ สบายใจ นี่มันจะป่วยก็ป่วยไป ไม่เกี่ยว โอ้อหัวที่มันนุง ยังไม่ได้ใช้หนี้เขา คุณ โอ้อที่แล้วนะไปแล้วเท่าไรไม่รู้ ไปใช้ในรก ดิ้นสบาย ฮู้ อยู่ในรกรกนี้สบายจริงๆ ถึงฝนจะตกลงมาจะหนาว โอ้อ ไม่ต้องวิตกกังวล ไม่มีหนาวหอรอกอุ่นสบาย ฮี ไร่ใหม่ไร่ มาถอยอยู่ในรกรกขุมที่ 1 ถึงขุมที่ 6 แล้วก็เหม เราเก่งไม่เบา พอเก่งจริงๆ มันต้องลงถึงขุมที่ 9 ไร่ใหม่ **อเวจี** นี้ขุมที่ 8 ก็มีอะไรหว่า **โลกันต์นรก** อีกขุม ขุมรอง ขุมรองนี้ไม่พลาดเป็นอันว่า ขุมพิเศษ **อเวจีโลกันต์** ไม่มีเราลงนะ ก็น้อยใจ ฮี น้อยใจไปนิด เบ่งไม่ได้ จะไปเบ่งกับ **พระเทวทัต** จะไปชี้หน้าว่า โอ้อคนอย่างแกเนี่ย โอ้อ แหงแก่ (ไม่ซัด) ยืนเล่นโก้ๆ (ไม่ซัด) ไร่ใหม่ เอ คุณ ลองไปอยู่ไปแข่งกับ **เทวทัต** ฮี (หลวงพ่อก้าวเราะ) ไร่ใหม่ เผอิญมันว่ายออกไป ไปถามขุมนี้เนะ มาที่หน เขาก็บอกเท่านั้นหน ถามว่า แต่ละครั้งมีกรรมอะไรภาพมันก็เกิด เราทำอะไรบ้างภาพมันจะเกิดเสร็จแล้วโอ้อคราวตกรกนี้มันใช้หนี้ไม่หมด พอตกรกรกขุมใหญ่แล้วก็ต้องมาไล่เบี่ย **ยมโลกีย์นรก** อย่างเดิมเขาต้องมาเป็นเปรต จากเปรตมาเป็นอสุรกาย จากอสุรกายมาเป็นสัตว์เดรัจฉาน จากสัตว์เดรัจฉานมาเป็นคนที่ไม่สมบูรณ์แบบ นี้ก็จะมาเป็นคนสมบูรณ์แบบ เป็นคนสมบูรณ์แบบ มันก็ยังไม่หมดอีก กฎของกรรมเศษยังเหลืออยู่

ฉะนั้นถือว่าเรายังมีขั้น 5 เพียงใด เราจะหาว่าความสุขที่เกิดจากขั้น 5 ไม่มี ต้องมีความเข้าใจว่า ร่างกายของเราทั้งหมดเป็น **โรคนิทัง** มันเป็นรังของโรค มันจะต้องมีโรคเป็นปกติอยู่ประจำ โอ้อคนไหนบอกไม่ป่วย ไม่เชื่อหรือ **คุณอรณพ** ป่วยหรือเปล่า เวลานี้คุณป่วยหรือไม่ป่วย พระพุทธเจ้าท่านบอก **ชิฆัจฉา** **ปรมา** **โรคา** โรคอย่างอื่นไม่มี จะมีโรคหิวไร่ใหม่ โอ้อโรคหิว นี้เขาแปลว่า **ชิฆัจฉะ** นะ ต้องรู้ศัพท์ตัวนี้ อาการที่เสียดแทงทางกายก็ดี อาการที่เสียดแทงทางจิตก็ดีเขาถือว่าเป็นโรค ต้องแปลคำว่าโรค ให้ออก ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ นี้เราเรียกว่า โรค โรคทางกายหรือโรคทางจิต เดียวนี้เขามีโรงพยาบาลโรคจิต ไร่ใหม่ โอ้อโรคจิต โรคประสาทมันมีถึงกัน ไม่มีในโลกจิตกับประสาทที่ไม่เหมือนกัน

อย่างเวลานี้รู้สึก ว่า ทางแพทย์เขาฉลาดมาก เมื่อก่อนที่คนเป็นโรคประสาทเป็นโรคจิตต้องส่งโรงพยาบาลบ้าอย่างเดียว ไร่ใหม่ แต่เดี๋ยวนี้เขาแยกกัน โรคจิตต้องส่งโรงของโรคจิต โรคประสาทส่งโรงของโรคประสาท ฉะนั้นแยกกันคนละเรื่องโรคประสาทนี้เป็นเรื่องของทางกาย แต่โรคของจิตนี้มันเรื่องของจิตโดยเฉพาะอย่างอ้าว มานั่ง ๆ อยู่ก็มีคนมาขัดคอ ไม่สบายกาย ไม่สบายใจ เสียดแทงทางคำพูดเขาเรียกว่าอาการของจิต แล้วโรคประสาทไม่โรคประสาทนี้ เห็นคนไม่ เป็นไปตามคำสั่งของจิต จิตมีความรู้สึกดีแต่ประสาทไม่ปฏิบัติตาม

อย่างมีคนบ้าคนหนึ่งเมื่อหายขึ้นมาแล้ว ถามว่ามันเป็นอย่างไร ทำไมถึงร้องอย่างนั้น เขา ล่ามไว้ คนอยากจะกินน้ำ แกบอกความรู้สึกนี้มันอยากจะกินน้ำแต่มันบอก กูจะไป **ปากน้ำโพ** อ้าว

ไม่ใช่ ภูจะไป ปากน้ำโพ ปากน้ำโพ เรื่อยพอรักษาหายแล้วถามว่า ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น บอกไม่ได้
พูดอย่างนั้น แต่ความจริงจิตมันอยากจะกินน้ำ เห็นขันห้าตั้งอยู่บนตุ่มน้ำ อยากจะกินน้ำ แต่ไอ้ปาก
มันจะไป ปากน้ำโพ อย่างเดียว นี่เป็นโรคประสาทไม่ใช่จิต ใจใหม่ ถือว่าประสาทไม่ยอมอยู่ภายใต้
อำนาจจิต นี่เวลานี้เขาแยกโรคประสาทกะโรคจิต ถ้าหากว่าเราสามารถจะใช้ ปุพเพนิวาสานุสสติ
ญาณ ได้ เราก็จะหมดทุกข์ หรือว่าเวลาทุกข์ก็ทุกข์นิดหน่อย จากกฎของกรรมมันเป็นจริง ทีนี้ถ้าเรา
พูดกันถึงว่ากำลังของฉานโลกีย์กำลังของฉานโลกีย์นี้จะไปเทียบไม่ได้ ถึงแม้เราจะระลึกชาติได้ก็
ตามได้เจโตปริยญาณ ได้รู้วาระน้ำจิตก็ตาม ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ อดตังสญาณ อนาคตังสญาณ
เหมือนกัน เทียบกันไม่ได้ เพราะมันยังมีอารมณ์หลง

สนทนาหลังกรรมฐาน 6
วันพุธที่ 4 พฤศจิกายน 2524

หลวงพ่อบุญ มีอะไรจะคุยใหม่ สมาธิเท่ากัน กลางคืนแล้วก็กลางวัน พวกนี้ก็มีสมาธิที่นี้
แนะนำสองแบบ แบบสุกขวิปัสสโก กับ แบบมโนมยิทธิ กลางวันก็แนะนำเรื่อง
มโนมยิทธิ กลางคืน สุกขวิปัสสโก โยมเคยปฏิบัติมาบ้างหรือเปล่านะ

ลูกศิษย์ ยังไม่เคย

หลวงพ่อบุญ ยังเลย เพิ่งเริ่มฝึกก็ถือว่าทำแล้ว เริ่มฝึกตามแบบเดิมที่ฝึกมา ทำอย่างไรจะได้ไม่
ขัดกัน แบบฝึกสมาธิของพระพุทธเจ้าท่านมีกลุ่มใหญ่มี 40 แบบ และ มหาสติปัฏ
ฐาน อีกหนึ่ง ที่ถามนี้เพื่อจะได้ทราบว่ามีมาจากแบบไหน 40 แบบนี้ ผลต้องการ
เหมือนกัน คือให้จิตเป็นสมาธิเหมือนกัน ที่พระพุทธเจ้าทรงวางไว้ 40 แบบ
เพราะว่าท่านแบ่งจิตของคนไว้ หกอย่าง จิตของคนก็มี ราคะจิต โทสะจิต โม
หะจิต วิตกจิต สรรทาจจิต พุทธจิต ที่ท่านแบ่งไว้ 40 มีคำถาม 40 ก็แบ่งไว้เป็น
หมวด สำหรับคนที่มีความระมัดระวัง คำว่า หนัก จิตส่วนมากเรามีเหมือนกันหมดทั้ง
หกนะ แต่ว่าอันไหนจะหนักกว่ากัน ถ้าอันไหนหนักปราบอันนั้นก่อน

ถ้าราคะจิตหนักให้ใช้กรรมฐาน 11 อย่าง คือว่า 11 อย่างนี้ให้เลือกเอาอย่าง
ใดอย่างหนึ่งนะ ก็มีสุกขกรรมฐาน 10 อย่าง กันกายคตานุสสติหนึ่ง นี่สำหรับ
ปราบอารมณ์

ถ้าหากว่าหนักไป โทสะจิตก็ใช้กรรมฐาน 8 อย่าง คือพรหมวิหารมี 4
กถิณ 4 คือ โลหิตกถิณ กถิณสีแดง สีเขียว สีเหลือง สีขาว ทั้ง 8 นี้เลือกเอาอย่างใด
อย่างหนึ่ง

ถ้าจิตหนักไปด้าน วิตกจิต ใช้กรรมฐาน วิตกจิตกับโมหะจิต ใช้
กรรมฐานอย่างเดียวคือ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าออก คือ อานาปานุสสติ ที่โยมบอก
เมื่อคืนนี้ นะ ไอ้ตัวนี้ตัวฟุ้งซ่าน โยมเป็นทุกคนนะใช้ใหม่

ถ้าหากจิตหนักในด้าน สรรทาจจิต ให้ใช้กรรมฐาน 6 อย่างได้แก่ พุทธา
นุสสติ ธรรมานุสสติ สังขานุสสติ สีนานุสสติ เทวดานุสสติ จาคานุสสติ

ถ้าจิตหนักไปทางด้าน พุทธะจิต คือ ความฉลาด บางวันมันฉลาดใช้ใหม่
บางวันมันก็โง่ บางทีเข้าฉลาด ปายโง่ก็มี มีใหม่ โยมนี้ก็จะไรไม่ออก คนอื่นมี
หรือไม่มี แต่อาตมามีบ่อย หากเวลาไหนจิตมันโปร่ง เกิดความฉลาด ให้ใช้
กรรมฐาน 4 อย่าง ใดอย่างหนึ่ง คือ มรณานุสสติ อาหาระปฏิกุศลสัตถุญา จตา
ตุววัตถาน 4 กับ อุปสมานุสสติ รวมแล้ว 30 ได้ 30 ก็เหลืออีก 10 อย่างคือ กถิณ อีก

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

6 กับ อรูป อีก 4 สำหรับอีก 10 อย่างทำยนี้ จะถือว่าเป็นกรรมฐานเจริญกรรมฐาน
ทั้งหมดจะต้องขึ้นด้วย อาหาปานุสสติเหมือนกันหมด คือ โยม โยมฝึกมาแล้ว
ถูกต้อง คือฝึกถูกต้องแล้วมาบอกอะไร อีกละ โยมผู้หญิงต้องบอกอีกใหม่

บางครั้งมันฟังชาน

เป็นธรรมดาโยม ถ้าโยมจะไม่ฟังชานเลยโยมต้องเป็นพระอรหันต์แน่ใหม่คือว่า
อาการฟังชาน พระอนาคามียังมีเลย อรหัตมรรคยังมีฟังชานว่าใน สังโยชน์ 10
สักกายทิฐิ วิภิกขณา สัมมัตถปริมาส 3 อย่างนี้ถ้าตัดได้จะเป็นพระโสดาบัน และ
พระสกิทาคามี ถ้าจะเป็นพระอนาคามี ต้องตัดเพิ่มอีกสอง คือ กามฉันทะ กับ ปฏิ
หะ นี้อานาคามีนะ ถ้าจะเป็นพระอรหันต์ อยู่ในเกณฑ์อรหัตมรรคก็ต้องตัด รูปราคะ
คือ หลวงในรูปฌาน อรูปราคะ หลวงในรูปฌานต้องตัด มานะ การถือตัวถือตน
อุทธัจจะ ตัวฟังชาน โยมเห็นใหม่ อรหัตมรรคยังมีตัวฟังชานอยู่เลย แล้วก็ อวิชา
ถ้าโยมจะไม่ฟังชานเลยต้องเป็นอรหัตผลแน่ชิตาตมาก็สู้ไม่ได้ (หัวเราะ) เรื่อง
ฟังชานต้องมีนะโยมนะ คือมันต้องมีการเจริญกรรมฐานตอนต้น เขาต้องถือว่าถ้า
เราทำสมาธิจิตไปครึ่งชั่วโมง ในเวลาครึ่งชั่วโมงนั้น ถ้าจิตมีอารมณ์ดี ว่างจากกิเลส
จริงเพียงสามนาทีกว่าจะดีใจ ถือว่าเราชนะ สามนาทีก่อนเขาถือเอาอย่างนี้ละ ไม่ใช่ว่า
นั่งครึ่งชั่วโมงแล้วได้ครึ่งชั่วโมง ถ้าหากว่าทำครึ่งชั่วโมงจิตตรงเป็นสมาธิเต็ม ครึ่ง
ชั่วโมงอย่างนี้เป็นพระอรหันต์แล้ว ไม่ใช่อรหัตมรรคต้องเป็นอรหัตผล เพราะว่า
ไม่มีอารมณ์ฟังชานเลย

ถ้าโยมทราบชะแบบนี้แล้ว คงจะเบาใจนะ เขาใจว่า เราทำไมฟังชาน
ชาวบ้านเขาไม่ฟัง ดีไม่ดีกว่าบ้านเขาฟังมากกว่าเราเขาไม่บอกอะไร ไซ้ใหม่ แถวๆ นี้
ก็ต้องฟังเหมือนกันนะ แต่ว่าต่อๆ ไปอาการฟังมันจะต่างกัน

ถ้าจิตอยู่ในขั้นขณิกสมาธิ หรือ อุปจารสมาธิ มันอาจจะฟังน้อมในด้าน
ของกุศลมากกว่ากุศล ถ้าจิตอยู่ในขั้นของการทรงฌานบางครั้งก็จิตก็อาจจะน้อม
ไปในด้านของอกุศลบ้าง กุศลบ้าง ถ้าจิตก้าวเข้าสู่ความเป็นพระอริยเจ้า ตั้งแต่พระ
โสดาบัน พระสกิทาคามีพระอนาคามี อรหัตมรรค ในด้านนี้ท่านจะฟังในด้านกุศล
มากกว่าอกุศลไม่มี แต่ว่าไม่ตรงทางนัก บางครั้งบ่ไปบ้าง แต่หมายความว่าจิตตั้ง
ที่แรกมุ่งอรหัตผล พอเป็นพระอนาคามีผล พอเข้าอรหัตมรรคทำไปทำไป มันเริ่ม
เหนื่อย เลยว่า เอ้ พักแค่นี้ก็ได้มั้ง ความจริงเราตายจากความเป็นคน เป็นเทวดา
หรือพรหม ก็ดีตัวต่อไป พระนิพพานก็ยังพอได้นะ มันฟังแบบนั้น บางครั้งมันจะมี
ขึ้นมา ท่านก็ถือว่าที่โยมฟังนั้นไม่ผิด ถ้าโยมไม่ฟังเลยผิด ไซ้ใหม่ ถ้าไม่ฟังเลยนี้
เป็นอรหัตผลนี้ โยมคงจะอย่างนี้ไม่ได้ ต้องครองผ้าเหลืองแล้ว เออ บ้านโยมอยู่ที่
ไหนนี่

ลูกศิษย์ อยู่.... (ไม่ชัด)
หลวงพ่อ แล้วทำงานอะไร
ลูกศิษย์ ค้าขาย
หลวงพ่อ ค้าขาย เออ คิมมาก พอเห็นหน้าชอบใจ เลยอยากจะคุยด้วย สงสัย (หัวเราะ) ไม่ทราบว่าเป็นใคร พอเห็นหน้าก็อยากจะคุยด้วย ในเมื่อตอบว่าชอบเจริญสมภารก็ถูกโดยมากชอบอารมณ์แบบนี้ใหม่ อยากจะคุยด้วย รวมความว่า วิตกก็เป็นธรรมดา วิตกว่าอย่างไรละ โยม

ลูกศิษย์ วิตก คิดมาก
หลวงพ่อ ต้องคิด จิตเขามีให้คิดนี้ ถ้าโยมไม่คิด โยมก็ผิคนั้นแหละ ถูกแล้วใช่ไหม คิดนะ ถูกแล้วใช่ไหม คิดว่าถูกแล้วนะโยมผู้หญิงใช่ไหม ใครจะไม่คิด โยมต้องคิด ก็เป็นธรรมดา โยมที่กังวลมาก คิดมากอาจารย์เดิมเขาคงจะแนะนำมา ให้ใช้ **อานาปานุสสติ** ถูกต้องเต็มทีเลยตรงเป้าหมายเลยนะ **อานาปานุสสติ** นี่เป็นกรรมฐานป้องกันต่อผู้ความฟุ้งซ่านก็เป็นกรรมฐานอีกนั่นแหละ ถือเป็นกรรมฐานใหญ่กว่าเขาหมด บอกโยมเมื่อก็รู้ว่ากรรมฐาน หมวดใหญ่มีทั้งหมด 40 แต่ว่าทั้ง 40 นี้ถ้าหากจะเจริญต้องขึ้นอานาปาก่อนเสมอ ถ้าไม่ขึ้นด้วย **อานาปา** ก่อนกรรมฐานกองอื่น ตั้งตัวไม่ได้เลย ต้องมี **อานาปา** นำนะ ลมหายใจเข้าออก ท่านที่แนะนำโยมมาก่อน เขาแนะนำถูกต้องแล้ว แล้วมีอะไรอีกไหม ก็ต้องแนะนำให้รักษารมณ์เดิมไว้ ก็ทำถูกแล้ว แนะนำต่อไปเดี๋ยวผิด ทำดีแล้วนะ ทรงอารมณ์นั้นถูกต้องตรงเป้าหมายพอดี ยังไม่ได้ไล่โยม ยังไม่มีใครเขาคูย หาเพื่อนคุยไม่ได้ ถึงเรียกโยมมาคุย แน่ โยมผู้หญิงชัดคอ (หัวเราะ)

เปล่าไม่เป็นที่ไหนหรอก ใครเขาอยากคุยเขาคูยมาเองแหละ ถ้าจะแนะนำอีกก็มีคือว่า ก่อนที่โยมจะกำหนดรู้ภาวนาใดๆ ให้ใช้อารมณ์วิปัสสนาขึ้นต้นเสียหน่อย อารมณ์วิปัสสนาจริงๆ ก็ได้แก่ อารมณ์แบบย่อแบบ **ไตรลักษณ์ญาณ** ที่พระพุทธเจ้าบอกทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเป็น อนิจจัง หากความเที่ยงไม่ได้ ทุกขัง ถ้าเราเกาะมันไปก็มีอารมณ์เป็นทุกข์ แม้ทุกอย่างในโลกเป็น อนัตตา คือสลายตัวก็ต้องหาความจริงว่าคนก็ดี สัตว์ก็ดี วัตถุก็ดี ในโลกนี้ไม่มีอะไรทรงตัว ใช่ไหม เกิดมาเป็นเด็ก เด็กเล็กแล้วก็มาเป็นเด็กใหญ่ แล้วมาเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วมาเป็นวัยกลางคน แก่แล้วก็ตาย นี่พูดกันถึงสภาพของร่างกายในเมื่อมันก่อนจะแก่มันจะมีความป่วยไข้ไม่สบายเข้ามาแทรก ร่างกายของคนทุกคนไม่ต้องการความป่วยไข้ มันก็จะป่วยไข้ ทีนี้มาด้านของทรัพย์สิน มันก็ไม่มีทรงตัว

อย่างโยมนี่ พิจารณาง่าย ชื่อของเขามาเต็มบ้านเต็มช่องเดี๋ยวของหมดแล้ว ใช่ไหม ขายไปหมด สตางค์ก็ ขายไปหมดสตางค์ก็เยอะนะชิ เยอะไหม เอาสตางค์

มากไปซื้อของเขาใหม่ สดงค์หายไปอีกแล้ว ของมาแทนไม่มีอะไรทรงตัวเลยใช้ใหม่หมดไปหมดมันเป็นสภาพ

ทีนี้ต่อมาสัตว์หรือวัตถุก็เช่นเดียวกัน ก็ต้องคิดว่าการเกิดมานี้เราเกิดมาพบกับความไม่เที่ยง ทุกอย่างในโลกมันไม่เที่ยง เราก็มายึดถือว่ามันไม่เที่ยง ในเมื่อได้มันมาแล้ว ต้องนึกว่าสภาพแบบนี้ก็ต้องมีการเสื่อม มันไม่มีการทรงตัว แล้วสักวันหนึ่งข้างหน้ามันสลายตัวไปเราจะไม่เสียใจ ในเมื่อของนั้นมันสูญหายไป หรือมันเสื่อมไป แล้วก็จะไม่ตั้งใจเกินไป ในเมื่อได้นั้น ของนั้นมาใช้ใหม่ พร้อมรับการทุกอย่างในเมื่อร่างกาย ร่างกายมันตีปกติวันนี้ โยมคุยไปๆ โยมต้องยอมรับว่า อีกสักครู่หนึ่งข้างหน้ามันจะหิวใช้ใหม่ เวลานี้อิ่มใช้ใหม่ โยมหิวหรือยัง ยังไม่หิวต้องพร้อมเดี๋ยวมันจะหิว (หัวเราะ) ถ้าไม่คิดว่ามันจะหิว เดี่ยวเกิดหิวเข้ามันจะลำบากใช้ใหม่ ถ้ามันหิวขึ้นมา เราจะถือว่ามันเป็นของธรรมดา เมื่อถึงวาระมันต้องรับประทานของมันใช้ใหม่ ในเมื่อมันอิ่มแล้ว ก็คิดว่ามันอาจจะหิวต่อข้างหน้า ในเมื่อความหิวเกิดขึ้น เราก็ไม่หนักใจ พร้อมรับอยู่ใช้ใหม่ ในเมื่อร่างกายเรายังมีอยู่

จะกลับแล้วหรือหนุมจำ (เสียงตอบไม่ชัด) สวัสดิ์จะ อ้าวแล้วไม่เข้ามาคุยกันนี่ละ จะกลับเรอะ โชคดีนะคุณ จังหวัดไหนละ คุณอุดร น้ำท่วมไม่ถึงซี ตอนนี้นั้นเรอะ ก็โชคดีเข้ามาคุยกันก่อนก็ได้นี้อุดรหรือลุ่มคุยได้ทั้งนั้น

สนทนาที่วัดท่าซุง 1

วันพุธที่ 24 มิถุนายน 2524

- หลวงพ่อบ้านแม่บ้านเอง เข้าตื่นขึ้นหุงข้าว นี่เขาต้องอยู่กับงาน วันหนึ่งใช้เวลาตั้งหลายชั่วโมงนะ เข้า กลางวัน เย็น ถ้าเราไม่หุงเองเราจะไปไหนเราก็มีภาระเรื่องกิน ถ้าไม่ยุ่งนั่งพักกินนะ ใ้อเวลาที่กินข้าว สมมติเวลาครึ่งละ 15 นาที ถ้า 10 วาระ มันก็เท่าไหร่ 150 นาทีใ้อเวลาเท่านี้ถ้าเราไม่ไปทำงานอื่นเราก็นอนพักร่างกาย มันก็ดีใช่ไหมนั่นก็มีปัญหาถ้าเกิดไม่กินกันเสียทั้งหมดทั้งโลก แล้วก็เอ๊ ใครจะปลูกข้าวปลูกให้ใคร ถ้าทั้งโลกนี้ไม่กินอาหารบ้างเลย (อี ตาหง่า) สงสัยจะไปเปลืองเครื่องแต่งตัวอีกแล้ว (หัวเราะ) เอ๊ สดางค์มันเหลือมากซื้อเครื่องแต่งตัวให้มากหรือ ใจ มัวตัดเสื้อ เย็บเสื้อ ตัดผ้าเย็บเสื้อ ตัดเสื้อนี้ใช้ไม่ได้ตัดผ้าเย็บเสื้อต้องตัดกันใหญ่ นะ เย็บกันใหญ่ก็ดี อาชีพดีขึ้น
- ลูกศิษย์ พวกที่ทรงอภิญา ได้อภิญา กินอาหาร (ไม่ขัด) ท่านจะไม่กินอาหารหยาบ)
- หลวงพ่อบ้านแม่บ้านเอง โอ๊ย เขาทำอะไรก็ได้
- ลูกศิษย์ ได้ทั้งนั้นเลย
- หลวงพ่อบ้านแม่บ้านเอง ใ้อที่เขากินนะเขาสงเคราะห์คน
- ลูกศิษย์ อย่างองค์ที่หลวงพ่อกตัวอย่างนี้ (ไม่ขัด) อภิญาสมาบัติ (ไม่ขัด) จะเป็นไปได้ไหม
- หลวงพ่อบ้านแม่บ้านเอง แต่ว่าไปตรงค้เขาไม่โกหก ถ้าโกหกละเสียกัตาย ตอนไปตรงค้ป่าลึกนะไม่ได้พลาดไม่ได้เลย ถ้าพลาดหน่อย ราคะนี้ถึงหน้าสาว ๆ แบบนี้เข้าอดข้าว โลภะอยากรวย โทสะ โกรธ โมหะ หลง เรื่องวินัยนี้ต้องล่อกัน วินัยนี้จะเสียบ้างก็เป็นอภิสมาจาร บางกรณี อภิสมาจาร บางกรณีที่ท่านไม่ปรับมาก อย่างสมมติว่าเราไปๆ นอนปุบไม่ได้มีอะไรรองแล้ว อาจจะเสียไปบ้างมันก็เป็นส่วนที่ท่านไม่ปรับในป่าก็ไม่วู้จะไปทะเลาะกับใคร แต่ระวังนะการอยู่คนเดียวตามลำพัง ถ้าจิตไม่ทรงตัวจริงๆ มันกลุ่มใ้ใหม่ อารมณ์หวนนี้ ใ้อโฮ นึกย้อนหลังวาดภาพ ใ้อวาดภาพนี้มันหนักกว่าประจันหน้ากับผลงานอีกนะ เราส่งคนเขาไปทำงานนี้ เราหนักมากกว่าไปทำเอง สั่งไปแล้วมันจะไปทำดีหรือ ไม่ดี ทำดีหรือไม่นั่งคิดนะ นี่การอยู่ในป่าก็เหมือนกับไม่มีการสัมผัสกับอย่างอื่น อารมณ์ถ้าหากว่าถ้านิวรรณ์มันกินใจ มันจะคลั่งมากกว่าคนที่อยู่ในเมือง ตัวนั้นอันดับแรกที่สุดก็ต้องระงับนิวรรณ์ก่อน แต่ว่าพวกกระงับนิวรรณ์เฉยๆ นี่เขาไม่ให้เข้าัน ปิด ต้องเอาจิตล้าตาย ถ้าไปตรงค้ระงับมันได้ มันระงับไม่ได้ตลอดเวลานี้ ดีไม่ดีมันก็ล่อเราระงับไปแล้วสรุปใหม่ อันนี้เวลาตรงค้ต้องมีกำลังเข้มแข็งจริงๆ ถ้าส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่ก็ต้องศกษาในอภิญา ศึกษาในอภิญาใ้ออภิญาหกรบหรือไม่ครบไม

สำคัญ ต้องศึกษาเพราะว่าศึกษาในอภิญญานั้นหนักมาก ไม่งั้นก็ต้องศึกษาด้าน
สมาบัติ 8 ส่วนมากก็ ส่วนมากจริงๆ จะเป็นสมาบัติ 8 หรือมันก็ต้องเป็นอภิญญา
แต่ว่าสมาบัติ 8 นี้สบายมาก สมาบัติ 8 นี้จิตโปร่ง อยากให้จิตโปร่งก็ฝึกสมาบัติ 8
ให้ได้ หวานแจ้ว (เอา ลูกสาวฉัน ฮี เพลออด ๆ บ๊ีบ ไปนั่น ปฏิสัมภทาญาณเลย ดีไหม)

ลูกศิษย์

ดีค่ะ

หลวงพ่

เอาเลย วันนี้เดี๋ยวนี้ไม่ต้องไป

ลูกศิษย์

ใช้เวลานานเท่าไรค่ะ

หลวงพ่

เดี๋ยวเดียว เดี่ยวเดียวได้ จำไว้นะ

ลูกศิษย์

เพราะหนูอ่านหนังสือที่หลวงพ่ค่ะ

หลวงพ่

ทำไมหรือ

ลูกศิษย์

ก็บางครั้งอ่านนี่ก็อยากจะทำ แต่ก็เกรงว่าจะทำไม่ได้ดี

หลวงพ่

เฮ้ เกรงว่าจะได้เร็วไป ไซ้ไหม

ลูกศิษย์

ไม่ใช่ค่ะ

หลวงพ่

เกรงว่าจะทำไม่ได้ ใช้ไม่ได้หรือกำลังใจตก แล้วสมัยโน้นเงินเดือนพันบาทนี้
เงินเดือนใคร ยังจำได้ไหม สมัยโน้นเงินเดือนพันบาท พันบาทนี้ต้องจอมพลแล้ว
ไม่ถึงนี่จอมพล 800 บาท พันเอกเต็มขั้น 600 บาท ไซ้ไหม 700 บาทนี่พลตรี 1,200
บาท จอมพล เงินเดือนเต็มจอมพล 1,200 บาท ไอ้แดงนี่มันกินเงินเดือนมากกว่า
จอมพลกินเงินเดือนมากกว่านายกรุ่นแรก เท่าไหร่สองพันเท่าไหร่ ๖๖ สองพัน
เท่าไหร่นะ

ลูกศิษย์

สองพันห้าร้อย

หลวงพ่

อ้อ เท่านายกรุ่นแรก โอ๊ะ มากกว่า นายกรุ่นแรกนี่ เท่าไหร่สองพันบาท ไซ้ไหม
รัฐมนตรี 1,500 บาท อันนี้มันกินเงินเดือนมากกว่านายกรุ่นแรก **เจ้าคุณพหล** นะ
แอ ต้องแบ่งได้แล้ว เคนโก้ได้แล้ว โก้กินเงินเดือนมากกว่านายกรุ่นแรก แต่อย่าบอก
รุ่นไหนนะ (หัวเราะ) ห้ามบอกว่ารุ่นไหน บอกรุ่นนี้ไม่ได้สู้เขาไม่ได้หรือ รุ่นแรก
เว้ย สมัย **เจ้าคุณมโนเจ้าคุณพหล** นะ สมัยนั้นรัฐมนตรีก็ว่าการเงิน 1,500 บาท
รัฐมนตรีช่วยว่าการเงิน 1,200 บาท นายพลเอานี่เงินเดือน 800 บาท จันจำได้ หรือ
เป็น 850 นี่เงิงจอมพล ขึ้นไปหน่อยเดียว คือพลเอาได้ขึ้นกินทะเลไปติดจอมพลไม่
ถึง 900 บาท สมัยหลังนี้ทะเลลดลงมาแล้วนะ ถ้าสมัยเจ้า สมัยราชาธิปไตย จอม
พลกินเงินเดือน 1,200 บาท ตอนมาสมัยหลังก็ลดลง แล้วตอนนั้นผู้แทนราษฎรก็
กินเงินเดือน 400 บาท เวลานี้ همینแปดท่านบอกไม่พอ มันจะขออีกสามหมื่นแปด
สมัครเป็นสมาชิก เอาเสียหน่อยไหม ผมต้องการเงินอย่างเดียวครับ ไม่พูดอะไร
ทั้งหมด แหม ผู้แทนนี้บางคนใช้เปลืองจริงๆ นะ ประชุมวาระแรกครั้งหนึ่งเปิด

สมัยประชุมเวียนมาอีก ตั้ง 8 เดือนจึงมาประชุมอีกหนึ่ง แหม มันไปเยี่ยมราษฎร
บ่อยจริงแท้ พวกนี้เสียนอนกิน ไข่ใหม่

อภิญญาจริงๆ เขาก็ขึ้นอิทธิ ฤทธิ แต่ว่ามโนมยิทธิ เขาตั้งต้นได้ก่อน ท่าน
เริ่มบอกมโนมยิทธิ อิทธิ ฤทธิ แต่ว่าเหมือนกับเตรียม เตรียมเพื่อทำอภิญญา กำลัง
จิตมันจะได้พอ ถ้าได้แล้วจึงจะทำอภิญญาได้ แต่ไม่ได้ก็จะไปฝึกอภิญญา ไม่มี
กำลัง นี่ถ้าได้จากกำลังที่เราได้นี้จะเข้าไปฝึกอภิญญาไม่ได้ต้องอีกขึ้นหนึ่ง อีกตอน
หนึ่งตามลำดับ ทรงอภิญญาไม่ยาก ยากใหม่ พุดให้ฟังไม่เห็นยาก ทำก็ไม่ยาก ถ้า
ได้มันยาก เอ ที่เราได้ก็ไม่ยากนี้ ไข่ประเภทมาวันแรกได้นี้คิดว่ามัน 80 เปอร์เซ็นต์
กว่า วันแรกได้ เขาไม่รู้เรื่องรูปร่างมาก่อนยิ่งคนไม่เคยฝึกมาก่อนเลย ยิ่งดีใหญ่ ไม่
คิดหน้าคิดหลัง ถ้าเคยฝึกอย่างอื่นมาก่อนแล้ว เราไม่ใช่ว่าอารมณ์ภาวนามันถึงถึง
กัน มันแย้งกัน เขาให้ภาวนาอย่างนี้เดี๋ยวก็ผลออกไปอย่างนั้น ก็ของธรรมคามันชิน
ไปแล้ว ไข่ใหม่ อันนี้ทำให้ช้าลง แต่ว่าถ้าเรากล้าตัดสินใจว่าฉันจะภาวนาว่าอย่างนี้
ละ เขามีความเข้มแข็งพอ ถ้าเขาฝึกมาก่อนเขาก็ยิ่งดีใหญ่ แล้วคนที่ฝึกมาจากแบบ
อื่นมาก่อนที่ไม่ได้มันก็มีอยู่ 2 กลุ่ม ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้มันต้องดีทุกอย่าง แต่
พระนี่ควรจะนำมาใช้ทุกอย่าง เพื่อเป็นการสนองความดีของญาติโยม แต่ว่าถ้าเรา
ใช้ไม่ได้หมดก็ไม่เป็นไร เราเอาได้แค่ไหนก็เอา อย่าไปหาว่าควรจะทำปฏิบัติแค่
สุขขวิปัสสโก ไม่ถูกอันนี้ก็เป็นการต้มชาวบ้านกิน

ลูกศิษย์ พวกคำรับคำราที่พระเรียนหรือชาวบ้านเรียน เรื่องฉานสมาบัติ การเป็นพระอริย
เจ้านี้ ไม่มี (ไม่ชัด)

หลวงพ่ อ้อ คำรามันเป็นอย่างนั้นจริง แต่คนเขาได้จริงมันมี
ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)

หลวงพ่ ท่านก็พุด ไม่ฟังท่านละ หรือว่าท่านพุด คนที่ได้จริงมีทุกภาค และมีตลอดมา แต่
ท่านพวกนี้กลับถูกเหยียดหยามจากท่านเสือกกระดาษและพวกเมาในลาภเมาในลาภ
ในยศ ก็ตั้งแต่สมัยก่อนฉันบวชท่านก็มีฉันบวช หลวงพ่ปาน ก็ส่งไปสำนักสืบ
สำนัก แต่ว่าสำนักจ้องๆ นะเพราะว่าสำนักหมายความว่า ท่านอยู่วัด ไม่ได้อยู่ในป่า
อยู่ในวัด แต่ไม่มีใครรู้จักท่านหรอก ท่านอยู่ในเกณฑ์ลูกชาวบ้านเขาเหยียดหยาม
แต่ว่าเวลาเราไปต้องการความรู้ทางนี้แหม แจ๋วเลย ชัดเจนมาก สอนได้ดี

ลูกศิษย์ อยากจะทราบอารมณ์ ปฐมฌานที่ได้ ที่จิตใจสบาย ฌาน 1 (ไม่ชัด)

หลวงพ่ ทุกฌานใจสบายหมด ถ้าถึงฌานนะ แม้แต่อุปปจารฌานใจก็สบายแล้ว มันมีปีติแล้ว
นะ คุณลองไล่ปฐมฌานนะ มันมีอะไรบ้าง

ลูกศิษย์ วิตก วิจาร ปีติ สุข เอกัคตา

หลวงพ่อ

เขามาจับเอาแค่ปีติ สุข เอกัตตา ปีติอิมใจ สุขก็สบายใจแล้วนี่ปฏิบัติเราต้องการความสุขของจิต ความสงบของจิต อย่าไล่ตำราให้มากเกินไป ถ้าไล่ตำรามากเกินไปคุณไม่ได้อะไรหรอก คือมุ่งอย่างเดียวเวลาเข้าปฐมฌานจิตมุ่งอย่างเดียว คือจิตว่างจากนิรวรณ เอ๊ คุณจะต้องรู้จักหน้าของนิรวรณให้ชัด ถ้าจิตคุณไม่ว่างจากนิรวรณเพียงใดคำว่าปฐมฌานจะไม่เกิดกับคุณเลย ถ้าไม่ว่างจากนิรวรณแม้แต่อุปจารสมาธิก็ไม่เกิด นี่ปฐมฌานเป็นคู่ปรับกับนิรวรณ 5 ฌานที่ 2 เป็นคู่ปรับกับวิตกวิจารณ์ ฌานที่ 3 เป็นคู่ปรับกับปีติ ฌานที่ 4 เป็นคู่ปรับกับสุข เท่านั้น ไม่ต้องมัวหรอก ต้องรู้ว่าจิตมันจะถึงฌานไหนความรู้สึกอย่างไร ปฐมฌานที่มี ปีติ สุข เอกัตตา เราต้องมีความอิมใจ

สนทนาที่วัดท่าซุง 2
วันอังคารที่ 25 สิงหาคม 2524

หลวงพ่อ โยมมีอะไรจะคุย นึกออกหรือยัง ยังนึกไม่ออก ปุ๋ย มีพระเจ๊ก มีลูกศิษย์ฝรั่ง (หัวเราะ) เขาไม่ใช่เจ๊กนะ เรียกเขาอาแป๊ะ ตั้งให้เป็นเจ๊กเอง มีลูกศิษย์เป็นฝรั่งอยู่คนหนึ่ง แกเคยเรียนกับชิเบตมาก่อน ฝรั่งนี้ สายที่เราสอนกันนี้เราลดกำลังลง ตามธรรมดาต้องใช้กำลังเป็นกลืนใจใหม่ แกก็เรียนตรงมาจากกำลังเดิมกว่าจะมาลดลงได้หลายวัน แล้วพวกนี้ถ้าเขาได้ เขาได้กำลังเดิมได้เลย เก่งมาก ไอ้ของเรานี้ต้องวิ่งเข้าไปหากำลังเก่าเหมือนกับรอเวลา จะใช้กำลังเดิมนี่กว่าจะถึงนี้มันนานกว่าจะรวมกำลังได้นี้ ไม่ใช่อะไรที่จะรวมกำลังได้ด้านใช้งาน ตอนนีเราใช้งานแบบเตี๊ยกๆ ไปก่อนใจใหม่ ปุ๋ย มันไม่มีเบงค์ 100 ก็มีเบงค์บาท เบงค์ 10 บาท เบงค์ 20 บาท มันซื้อถ้วยเดียวกินได้เหมือนกัน ถ้าไปรอ 100 บาทนี้มันไม่ได้มันนาน ไอ้คนทำนี้เสียกำลังใจ นี่แกฝึกได้กลืนมาเต็มทีเลย เรียกว่าเต็มที่ไม่ใช่เพื่อให้อภิญญาใช้กำลัง มาสองสามวันแรก เมียมาด้วยเมียได้ไปปรือ ผัวยังไม่ได้ มาตั้งมุมสงสัย นี่พอเข้าใจปุ๊บแกเก่ง ตอนนีพอเข้าใจเขาเก่งกว่า เรียกว่า พอหยิบเป็นกำลังเก่าเขาโตกว่าใจใหม่เขายกได้สูงมากกว่านี้ ที่แรกกลุ้มๆ อยากจะกลับบ้านกลัวอยู่เสียเวลา พอได้ก็คล่องๆ ที่นี้ไม่อยากกลับเสียแล้ว (หัวเราะ) ที่แรกแกก็กลัวแกต้องเสียเวลาอยู่กับวัดมาก แกต้องกลับไปอเมริกา คิดจะหลีกถามพระเจ้าจะกลับไปบ้านให้ภรรยาแนะนำให้จะดีใหม่ ก็เลยบอกว่าดี ก็พอดีคืนนั้น โยมปรุง แกสอนให้พอ จับมุมได้ เอ๊ะ ชักสนุกเสียแล้วสิ พระชิเบตเขาสอนมาตรง เอ้า คุยกัน โยม เอาหนูมาไกลว่าไปเลย 2 คนนะ มาด้วยกันหรือเปล่า เข้ามานี่สิเข้ามาคุยข้างหน้านี้ เออ นั่งทำยาบาลี เดี่ยวหมดเวลากลับไปเองนะ มีธุระอะไรหรือเปล่ามาคุยกัน เออ มาจากไหนละ

ลูกศิษย์ มาจาก กรุงเทพฯ ครับ

หลวงพ่อ อยู่ตรงไหน

ลูกศิษย์ ผมอยู่แถว คลองตัน ครับ

หลวงพ่อ คลองจั่น เหรอ

ลูกศิษย์ คลองตัน ครับ

หลวงพ่อ อ้อ แล้วกินน้ำอย่างไร (หัวเราะ) อ้อ มันเป็นคลองแต่เป็นดินนะไม่ใช่คลองเต็มนะ ค่อยยังชั่วหน่อย เออ มีเรื่องอะไรอีกจะคุยใหม่ละมาธุระอะไรหรือเปล่า

ลูกศิษย์ ก็ตั้งใจมาหาหลวงพ่อกับ
หลวงพ่อบ่นสิ มีเรื่องอะไรจะคุยก็คุยมา ตั้งใจมาหาแต่ว่ายังไม่มีการอะไรจะคุย ฉันทถามนั่น
หมายความว่า บางคนมีธุระที่ว่าไปก่อน ไม่อย่างนั้นฉันก็คุยเรื่อยไปก็หมดเวลา ไซ้
ใหม่ โยมคนเก่า เล่านิทานดีกว่านิทานเรื่องยายกับตาก็ได้ ดีเหมือนกันไม่เสียเท่า
ก็พอบอกว่าวันนี้รู้สึกเสียวๆ เท้าอยู่เลือดไม่ดีขึ้นป่วย ป่วยมาหลายวันแล้ว ฟังจะ
คลายตัวออกสัก 2 วัน ไอ้ตอนนั้นมันเครียดจัด วันนี้คลายตัวมาหน่อยแล้วเริ่มหลับ
เป็น นอนหลับได้ ตั้งนาฬิกาปลุกไว้บ่ายโมงมันไม่ปลุก หรือมันปลุกแล้วเราไม่ตื่น
น่ากลัวจะปลุกไม่ตื่น

ตอนก่อนแกไปไม่ได้ เมียได้ แกก็กลุ่ม นี่แกฝึกมาก คือความรู้ที่ถ้าหาก
ว่า ถ้าเขาไม่ฝึกที่อื่นมาก่อน มันเร็วกว่า ถ้าฝึกมาก่อนมันดิ่งกัน นี่ผลไปทาง
เดียวกัน เขาทำมากเข้าคนละทางไซ้ใหม่ คือประตูเข้ามี 40 ประตู มันเป็น
ศูนย์กลาง และที่เข้าประตูไหนเคยเข้าประตูนี้ไม่ลืมนะ พอย้ายประตูซุกสงสัย
ไซ้ใหม่ ป่วย เคยเข้าประตู เอ๊ เคยเข้าประตูโน่นนี่หว่า ทำไมเข้าทางนี้โน่นหว่า นี่มัน
เป็นอย่างนี้ มันดิ่งหน้าดิ่งหลังกัน ถ้าเขาไม่เคยทำมาก่อนนะเร็วกว่ามาก อารมณ์ดิ่ง
ไม่มี ตอนนี่แกเล่นฝึกมาจากชิเบต พระชิเบตนี่เขาหนักไปในด้านของพระ
โพธิสัตว์จะว่าเขาไม่ได้เข่าเก่ง เขาเล่นเก่งมากในด้านกำลังใจเข่าเก่ง ในด้านกำลังใจ
เรายังสู้เขาไม่ได้เลย จะเห็นว่าพระชิเบตนี้เวลามา พุทธศกษา แกก็แบบทากนะ คีบ
มาจากชิเบตนะ มา พุทธศกษา รู้จักคีบใหม่ นอนทาบตัวเอามือไปเอาเท้าเข้าไปหา
อย่างที่เรไป พุทธศกษา จะเห็นเขา อีตานั้นแกนั่งๆ ลูกๆ เงยๆ แบบนั้น กระดาน
เป็นมันแพล็บ พวกเราไป แกก็คีบบนกำแพง คีบไปรอบๆ ไหวใหม่

ลูกศิษย์ ไม่ไหว

หลวงพ่อบ่นสิ ไม่ไหว สู้เขาไม่ได้แน่ โยมมีเรื่องอะไรคุยบ้าง ฉันเหนื่อยแล้วนะนี่ ขึ้นคุยต่อไป
คิดเงินแล้ว

ลูกศิษย์ หลวงพ่อกะ ไม่ทราบว่าคุณต้องมีอะไรที่คนอื่นไม่เข้าใจ แต่ลูกทราบว่าหลวงพ่อนี้
เข้าใจลูกอย่างคนเดียวจะ

หลวงพ่อบ่นสิ ทำไม

ลูกศิษย์ ไม่ทราบเหมือนกันมีความเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น

หลวงพ่อบ่นสิ อ้อ ก็อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อันที่เขาไม่เข้าใจลูกจะ เขาเข้าใจ
ใจไม่ได้ ไอ้เข้าใจนี้มันต้องเป็น เจโตปริยญาณ ถึงเข้าใจตรง ไซ้ใหม่ ถ้าอารมณ์
เป็นส่วนละเอียดที่เกินกว่าที่เขาจะรู้ที่ ถือว่าเรื่องธรรมดา เขารู้ได้มาก เป็นใจ
กองบิน 4 พร้อมรบกับญวนใหม่ ตาม กองบิน 4 พร้อมรบกับญวนใหม่

ลูกศิษย์ ถ้ากับญวนพร้อม

หลวงพ่อกับเจ๊กละ
ลูกศิษย์อันนั้น ถ้ามีที่อื่นมาหนุหลังอีกก็แย่เหลือเกิน แต่ก็ต้องพร้อมผู้
หลวงพ่เอา ต้องพร้อมทุกอย่าง แต่เจ๊กนี่เกือบจะรบกันทุกกระวันมั่ง เสียสตางค์ให้เจ๊กเรื่อย
(หัวเราะ) ไอ้เจ้าญวนมันเกรนะ มันลากเอาแก๊สพิษมาอีกแล้ว คงจะใส่เบี่ยเขมร
อย่างในลาวเคยใช้แก๊สพิษไซ้ใหม่ในเขมรรู้ว่าเคยใช้คราวหนึ่ง น้ำมันก็ลาก
ออกมาอีก เห็นเอาน้ำกหกหน้าากมาเสร็จ ฉันทสงสารญวนมันนะ แกรบมาตั้ง 40
ปี ไอ้คนเกิดมันรบวันแรกมาตอนนี่มันอายุ 48 ไซ้ใหม่ เวลาพักผ่อนไม่มีพื้นฟู
ประเทศไม่มี แย่เหมือนกันนะ แต่พูดถึงนักรบของญวนนะทหารแกไม่รู้อะไรด้วย
ไซ้ใหม่ เป็นเรื่องของนักรบเมืองไม่ก็คน เป็นเรื่องของนักรบเมืองโดยเฉพาะไม่ก็
คน ไอ้ที่ออกมาแบบนี้ มันพวกเดียวกับพวกอะไร ไอ้หนังร้าน ไซ้ใหม่ ต่างกับของเรา
ของเรารบกันเพื่อป้องกันชาติ น้ำมันเรื่องหนึ่งอีกต่างหาก

อันดับแรกแกรบญวนมอมญวน พอมารบในลาวนี่มันก็ง่ายมากถ้าเขมรที่
แรกว่าจะง่าย ชักจะไม่ง่ายแล้ว อันนี้ต้องถือว่าเป็นกฎของกรรมมัน ถือว่าเป็นกฎ
ของกรรมของเขานะ เขมรนี่ต้องรบหลายรอบจริงๆ จะจับไล่ สี่หนู หรือรบกัน ลุง
ลอนนอล กับ พลพต พลพต ไปเจอกับ เองสัมริน

เอ่อ คุณ มาใหม่ๆ มีเรื่องอะไรคุยใหม่ละ มีเรื่องอะไรคุยมานั่งข้างหน้านี้
หาเพื่อนคุยไม่ได้ยูนี่

ลูกศิษย์จะกลับแล้วครับ จะกลับกรุงเทพฯ
หลวงพ่เอา ยังไม่ได้คุย โยม เดี่ยวก่อน อาตมาคุยฟรีก็คำ โยมต้องคุยไซ้ให้หมด เชิญๆ
จ๊ะ ขอให้โชคดีมีสุขนะ มาใหม่นะ โยม

ลูกศิษย์คะ
หลวงพ่เอา เป็นทายกตั้งแต่อยู่ วัดสะพาน นุ่น ดึกคำบรรพ์เลย (หัวเราะ) ไอ้หนูเอ๊ย นั่งๆ อย่า
ยีน เอ่อ มีอะไรจะคุย สงสัยอะไร คุยกัน หาเพื่อนคุยไม่ได้แล้ว มีอะไรคุยใหม่
สงสัยไหม เอาคุณมีอะไร มีอะไรมาๆ นี่ดิ้นะ อนุญาตให้คุยตามน้ำหนัก คุณ
ทำงานอะไร

ลูกศิษย์ผมอยู่ กรมทัพยากรธรณี
หลวงพ่เอา กรมทัพยากร
ลูกศิษย์ครับ กับ คุณฉวีวรรณ ครับ
หลวงพ่เอา จั้นเธอ ไม่ใช่สงสัยว่าที่วัดนี้มีทองคำหรือเปล่า อรุณ อีตอนนีหัวรวนแล้วสิ
(หัวเราะ) อ่อ อยู่กับ ฉวีวรรณ เดี่ยวคิดมาก แพนกอะไรคุณ

ลูกศิษย์ผมเป็นวิศวกรเหมืองแร่ครับ

หลวงพ่อบรรณพรี หมายความว่าเหมือนแรกหรือ แหม ก็ถามถูกแล้วสินี่ อืม หนักๆ ไหม ไอ้วิศวกรเหมือนแรกก็ต้องมีความรู้เรื่องแรกหลายๆ อย่าง

ลูกศิษย์ ก็รู้พอสมควรครับ

หลวงพ่อบรรณพรี งั้นหรือ ใช่ฝ่ายเฉพาะวิชานี้ละ หนักไหม พิสูจน์แร่นี้หนักไหม ไอ้ที่พิสูจน์ ไอ้ที่พิสูจน์แร่นี้หนักไหม หนักใจไหม มันมีเครื่องมือพิสูจน์

ลูกศิษย์ ต้องใช้เครื่องครับ

หลวงพ่อบรรณพรี ต้องใช้เครื่องมือ

ลูกศิษย์ ถ้าเป็นแรกทั่วๆ ไปก็ไม่ลำบาก

หลวงพ่อบรรณพรี ที่ลำบากเพราะอะไร

ลูกศิษย์ ในกรณีอย่างชื่อยากๆ

หลวงพ่อบรรณพรี อ้อ ใช่ๆ

ลูกศิษย์ อย่างดีบุก วุลแฟรม อะไรพวกนี้

หลวงพ่อบรรณพรี อันนี้มันชินเสียแล้ว อันนี้พอเห็นไม่ต้องไปดู ใช้มือ ใช้มือ ไม่ต้องใช้เครื่องมือ (หัวเราะ) เขาพิสูจน์แร่นี้สังเกตผิวดินได้หรือเปล่า

ลูกศิษย์ ผิวดินนี่ เคยมีการสังเกตพวกดินไม้บางชนิด

หลวงพ่อบรรณพรี นั่นสิ เขาต้องมีอะไรสังเกตอยู่อย่าง ไม่ใช่อยู่ๆ จะไป บอริง

ลูกศิษย์ ส่วนมากจะสังเกตภูมิประเทศ

หลวงพ่อบรรณพรี อาตมาคิดว่ามันต้องมีอันนี้เป็นพื้นฐานก่อน คือว่าใช่ ต้องเป็นอย่างนี้ถ้าถิ่นที่มีแร่มากที่จะมีอะไรประจำอยู่สักอย่างเป็นเครื่องสังเกต ไอ้แร่นี้เวลาคนทำแร่นี้อยู่เองกับช่วยเหมือนกันนะ

ลูกศิษย์ เป็นสำคัญมากเลย

หลวงพ่อบรรณพรี ใช่

ลูกศิษย์ ถึงจะเรียนมามาก คงไม่ดีก็ไม่แน่

หลวงพ่อบรรณพรี ก็ไม่แน่ แกไม่เล่นด้วยละ แล้วไอ้คนที่ช่วยบางทีแร่มากมันก็ไม่เห็นฉันก็ไปเจาะที่ บางสะพานน้อย นานแล้ว 20 ปีกว่าแล้วนะ เขาไปมีเจ๊ก 3 คน 3 หุ่น แกไปบอริงที่กัน แล้วก็ไอ้แร่มันก็ติดขึ้นมาตามสมควร อยู่ในเกณฑ์แร่มาก แต่ตอนนั้นค่าเงินมันสูงอยู่แถวหมื่นเงินไปประมาณสามหมื่น แกไม่เอา แกเลิก แกก็มาให้ไปคุม ก็มีคนอื่นคนหนึ่งร่วมทำการบอริงกับท่าน พวกผู้หญิงคนที่ ทับสะแก บอกถึงขนาดแม้กระทั่งนักทำแร่ บอกให้อย่างนี้ไม่เอา อยากเป็นพ่อค้าแร่ คน 3 คน แกไม่เคยจริงๆ แกคิดว่าจะเป็นหลุมยกติดขึ้นมาเป็นเม็ดๆ เรียงตามสาย ผลที่สุดแกทิ้งหมื่นเงินไปสามหมื่นฟรี 20 ปีกว่าๆ สามหมื่นนี้ต้องคิดนะ เงินมากไอ้ 20 ปีกว่า

สามหมื่นเวลานี้แสนหนึ่งยังเบากว่า ค่าของเงินสูงกว่า ตอนนั้นก๊วยเตี๋ยวามหนึ่ง 50 สตางค์ อย่างมากก็บาทหนึ่งเดี๋ยวนีมันเจ็ดแปดบาทแล้ว

ลูกศิษย์

ที่ อุทัยธานี นี่ก็แรมมากเหมือนกัน

หลวงพ่

ข้างหลังเขาวามี (ไม่ชัด) มันไหลและสีกเข้าไปก็มีแร่ (ไม่ชัด)

ลูกศิษย์

มีแร่หลายอย่างด้วยกัน

หลวงพ่

งั้นหรือ เห็นคนเขาบอกให้ฟังว่ามีแร่ลูฟเฟรม อาตมาเลยไม่ทราบ (ไม่ชัด)

ลูกศิษย์

โดยเฉพาะดีบุกมีมากพอสมควร

หลวงพ่

งั้นหรือ หลายปีมาแล้วตั้งแต่ปี 11,12 มีคนเขามาถามว่าหลังอุทัยฯ มีแร่ไหม บอกคุณเข้าไปสำรวจเองดีกว่า ถ้าคุณจะทำมานั่งถามพระเดี๋ยวขาดทุนตายโหง (หัวเราะ) ไซ้ไหม โยม จะทำเองมานั่งถามพระเดี๋ยวขาดทุนตายโหง (หัวเราะ) ไอ้หลังอุทัยฯ นี่มันอุดมสมบูรณ์ทั้งแร่ทั้งไม้

ลูกศิษย์

แร่ก็สมบูรณ์มาก

หลวงพ่

มากๆ ความสำคัญเจ้าป่ามี

ลูกศิษย์

ต้องขอเจ้าที่เจ้าทาง

หลวงพ่

ไซ้ๆๆ ที่นี้ต้องเคารพเจ้าที่อย่างหนัก (หัวเราะ) เจ้าที่ท่านนี้ท่านไม่เข้าสิงนะ ท่านเอาลูกปืนยิง เจ้าที่ปัจจุบันนี้เขาไม่ต้องบนด้วยหัวหมูโยม บนด้วยสตางค์ไซ้ได้เลย นี่บ้านเมืองเราหนักใจ

ลูกศิษย์

ที่จริงเรามีแร่สมบูรณ์ เหตุการณ์เดี๋ยวนี ปลุกระดมกันบ้าง อะไรบ้างทำให้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา

หลวงพ่

ไซ้ มันลึกรอนจริงๆ อาตมาเลยคิดว่าไอ้ลัทธินี้มัน มันไม่อยู่ในของเขตประชาธิปไตยนี้ ประชาธิปไตยอยู่ในขอบเขตก็ไม่มีอะไรนี้ นี่ประชาธิปไตยจริงๆ มันก็อยู่ในกรอบของกฎหมายนะ ไซ้อ่านาจอและสิทธิตามกฎหมายมันก็ไม่มีอะไรนี้ก็ว่ากันมันลึกรอนกันเรื่อย แล้วก็ปลุกระดมกันบ้าง เดินขบวนกันบ้าง ล้อกันยุ่งหมด คิดว่าไอ้ธรรมชาติชุมตัว

ลูกศิษย์

ลัทธินี้ถือว่าจะขายต้องรุกรานคนอื่น

หลวงพ่

ไซ้ๆๆ

ลูกศิษย์

หลวงพ่คะ พิจารณาดูลูกยังสงสัย เทปที่หลวงพ่เปรียบเทียบกับคนมีเงินไม่รู้จักไซ้

หลวงพ่

ทำไมๆ

ลูกศิษย์

หนูไปเปิดเทปหลวงพ่ฟัง ที่หลวงพ่เปรียบคนมีเงินไม่รู้จักไซ้

หลวงพ่

อ้อ ไซ้ มันยังไม่ถึงเวลานี คำว่าคนมีเงินไม่รู้จักไซ้ นี่มันเป็นอย่างนี้นะ ว่าคนที่ปรารถนาสาวกภูมิ ถ้ามีบารมีเต็มแล้ว ถายังไม่รับคำสอนนะจะบรรลุไม่ได้

เหมือนกันหมด คือต้องได้รับคำสอนก่อน ถ้ารับคำแนะนำนิดหน่อยเขาเข้าใจเลย มันเหมือนกับคนที่มีน้ำ พระพุทธเจ้าท่านเปรียบเทียบเหมือนคนมีน้ำในตุ่มเต็ม แต่ฝามันปิด ถ้ายังไม่มีใครมาแนะนำให้เปิดฝานี้เขาจะรู้จักน้ำไม่ได้เลยนะ พวกนี้เขาไม่บรรลุนะ ถ้าสาวกนี้เหมือนกันหมดแล้วเวลาที่จะใช้ หรือว่าจะเข้าถึงธรรมะต้องรอเวลาเหมือนกัน คือว่าเราเกิดมานี้มันมีเหตุ 2 ประการคือว่า กุศล กับ อกุศล ถ้าขณะในตอนต้นอกุศลมันยังอยู่เรามองไม่เห็น ไอ้ตุ่มน้ำหรือสตางค์ในกระเป๋า มันมองไม่เห็น มันไม่รู้จัก พอกุศลเริ่มให้ผล กุศลเดิมเริ่มให้ผล อกุศลถอยไป ตอนนี่เริ่มรู้จักใช้ใหม่ หรือว่ามีเงินยังไม่รู้จักใช้ แต่ความจริงมันรู้จักอยากได้เงิน แต่ไม่รู้จักเงินใช้ใหม่ อยากได้เงินถ้ารู้ว่าเงินมีในกระเป๋าไปกินกล้วยเดี๋ยวเสียงานแล้ว

ลูกศิษย์
หลวงพ่อบ

ลูกพิจารณาตัวเองรู้สึกว่างเปล่าเกินเจ้าคะ
ถ้ารู้ว่าว่างก็ฉลาดมาก พระพุทธเจ้าว่าอย่างนั้นนะ แต่เป็นเรื่องจริงนะคนเราารู้ตัวว่าว่างใช้ใหม่ เป็นคนฉลาด ไอ้ว่างจริงๆ มันรู้ตัวเมื่อไหร่ ยิ่งเบ่งใหญ่เลย พระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลใด มีความรู้สึกตัวว่าตัวเป็นพาลเรากล่าวว่าบุคคลนั้นเป็นบัณฑิตใช้ใหม่ ว่าคนฉลาดจึงรู้ตัวว่าว่างอย่างคติโบราณมี ยิ่งเรียนยิ่งว่าง ยิ่งโตยิ่งเชื่อ ใช้ใหม่เรียนไปเท่าไรๆ ไอ้สิ่งที่ไม่รู้มีมากขึ้นทุกที เอ นี่คุณก็ว่าหนึ่งในดวงอุแล้วหน้าหรือใจดันเสือกไม่รู้เสียตั้งเยอะ ถ้าไม่เรียนเลย ฟุ้งไอ้ยิ่งโตยิ่งเชื่อก็มีความหมายไอ้สิ่งที่เราไม่เข้าใจยังมีอีกมาก ยิ่งทำไป อย่างคนเรียนวิชาเกี่ยวกับแร่เรื่องที่รู้มีมากกว่าเรื่องที่รู้

หลวงพ่อบ

ถ้าหากว่าบรรลุนอรหันต์ปุ๊บ อย่าไปตามเขาเลยคำว่าไม่รู้ไม่มี แต่เขารู้ทางตรงเลยนะ ไอ้เปลือกนี้เขาไม่มี เขามีแต่แก่นแท้เลย อ้อมไปอ้อมมานี้ เขาไม่อ้อม ถ้ามนี้อะไรแกงไก่ บอกเลยว่าแกงกา ไอ้แกงเปิดก็ว่าไปเลย ไม่ต้องไอ้หน้าแดงๆ ให้มีเนื้ออย่างนี้ๆ ไอ้มีฝักอย่างนี้ เขาเรียกว่าอย่างนั้น ไม่ต้องว่ากันละ ไก่ก็ไก่ เป็ดก็เป็ด

ท่านสุธรรมเถร นี่ท่านก็เกิดการทะนงตน พอการทะนงตนเกิดขึ้นมา วันหนึ่งท่านเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ไปฟังเทศน์ ใครเข้าไปเท่าไร พระพุทธเจ้าก็ไม่ทัก ก็ถือเป็นระเบียบอยู่แล้วใช้ใหม่ พอ **ท่านสุธรรมเถร** เข้าไป ท่านถาม **เอ้า ขรัวโนลานเปล้า** มาแล้วหรือเอาเข้าแล้วสิ เวลาจะกลับ **เอ้า ขรัวโนลานเปล้า** กลับแล้วหรือ ก็หาว่าโนลานเปล้า คือว่ารู้แค่ปริยัติไม่มีความหมาย พอโดนเข้า 3 รอบ 3 ครั้ง ชักอะใจ คุณยังงี้หว่า ขนาดรู้ **พระไตรปิฎก** ทั้งหมดนี้ พระพุทธเจ้าหาว่า **ขรัวโนลานเปล้า** ก็หันฝักทางจิตเลยเป็นอรหันต์ไปเลย พอเป็นอรหันต์แล้วจึงเข้าใจว่า ไอ้การเข้าใจตามหนังสือมันไม่ได้ 1 เปอร์เซนต์

อันนี้เราไม่ได้รู้จริง ก็ที่หนังสือเขาเขียนถูก คนเขียนตำราเขาเขียนถูก แต่คนไม่ได้เข้าใจตามตำรา ไซ้ใหม่ ไอ้แร่ประเภทนี้สีเป็นอย่างนั้น เนื้อเป็นอย่างนี้จะไปจำมันหมดหรือ ไม่เห็นของจริง ไปเจอของจริงกึ่ง อะไรหว่า ดีไม่ดีพวกว่า ดิบุก ดิบุกไปหลอมเสียหน่อยเดียว จำไม่ได้ว่าเงินนะ (หัวเราะ) หรือไงคุณ

ลูกศิษย์ เมื่อเข้าลูกนั่งแท็กซี่ แท็กซี่เข้าก็ถามว่า เอ๊ะ คนเรานี้ตายแล้วไปไหนลูกก็ไม่ทราบ ว่า ลูกก็พูดไปผิดหรือเปล่า

หลวงพ่อ แล้วว่าไง

ลูกศิษย์ ลูกก็บอกว่า คุณทำดีหรือทำชั่วไว้ละ

หลวงพ่อ ไซ้ๆ

ลูกศิษย์ มันอยู่ที่ตัวคุณเอง คนอื่นไม่รู้

หลวงพ่อ อันนี้ละ ลูกต้อง ถามว่าตายแล้วไปไหน ถ้าถามฉัน ฉันตอบ 2 อย่างไปวัดหรือว่า ไม่อยู่ในวัดก็นอกวัด ถ้าถาม ตอนนั้นลูกแล้ว ตายแล้วไปไหน แต่ถ้าดีก็ไปอยู่ส่วนดี ชั่ว จิต มันอยู่ที่จิตดวงหลัง และจิตก่อนจะตาย ความรู้สึกของจิตก่อนจะตาย ถ้ามีจิตใจน้อมไปทางกุศลก็ไปสู่ดี แต่ไม่แน่นอน ถ้าชั่วมาก่อน พอตีหมดลงชั่วอีกนะ ไซ้ใหม่ เจ้าหนี้ ไอ้หนี้หน้าเจ้าหนี้หนี้ได้นานหรือไม่นาน ถ้าหนี้ไม่ได้มานานกลับมาพวกทวงหนี้ ดอกเบี้ยเขาด้วย

ลูกศิษย์ แต่ทั้งโลกนี้ เขาสงสัยกันว่าตายแล้วไปไหน

หลวงพ่อ ก็เหมือนกันละลูก เหมือนกันทุกคน ก็เขาไม่รู้จริง อย่างว่าเขาเลยหลวงพ่อเองยังสงสัยมาก่อน (หัวเราะ) ไซ้ใหม่ ไปว่าคนอื่นเขาทำไมแต่ว่า ฉันเข้าใจมาตั้งแต่อายุ 12 นะ เพราะฉันตายเมื่ออายุ 12 เขาพาไปคุณรัก เขาไม่ได้พา เดินตามเขาไป แลเขาไม่ให้เข้าเขตนรกให้อยู่บนยอดเขาเขาหนึ่ง ถ้าจะดูอะไรนรกขุมไหน เขาจะเอานรกนั้นเข้ามาใกล้

ฉันบอกอยากดูนรกขุมที่ 1 มันจะเห็นนรกขุมที่ 1 อยู่ข้างหน้านี้โยม อานาจความเป็นทิพย์ของเขานะ แต่ว่าอยากจะลงไป เขาห้ามลงในเขตนั้น แต่ก่อนจะตายมันภาวนาจนกระทั่งหมดลมไป มันมีความรู้สึกว่ ก็มันเจ็บท้อง มันเป็นโรคท้องร่วง โยม เป็นโรคท้องร่วงมันก็ปวดท้อง ไซ้ใหม่ แรงก็หมด

แม่ฉันก็บอกว่าภาวนาว่า พุทโธ ไว้ลูก จะได้หายปวดท้องอย่างนี้ดิ้นะโยม นะ แกว่าภาวนาพุทโธไว้ลูก จะได้มีบุญไม่เอาแน่ไซ้ใหม่ภาวนาพุทโธ ไว้ลูกจะได้หายปวดท้อง ท่านก็เอาพระมาตั้งให้เห็นพระทองคำองค์ขนาดนี้ หน้าตัก 12 นิ้วได้ พระองค์นี้ชอบมาก และรักสีทองคำเป็นทองคำแท้ เอมาตั้งไว้เฉยๆ ใ้หมองเห็น บอกจับภาพพระไว้ ตาคุณภาพพระ พระองค์นี้ชอบ ทุกวันกลับไปจากโรงเรียนก็มานั่งอยู่หน้าพระองค์นี้ แล้วก็ภาวนาไป ภาวนาไป นี่พอจิตเริ่มเป็นสมาธิเล็กน้อย

ตอนนั้นไม่รู้ มารู้ตอนหลังนะว่าเป็นสมาธิ พอจิตเข้าเป็นอุچارสมาธิ นี้ความเจ็บปวดมันลดลงไปมาก ยังไม่ถึงฉาน มันลดลงไปเรียกว่า สักร้อยจะถึง 3 เปอร์เซ็นต์ อุچارสมาธินี้ ไม่ใช่เล็กน้อยนะโยมนะ ลดมากด้วย ก็เริ่มสบาย จิตเริ่มสบายก็ภาวนา เอ๊ะคินี้ พอคินี้ก็ภาวนาเรื่อยๆ ไปเห็นภาพพระแทนที่จะเป็นพระพุทธรูปองค์เล็กก็องค์ใหญ่ จ้า สวย มีรัศมี หนักๆ เข้ากลายเป็นแบบพระสงฆ์แบบพระพุทธเจ้า สวยจัด มีรัศมีออกจากกาย แล้วมองเพลิน คราวนี้ความเจ็บปวดไม่รู้สึกเลย ไปเพลิน คุณภาพแล้วซิ แบบดูหนังดูละครนะถ้ามันเพลินก็ไม่เมื่อย ไซ้ใหม่

มารู้ตัวอีกทีมันหลุด ออกไปจากตัวเมื่อไหร่ไม่รู้ ไอ้ออกนี้ไม่รู้จะโยม ถ้าคุณไม่เชื่อลองดูเถอะ ฉันทหลุดหลายหนแล้ว ไม่ ไม่รู้สักทีมันรู้แต่มันไปลอยอยู่ข้างนอกแล้ว พอหลุดพลัวะ ออกไปยื่นลอยอยู่เอ๋ ไอ้ดูไอ้ร่างกายเดิมนี่ มันไม่น่าดูเลย มันสกปรก เพราะไอ้ตัวใหม่นี้มันสวยกว่า ไซ้ใหม่ มันแต่งตัว แข็งแ้วบ แข็งแ้วบ เป็นลิเกเลยนะ มีชฎงชฎา มีเครื่องประดับแพรวพราว ตัวก็เบา ขยับหน้าขยับหลัง มันเบาหมด มันไม่หนักนี้ ฉันทก็เลยไปหาคนนั้น หากคนนี้ หากใครก็ไม่เห็นใครเขาพูดด้วย ไปหาแม่ แม่ก็ไม่พูดด้วย ไปหาลุงลุงก็ไม่พูด เขาก็มองดูไอ้คนที่ตาย ไอ้ร่างกาย ไอ้เราเขาไม่มอง ดีไม่มีใครไม่มองเรา

ก็คินี้ไปเที่ยวหลังบ้านดีกว่า ไปเจอจะขบวนคนตายเขาเดินเขามีคนนำไป พอคืออยากจะไปตามเขาว่าเขาไปไหนกัน หัวหน้าที่เขามาบอก ไอ้หนู เขาเปิดบัญชีบอก ไอ้หนูเอ็งไม่มีในบัญชี ยืนอยู่ พอกกลางแถวมีคนยืนกุม 2 ข้างอีก ถามคนกุมอีก เขาเปิดบัญชีอีก ไม่มีบัญชีอีก ไอ้คนกุมมันมีบัญชีทุกคนละ บัญชีมันเปิดเปิบเดียวไม่ต้องพลิกเหมือนของเราหรอก เปิดแพล็บ เอ๊ะ ไอ้หนู ชื่อเอ็งไม่มีในบัญชี เข้าบ้าน แม่เจ้าคอย แต่ว่าในนิสสัยเดิมนั้นมีว่า ถ้าอยากจะรู้อะไรถ้ารู้ไม่ได้ไม่มีทางเอาเป็นเอาตายกันเลย คือว่าเอาเป็นเอาตายนี้ ไม่ใช่ถือคืออื่นทำอะไรของเขานะ ต้องพยายามให้รู้ให้ได้ นิสสัยมันเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว นี่พอเขาเดินไปก็ติดตามไปห่างๆ ประมาณ 1 กิโลเมตรกระทั่งเข้าป่า ขึ้นเขา ลงเขาไปเรื่อยๆ ในที่สุด เข้าไปถึงแดนปลายเขายอดสูง คนต้องขึ้นแล้วก็ต้องลงตามนี้ เขาก็นับบัญชีซิ พอได้พวกนั้นหมดเราโผล่พอดี เราห่างหน่อย เราเกิดเป็นส่วนเกินขึ้นมา ดานี้เห็นข้างล่าง ภาพเป็นอย่างไร เขาบอกว่าลงไม่ได้ แคนนั้นคนที่ภาวนาว่า พุทโธ หรือ อรหังนี้จะลงในแดนนั้นไม่ได้ ถ้าเขาปล่อยให้ไปพวกเขาจะมีโทษ ไอ้เราก็บอกว่า เราจะไปเที่ยว เขาบอกไม่ได้ทั้งนั้น ไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง ไซ้ใหม่

นี่ก็เป็นอันว่าเข้าใจเรื่องนี้มาพอสมควร แต่ไม่มากนัก มันได้แค่นั้นแหละ
ทีนี้หลังจากนั้นมาก็ไปได้ทุกวัน เขาอนุญาตไปเที่ยวได้ ไปเที่ยวได้อยู่แค่นั้น สงสัย
อะไรก็ตาม

เออ มาจากไหน โยม จำหน้าได้นี้ ไม่ใช่ต้องถามตามธรรมเนียมเอาซิ เอ จำ
หน้าได้แต่ต้องถามรับหรือไม่รับ ใช่ไหม ตามระบบพระพุทธเจ้า แต่ท่านถาม
อย่างนั้นจริงๆ นะ โยม อย่างพระคุยกันอยู่ไกล ท่านฟังด้วยโสตอันเป็นทิพย์ ทราบ
เรื่องทุกอย่างว่าพระคุยเรื่องอะไรกัน แล้วก็ทำค้ำนึ่งว่า ถ้าเราไปที่นั่น แล้วก็เล่า
เรื่องนั้นในอดีตให้เขาฟัง ผสมธรรมะเล็กน้อย อริยสังเล็กน้อย ถ้าจบพระพวกนั้น
จะได้เป็นอรหันต์ใช่ไหม แล้วท่านก็เสด็จไป พอเสด็จไปถึงเขาให้ประทับพอนั่ง
ปั๊บ ท่านถามนี่พวกเธอคุยกันด้วยเรื่องอะไรนะ ใช่ไหม นี่โยมมารู้แล้วก็ต้องถาม ดี
ไม่คิดเลยบอกมาจาก กรุงเทพฯ แอบไป ปากน้ำโพ มาก่อนว่าอย่างไร (หัวเราะ) ใช่
ไหม

ลูกศิษย์ เมื่อคืนแอบมานั่งกรรมฐาน
หลวงพ่ο ความจริงไม่ได้แอบ ไป ปากน้ำโพ ว่างวนมา เมืองอุทัยฯ (หัวเราะ)
ลูกศิษย์ ความจริงๆ ไม่ได้แอบ ไป ปากน้ำโพ ว่างวนไป เมืองอุทัยฯ ไปดูหลวงพ่ο ศากย
มุนินทร์สถินมหาราชานุสรณ์
หลวงพ่ο อ้อ เอ๊ะ อยู่ตรงไหน
ลูกศิษย์ วัดเขา ปฐวี
หลวงพ่ο เขา ปฐวี พวกโยมไปหรือ
ลูกศิษย์ ก็สร้างพระประธานเป็นพระบรมราชานุสรณ์ของ สมเด็จพระเจ้าตากสิน
หลวงพ่ο อ้อ ยังดี อาตมายังไม่ได้ไปสักที แค่นี้ละ ความจริงตำแหน่งไม่ได้ป่วยเปะนะ เลย
ไม่ได้ไป ดีพอดี วันนี้ไม่ค่อยสบายรู้สึกเสีๆ ทำอยู่เหมือนกัน
ลูกศิษย์ ไปสร้างพระพุทธรูปพระประธานไว้ปี 16 แล้วก็มาควมมีคนไปสร้าง อนุสาวรีย์พระ
บรมรูปพระเจ้าตากสินที่วัดแจ้ง เห็นไม่ทราบว่าเขาสร้างไว้ปีไหน ก็ไปดูวันนี้
ทราบว่าเขาสร้างปี 16 เหมือนกัน
หลวงพ่ο งั้นหรือ เอ้า
ลูกศิษย์ ไม่รู้กันต่างคนต่างสร้าง ก็ไปสร้างพร้อมกันเข้า
หลวงพ่ο อ้อ แสดงว่า พระเจ้าตากสิน มีบุญ หรือว่าคนที่ยังเป็นหนี้ พระเจ้าตากสิน ยังมีอยู่
(หัวเราะ) เอ๊ะ สมัยพระเจ้าตากสิน นี่โยมเกิดหรือเปล่า
ลูกศิษย์ นี่ซิคะครับ อยากจะถามหลวงพ่ο อยู่พอดี
หลวงพ่ο ก็ได้ แต่ค่าธรรมเนียมมันแพง
ลูกศิษย์ ไม่เป็นไรหรอกครับ ค่าธรรมเนียม

หลวงพ่ อ๋า จ่ายก่อนซิ เออ ไม่ได้ๆ ตอนนี้อยมไม่ยอมเสียเปรียบแน่ พระไม่มีสิทธิ์ทวงถาม
ไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง ไม่เป็นปะปะด้วย เอ๊ย ไม่ใช่ ป. ป. ป. ป้าย ปะ ปะ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ โยมเป็นนักกฎหมายเลยเถียงเก่ง

หลวงพ่ ไม่ใช่เถียง โกงเลย เออ แหม ไอ้ นักกฎหมายนี่ แหม อ่านทุกตัว มันพลาดหน่อยๆ
เอาตรงนี้ แหม มันถูกมาตั้ง 20 หน้า พลาดคำเดียวถูกเอาตรงนี้ ใช่ไหม แหม ไม่ได้
ตายก่อน ใช่ไหม โยม โยมช่วงทางด้วยนะ

ลูกศิษย์ บอกก่อนผ่อนทีหลังก็ได้

หลวงพ่ นาฬิกาข้อมือก็เอา ไม่มีสตางค์นะ (หัวเราะ) ความจริง พระเจ้าตากสิน นี้ เราต้อง
นึกถึงบุญคุณท่านมาก ท่านเป็นคนมีความเข้มแข็งจริงๆ ในเมื่อไม่ได้ท่านเราก็แย
เราต้องถือว่าเป็นคนที่มีความสำคัญมากชาติพังชานนั้นนะ คุ้มไม่ถึงปี นะ โยมนะ
ใช่ไหม ไม่ถึงปี นะ โยมนะ ใช่ไหม ไม่ถึงปี เวลาที่ตีฝ่าเข้าศึกไปมีสตางค์อยู่ที่บาท
โยม ในประวัติมีไหม ที่ตีฝ่าเข้าศึกไป **อยุธยา** มีสตางค์ไปกี่บาท โยมฮะ

ลูกศิษย์ ตีฝ่ากองทัพพม่าไปด้วยทหารมีเพียง 500 ดิแหวก

หลวงพ่ นั่นนะสิ ดิแหวกไป แล้วก็ถูกหอบด้วย

ลูกศิษย์ ท่านเห็นว่าชินอยู่ที่ไม่รอด ไม่มีทางจะกู้บ้านกู้เมืองได้

หลวงพ่ แล้วไอ้เงินที่ติดตัวไปนะ

ลูกศิษย์ เงินติดตัวไปนี้ไม่ปรากฏ เข้าใจว่าจะมีน้อยเต็มที หรือเกือบจะไม่มีเลย

หลวงพ่ ใช้นั้นอาตมา

ลูกศิษย์ เพราะว่าเขาใช้ให้ไปปรับศีลอยู่นอกเมืองแล้วไม่ได้กลับเข้าเมืองเลย

หลวงพ่ ใช่ๆๆ (หัวเราะ) นี่ไม่ใช่เล่นๆ ให้พิจารณาตรงนี้นะ โยม ท่านมีสภาพแร้นแค้น
จริงๆ ไม่ใช่ท่านมีเงินทองเป็นถุงออกไปใช่ไหม แล้วท่านสามารถไปรวมคนเข้า
มาเป็นกองทัพ ไอ้การรวมคนเข้ามาเป็นกองทัพต้องหาของให้เขากินนะ ไอ้เงินนะ
เป็นเบี้ยหวัดนั่นนะมันเป็นที่ไปข้างอะไรก็ยังสามารถอยู่ แต่อาหารที่จะกินเข้าไปแต่
ละวันไม่ใช่เล็กน้อยนะ โยมนะ อันนี้ต้องถามแม่บ้านใช่ไหม ไอ้ นี่เป็นเรื่องใหญ่
มาก เราต้องถือว่าท่านเป็นอัจฉริยะจริงๆ

ลูกศิษย์ บ้านแตกสาแหรกขาด ท่านสามารถกอบกู้ฐานะเศรษฐกิจของบ้านเมืองจนกระทั่ง
มีคลังบำรุงกองทัพไปตี **ประเทศเขมร** ไปตีประเทศที่แข็งเมือง ขยายอาณาเขตได้
กว้างขวาง ภายใต้อาณาจักรไม่ก็ปี

หลวงพ่ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลย เอาแต่เรื่องกินกันในบ้านก็พอแล้ว แยะแล้ว ก็เรายังมีเงินอยู่
แล้วนี่ เอาแค่กำลังคน กำลังทัพ กำลังข้าราชการที่กินกันวันๆ ก็ไม่ใช่เล็กน้อยนะ ถ้ายก
ไปตีนั้นต้องเตรียมเป็นพิเศษ ต้องรวมใหญ่ นี่ต้องถือว่าอยุธยาไม่สิ้นคนดี ถาดคน
กรุงเทพฯๆ นี้ไม่แน่

ลูกศิษย์ ยกอยากจะทำเรียนถามหลวงพ่อ

หลวงพ่อ ว่าไง

ลูกศิษย์ ว่าหลวงพ่อดีผลอะไร ถึงได้สร้างรูป สมเด็จพระเจ้าตากสิน ไว้ข้างหลักรูปหลวงพ่อ

หลวงพ่อ ที่ไหน

ลูกศิษย์ ที่เหรียญฯ

หลวงพ่อ ใครเขาบอกข้างหลัง มั่นหน้าทั้ง 2 หน้า (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ หน้า 2 หน้า ข้างหลัง 2 ข้างหลัง

หลวงพ่อ ไม่มี 2 หลัง เห็นแต่หน้าด้วยกันทั้งคู่ (หัวเราะ) เอาชี ล่อ ปาย เปะ ปะ เอาแล้ว (หัวเราะ) เอ้า โยม ปายผัดจิ้งหะแล้ว เอาทะเละกันอีกแล้วเจอหน้ากันไม่ได้ เจอหน้าทะเละกันแน่ เพราะท่านไม่ถือตัว ไม่ใช่ข้างหลังโยมถามใหม่

ลูกศิษย์ ข้างหน้าก็ข้างหน้าครับ

หลวงพ่อ (หัวเราะ) เออ คนละหน้า เรื่องมันเป็นอย่างนี้

เรื่องของเรื่องจะทำเหรียญแจกทหาร แล้วก็ไม่รู้จะทำอะไรดี ก็คิดว่าเอารูปใครสักรูปหนอ หรือข้างหลังจะเป็นยันต์ ก็พอดีเห็น พระเจ้าตากสิน ท่านมาท่านก็มาคุยอะไรไม่รู้ ฉ่งฉ่อง ตามแบบฉบับใช้ใหม่ เลยบอกไอนี้ทำไง เอาอย่างนี้ก็ได้แล้วกันเอาผมไปด้วย ท่านบอกเอาผมไปด้วย เลยถามเอารูปท่าไหน เอารูปท่านี่ ก็เอาท่านั้นนะแต่ว่าเหตุผลอย่างอื่นไม่มี

ลูกศิษย์ ท่านโปรดรูปทรงม้า ตอนสร้างพระประธานพระศากยะ ก็ท่านให้สร้างเหรียญ ทูลถามท่าน ท่านก็บอกว่า ให้สร้างเหรียญทรงม้า ม้าท่าไหนท่านบอกว่า ม้าวิ่งเวียนอย่างผยอง ก็ให้นายทหารไปคิดท่าม้าวิ่งคิดกันไปคิดกันไม่ออก ต้องจุดรูปแล้วก็เสี่ยงให้ช่างเขาปั้นดู ดูก็มาตัดไปตัดมาขาม้าหักไปข้าง จนต้องมาปั้นกันใหม่

หลวงพ่อ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ เวลามันก็น้อยเลยได้รูปออกมาเป็นรูปรูปท่าทางก็เหมือนคล้ายๆ คลึงกันท่านบอกว่าไอ้วิ่งควมเต็มที

หลวงพ่อ รบกันใคร

ลูกศิษย์ มันวิ่งสู้ก็ได้วิ่งหนีก็ได้

หลวงพ่อ ไซ้ๆ

ลูกศิษย์ แล้วไอ้ท่าของท่านนี่ไม่มี ใครเห็นก็ไม่มีทางบอกวิ่งหนี วิ่งหนีวิ่งอย่างนี้ไม่ได้

หลวงพ่อ ไอ้วิ่งปรี๊ด ไม่ได้สู้โยม มันกวดกับหนี (หัวเราะ) มันต้องให้วิ่งเรียบแต่วิ่งเหาะๆ ไอ้เรียบจี้มันอย่าง ประเภทย่าเขามืออย่าง คล้ายๆ กับแห่นาคนะ

ลูกศิษย์ ตอนนั้นก็สร้างเหรียญไว้ 3 แบบ สร้างแจก พระเจ้าตากสินทรงม้าวิ่ง กับด้านหนึ่ง
แล้วก็อีกด้านหนึ่งเป็น รูปพระแก้วมรกต แบบหนึ่งอีกแบบหนึ่งเป็น รูปสมเด็จพระ
พระเจ้าตากสิน ด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งเป็น พระศากยะ อีกแบบหนึ่งก็เป็น พระ
แก้วมรกต อีกหน้าหนึ่งเป็นแบบ พระศากยะ

หลวงพ่ อ้อ

ลูกศิษย์ แต่สร้างไว้จำนวนน้อย อย่างละเท่า พ.ศ. เพราะว่าทุนทรัพย์น้อย (หัวเราะ) ตอน
หลังใครๆ ก็อยากได้ บอกมันไม่มี ทำแจกทหาร

หลวงพ่ ไม่เป็นไร มีสตางค์มาฉันยังนึกได้ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ แจกเมื่อ 2516

หลวงพ่ อ้อ 2516 มันหลายปีมาแล้วนี่นะ ดี

ลูกศิษย์ ตอนนั้นก็ไม่มีเวลาจะแวะมาราบหลวงพ่ วิ่งผ่านไปผ่านมา

หลวงพ่ วัดนี้ยังไม่มีบารมีพอที่จะต้อนรับได้ (หัวเราะ) เราคุยกันเล่นๆ โยม..คือวันๆ สรุปล
แล้วไม่ได้เรื่องอะไรเลย

ลูกศิษย์ ผมมาหาหลวงพ่ที่ไร ให้นึกถึงตัวเองทุกที

หลวงพ่ ทำไมละ

ลูกศิษย์ ทำความดีไม่สำเร็จสักที

หลวงพ่ ดี ทำความดีไม่สำเร็จนี่ดี

ลูกศิษย์ พยายาม พยายามนั่งกลีธ บางทีพอหลังตาไปแล้วก็เห็น บางทีพอหลับตาเห็นชัด
แต่มันค่อยๆ ปิดเหมือนม่านละคร ปิดปุ๊บ พอปิดสวิทซ์ ทีนี้ลืมตาฟังเสียง กลับตาปุ้
ก็มองไม่เห็น ผมไม่ทราบว่าเป็น เพราะอะไร

หลวงพ่ ก็ตั้งทำผิด อยากจะเห็น (หัวเราะ) ตั้งทำผิด คือ อารมณ์ เออ มาไม่คุยกันเลขนั้ง
เลขๆ นั้งเลขๆ ฉันทักขาดทุนแน่ หากคนคุยหาเพื่อนคุยถ้ามีเพื่อนคุยมันเพลินไป แล้ว
หายเพเลียบไปได้ ถ้าไม่มีใครเขาคุยด้วยนั้งๆ นานราคาจะชกเพเลียบ นึกถึง พระเจตาก
สิน มาที่ไร ก็นึกขอบคุณท่านอยู่เสมอ ถ้าไม่ได้ท่าน เราอาจเป็น พม่า หมดแล้ว
ฉันจะไม่ยอมเป็น พม่า โสฬ์มามันจะเหยียบใหญ่ไซ้ไหม นี่ชาติไทยเราจะต้องสิ้น
ชาติมาตั้งหลายวาระ มันสิ้นไม่ได้สักที ไอ้อ้อตอนนี้มันยังงไหนออกไปดูไอ้คนบาง
พวกนี้ มันชอบทำให้ชาติขยับเขิน แต่ก็คงไม่เป็นไร หรือไง

ลูกศิษย์ ก่อกวนให้ไม่ค่อยจะสงบ

หลวงพ่ ไอ้อ้อ มันทำลายขุบยับนะ โยมนะ จะก้าวนะ มันก้าวไม่ได้ ไซ้ไหม ถ้าก้าวไปด้าว
ไม่ได้ มันอยู่เฉยมันอยู่เฉย ถือว่าถอยหลังแล้ว แลเมตีให้ถอยหลังเข้าด้วยซิ เวลานี้
เศรษฐกิจเราขยับเลย ไอ้ยับนี้มันเป็นเรื่องด้วยเตนาของคนบางคน เพื่อผลประโยชน์

ส่วนตัว ทั้งนี้ คนมีบุญอย่าง พระเจ้าตากสิน จะมีหรือเปล่านั้น จะมีก็สองตัว สามตัวนี้ (หัวเราะ) อาตมาว่ามีนะ คนที่มีความเข้มแข็งเขาจะโผล่ไม่ได้

ลูกศิษย์

ก็คงมีเหตุขัดข้องบางประการอยู่ ยังไม่กล้าแสดงตัวออกมา

หลวงพ่

ยังไม่ถึงจังหวะไง

ลูกศิษย์

ไม่มีจังหวะไม่ถึงจังหวะออกมา

หลวงพ่

มันไม่มีประโยชน์ โยม แต่ว่าพวกนี้ก็ต้องพยายาม ก็ค่อยๆ เคลื่อนมันเคลื่อน ออกมาจะถึงหน้าฉากหรือยังละนี่ อาตมาว่ามีแต่กาลเวลาก็ถือว่ากฎของกรรม ใฮนี่ มันเป็นอย่างนี้ ต้องถือว่าคนไทยทั้งชาติยังมีกรรมอยู่ คนไม่กี่คนทำให้บ้านเมือง วุ่นวาย เวลานี้เราอย่าไปโทษต่างชาติเขาเลย ถ้ามีดีผีป่ามันเข้ามาไม่ได้ ไซ้ใหม่ โยม โบราณท่านบอกว่า ถ้าผีบ้านผีป่าเข้าไม่ได้ ถ้าผีบ้านไม่ผีป่ามันก็พลอย เวลานี้ จะเป็นทางด้านเศรษฐกิจ พ่อค้าแม่ค้าพึ่งไปเลย ธนาคารมันเรียกเงินคืนหมด เอาไอ้ ทรัพย์สินที่ไปประกัน

ลูกศิษย์

คนค้าเล็กๆ น้อย ๆ คนมีทุนน้อย ล้มไปตามๆ กัน

หลวงพ่

เขาต้องการ เขาต้องการอย่างเดียว ถ้าฉันไม่ได้เป็นใหญ่ แต่ถ้าทรุดแบบนี้ มันทรุด ไปกว่าจะคืนตัวได้มันน้อยเมื่อไหร่เมื่อเช้าเห็นไอ้ฮู้ดมาเอาให้ฟัง สร้างทาว์นสอง ทาว์นเฮ้าส์ บ้านใหม่ๆ มันเจ๊ง ธนาคารเขาเรียกเงินเขาคืน เอาทรัพย์สินที่ประกัน คืนไป ฉันต้องการเงินคืนก็มีบริษัทคนเขาไปแจ้งไว้หลายคราวแล้ว บริษัทห้าร้าน ลดเงินไปไม่รู้เท่าไหร่ เขาเรียกเงินเขา เอาเงินไปที่ล้านเอามา ทรัพย์สินที่ประกัน ไม่มีความหมาย ธนาคารต้องการเงิน นี่อันนี้มันเป็นแผนการเมืองนะไซ้ใหม่ โยม แต่ก็ไม่แหมเรื่องนิดเดียว หนักๆ เข้า พระเจ้าตากสิน ขึ้นมาจะยุ่งนะ ถ้าคนแบบ พระ เจ้าตากสิน ขึ้นมายุ่งนะ มันต้องมีบ้านเรามาจมไม่ได้

ลูกศิษย์

ถึงเวลาที่จำเป็นจะต้องมีขึ้น

หลวงพ่

มันต้องมี

ลูกศิษย์

ไม่เงินจะไปไม่รอด

หลวงพ่

แบบเราหนีศัตรู หนีไม่พ้นละสู้ยับ ถ้านายพลาคณะ นายตายไปเลย

ลูกศิษย์

เวลานี้เราก็ไม่มีทางจะหนีอีกแล้ว

หลวงพ่

ไม่มีละ (หัวเราะ) มันเหลือแค่วิ่ง วิ่งหรือนั่ง นั่งหรือนอน แหมหนักใจจริงๆ คือว่า ตามกฎพยากรณ์ ไอ้กฎของกรรมเราหนีไม่พ้นจริงๆ นะ โยมนะ ไอ้เรื่องกฎของ กรรมของคนทั้งชาตินะ ทราบ ไม่ใช่ไม่ทราบ ทราบ ทราบมาหลายปี ว่าปีไหนมัน จะเป็นอย่างไร หาทางพ้นไม่มีทางเลย หาทางให้มันรอด พยายามออกจุดโน้น จุด นี้ หาทางบอกไม่มีทาง ท่านบอกไม่มีทาง ท่านที่บอกมาท่านบอกไม่มีทางและไม่มี ทางจริงๆ จะต้องไปจุดนั้นๆ แต่ว่ามันไปดีเอาปลายมือโยมพ่ไม่มีทางมา 2-3

วาระ แล้วละนอนตีฟุงดีกว่า จะรู้ไปทำไม ไปรู้ปลายอิทีตอนมันรวย (หัวเราะ) ไซ้
ใหม่

ไอ้คนไซ้นี้ทำไงก็ยังไม่หายเวลานี้ต้องอีก 3 เดือน จึงหายเขาว่าอย่างนั้น
หมอมเขาว่าอย่างนั้น อีก 3 เดือนจึงหาย ถ้าไปเร่งให้มันหายเราก็ยิ่งเหนื่อยมาก ถ้า
ไปรอให้มันหายเอาขนมไปเลี้ยงมัน

นี่ของเรานี้ก็เหมือนกัน ตามเขตเข้ามา เข้ามา วัดตัวเข้ามา วัดตัวเข้ามา แต่
ตอนต้นๆ ถ้าพูดตามส่วน ควรจะคิดว่าเข้า รู้เรื่องมาตั้งปีแต่ พ.ศ. 2500 ตั้งแต่ปีพ.ศ.
2500 เป็นต้นมาก็รู้ ก็ถามไปไซ้ตัวเอง ถามแต่คนก็ไม่ค่อยถาม ถามไซ้ไซ้ใหม่ ถามไซ้
แล้วก็สังเกตมาตามปีท่านบอกเป็นไงๆ เป็นไปตามนั้นหมด แล้วต่อมาก็ใกล้เข้าจุด
รวม ถามว่าจะแก้ไขได้ไหม ท่านบอกไม่ได้ แต่ปี 18 นี้คิดว่าจาก 20 รวม ไปแล้ว
ประเทศไทยแย่ คิดว่า 20 ไปแล้วเศรษฐกิจแย่ ขอไอ้ทรัพยากรที่มันจะขึ้นมา ที่
บอกว่ามันจะปรากฏ เริ่มต้นปรากฏ 24 นี้ให้มันปรากฏ 20 เป็นการเริ่มต้น ท่าน
บอกไม่ได้ ไม่ได้เราก็อพยายามวิ่ง การที่เขาพบน้ำมันนี้ เขาพบแต่เขาไม่บอก เขา
บอกไม่พอ จนกระทั่งไปไล่เบี่ยอีกที่มันหนีไม่พ้น มันรับ เขาหนีไม่พ้นจริงๆ นะ
เขาขอมรับ แต่ถามทำไมเขาจึงต้องปิด เขาบอกเขาต้องปิด แต่เขาผู้นั้นไม่ใช่ นาย
ใหญ่นี้ ถ้าผมพูดไปผมเปิดเผยผมอาจจะถูกไล่ออกจากงานก็ได้ แต่ว่าต้องนั่งอยู่ตัว
ต่อตัวเขาจึงรับ ตอนนั้นมีลูกน้องเขาอยู่ด้วย 3 คน 2 คน เขาไม่ขอมรับ ไซ้ใหม่ นี้
เวลานี้ของเรายังถูกเปิดอยู่อีกตั้งหลายบ่อ

ลูกศิษย์

น้ำมันฝางนี้ผู้ที่มีหน้าที่เขามาเล่ารายละเอียดให้ฟังเสร็จแล้วเขาก็บอกว่านี้ทำบุญมา
ก็แห้งๆ ยอกให้หมดเลย ถ้าเขาพูดมานี้ไม่ใช่ความจริง เขาบอกไอ้บ่อที่เปิดตอนนั้น
น้ำมันมันพุ่งขึ้นมา

หลวงพ่อ

ไซ้ๆ

ลูกศิษย์

เอากรรมการไปตรวจก็พุ่งขึ้นรดหัวกรรมการ เสร็จแล้วถูกปิดเป็นเงิน 11 ล้าน ปิด
สนิทเลย

หลวงพ่อ

แฮม โยมรู้เป้งเลย เบ็งค์อุดท่อนี้ ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์

แต่ที่ท่านผู้นั้นก็เสียชีวิตไปแล้ว

หลวงพ่อ

เป็นอัมพาตนี้ รับเงินแล้ว แฮม รู้ตรงกัน แฮม

ลูกศิษย์

ก็ท่านเป็นคนบอกผมเอง

หลวงพ่อ

ขนาดหนังสือพิมพ์ยังถ่ายภาพะ โยม ไอ้ น้ำมันพุ่ง

หลวงพ่อ

น้ำมันพุ่งไม่ใช่เรื่องเล็กใดๆ ก็รู้รู้ทั่วประเทศ ไอ้เบ็งค์ 11 ล้านมันอุท้อผิด

ลูกศิษย์

ความจริงก็ท่อนิดเดียวตอนนั้น

หลวงพ่อ

ไซ้ไซ้

ลูกศิษย์   แต่ว่ารู้สึกว่ท่อจะเล็กไปหน่อย

หลวงพ่อ   มันอาจจะท่อเล็กไป (หัวเราะ) แหม มันสำคัญจริงๆ ไอ้เบ๊บังคับบงโบราณคนเก่าๆ
ชอบ

ลูกศิษย์   ผมก็สงสัยอีกอย่างหนึ่งว่า   ทำไมถึงไม่เอาเครื่องเจาะไอ้ที่ทันสมัยมาเจาะได้ลึกๆ
มาลองเจาะดูบ้าง

หลวงพ่อ   ใช่

ลูกศิษย์   เจาะไปดินเหลือเกิน ที่ไม่มีบ่อน้ำมันไหนเขาเจาะ

หลวงพ่อ   คือ อาตมาคิดว่า ถึงดินก็มีประโยชน์ ถ้าดินนะ น้ำมันยังได้น้อยก็เอามาใช้ทุกวัน
เยอะ มันก็เป็นเงินขึ้นมาทุกวัน ไอ้เงินที่ได้จากน้ำมันนี่พอไปซื้อหัวเจาะที่มันล็ก
กว่านั้น ไซ้ใหม่ ไม่เห็นจะยากอะไรเลย ก็นี้มาดองเอาไว้เฉยๆ ไอ้นี้ก็กินเงินกันปี
เป็น 100 ล้านนะ ฝางนี้ เอเงินไปเล่นๆ เป็น 100 ล้านนะ ไม่ใช่ 100 ล้าน ไม่ใช่ร้อย
เดียวนะคือปีๆ ไปถล่มทะเลายกันเล่นโก้ๆ อย่างนั้นละ ก็ได้เท่าไรก็เอามาใช้
เท่านั้น ก็หมดเรื่อง ก็ทำมันเรื่อยไป มันได้มากไปเอง แล้วยังไอ้เงินจำนวนนี้ คนที่
เขาเอามาให้ มันเล็กนิดเดียว แต่ประโยชน์ของมันใหญ่กว่า อย่างเมื่อวานจีน
อ่านหนังสืออะไร เจาะเกราะ มันไปพุดถึง สนามบินหนองงูเห่า ตอนนั้นเมื่อสมัย
จอมพลสฤษดิ์ ประชุมว่าจะลงทุนเพียงแค่พันล้านนะ เวลานี้ตั้งหมื่นล้านกว่าแล้ว

สนทนาที่วัดท่าซุง 3

วันเสาร์ที่ 29 สิงหาคม 2524

- หลวงพ่อก็คือมีเจ้าคนเขียนมันยังเขียนต่อมา ว่าไอ้การที่ถูกปิดไปเพราะว่าทางสิงคโปร์กลัวว่าถ้ามีสนามบินดีขึ้น ก็ไม่มีใครเขาไปเหยียบสิงคโปร์ไม่มีลง แล้วเวลานี้ คุณเปรม จะเอาขึ้นมาอีก ก็มีบางคนค้านหนักค้ำหน้าชนฝาเลย ไม่ยอมให้ทำ เขาเขียนชื่อมาเลย หนังสือพิมพ์เมื่อวานนี้ เมื่อวานนี้หรือเมื่อวานซืน เขียนชื่อคนค้านมาเลย ก็แสดงว่าไอ้มันเอาสตางค์มาให้อีกมันว่าเลย มันบอกได้สตาจก็อีก นี่ของเรามันเป็นอย่างนี้ เป็นอันว่า ต่างประเทศใกล้เคียงเขาก็ขี้ม
- ลูกศิษย์ เขายืมทุกปีเขาได้กำไรทุกปี
- หลวงพ่อก็คือ ไซ้ๆ นี่เวลานี้ก็ลงไปหมื่นล้านสองหมื่นล้านก็ไม่ไหว จากพันล้านแล้วประโยชน์ถ้ามันลงไปเวลานั้นโยม ไอ้ประโยชน์ที่มีนได้ไปวันๆ เท่าไหร่
- ลูกศิษย์ เดียวนี้ขึ้นแล้ว
- หลวงพ่อก็คือ เลยแล้ว อาตมาว่าไม่ถึง 10 ปี มันเลยไปไหนๆ นี่ของเรามันเป็นอย่างนี้
- ลูกศิษย์ ยังไงไอ้สิ่งเหล่านี้มันถึงจะได้หมดไปเสียที
- หลวงพ่อก็คือ ถ้ามันตายไปมันก็หมด
- ลูกศิษย์ ชีวิตพวกเราก็น่ากลัวจะมองไม่ค่อยจะชัด
- หลวงพ่อก็คือ ชีวิตพวกเรานี่มองชัดโยม เห็นไอ้ตัวพวกนี้ชัด ไอ้เตี้ยๆ ที่มันจะเกิดมาอีก 20 ปีข้างหน้ามันจะมองไม่ชัด มันจะหาตัวได้น้อยเต็มที
- ลูกศิษย์ (ไม่ชัด)
- หลวงพ่อก็คือ ไซ้ คือว่าตามชะตาของประเทศตั้งแต่กลางปี 26 ไปแล้วจะเริ่มเบาคนดีจะเริ่มมีกำลัง คนดีนะ คนดีนี้จะเริ่มมีกำลัง ไม่ใช่ว่าจะไม่หมดนะไอ้พวกหมัดหนักนี้เริ่มสิ้นแล้ว มันจะชกหน้าแกบังละคราวนี้ แกกระที่บั่นมานานแล้ว มันต้องค่อยๆ มีกำลังไปที่ละหน่อยๆ ไม่ใช่ปราบกันหมดเลยเสียทีเดียว ดีขึ้นมา หนัก ๆ เข้าดีมันจะมากขึ้น ไปอีก ดีจะมาก แต่ว่าคนเลวนี่หมดไม่ได้ ถ้ามืดนี้ประเทศตั้งอยู่ไม่ได้
- ลูกศิษย์ รู้สึกว่าจะเป็นของคู่โลก
- หลวงพ่อก็คือ ไซ้ๆ
- ลูกศิษย์ ไม่ว่าสมัยไหนต้องมีอยู่
- หลวงพ่อก็คือ ไม่ว่าสมัยไหนไม่ว่าประเทศไหน แต่ว่าให้มันเบาๆ ลงหน่อย
- ลูกศิษย์ เป็นของกลุ่มกัน ถ้าไม่มีคนเลวไม่รู้จักคนดี
- หลวงพ่อก็คือ ไอ้มันไซ้โยม ถ้าไม่มีสีดำ สีขาวก็ไม่เด่น ถ้าไม่มีสีขาว สีดำก็ไม่เด่น
- ลูกศิษย์ รีบมานึกว่าจะไม่ทันหลวงพ่อก็คือเสียแล้ว

หลวงพ่อกัน ยังไม่ถึง 4 โมงนี้

ลูกศิษย์เดี๋ยวหลวงพ่อก่อนขึ้นเสียดก่อน

หลวงพ่อกัน ไม่ๆ นั่งตะบันอยู่นี่ อย่างเร็วก็ 3 โมงครึ่ง ไม่มีใคร ถ้าไปแล้วก็เที่ยงเดินกลับมาใหม่ (หัวเราะ) วันนี้หมดแรงโยม

ลูกศิษย์เอาเทปหลวงพ่อกับเรื่อง ไม่มีวันสิ้นชาติ ไปฟังแล้ว ก็รู้สึกทำให้คลายๆ คนสบายใจขึ้นเยอะ ไอ้เรื่องที่เขาเอามาว่านี่ ต้นตอมาจาก สำนักปฐวรศักดิ์

หลวงพ่อกัน ไอ้นั้นหรือ

ลูกศิษย์เขาพิมพ์หนังสือแจกคน

หลวงพ่อกัน อ้อ

ลูกศิษย์ที่ผมก็มีอยู่เล่มจะเอามาถวายหลวงพ่อกัน

หลวงพ่อกัน คนเขามาเล่าให้ฟัง

ลูกศิษย์เขาโมทนาเพื่อจะให้คุณไปทำบุญสร้างศาลาประชุมแห่งชาติ ให้เสร็จต้องเสร็จก่อนนี้ ไม่อย่างนั้นมันจะสิ้นชาติเหตุดังนี้

หลวงพ่อกัน ไอ้ชาตินั้นมันอยู่ด้วยศาลานั้นแน่ แหม หากินกันแบบนี้

ลูกศิษย์ประชุมสภาแห่งโลก ประชุมไม่ทัน เขาโฆษณาหนังสือพิมพ์ก็เคยลงค่าอยู่พักหนึ่ง

หลวงพ่อกัน จังหรือ

ลูกศิษย์ครับ ว่าไม่ควรจะเขียนเรื่องอย่างนี้มา แทนที่จะทำให้คนศรัทธามากขึ้น ศรัทธาค้นหายไปอีกตั้งเยอะ

หลวงพ่อกัน ไซ้ ก็หากินอย่างอื่นก็ดีกว่านะ

ลูกศิษย์เขาไปสร้างที่อื่น หุบผาสวรรค์ ผมเคยไปดูเขากำลังสร้างบางส่วน

หลวงพ่อกัน ใหญ่โตไหม

ลูกศิษย์ก็ใหญ่พอสมควร คงจะจุคนประชุมได้เป็นพัน

หลวงพ่อกัน จังหรือ อ้อ ไม่ใช่บ่อยนะ นี่เป็นกองบัญชาการเขามัง นี่ตั้งเป็นกองบัญชาการละมัง

ลูกศิษย์เสียเงิน 5 บาท ซื้อมันมา แล้วก็เอามาเห็นเทปหลวงพ่อกันจะเที่ยวหาจะเอามาถวายหลวงพ่อกัน

หลวงพ่อกัน นี่ละซีท่า เล่มละ 5 บาท หรือ

ลูกศิษย์เล่มละ 5 บาท

หลวงพ่อกัน เอ้ ของเรานี้ลืมขาย เอาคืนบ้าง

ลูกศิษย์พิมพ์แยะ เขาพิมพ์แยะ แทนที่จะพิมพ์แจก พิมพ์ขายเงิน บอกเอาเงินนี้ไปสร้างพุทธรูปที่บนยอดเขานะเขาสร้างไว้ทุกศาสนามีพระเยซู เจ้าแม่กวนอิม ยังไม่มี

พระมะอะหมัด นี่ยังไม่มี (ไม่ชัด) พระบรมสารีริกธาตุมาบรรจุไว้บนยอดสูง มีทุก
ศาสนาเลย

หลวงพ่อบัณฑิตที่รวมศาสนา

ลูกศิษย์ไม่ถึง สายธนูบุรีปากท่อ แล้วเลี้ยวขวาไปอีก 2 กิโลเมตร แล้วแยกแต่เข้าไปในนั้นแล้ว
เขาห้ามเอาเนื้อสัตว์เข้าไปรับประทานในนั้น ต้องซื้ออาหารมังสวิรัต

หลวงพ่อบัณฑิตที่ประสาทแย

ลูกศิษย์หนังสือใครที่ขอกก็ได้ จะแจกโยมมัง ไม่ขาย แต่โยมให้สวดศักดิ์ก็เอา

หลวงพ่อบัณฑิตที่ประสาทแย ไ้หนุ ได้ห้องหรือลูก

ลูกศิษย์ยังไม่มีการประสาทแย

ลูกศิษย์ไม่ต้องละละ

ลูกศิษย์ยังมีมีการประสาทแย

หลวงพ่อบัณฑิตที่ไม่เป็นไร รู้จักหน้ากันขอห้องก่อนไม่มีบัตรมาไม่เป็นไร เอาสิ หนูๆ ให้เขาลงชื่อ
ไว้ แจกๆ เทปนั้นแหละ ได้แจกเทปอันนี้ก็ เขาแจกมา

ลูกศิษย์ตอนแรกผมก็ไม่ทราบเลย ลูกสาวเขากระซิบกระซาบบอก ไ้หนบอกเอามาดูสิ พอ
เห็นอัฐิที่มาแล้ว ไม่ต้องไปตกใจหรือลูก มันเป็นไปไม่ได้หรอก ก็เราไม่มีใคร
จะว่า ไปค่านไปอะไรเขาไม่ได้ ได้เทปหลวงพ่อบัณฑิตไปได้ฟัง เอ้อ ค่อยโล่งอก

หลวงพ่อบัณฑิตค่อยยังชั่วหน่อย เขาออกกันไปตั้งนานแล้ว ฟังรู้

ลูกศิษย์ตั้ง 2 ปีไปแล้ว

หลวงพ่อบัณฑิตใช่ คือว่าเด็กเขาเป็นครู มาบอกหลวงพ่อบัณฑิตไม่ไหวแล้ว เด็กๆ เสียกำลังใจมาก

ลูกศิษย์แพร่ไปตามโรงเรียน

หลวงพ่อบัณฑิตใช่ๆ

ลูกศิษย์กระซิบกระซาบกันออกไป

หลวงพ่อบัณฑิตเด็กเอาหนังสือมาให้ครูดู เด็กสิ้นกำลังใจ ถ้าเด็กสิ้นกำลังใจนี้แยเลยแย

ลูกศิษย์ก็ยังมีพวกที่เข้าไปแทรกอยู่ในตามโรงเรียน ปลุกปั่นเด็กสอนเด็กอะไรๆ

หลวงพ่อบัณฑิตเข้าลือลือพอดี

ลูกศิษย์เข้าลือลือเขาพอดี

หลวงพ่อบัณฑิตถ้าไม่เปลี่ยนไปลัทธิอย่างนั้น จะอยู่ไม่ได้ละ

ลูกศิษย์คุณโยมคิดว่า ถ้าจะเอาในด้านผิดกฎหมายผู้ปลุกปั่นผิดไหม ทำให้ประชาชนเดือด
ร้อนแตกตื่น

ลูกศิษย์กบฏภายในมันก็ไม่เข้า แต่ว่าแพร่ข่าวที่ทำให้ตื่นตระหนก

หลวงพ่อบัณฑิตเสียเวลาพิจารณา ไม่คุ้มกันหรอก

ลูกศิษย์ได้มานาน ไม่คุ้มกัน ที่จะไปคิดจัดการแล้วดีไม่ดีก็ คนจัดการมีดาบ 2 คม

หลวงพ่อกำลัง ไซ้ๆ ตีพับ
ลูกศิษย์ ไม่ดีจริงๆ ก็เสียไปเลย
หลวงพ่อกำลัง พับไปเลย
ลูกศิษย์ หาวาไปขัดขวางไอ้โน่น ไอ้นี้เขา
หลวงพ่อกำลัง ไปทำลายเขา
ลูกศิษย์ เขาก็ว่าพวกนี้คิดจะทำลายสันติภาพของโลก
หลวงพ่อกำลัง ไซ้ๆ
ลูกศิษย์ กลายเป็นอีกฝ่ายหนึ่งไปเลย
หลวงพ่อกำลัง (หัวเราะ) กลายเป็นจำเลย กลายเป็นจำเลยไปจับ ดีแล้วอย่าหา
ลูกศิษย์ เขาก็บอกว่าที่เชิญๆ นะ มีเงินแดงนะ ไม่ส่งตัวแทนมา ไม่รับ ไม่รับ เชิญ รัสเซียกับ
เงินแดงไม่รับเชิญ
หลวงพ่อกำลัง ไม่มา
ลูกศิษย์ นอกนั้นทุกประเทศเข้าร่วม ประเทศในเครือนี้เขาไม่ส่งตัวแทน
หลวงพ่อกำลัง แล้วจะเกิดสันติภาพได้อย่างไร
ลูกศิษย์ ก็ไอ้ 2 ยักษ์ใหญ่ไม่มา สันติภาพก็เกิดยาก
หลวงพ่อกำลัง ก็ต้องเป็นสันพั๋งพานละ แยะจริงๆ เขาทำมานานแล้ว เขาพูดข้างในมานานก่อน เขา
จะให้พูดมาก่อน จึงจะพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือ เขาต้องพูดจะให้คนเชื่อ เล่าๆ
เรื่อยๆ มาตามระยะนั้นก่อนจะออกเป็นหนังสือนี้มันต้องสร้างศรัทธากันก่อน
ลูกศิษย์ ถ้าเขามีเจตนา เพียงแต่ว่าจะชักชวนคนไปสร้างหอประชุม หอประชุมอย่างเดียว
ค่อยยังชั่ว
หลวงพ่อกำลัง ไซ้
ลูกศิษย์ นี่เจตนาขึ้นแอบแฝงอยู่ด้วยอันนี้ก็ร้ายมาก
หลวงพ่อกำลัง ก็สงสัย อันนี้มัน ถ้าพูด ถ้าพิจารณาแล้ว มันเป็นการรบที่ไม่ต้องใช้อาวุธ คือใน
สมัยพระพุทธเจ้า วัสการพราหมณ์ ยังทำไม่ถึงขนาดนี้ทำหนักกว่าอันนี้มันมี
ตัวอย่างมาแล้ว ตาม พระสูตร ก็มีตัวอย่างมาแล้วประวัติศาสตร์ก็มีตัวอย่างมาแล้ว
มันง่าย ๆ ในเมื่อคนสิ้นกำลังใจ นี่มันรบง่ายจะตาย เดี๋ยวมาเลยๆ นี้
ลูกศิษย์ คนนี้กลัวแพ้เสียอย่างเดียว ความจริงไม่แพ้สู้ได้ แต่ไม่สู้ มันก็หมดเรื่อง
หลวงพ่อกำลัง ยังไม่แพ้อย่างเขมรนี่ เขมรนี่ไม่สู้เลยๆ ให้เขาเข้ามาฆ่าเล่นเสียอย่างนั้นอย่างวันนั้น
ไปชายแดน ที่ฝ่าย พลพต เข้ามาเข้าไปเจอเขมรคน เข้ามาคุยกัน บอกว่า เขาบอก
ว่าวันพรุ่งนี้ทหารจะเข้ามาที่ ปอยเปต ขอให้วางอาวุธเสีย เสร็จจากนั้นก็ไม่มีอะไรกัน
แต่วันรุ่งขึ้นจริงๆ แทนที่ทหารจะเข้ามาก็มีพลเรือนเข้ามา 3 คน มาคุยทำก่อน ต่อมา
เมื่อมาพวกนี้ก็วางอาวุธเรียบร้อย ทหารจึงเข้ามา พอทหารเข้ามาแล้ววิธีเขาจะไล่

คนข้างในเขาทำอะไร อยู่ๆ เขาก็ส่งทหารเข้า มาชายแดนไทยป็นยิงยิงเข้ามาข้างใน เสียงปืนดังๆ ไอ้ทางไทยก็ไม่ฟังหัวกระสุนนั้นไม่มาทางเรา แต่ข้างในบอกทหารไทยบอก ให้ถอยออกไป ออกไปจากบ้านภายใน 10 นาที ไม่ต้องเก็บ เขาบุกเข้ามากระชั้นแล้ว ก็ต่างคนต่างวิ่งไปออกไปแล้วก็ต้อนกวาดไปเลย แล้วก็ไม่ต้องกลับมาไปเป็นไปตายที่ไหนก็ไป มีข้าวกิน ไม่มีข้าวกิน ไปลี้มไปตาย แล้วก็บางจุด ไอ้วางอาวุธให้เขาแล้วนี่ เวลา **เซียว สัมพันธ์** ไป หรือ **พลพต** ไป อย่างที่โยมก็เคยอ่านหนังสือพิมพ์ ยืนตั้งแถวรับกันพริคนี้ นี่เป็นระบบนี้ แต่ว่าถ้าขนาดเด็กๆ นักเรียนหมดกำลังใจนี้หมดทำเลยเราไอ้แค่จะไปรบกับเขาไหว หนุมๆ มันไม่รู้ แล้วก็ทำอย่างนี้ก็ พุดถึงเจตนาที่สงสัยเจตนาเหมือนกัน จะว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์นี้มันไม่ได้นะถึงขนาดนี้ ไซ้ไหมโยม

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

ก็เป็นคนมีความคิด มีความรู้ขนาดนี้ ก็คิดยากเหมือนกันว่ารู้ไม่ทัน ไม่มีละ ถ้าเราคิดว่าเขาโง่กว่าเรา เราต้องโง่มากหน่อย เรียกว่าเราต้องโง่เกินกำลังหน่อย เขาไม่โง่แล้วจะมีอะไรหรือเปล่า ในเมื่อมีพระอาทิตย์แล้วก็ยังมีพระจันทร์หรือเปล่า แต่เรื่องนี้ก็ต้องคิด

เพราะว่าไปพบกับผู้ชายคนหนึ่ง เป็นดอกเตอร์ นานแล้ว ตั้งแต่ปี 18-19 แยกไปอยู่ในสำนักนี้มา 2 ปี ที่ไปอยู่เพราะว่าสำนักนี้รักษาพ่อเขาหายจากโรคก็มีความกตัญญูรู้คุณในเมื่อความกตัญญูปรากฏก็ไปช่วยทำงานอยู่ 2 ปี ทำงานจากข้างนอกถึงทำงานเข้าข้างในคืนอาตมาไปที่ **ชอยสายลม** แยกนั่งคอยอยู่จนกระทั่งเวลาเกือบตีหนึ่งกว่า กว่าคนจะหมด ตอนนั้นยังมีแรงอยู่รับแขก นะโยม เหลือคนเดียวระหว่างอาตมากับ **เจ้ากรมเสริม** แยกถามความรู้สึกของสำนักนี้ อาตมาบอกคำนี้ไม่วินิจฉัย เพราะสำนักต่างๆ อาตมาไม่วินิจฉัยไซ้ไหม ไปวินิจฉัยเขาไม่ได้เป็นการกลั่นแกล้ง เขาจะมีดีอยู่บ้าง เราไม่เห็น เราไม่พุด แยกก็พุดถึงความรู้สึก หรือความรู้ที่อยู่ในนั้น

สรุปแล้วแกลสงสัย เขาเป็นดอกเตอร์นะโยม เขาใช้กันทั้งหน้าบ้านหลังบ้าน ค่อยๆ เรื่อยๆ ไปจนกระทั่งถึงหลังบ้าน พอเข้าถึงหลังบ้านนี้เขาบอกไม่ไหวครับ ผมสงสัยว่าจะมีอะไรสักอย่าง ว่ามีการสะสมอาวุธ นี่มาเห็นหนังสือฉบับนี้เข้า เอ๊ะ เขาเอาแน่ แล้วฝ่ายทหารเขาก็ทราบนะ ฝ่ายนักสืบก็ทราบ ที่ทราบก็ออกไปชงอะไรเข้าอย่างปีที่แล้วหรือปีก่อน ก่อนปีน้ำท่วม คือไปสงสัยพระ ว่าพระนี่แสดงตัวชัด ทางสายเหนือแต่งตั้งตัวเป็นพระนี่แต่ออกชัดเลยว่าพระศาสนาไม่มีความหมาย 500 บาท ถ้าไปอยู่ตามชายแดนติดต่อกับประชาชน เขาให้เบี่ยเลี้ยงวันละ 30 บาท ก็เลยไปตามคนคนหนึ่งถามว่า ทางทหารรู้ไหม ว่าเข้าทางพระศาสนาที่จุดทั่วประเทศ เขาก็บอกให้ทราบเท่าที่เขารายงานเข้ามา 16 จุด ทางพระนี่นะ

จุดใหญ่มาก็เกิดสงสัยในเขต กทม. ถามว่าในเขต กทม. นี้มีเท่าไร แล้วต่อมาฝ่าย
นักสืบเขาก็สืบให้ผู้บังคับบัญชา เขาก็อดสำหรับเขียนมาให้เฉพาะจุด กทม. แต่นักสืบ
ละเอียดจริงๆ เขาสืบละเอียดมากแต่ว่ามันมีจุดหนึ่ง เขาบอกว่า อันนี้ยังละเอียดไม่
พอ เขาให้สืบให้ละเอียดกว่านี้ ก็มันมีเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วย สำนักนี้เกี่ยวข้องกับ อันนี้ 4
โมงแล้วโยม (ไม่ชัด) บ้านอยู่ไหน

ลูกศิษย์

กรุงเทพฯ ค่ะ มาด้วยกันนะค่ะ นั่งใกล้ๆ กันนี้

หลวงพ่

สามใบเถา (หัวเราะ) โยมตัวเล็กๆ กว่าเขาเสียเปรียบ น้ำหนักคงจะใกล้เคียงกัน ว่า
ไง ลูกสาวเอ๋ย เอ๋ย สบายใจหรือยังละ เออ ใช้ได้ถูกต้องดีนะ เจอะคนเหล่าเดียวกัน
ก็ต้องหมดเรื่องละวะ ฮี น้ำหนักเท่าไร

ลูกศิษย์

น้ำหนักลูกหรือคะ แต่ 70 กว่าโลเท่านั้น

หลวงพ่

อ้อย 70 ตัด 70 ให้อ้วนเท่าไร อย่างน้อย 40 ละวะ หรือเท่าไร

ลูกศิษย์

60 ค่ะ

หลวงพ่

60 สองร้อยพอดี แหม เหมาะเลยโยม เอ๋ย 3 คน

ลูกศิษย์

200 พอดีค่ะ

หลวงพ่

ขึ้นตางค์ได้เลย (หัวเราะ) ใจอ่อนหู เอ๋ย ไม่หลับหรือลูก ฮี ไม่หลับหรือวันนี้ เออ
เก่งจังวะ ลูกสาวมันต้องเก่งๆ กันอย่างนี้ .. ซ้าย ป้าย เปะ เปะ มาแล้ว ว่าแต่หลวง
พ่แหะละ คนอื่นอย่าไปเรียกเขา ป.ป.ป ป้าย เปะ เปะ นะโยม สวัสดิโยม

ลูกศิษย์

พอดีจะกราบลาแล้วหลวงพ่

หลวงพ่

กราบเลยจะ กลับเวลาไหนโยม

ลูกศิษย์

ก็ราวๆ ก่อนเที่ยงหรือเที่ยง ก็ยังไม่แน่

หลวงพ่

อ้อ ะ ระวังจะชนหมาโยม เออ แหม โยมก็เยอะ

ลูกศิษย์

พรุ่งนี้ถ้ามีโอกาสจะมาพบหลวงพ่

หลวงพ่

นั่นซิ ยังนึกว่าถ้าจะไปเสียตอนเที่ยงก็เสียคายแน่ ไม่มีคู่ทะเลาะคราวนี้นะโยม
บางทีลงมาก็ไม่รู้ว่าจะคุยกับใครเขาละ นั่งเขาก็นั่งเฉยๆเราก็ไม่รู้จะคุยกับใคร
เหนื่อยเหมือนกัน ถ้ามีเพื่อนคุยฉันก็ไม่เหนื่อยอะไรกัน เขาเก็บสตางค์นะ
รวมกันนานๆ ถ้าเก็บสตางค์เก็บ

ลูกศิษย์

หลวงพ่แข็งแรงไหมคะ

หลวงพ่

อ้อ แข็งแต่ไม่ค่อยแรง กระดูกงอไม่เข้าเลย แขนนี้ วันนี้จะพักอยู่แล้ววันนี้ตอนเช้า
ว่าจะไม่ไหว

ลูกศิษย์

หลวงพ่ปีนี้อายุเท่าไรคะ

หลวงพ่

10 ปีเศษๆ 15-16 ได้ แหม กำลังรุ่นหนุ่มอยู่

ลูกศิษย์

คิดว่าจะอย่างไรคะ

หลวงพ่ (หัวเราะ) ถ้ามันตายข้างๆ เดี่ยวลำบาก (ไม่ชัด) เอ๊ย พรนุช เอ็งปล่าหมูเป็นไหมว่า ปล่าหมูเป็นไหม

ลูกศิษย์ เป็นค่ะ

หลวงพ่ ไม่ใช่ เห็นแม่เขาบอกว่าเป็นอาชีพปล่ามาตั้งแต่สมัยก่อน เมื่อคืนนี้ขึ้นไป ว่า ไอ้พรนุช นี่มันทำมาหลายชาติ ทำแทนแม่ นี่เขาสั่ง เมื่อคืนนี้แกล้ง วันนี้กินข้าวได้เยอะ อาหาร อาหารนี่มีความจำเป็นต้องให้มันเหมาะ เพราะไอ้โรคข้างในมันกินข้าวไม่ได้มาหลายวัน ตั้งแต่กลับไปจากกรุงเทพฯ จะพบบ้างพบบ้าง มาทีแรก เอ๊ะ นี่ก็รู้สึกวุ่นวาย น้ำหนักมันดี ตอนไปกรุงเทพฯ 7 วันนี่ต้องถ่ายไม่หยุด ต้องฉันทกาแฟสกดตลอด ฉันทกาแฟสกดนี่มันก็ถ่าย ทางท้องยังถ่ายอยู่ ไอ้ส่วนหนึ่งเข้าไปจับไปเกาะตัว พอกลับมาถึงวัดก็ถ่ายเลย พอกลับมาถึงวัดตอนนั้นทำอะไรไม่ได้ ก็เข้าที่นอนเลย ไอ้ที่กรุงเทพฯ มันเข้านอนไม่ได้มันงานมันมีอยู่ตลอดเวลา 7 วัน ก็พบบ รุ่งขึ้นให้น้ำเกลือ มันก็ไม่ดีขึ้นมาเมื่อวานคืนนี้ เอ๊ นิ่งๆ อยู่เป็นอะไรแน่ มันเอาดีขึ้นไม่ได้เลย เลยคิดว่าไอ้เจ้ากาแฟนี่ ทำให้มันท้องผูกแน่ แต่ส่วนหนึ่งมันถ่ายออกมาส่วนหนึ่งมันผูก ก็เข้าใจว่ามันถ่าย มาดูคอเจ็บคอ ถ้าเจ็บคอนี้ไซ้ท้องผูกมากต้องใช้ยาระบาย แล้วโรคกระเพาะนี้ใช้ยาระบายไล่ได้ทีไหน ต้องค่อยๆ ระบายออก 3 วัน 3 วันนี่ ชักเริ่มทรงตัวเมื่อเช้านี้จิวเจียเต็มที พอเทศน์เข้าไปแล้วก็ตั้งทำไม่อยู่หรอก แต่ว่าเมื่อคืนนี้ แม่ศรี ก็มาสั่งให้ ครุณหทา ปล่าหมู เพราะว่าวันนี้กินข้างเป็นปี๊บเลย กินข้าวหมดหม้อเลย เมื่อก็ตอนเย็นที่มาสั่ง ถามว่ากินไปกี่วัน อาหารนี้ต้องกินตามกาลแก่สัง บอกได้นี่กินไปตลอดชาติถามว่าเพราะอะไร ก็เลยทำภาพเก่าให้ดู พระราชากินหมูปล่า ถ้าไม่มีใครปล่าให้กินก็ต้มกับน้ำปลา กินหมูดิบจิ้มน้ำปลา ถามว่าฉันคนเดียวบอกทั้งพวกนั้นแหละ เพื่อนๆ ทั้งหมดกินด้วยกัน เวลาเข้าป่านี้เป็นอาหารเดิม ท่านบอกเป็นอาหารเดิม จะต้องใช้เรื่อยไปจนกว่าร่างกายจะทรงตัวก็ถามว่า เอ๊ะ เขาก็รำคาญกันแน่ซิ แกก็บอกว่า ไอ้พรนุช นี่มันเคย ปล่าให้พ่อแกลกินมาหลายชาติแล้ว พรุ่งนี้ลองซ้อมฝีมือหน่อย

ลูกศิษย์ ค่ะ

หลวงพ่ อย่าเสียวของนะ ไอ้อ้วน ไอ้ค้วน ก็ลองซ้อมดูนะ ต้องดูซิ ฝีมือมันมีแน่หรือไม่มีแน่

ลูกศิษย์ ถ้าหนูทำนี่ถึงท่านแม่ด้วยไหมคะ

หลวงพ่ เอา ตามใจเอ็งเถอะ เห็นเขาบอกว่าไอ้มันทำแทนแม่มาหลายชาติมันกินได้ใจวะทุกชาติ แปลก เมื่อก็ไปนั่งดู คุณสนุกสนานเขาทำทำให้ดู นี่กินอย่างนี้ทุกชาติละ ไอ้ชาตินี้มันไม่ค่อยถือเห็นกินอะไรก็ได้แค่มีรสเค็ม รสเผ็ด ก็เท่านั้น ดีไม่ดีก็น้ำปลาแล้วพริกหันกินก็พอไอ้ชาติก่อนๆ มันคงจะ อ้อ การเข้าตี การเดินดงบุกป่ามันเลือกอะไรไม่ได้ แต่ทั้งก๊กทั้งพวก ที่เป็นพระราชาด้วยกันเข้าเท่านี้พอ เคนป่าเข้า

พวกนี้ไม่ได้กินอะไร ถ้าเข้าครัวก็ได้ล่อตัวนี้ มีเลี้ยงกันก็เอาหมูมาขึ้นก็ใช้ได้ ดีไม่ดี ก็จิ้มน้ำปลาส่งเดช เอ๊ะ ก็กินง่ายดีหว่า ดูแล้วทุเรศตัวเอง (หัวเราะ) เลยกลายเป็นไป ซ้อมประวัติศาสตร์ ประวัติศาสตร์นั้นก็ไปซ้อมไปหมดนะ สนุกสนานวันนี้ ใคร ไปไหนบ้างก็ไม่รู้ ปล่อยแสงเข้ากวาง เดินไปเดินมา

เอ๊ะ ไปยืนอยู่หน้าประตู เอ๊ะ ใครมาอยู่ที่วิมานคน เอ๊ะ นั่นมันเรานี่หว่า (หัวเราะ) นั่งรับแขก (หัวเราะ) เดินไปเดินมา เอ๋ ไปที่หน้าประตูนั่งปั๊บ นั่งปั๊บ ก็ เลยมาล้อมกันอยู่ที่นั่น ไซ้ไหม ลำดับแรกไปสนุกสนานบ้านโยมก่อน วิมานโยมที่ ดางดิงส์ นี้ไปถึง ก็เข้าไปถึงประตู เอ้า 4 องค์ก็อยู่ที่นั่น นั่งไม่เคยคุยกันเลย นั่งตรง นี้วะ นั่งก็มีแท่นขึ้นมา เอ๊ะ ไอ้ใครมานั่งอยู่วิมานเราหว่า ฮี ฤาษีแกอยู่ที่นี่ แล้วใครอยู่ นั้น บอกท่านก็ฉันนั่นแหละ บอก เออ แหม ลืมไป แะบอกว่าก่อนจะมาทำอะไร ก่อน เอ่อ โดยมากขึ้น ปุริมัญจะ ทิสัง ราชา ก็ไปแล้ว ขึ้น ปุริมัญจะ ทิสัง ราชา ก็ ไปแล้ว ปล่อยแล้วไปทั้งหมดเลย ก็เลยลืม คุยได้เรื่องสนุกสนานมาก สนุกมา ตั้งแต่ตรงนี้ไปวิมานโยม วิมานโยมอันนี้ก็ไม่จริง ตัวจริงไม่ได้อยู่ ปล่อยแสง เข้ากวางกวาดไปหมดแล้วก็ เข้าไปสนุกกับโยมในวิมาน ไปดูวิมานโยม เอ๊ะ ข้าง นอกทำไมมันเป็น ปุ่มๆ ปุ่มๆ เครื่องประดับนะ ถามว่าโยม ใจเป็นคุดทะราดแบบ นี้ เครื่องประดับ ตาไม่ดี ประดับเสียงพราว (หัวเราะ) เอ๊ะ มันเป็นสะเก็ด คุดทะราด (หัวเราะ) โยมท่านบอก เฮะ ไอ้บ้านคุณนะมันไม่มีหรือไง (หัวเราะ) ท่านก็เลยสนุกด้วยวันนี้ ก็มีลูกจอมอยู่ ฉันจอมเกษมย์ก่อนนะ

อย่างตอนยังไม่ตัดพุทธภูมินะ ถ้าขึ้นไปได้ที่ ท่านประชุมเทวดาเราก็เดิน พาหรด เข้าวิมานไปเลย มีเทวดาเกรงกลัวอยู่ เข้าไม่ได้วิมานบอกห้ามเข้า บอก ห้ามใคร แกห้ามใคร มาห้ามฉันไม่ฟังเสียอย่างเดียวแกไม่กล้า แกไปฟ้องโยม โยม ยังประชุมเทวดาอยู่ อยู่ที่เทวสภา แกก็ไปฟ้อง บอกช่างเถอะ เรานะอย่าห้ามเขาเลย หรือเขาจะห้ามเขาได้แต่ฉันยังห้ามไม่ได้ (หัวเราะ) เขาไม่รู้ (หัวเราะ) เทวดาแกก็ ไม่ใช่อารมณ์เป็นทิพย์เสมอกันเหมือนกันละนะ ก็เป็นหน้าที่ประจันหน้ากัน โดยเฉพาะนี้จะไปทันอะไร เราก็เข้าไปรุ่มร่วมเป็นพระแบบนี้

พอเสร็จท่านก็เลยมาบอก คุณ ทีหลังนะรักษาระเบียบวินัยเสียบ้างซิ (หัวเราะ) ถามทำไม บอกเกรงใจเขาบ้างซิ เขามีหน้าที่เฝ้าเขามีความผิคนะซิ ไอ้ กฎระเบียบวินัยเราเก็บไว้ดีแล้ว ผมใส่หีบไว้ละ ที่วัด ไซ้ไหม ใส่กุญแจด้วยขโมย ลักไม่ได้ หว่าเราไม่รักษาไม่ได้ ว่าใจคุยกันรู้เรื่องหรือเปล่านี่

ลูกศิษย์
หลวงพ่

รู้ค่ะ
รู้หรือ เอ๊ะ นำหนักเท่าไหร่ 60 หรือ เออ ไซ้ได้ 70,70,60 สองร้อยพอดี 3 คนสอง ร้อยพอดี (หัวเราะ) แหม

ลูกศิษย์ สามคนสองร้อยหรือคะ
หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ เอาไปเล่นหอย กิน (หัวเราะ)
ลูกศิษย์ ไม่ชอบเจ้าคะ
หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ เอ่อ ไม่ใช่เห็นถ้ามเป็นเลข ชักสงสัย อะ โยม ชักสงสัย พຽງนี้ต้องลองซ้อมฝีมือเก่า
คุณจะทำขนาดไหน ไซ้ไหม เขาสั่งมา แน่เขาสั่งมา
ลูกศิษย์ หนูก็ชอบด้วยค่ะ
หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ เหรอ เออ มิน่าละ (หัวเราะ) ตรงเป้าพอดี ฮิ ถ้ามว่าใครบ้างลูกๆที่ทำถ้ามว่าคุณใช้
ใครเขาทำตั้ง แต่อยู่กรุงเทพฯ ตั้งแต่อยู่กรุงเทพฯ ทำไปทีแล้ว ทำทุกวันไม่จั้งไม่
ไหว เวลาฉันข้าวฉันไม่ไหว เรียกว่าเหนื่อยมาก แต่ไม่รู้จะฉันอะไรหรือไม่ได้ของ
ชอบ ตามปกติชาตินี้เคยกินสามหนนี่นะ ไอ้ปลานี่ แล้วที่เที่ยวนี้สองเที่ยวสองครั้ง
แกตั้ง เมื่อคืนนี้มาสั่ง ตอนเย็นพบกันถ้ามก่อนหน้าจะมานี้ คุยกัน ถ้ามจะกินอีกก็
วันอาหารถ้าเธอสั่งต้องกินไปตามนั้น ถ้ากินได้นะ ก็เห็นน่ากลัวจะต้องกินตลอด
ชาติเสียแล้ว เพราะร่างกาย เมื่อกี้ขึ้นไปคุยกัน บอกต้องให้ร่างกายสมบูรณ์ ถึงจะ
เปลี่ยนได้ก็คงไม่นาน ถ้ากินข้าวอย่างเมื่อกลางวันไม่นาน ล่อหมดหม้อ แต่ว่าใช้
อาหารที่เคยชอบมาก่อนนะ อย่างกับไป **จันทร์บุรี** ไปนอนอยู่ 4 โมงกว่าๆ สั่งกิน
ผักนึ่งผัด เอ่อ แล้วฉันจะไปบอกใครเขาได้ละ วันนั้นไม่ได้บอกใครลงมาข้างล่าง
มีใครเขาให้งานหนึ่ง แกตั้งกินแทนข้าวก็กินกัน กินได้ พอหมดแล้วถ้ามเขามาอีก
ทีไอนั้นยกมากากละมังเบ้อเรอเลย ถ้าแกตั้งอะไรแกจัดแกเองว่าไง

สนทนาที่วัดท่าซุง 4
วันอาทิตย์ที่ 22 กันยายน 2524

ศาสตราจารย์ ศาสตราณีมาจากเศรษฐา เขาแปลว่า ครู อาจารย์นี่ เขาแปลว่าประพุดิทั่ว
หมายความว่า ครูผู้มีความประพุดิทั่ว รวมความว่า ครูผู้มีความรู้รอบครบถ้วน ภาษาไทย ครูผู้มีความ
รู้รอบครบถ้วน ทีนี้คำว่าประพุดิทั่วมันไม่ได้อยู่ในขอบเขต ประพุดิทั่วในนรกสีฟ้า นรกสีแดง
นรกสีเขียว อย่างปริญญาสมัยนี้ ไอ้ที่เขาเรียนปริญญากัน มันไม่เหมือนปริญญาพระ ปริญญาพระนี่
เป็นพระอรหันต์หมดเลย (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ มั่นกินเอาปริญญาแล้ว

หลวงพ่อ ปริญญาที่ ปริ แปลว่า ทั่ว ญา แปลว่า รู้ทุกอย่าง แต่พระอรหันต์ต้องถือไว้
สุขขวิปัสสโก เทวิชโซ นพภิญโญ ก็ไม่เท่ากันอีก ที่รู้รอบได้จริงๆ นั่นก็คือ ต้องตัด
กิเลส อันนี้ถ้าหากว่าวิชาความรู้พิเศษความสามารถพิเศษ ความสามารถพิเศษไม่
เท่ากันนะ สุขขวิปัสสโก ไปถามผี เอ๊ย มีนรกมี สวรรค์มี เคยเห็นไหม เป็นอย่างไร
ไม่เห็นหรืออ้าวไม่เห็นหรืออ้าว เชื้อ มันมีนี่หว่า ไซ้ไหม ไปถึง เทวิชโซ ก็อ้อ เคย
ไปเที่ยวสวรรค์นะ ข้าเห็นมันลอยอยู่ ไปไม่ได้ ไปถึง มโยมยิทธิ นี้เตรียมภิญญา 6
ข้างในไปได้ ข้างนอกยกไม่ไหวโว้ย พอไปถึง อภิญญา 6 บอกอ้าวไปได้ อ้าวไปเลย

ลูกศิษย์ แล้วอย่างมีคนมาฝึกฝึกแล้วแต่ไปไม่ได้ มีไหมครับ

หลวงพ่อ มี ไอ้การฝึก คือ ฉันไม่รับรองว่าไปได้หรือไม่ได้ อักขาตาโร ตลาคตา ตลาคตเป็น
แต่เพียงผู้บอก ไม่ใช่ว่าครูมีหน้าที่ทำให้ไป ก็บอกทางเดินว่า นี่ เดินทางนี้นะ เดิน
ทำนี่ ทีนี้ต้องใช้ไม้เท้านะ ถ้าไม่ทำก็แล้วไปไม่ใช่เรื่องของกู จะไปปรับผิชอบ
พระพุทธเจ้าก็ตรัสเช่นนี้ ที่จะตั้งเกณฑ์ ไอ้จะเกณฑ์ทำบุญให้ไปก็เลยพระพุทธเจ้า
ไปหน่อย กูจะไปอยู่กับเทวทัต ไอ้คนที่บอกช่วยให้ไปได้ล่ะ มันไม่จริงหรือ เขา
ไปได้จึงจะช่วยเหลือ เพียงแต่เขาไปได้ แต่เขาไปได้ช้า ทีนี้คนนะ โดยมากมันไม่ค่อย
จำ แต่ก่อนเขาสอนกันแบบนี้ ถ้าเมื่อก่อนขึ้นบอกแบบนี้ล่ะ ไม่ได้กินเลย แต่ก่อนนี้
เขาไม่สอนกันแบบนี้นะ เขาบอกอย่างเดียวแล้วก็ไปทำกันเอง แล้วก็ไอ้นักปฏิบัติ
ห่วยๆ ก็มีเยอะ ไม่เอาไหน ไม่ฟังคำสอน

ลูกศิษย์ มีปัญหาอันหนึ่งครับหลวงพ่อ คือ สมานินี ฝรั่งเขาขาย อย่างหลวงพ่อฝึกนี้แหละ
ครับ ฝึกกันคนละ 6,000 บาทครับ หลวงพ่อต้องระวังนะครับว่า ไปฝึกเขาเนี่ย เขาจะ
มารับสอนหลวงพ่อก็จริง แล้วก็จำเทคนิคของหลวงพ่อไว้ เสร็จแล้วก็เอาไปขาย
เลย

หลวงพ่อ อ้าว เราดี เราอุตส่าห์ช่วยชูชีพเขา

ลูกศิษย์ ผมก็เลยคิดจะไม่สอนเขาอย่างนี้ คือต้องผมแน่ใจก่อน ผมมีวิธีของผมอันหนึ่งครับ คือผมให้เล่นกับคอมพิวเตอร์ผมก่อน คอมพิวเตอร์ผมนี้ถ่ายอะไรต่ออะไรต่างๆ ถ่ายจนกระทั่งผมรู้จักเขาดี เขารู้จักผมดีผมแน่ใจ ผมถึงจะสอน

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ ใหม่ๆ

ลูกศิษย์ ไม่อย่างนั้นผมไม่กล้าสอน คือคราวที่แล้วนี่ ผมไปสอนเขา สมาธิธรรมคาพของเขา ฟังจากผมเสร็จ เขาให้คนมาหาผม เขาไปตั้งตัวเป็นครู แล้วเขาขายเลย

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ ใหม่ๆ เขาได้เวลาแล้ว เขาก็เซงลื้ออ่อนนะ แยกอินเดีย ที่ไป เขาก็ร่ายกันเยอะหรือ

ลูกศิษย์ ครับ รวยครับ หลวงพ่อเขารวยมากทีเดียวครับ เขามีเงินสิบลบาท ล้านครับ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ แล้วเขาสอนอะไร

ลูกศิษย์ เขาก็สอนวิชาโยคะธรรมคา ฝึกออกกำลังกายบ้าง อะไรบ้าง นั่งหายใจให้ตรงๆ เข้าไว้เท่านั้นเอง

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ เท่านั้นเองหรือ

ลูกศิษย์ เท่านั้นแหละครับ ไม่มีอะไรเลย ไปแล้วก็ไปมีเมียเป็นฝรั่ง ไม่มีอะไรนี้ครับ แล้วเขาก็เชื่อว่าเป็นพระพุทธรูปศาสนา เป็นเถระ ก็มีเมียฝรั่งแล้วไปขายพวกนี้รวย ฝรั่งไม่รู้จักครับหลวงพ่อกับ หลวงพ่อ แปลก ฝรั่งนี่เขาไม่มีอย่างนี้ พอเขาเห็นมีคนนิดหน่อยนี่ เขาเชื่อมาก

หลวงพ่อกับ หลวงพ่อ ฉันทันเล่นกับพระชเบต เขาเดินไปในสาย **ลูกขี้ปีศาจ** จับภาพพระก็เป็นทั้ง **พุทธา นุสสติ** และ **กสิณ** คือจิตก็เป็นฉันทันหนัก ไอ้เป็นของ หนักนี้มันของดี แต่ต้องดึงขึ้นมาให้ได้ พอจิตเป็นทิพย์ปั๊บ ไอ้ฉันทัน 4 เดินเข้ามาเลี้ยงตัวทันที ความจริงแล้วเดิมทีเดียวเขาขึ้นด้วยฉันทัน 4 ฉันทัน 4 นี่ก็ไม่ค่อยจะได้กัน ผลมันลดถึงอุปจารสมาธิตามลำพังเราก็ไม่มีปัญญาจะลดเอง ท่านบอกลดกำลัง ถ้าม ลดอย่างไร ก็เลยเรียกพวก **ไอ้พรนุช** มาบอก ถ้าเวลาสอนต้องคอยให้ท่านบอก ท่านก็ต้องคอยบอก ไอ้คำบอกนี่ไม่ได้หมายความว่าฟังเสียงพระบอก คือเราจับจุดไปเลย ไอ้เราก็ไม่รู้นี่ ผลสุดท้ายได้หมด ตัดสักกายทิฏฐิ คือตัดมานะ ตัดสักกายทิฏฐิก็ตัวสำคัญ ก็มีคนสู้ตายอีกพวกหนึ่ง เวลานั้นคือ **นายเปรม นายเปรม** นี้สู้ตายแน่ ฉันทันอ่านหนังสือพิมพ์ ไอ้พวกผู้แทนขอให้เปิดต่อไป แกยังคิดไปอเมริกา ปิดสภาผู้ตายเลย (หัวเราะ) พอเสร็จเรื่องปั๊บปิดสภาปิดสภาไม่ยอมพูดต่อไปอีก ก็ต้องไปเปิดกันที่สภานะซี ฉันทันเป็นผู้แทนฉันทันจะยิ้ม นอนกินเงินเดือนเดือนละหมื่นแปด หมื่นแปดนะสบาย แต่เดือนละหมื่นแปดเราว่าแพง ไอ้ผู้แทนพวกนั้นมันเล่นเสียวันละเป็นล้านๆ ตาย แอ่ เอาเงินที่ในหมาเล่นถ้าไอ้พวกนี้เล่นการพนัน แล้วเราจะดีได้อย่างไร มันก็หาทางซูด

หาทางรีดฝ้ายบริหาร คือ ขอบสิทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง จะเอาไปโน้นจะเอาไปนี้ คือ ไม่ไถเงินโดยตรง แต่เอาด้านอภิสิทธิ์

ลูกศิษย์

ชาวบ้านเขาเดือดร้อนครับ

หลวงพ่

โธ่ ถ้าชาวบ้านเดือดร้อน พระมันก็ต้องเดือดร้อนด้วย มันถึงกัน เรายังได้กินของชาวบ้านใช่ไหม

ลูกศิษย์

ครับ ทีนี้แย่ เงินเดือนมัน ไม่พอใช้ถึงสิ้นเดือน

หลวงพ่

อ้อ ใช้มากไป

ลูกศิษย์

ไม่ได้ใช้มากครับ มันเหลืออยู่พันกว่า (หัวเราะ) โคนตัดหมดครับ

หลวงพ่

ทำไมล่ะ

ลูกศิษย์

ผมไปซื้อบ้านเอาไว้

หลวงพ่

โธ่เอ๊ย ไอ้จ้หมาเป็นไปโทษเขาได้หรือ ดีแล้ว อย่างนี้ดีแล้ว อุดเปรี้ยวไว้กินหวาน ซื้อบ้านนะดีแล้ว มันไม่เสียหายนะ

เกิดมาในชีวิต คำว่าไม่เหน้อยไม่หนักไม่มี ทำงานทุกอย่าง เราว่าจะทำสัก 1 เพอร์เซ็นต์ เขาทำ 10 เพอร์เซ็นต์ พอเริ่มจับปั๊บ เราทำเกือบจะถึงสัก 100 เพอร์เซ็นต์ งานทุกอย่างมันหนักหมด หนักซะจนชิน

ความจริงวัดนี้ เดิมที่จะสร้างนี่หลังคาสูงนิดเดียว เพราะอะไรรู้ไหม ถ้าเอาตามแบบมันแพง แล้วก็ไม่สวย ทีนี้ที่สร้างไปนี่ ไปตามกำลังของสงฆ์ เขาจะเอาอย่างนั้น เขาจะเอาอย่างนี้ แต่เขาจะเอาฉันก็หาสตางค์ให้ ที่วัดนี้ ที่มันเป็นไปตามลักษณะนี้ก็เพราะว่า เป็นไปตามคนต้องการ ถ้าลำพังฉันต้องการละเสร็จแห่งๆ เมื่อได้ตัวสวยมันไม่เป็นไร มันต้องซ่อมนี้ลำบาก ใช่ไหม(หัวเราะ) นี่ เขาบอกเกลียดจี๋ก็ตามไปเลย ไม่ต้องห่วงหรอก ใช่ไหมที่สร้างไปแล้วมันไม่ทำนี่ แต่ก่อนนี้สร้างแล้วทำงานหลายอย่าง สร้างเป็นอาคารได้แล้วหนักมันยังไม่ได้ทำ ซ่อฟ้าใส่ให้แต่หน้าบันไม่ทำ เพราะหนักมันราคาเท่ากับตัวอาคาร เอาเงินจำนวนนี้ไปสร้างวัดหมด ทีนี้ก็ เอ ทำไปทำมากู่นี้กลัวจะไปไหนไม่ได้ คงตายแถวนี้ (หัวเราะ)

ภายิตโบราณเขาว่าไง วันศุกร์ไม่ให้ขึ้นเขา วันเสาร์ไม่ให้ลงทะเลนี้วันเสาร์ก็ขึ้นเขาได้ มันเป็นภายิต เขาเป็นคติเลย วันศุกร์ไม่ให้ขึ้นเขาวันเสาร์ไม่ให้ลงทะเล อัญญาเสาร์ นวศุกร์ อัญญาเสาร์ ถ้าเสาร์ตรงกับ 8 ค่ำ ห้ามทำนวมงคล นวศุกร์ ถ้าวันศุกร์ตรงกับ 9 ค่ำ ห้ามทำงาน ทีนี้ฉันไม่รู้มาก่อน มันมีโรงสีโรงหนึ่ง เขาตั้งโรงสีใหม่ เขาทำพิธีกรรมก็ไปกัน หลวงพ่อเล็ก หลวงพ่อปาน ไปด้วยกัน นิมนต์ไปทำพิธีจากกลับมาก็นั่งกลับมาด้วยกัน หลวงพ่อปาน บอก เอ มันให้ทุกข์ยังไฉวะ อัญญาเสาร์ นวศุกร์ เป็นความจริง พอเครื่องมันขึ้น โรงสีขึ้นเรียบร้อยแล้ว พายุมาตี

ลงน้ำหมดเลย ฟังหมด ก็เลยบอก นี่จำไว้เลย อัญญาเสาร์ นวศุกร์ อัญญาเสาร์ เสาร์ขึ้น 8 คำ นว นี่แปลว่า 9 นวศุกร์ คือ แรม 9 คำ หรือขึ้น 9 คำ

ลูกศิษย์

แล้วอย่างนี้เป็นวันเสาร์ จะเป็นอะไรไหมคะ

หลวงพ่

ไม่เป็นอะไรหรอก วันศุกร์ห้ามขึ้นเขา แล้ววันเสาร์นี้ห้ามลงทะเล ที่นี้หนูวันเสาร์ ขึ้นเขานี้ไม่เป็นไร ขึ้นไปเหนือถือว่าขึ้นเขา ไซ้ใหม่ เรื่องโบราณนี้ ท่านจำกันมากนะ อย่างที่มีผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง แถบบอกว่าถ้ามีลูกมีหลานมีพวก แถบออกอย่าให้ แต่งงานวันพฤหัสบดี นับตั้งแต่แก๊งค์เด็กๆ อยู่จนถึงหนุ่มสาว ถ้าแต่งงานวันพฤหัสบดี มันจะจากกันหรือแยกกัน ถ้าไม่จากตายก็จากแยกกัน ไม่ทันแก่ตาย แถบออกแก สังเกตตลอดมา ครูบาอาจารย์เขาก็สั่งเหมือนกัน ว่าอย่าแต่งงานวันพฤหัสบดีถ้ามีความประสงค์แต่งงาน จะอยู่ด้วยกันตลอด อย่าแต่งงานเลย ในช่วงที่อายุจะ 80 นะ แถบพบมาเกือบ 20 คู่ ก็จากกันทั้งหนุ่มสามจากกัน ไม่ตายจากกันก็หย่าขาดกัน พอถามว่าเป็นเพราะอะไร ท่านบอกไม่รู้หรอก

ลูกศิษย์

อย่างดาวนี้อย่างหนึ่ง ถ้าดาวแสดงกรรมนี้ จริงหรือเปล่าครับหลวงพ่

หลวงพ่

อันนั้นเขาเป็นข้อเปรียบเทียบเขา ดาวก็อยู่บนฟ้า อยู่บนอากาศ

ลูกศิษย์

แต่ผมได้สติดีแล้ว มันถูกครับหลวงพ่

หลวงพ่

อ้าว อย่างนี้ก็ต้องถือว่าเขาสมมติเอา กฎของกรรมนั้นเขาหมายความว่า เขาถือกฎของกรรม แต่เขาไม่เรียกกรรมอย่างพระพุทธเจ้า ท่านเรียกบาป การชำระหนี้สงฆ์ หมายความว่า เราเข้าไปในวัดที่มีพระกิติ วัดร้างที่ไม่มีพระกิติ หรือวัดร้างที่ไม่ปรากฏเป็นสถานที่วัดกิติ ของทั้งหมดยังเป็นของสงฆ์อยู่ แม้แต่ต้นหญ้า ถ้าเราไป นำมาก็ถือว่าเป็นหนี้สงฆ์ กรรมมันหนัก ที่นี้การชำระหนี้สงฆ์ ท่านบอกชำระไปตามเรื่อง หมายความว่า ถ้าบังเอิญเราไม่เป็นหนี้สงฆ์ เงินจำนวนนั้นก็ต้องไปเป็น 2 อย่าง คือ สังฆทาน หรือ วิหารทาน ถ้าบังเอิญเราเอาของต่างๆ จากวัดไปแล้ว เราก็ต้องกิน

ลูกศิษย์

แต่ที่อ่านในหนังสือรู้สึกละอายอะนะคะ มีทุกอย่าง แต่ว่าถ้าทำคนเดียวเองคงไม่ได้ เขาบอกว่าให้ร่วมกัน มีทราย มีพวกจอบ พวกเสียม มีทุกอย่างเลย

หลวงพ่

ทำไม อ้อ พิธีกรรมนะหรือ อันนี้ฉันไม่รู้นะ ฉันรู้เรื่องเดียว จะทำอย่างไรดี ทำด้วยเงินก็ได้ นั่นนะแก้กรรมละมัง

ลูกศิษย์

คงใช่ ถ้าเกิด ที่แบบว่าไปติดหนี้คนธรรมดาด้วยกัน อะไรด้วย

หลวงพ่

ต้องพิธีกรรมทางฝ่ายเหนือ ทางสายเหนือนี้มีพิธีกรรมเยอะ แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดาของพื้นที่ บางคนเขาติดพิธีกรรม ถ้าหากว่าคนในพื้นที่นั้นติดพิธีกรรม ถ้าเราไม่ทำพิธีกรรม ถ้าเราไม่ทำพิธีกรรม เขาถือว่าไม่มีความเคารพ อันนี้สำคัญมาก เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ตั้งศาลพระภูมิมันหลายปีนะ ประมาณปี 07-08 คนที่ วัดสิงห์ นี้

แกตั้งศาลพระภูมิ สมัยนั้น หลวงพ่อปาน บอก เอ้าตั้งก็ได้ เสร็จแล้วก็สั่งของเลย
ไอ้ของจริงๆ มันอยู่ในเกณฑ์ 20 บาท เอ้าตั้งก็ได้ เสร็จแล้วก็สั่งของเลย ไอ้ของ
จริงๆ มันอยู่ในเกณฑ์ 20 บาท ไอ้ 20 บาทนี้ทำได้แน่นอน คือ พิธีกรรมมันมีเท่านี้
นะ ทีนี้คนข้างๆ บ้านนี้เขาดู เขาบอกตั้งศาลพระภูมิของท่านี่ห rokok ครับ ถาม
ทำไม ผมทำเมื่อวานขึ้นนี้สี่พันกว่า (หัวเราะ) ปี 07 นี้ไม่ใช่เล่นๆ นะ (หัวเราะ) ไป
โดนหมอมูมิเข้าแล้วนะ พระไม่ภูมิล่ะ หมอมูมิไปแล้วก็ของจริงๆ มันอยู่ในเกณฑ์
20 บาท มันล่อตั้ง 4000 แน่ะ

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ

อย่างคนที่เขาไปทำสะเดาะเคราะห์ละ ติดตั้ง 6000-8000 อย่างนี้
เดี๋ยวนี้ต้องหมื่นแล้ว 6000-8000 มันเคราะห์จัด ไอ้ นั่นนะมันเพิ่มเคราะห์ไปอีก
หมื่นหนึ่ง ไอ้สะเดาะเคราะห์ เอามาให้ฉันหมื่นหนึ่งฉันก็หมดเคราะห์ไปหมื่นบ้าง
คนมีเคราะห์ เพิ่มเคราะห์ไปอีกหมื่นหนึ่ง ไอ้สะเดาะเคราะห์จริงๆ นะเคราะห์ก็คือ
บาปอกุศลนะ ทีนี้ไอ้บาปอกุศลนี้ เราทำอย่างไรก็ตัดมันไม่ออก ถ้าพิธีกรรม ถ้าเรา
ไปพูดว่าสะเดาะเคราะห์ เขาไม่เห็นด้วยใช่ไหม ก็พูดว่าสะเดาะเคราะห์ คือว่า

การสะเดาะเคราะห์ ทำบุญให้กำลังมันเกินไอ้ความชั่วนั้นให้กำลังมันเกิน
บาป ก็อบาปนี้ ไม่ละเมิดมันไม่ได้ ทำไปๆ ไม่ช้ากำลังก็เกิน เกินทีนี้มันก็จับตัวไม่
ได้ ก็เลยเกาหลัง ถ้ากำลังมันมากไปก็เกาติดๆ กัน (หัวเราะ) นี่ยกตัวอย่างให้ดูนะ
ถือว่า ตัดเข้าเลยไม่มีทางตัดออก มันตัดไม่ได้แน่ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ไม่มีใคร
สามารถถอนรากผลของกรรมได้ แม้แต่อรหันต์ยังโดนกฎของกรรมเล่นงาน อย่าง
พระโมคคัลลาน์ นี้ ท่านดีพ่อดีแม่มาตั้ง 100 ชาติมาแล้ว ท่านก็ลงนรกมาแล้ว ไอ้
เศษของกรรมมันยังตามมาส่งผลอีก พระโมคคัลลาน์ ไม่ใช่ฉันนี่ ท่านเป็นพระที่
ทรงฤทธิ์ โจรมาล้อมตั้ง 2 ครั้งแล้วก็หนีไป พอครั้งที่ 3 ท่านก็มานึกว่าเรื่องอะไรวะ
ก็อ้อ ว่าเศษของกรรมลอยหลังไปว่าดีพ่อ ดีแม่มา ท่านยอมนะ ถ้าเป็นเราไม่แน่
(หัวเราะ) ถ้าเราเก่งอย่างท่านนะ ไม่แน่ นะ ดีไม่ดี เอาทองคำเข้าวาโยกลีณ เอาลม
ติดไปหอบติดบ้านใครบ้านมัน (หัวเราะ) ท่านทำอย่างนั้น ท่านทำได้ คือว่าการที่
ท่านถูกตี ท่านก็ไม่ยอมเจ็บถอยออกจากร่างไป อันนี้คือความมีฤทธิ์ของท่านนะ
ท่านอธิษฐานไม่ให้มันเจ็บก็ยังไม่เจ็บ ก็เลยยอมให้ตี เขาตีจนกระดูกเหลว พอเขาไป
แล้วก็เอาร่างไปชุก ท่านประสานกระดูก ไปลาพระพุทธเจ้าตาย เห็นไหมถ้าท่าน
ทำอย่างนั้นได้ ท่านจะยอมเจ็บหรือ ท่านไม่ยอมเจ็บหรือ ก็ปล่อยให้ตีชากัน 5
ไป ไอ้จิตดีไม่ดี มันก็ออกไปลอยอยู่ข้างนอกแล้ว เหมือนกันผีกมโนมยิทธิเก่งๆ ก็
เป็นอย่างนั้นได้ คือ รวบรวมกำลังใจบีบ ไปแล้ว ภูไม่อยู่ ภูไปแล้ว ถ้ามีเงาภูไม่มา
ถ้ามีเงาไม่มา ภูจะกลับมาใหม่

สนทนาที่ทดลองวาฟ 1
วันพุธที่ 14 พฤษภาคม 2523

แต่ความจริงฉันไม่หนักใจภายนอก ฉันหนักใจภายใน ถ้าภายในไม่แตกความสามัคคี ไม่
แย่งความเป็นใหญ่ ไม่หลงผิดกันเอง ไม่เป็นไร เราก็ปลอดภัยมาสองครั้ง เมื่อเดือนมิถุนายน 1 ครั้ง
แล้วก็เดือนมีนาคมอีกหนึ่ง เดือนมีนาคมนี้เขามีแผนที่จะตีเราภายในวันที่ 10 และเดือนมิถุนายน เขา
ก็จะมีแผนเข้ามาตีเราเหมือนกัน ฉันก็ไปชวน พลเอกทวนทอง ไป

หา ฮ. วิ่งไปทางด้านตะวันออก ใ้ข้าไปฝนมันก็ตกรองเท้ามันก็หนัก พันโทศรีพันธ์ มี
หน้าที่และรองเท้า แล้วก็เดือนมีนาคมนี้เขามีแผนที่จะตีเราภายในวันที่ 10 นี้ภายในวันที่ 10 มีนาเรา
ก็ไป ไม่ได้ไปช่วยเขารบหรือ ไปดูเขาจะตีมาเมื่อใด ใครอะไรเปลือ นาฬิกาหมันหล่นก็เก็บ ใ้ไปนี่
ไม่ใช่ไปช่วยเขารบอย่าลืมหาอาหารคือลูกหลาน โดยเฉพาะทหารเราก็ถือว่าเป็นผู้มีคุณกับเราคือว่า
เขาพร้อมที่จะสละความสุข ชีวิตและเลือดเนื้อของเขาเพื่อเรา อย่าไปนึกว่าใ้ไปสนามรบมันหวัง
เบียดเบียน ปิดโซ่เอ๊ย มันนอนบ้านดีกว่า ไซ้ใหม่ ใ้ไปยืนแถวๆ ไปยืนตากลม ไปยืนแม้งๆ

ฉันไปเดือนมิถุนายน ยืนในสนามพลาะ ใ้ฝนก็ตกรองเท้ามันก็หนักจะไปไปน้ำก็ครึ่งเขา
มันยืนน้ำแค่ๆ เขา ใ้ทหารรถถังเห็นอย่าคิดมันสบายว่ามีรถถังที่ไหน ดันเลือกไปนั่งอยู่บนหลังคา
ฝนก็ตกทำเป็นลิ่ง นี้แต่ความจริงเขาไม่ใช่ทำเพื่อสนุก เขาป้องกันเพื่อเรา ก็มีคนเขาถาม ฉันก็ ถาม
พระไปทำไม พระก็บอกว่าไปเพื่อให้กำลังใจ ปิดโซ่ มันไม่ได้นึกเลย ใ้คนที่อยู่ในแนวรบ ถ้ามัน
หวังรวยมันไม่อยู่แนวรบหรือ มันจะได้อะไรเท่าไร ถ้าเสียแขน ใ้แขนราคาเท่าไรหรือเสียขาไปหา
จนถึงเสียชีวิตราคาเท่าไร ไซ้ใหม่ เขาเสียชีวิตลำบากเพื่อเรา เราไปก็เพื่อให้กำลังใจ

นี่เวลาไปทหารก็ดีใจ พอเราลงที่นี้ไปที่กองพล 2 ส่วนหน้า ก็ไปถามเขาว่าใ้ใ้ใครอะไร เขา
ก็บอกว่าใ้ใ้ใครแบบนี้ไป ไปกองพันที่ 1 ตาพระยา ก็ลงได้ ทางกองพันที่ 2 ที่ 3 ก็ลงได้ ลัดมาอีกก็
เหลืออีก 2 กองพันใ้ที่ลงได้เราได้อยู่แล้วที่ดั่งแคมป์ อีกสองคนพันมันตั้งรามองลงมาเรื่อย บินวน
อยู่ 20 นาที หาไม่ได้พื้นที่ที่ไม่โผล่ อ. ร่อนเหนือมันลงไป ทางนี้ก็ร้องขึ้นไป หาไปหามาไม่ได้มอง
ไปมองมาก็เห็นฟ้าพลาสติกเขียวๆ ก็บอกนักบินลงมันตรงนี้แหละวะ เรียกมันก็ไม่รับ

พอลงไปแล้วไม่ใช่เว้ย ใ้นายทหารสองกองพันก็วิ่งรอมมา มากันเยอะแยะนายทหารนะ
ถามว่า หลวงพ่อทำไมไม่ลงกองพันผมละครับ บอกว่า ใ้หา กูเรียกมึง มึงไม่รับนี่หว่า ใ้ หลวงพ่อ
ไม่ได้เรียกผม บอกว่าแล้วใ้กองพันนั้นละไม่ได้เรียกผม แล้วกัน เลยถามว่า เขาบอกใ้ตามตามนี้
มันใช่หรือเปล่า โห่ หลวงพ่อ เขาเปลี่ยนกันตั้งแต่เช้าแล้ว แหม ใ้กับ ใ้กับความจริงไม่รู้กองทัพ
มันเปลี่ยนชวเลย บอกกูมาอย่างนี้เลยเสียน้ำมันไปตั้งเยอะ

ถามว่าไปทำไม บอกว่า ไปแย่งข้าว กองพัน 3 เขากินกินอร่อยนี่ กินอร่อยกว่าที่วัดเยอะ
เป็นวัดมันไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยนั่งแล้วก็กิน ที่นั่นต้องวิ่งขึ้นวิ่งลงวิ่งลงวิ่งขึ้น นี่ความยากลำบากของเขา เรา
จึงต้องไป ไปทำไม ไปให้กำลังใจ ไซ้ใหม่

อย่างน้อยที่สุดอย่างพวกเราเราเนี่ย ถ้าไปอยู่ที่ไหนเกิดเปล่าเปลี่ยวห่างไกลบ้านไกลเมือง ถ้ามีคนแถวบ้านไปเยี่ยมเราจิตใจเกือบตาย นั่นเขาอยู่ในสนามรบเขาจะเสียชีวิตเมื่อไหร่เขา还不知道 จะต้องปะทะข้าศึกเมื่อไร เสียแขนเสียขาเมื่อไรก็ไม่รู้ นี่เมื่อเห็นคนไปเขาก็ดีใจ แหม เราต้องเห็นใจกัน ก็จึงต้องไป ก็คิดว่าถ้าแรงเรายังมีอยู่ก็ไป ที่ไปนี่ไม่ใช่ถือว่าเราเป็นผู้มีคุณ ต้องถือว่าทหารเขาเป็นผู้มีคุณกับเรา เราไปขอบคุณเขา ไม่ใช่ไปทำท่าเบ่ง คณะของฉันท่าเทียมกันหมด

บางทีที่ไปมีนายทหารระดับผู้ใหญ่ ชั้นนายพล ไปถึงเขาก็ไม่แสดงตัวออกเมื่อไปถึงก็ช่วยกันแกะข้าวของ ลูกกลีตีมองทำทุกอย่างแม้กระทั่งล้างถ้วยล้างชามกินข้าว ไปคลุกคลีกับทหาร แม้แต่พลทหาร เพราะอะไร เพราะพวกนี้เห็นค่าของทหาร เพราะการจะเป็นนายทหารผู้ใหญ่จะต้องเป็นเด็กมาก่อนใช่ไหม อ้ายนายพลก็เคยเป็นร้อยตรีมาก่อน แต่คิดดีไม่ดีก็ไปถอนานสิบมาก่อน (หัวเราะ) นานสิบก็มีแค่พลทหารนั่นแหละ ถ้าเขาไม่อยู่ใช่ไหม ที่เขารู้จักคุณค่าของทหารเขาไม่มีการเหยียดหยาม นี่ทหารทั้งหมดก็ชื่นใจ

อย่างไรที่ กาญจนบุรี กาญจนบุรี นี่มันลำบากจริงๆ ต้องไป ฮ. แลจุดลงมันอยู่บนยอดเขา พวกเราไปเมื่อลงจาก ฮ. แล้วฉันก็ไปเยี่ยมตำรวจตระเวนชายแดน พวกข้างหลังนี่ก็เดินดูที่หลับที่นอนที่พักผ่อนสกปรก ไอ้สกปรกนั่นว่าแกไม่ได้ เพราะว่าแกต้องไปเผ่ายาม ไม่มีใครเขาตำหนิแะหรือ ทุกคนที่ไปก็ช่วยกันเข้าไปกวาดไปถูไปเช็ดไปล้าง พวกตำรวจได้แต่มองมอง แล้วเขาก็พูดกัน เฮ้ย แม่กุ่มว่ะ แม่กุ่มมา (หัวเราะ) เขาคูยกันนะ ไอ้เราอยู่ข้างท้ายนี่ก็ว่าอะไร ไอ้ไอ้ชุดนี่ไม่เหมือนชุดกลางคืน ถามว่าทำไม ชุดกลางคืนมาแหม ซี่โน่นซี่นี้ใช้กันหมดนี่ก็บังเอิญเลยถามชุดนี้มีใครบ้างที่เขาถาม ก็เขาไม่มีใครถือตัวถือตนสักคน เขาไปอย่างผู้ขอบคุณ เขาไม่ไปอย่างผู้ทะนงตน ไอ้พวกนั้นมันก็เลยบอกว่าแม่กู ก็ทำอย่างแม่ แม่เห็นห้องลูกสกปรกก็ช่วยเช็ดช่วยล้างช่วยดูให้ ใช่ไหม ทำอย่างแม่ไอ้พวกนั้นมันก็ดีใจ แล้วเมื่อถึงเวลากลับ มันก็ยกมือไหว้ มือไหว้ไปน้ำตามันไหลมันบอกว่าให้ไปบ่อยๆ ไอ้เราก็ไม่มีน้ำมันให้เครื่องบิน และไอ้เครื่องบินมันก็ไม่ได้ด้วย

เอ๊ะ นี่คุยกันเรื่องอะไร เอ นี่มันก็เป็นธรรมดาอะ คือว่าโลกนี้มันมีการรบกันมันต้องมีการกินอยู่ไม่มี มีความกระหายในการบริโภค เรียกว่าอดมัน อยากมันอย่างพวกเขาแต่พวกเราอยาก ใช่ไหมอ้วน บ้านแกไม่อดแต่แกอยาก อยากกิน โน่น อยากกิน ไอ้เนี่ย อยากซื้อ ไอ้พวกอยากแต่ไอ้พวกเขา ทั้งอดทั้งอยาก(หัวเราะ) ใช่ไหม

นี่เป็นว่าโลกทั้งโลกมันเต็มไปด้วยความทุกข์ เราจะเกิดชาติไหนก็ตามที่มันจะหนีสภาพอย่างนี้เป็นไปไม่ได้นะ ถ้าเราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริง ก็ใช้วิชาของพระพุทธเจ้า วิชาของพระพุทธเจ้า อยากรับฟังแล้วคิดเฉยๆ นะ ถ้ารับฟังแล้วคิดเฉยๆ นี่ไม่มีผล และหนักหน่วงเข้าเราเองจะกลายเป็นมิจฉาทิฐิ เราต้องดูหลักสูตรหลักเกณฑ์ที่พระองค์ทรงวางไว้ว่าให้ปฏิบัติอย่างไรบ้าง ต้องพิสูจน์ด้วยการปฏิบัติไม่ใช่พิสูจน์ด้วยการคำนึงคิดนั่งนึกแต่อารมณ์

เราไอ้คนกินเหล้าเนี่ย พอเขาบอกร้านน้ำหวานมันไม่เคยกินน้ำหวาน กินน้ำมันอร่อยนะ มันนี่ว่าน้ำหวานรสเหมือนเหล้า ใช่ไหม ไอ้คนเคยกินน้ำหวานไม่รู้จักเหล้า พอเขาบอกร้านเหล้ามีอยู่ในขวด

เราก็นึกแหม เอามาถวายดีไหม ไช้ไหม นี่มีสภาพจิตใจ ถ้าจิตใจเรายังเป็นทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทาน แล้วจะเกิดผลอย่างไรก็ตาม ถ้าเราใช้อารมณ์ธรรมดาเข้าไปวินิจฉัยคำสอนของ พระพุทธเจ้าจะไม่มีทาง

ส่วนตัว หมายความว่า เราต้องดูว่าเป็นทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทานมากหรือน้อย ก็ต้องดู ใจของเราว่ายังคิดหรือผัดสีด พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอนว่าเอ้อ ลูกเอ๊ย หนูเอ๊ย ลูกถ้าเอ็งจะดีต้องดี ชาวบ้านเขาณะ

หลวงพ่อกะ บางทีปากก็พูดได้ แต่ใจไม่ได้นึกคิดอะไร

ฉันไม่เชื่อแก ใจแกไม่ได้คิดปากมันจะพูดไม่ได้ แกมันโกหกฉัน หือ ปัดโร้จี้หมา ค่าเขา เขียงๆ มันบอกไม่รู้ ไม่ได้ตั้งใจค่า โทกห มีที่ไหน หือ

แต่ก็ไม่นึกเจ็บใจกะ หลวงพ่อ แต่บางทีก็พูดปรารภกันเล่นๆ

อย่างนี้จะเจ็บหรือไม่เจ็บฉันไม่ทราบ ใอันนั้นไปค่าเขา แกไม่เจ็บแต่เขาเจ็บนะซี

ไม่ได้ค่าไม่ค่า ค่ะ

ปรารภเฉยๆ นึกว่าอึบ้ำตายห่าเสียได้ก็ดี (หัวเราะ) ไช้ไหม ไม่ได้ค่าแค่นี้ๆ ว่าอึบ้ำตายห่า เสียได้ก็ดี(หัวเราะ) ไปน้ำใสใส ถ้าน้ำขุ่นไม่เห็นตัว นี่ไปน้ำใส แต่ว่าปรารภก็นึกเป็นธรรมดา นี่ฉัน ไม่ได้ตำหนินะ เราค่อยๆ ลด ค่อยๆ ลด คือ นึกถึงกฎของความเป็นจริง ที่พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ทรง ตำนนิคร ว่าท่านรู้ว่าทุกคนที่เกิดมาแล้วที่เกิดมาเป็นตัวนี้ มันไม่ใช่คนดินนะ คนเลว พูดตามภาษา ชาวบ้านแต่ความจริงและแท้จริงแล้วมันไม่ได้เลว ที่มันเลวเพราะมันมีเจ้านายต่างหากเจ้านายมันเลว เจ้านายนี้ไม่ใช่ผู้บังคับการฝูงนะ เจ้านายก็คือ กิเลส ตัณหา อุปาทาน อกุศลกรรม ที่มันสั่งสมสืบกัน มา เราจึงต้องเกิดไม่เช่นนั้นเราก็ไปนิพพานแล้ว ถ้าคิดจริงๆ แล้วก็ต้องไปนิพพานแล้ว เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงไม่ประหม่อมว่าชั่ว

แต่ว่าจะชั่วหรือคืออยู่ที่การปฏิบัติ เมื่อรับคำแนะนำแล้วยังไม่ปฏิบัติตามทีนี้แหละถือว่าชั่ว แล้ว หรือว่าเขาชี้บอกว่าเป็นขม นี่กับข้าว นี่น้ำนะ เรานั่งหิวแทบตายเราไม่กินก็ไม่ว่าอะไร ถ้า เราไม่เลวแล้วเราจะเลวเมื่อไร อีที่นี้ต้องยอมเลวนะนี่ที่ว่ายอมเลวเพราะอะไร ก็เพราะว่าเขาให้เรากิน เขาบอกเราแล้วแต่เราไม่กินถ้าเราไม่กินถ้าหิวขึ้นมาแล้วเราจะไปโทษใคร ต้องโทษตัวเราเอง ในเมื่อ พระพุทธเจ้าท่านทรงทราบท่านไม่ทรงตำหนิ เห็นไหมท่านไม่ตำหนิแต่ท่านเตือนไว้อันว่า **อัตตนา โจทอัตตานิัง จงเตือนตนด้วยตนเอง และกล่าวโทษใจความผิดของตนเอง** ท่านไม่ได้บอก กล่าวโทษผิดคิดชาวบ้านเขา บอกให้คิดตัวเอง คิดตัวเองก็คือดีอารมณ์ใจ ให้ดูอารมณ์ใจ อารมณ์ใจนั้น มันโลกเกินไปไหม

ไอ้คำว่า โลก นี้กับ **สัมมาอาชีวะ** นี่มันคนละอย่างกัน คำว่า โลก หมายถึงหากินในทางโกง เขา ยื้อแย่งเรียกว่าเอาทรัพย์สินเขาไปโดยที่เจ้าของไม่เต็มใจจะให้แต่เราเอามาเสีย จะอย่างไรก็ตาม อย่างนี้ถือว่าโลกนะ ถ้าหากินด้วยความสุจริตธรรม เราเป็นคนจนเรามีทุน เรามีความฉลาด สามารถ

สร้างตัวให้เป็นคนรวยได้อันนี้จะร่ำรวยสักเท่าไรก็ตามที่ตามก็ไม่ถือว่าโลภนะ เขาเรียกว่า **สัมมาอาชีพะ** หากินโดยชอบธรรม เอ้อ ไอ้ตัวโลกประเภทนี้เรามีหรือเปล่า ถ้ามีเราเลยให้ทิ้งไปอย่าไปยุ่งเขา

ต่อมาความโกรธ อยากจะฆ่าเขา อยากจะค่าเขา อยากจะนิทาเขา อยากจะติคนโน้น อยากจะติคนนี้ ถ้ามีแสดงว่าเราเลวมากเราไม่รู้ตัว อาการอย่างนี้เป็นอาการของความเลว อาการของความเร่าร้อน การโลกอยากจะได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นมาเป็นของเราก็คือ มันเร่าร้อน ความโกรธคิดจะไปเข่นฆ่าไปทำร้ายทำลายเขา ทางกายก็ดี ทางวาจาก็ดี แม้แต่นึกในใจก็ดี มันทำให้ใจเราร่าร้อนถ้าคนทั้งหลายเหล่านั้นเขาเป็นศัตรูกับเรา เราเป็นศัตรูกับเขา เราจะมีความสุขหรือมีความทุกข์ ไอ้เราทุกข์ใช้ไหม ทุกข์ค่ะ นั่งไม่สบายนอนไม่สบาย กลัวมีคนจะมาฟาดหัวเอาไอ้มันเป็นเรื่องใหญ่คือนั่งดูใจไอ้ใจเรามันเลยไปตามนี้หรือเปล่าและอารมณ์หลง หลงคือ เป็นคนไร้ปัญญา แต่ว่าจะฟังวาจาของใครเขายกย่องสรรเสริญก็บ้าตาม เห็นใครเขานิทาว่าเลวก็โกรธนี่มันเป็นคนเลว

ที่ชั่วหรือว่าเลว อย่าลืมว่าที่เราจะดีหรือว่าเลว มันไม่ใช่วาจาของคนอื่น เขายกย่องส่งเสริมสักขนาดไหนก็ชม ถ้าหากว่าเราเลวมันก็ไม่ดี ถ้าเราเป็นคนดีแต่เขานิทาว่าเลวขนาดไหนก็ตาม เราก็ไม่เลวไปตามนั้น ดีหรือเลวอยู่ที่ตัวตามประพฤติปฏิบัติของเรา นี่ **อัตตนา โจทยัตตานัง** นี่ดีขึ้นต้น

ดีต้นจริงๆ ก็คือ ดีศีล มองดูว่าศีลห้า ศีลห้าความจริงมันบริสุทธิ์ เอาใจเราบริสุทธิ์เท่าศีลห้า โธเอ๊ย อันนี้เข้าไม่ได้เล่นสำนวนนะ เข้าพูดภาษาไทย ถามว่าศีลห้าบริสุทธิ์หรือ ศีลห้าไม่บริสุทธิ์ไม่มีศีลนะบริสุทธิ์ แต่ว่าเราใจเรานะบริสุทธิ์เท่าศีลหรือเปล่า ดูใจเราไปดูศีลห้า ดูใจเราอารมณ์ของใจเรา **ปาลมาติบาท** ไอ้ฆ่าสุนัขมันไม่มีน้ำ มีแต่หนอง ล่อปลาหนองไม่เกี่ยวปลาน้ำ ดังนั้นน้ำที่นี้ล่อปลาทะเลให้ (หัวเราะ) ไม่ใช่ปลาน้ำ (หัวเราะ) อันนี้มันก็มีบาปแล้วใช้ไหม แล้วก็การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทำร้ายร่างกายเขา ถ้าเขาจะทำเราบ้างเราชอบใจไหม เราไม่ชอบใจไหม เราไปทำเขา เขาไม่ชอบ ถ้าเขาฝันไปทำเราเราก็ไม่ชอบ

อทินนาทาน ทรัพย์สินของเราเราไม่ต้องการให้ใครขโมย ถ้าเราไปขโมยเขาใครเขาจะชอบ ไม่มีใครมานั่งบนเจ้าประคุณขอให้ใครมาขโมยเงินขโมยทอง ไม่มีมีมีแต่ซ่อนจะตาย ถ้าเราขึ้นไปขโมยเขาเราก็เลว

แล้วไอ้คนรักศรัทธามีไม่มีใครอยากจะให้ ใครจะขายศรัทธาเมียก็บอกที่นี้รับซื้อ (หัวเราะ) ไม่มีใครที่อยากให้เราซื้อแย่ง นี่ถ้าเราไปซื้อแย่งเขาเราก็เลว ใช้ไหม

วาจาเราต้องการความเป็นจริง เวลาคนอื่นพูดเราต้องการความจริง แต่เวลาเราพูดมันไม่จริงเราดีหรือเลว ถ้าคนพูดไม่จริงกับเรา เรารู้แล้ว ถ้าเราพูดไม่จริงมันจะดีตรงไหน ใช้ไหม อันนี้ก็ต้องเตือนใจว่าอย่าทำนะ

แล้วก็สุราเมรัยเป็นที่ตั้งของความประมาท โดยมาก **ปัญจเวร 5** ประการ คือ ศีลห้า นี่มีความสำคัญมาก เพราะพลาดเมื่อไหร่ลงอบายภูมิทันที

อันนี้ **อัตตนา โจทยัตตานัง** เตือนตนไว้ว่าอย่าไปยุ่งนะ ไอ้วาจาไม่ใช่จะไปกระทบกันแต่เพียงแต่อย่าไม่พูดเท็จอย่างเดี๋ยวนะ มันต้องใช้วิธี

1. ไม่พูดเท็จ
2. ไม่พูดคำหยาบ คำหยาบเป็นวาจาที่สะเทือนใจ
3. ไม่ส่อเสียดยุยงส่งเสริม เรียกว่า นินทาคนนั้น กล่าวโทษคนนี้ ให้เขาแตกร้างกัน
4. ไม่กล่าววาจาที่ไร้ประโยชน์

วาจาจะต้องรักษาถึง 4 ฐาน ถ้าไปรักษฐานเดี๋ยวมันยังไม่พ้นโทษ คนวาจาหยาบนี้ก็เย่อย่างท่านสุนทรภู่ว่า **อันมนุษย์สุดดีที่ลมปาก จะให้ยากโหยหิวเพราะชีวหา** ถ้าพูดดีเสียอย่างเดียวไปไหนไม่อด ยิ่งมืออ่อนๆ อีกนิด แต่อย่ายก มะเหงกนะ อ่อนแบบนี้ไม่ดีอ่อนแบบนี้อ่อนแบบไหนงาม แต่ถ้ายกมะเหงกละก็เสร็จละ ยกมือไหว้หน่อยร่างกายแสดงความเคารพ พูดวาจาไพเราะ ไปที่ไหนก็ไม่เคยอดข้าวตาย ไซ้ใหม่

นี่ **อัตตนา โจทยัตตานัง** พระพุทธเจ้าว่าให้เตือนเราไม่ใช่เตือนเขา แล้วก็ไม่ได้บอกให้ไปนินทาชาวบ้านเขา ไอ้คำนินทามันเป็นวาจาแล้ว ถ้าเรายังคิดคนเป็นแสดงว่าเรายังเลวอยู่ นี่เว้นไว้แต่นักศึกษาที่มาขอศึกษา นี่เขาตำหนิว่าทำไมลูกนะอันนี้มันเรื่องหวังดี ถ้าตำหนิเพียงเจตนาไว้จะมีกับเรา แต่ให้รับฟังแล้วไว้ก่อนแล้วเมื่อก่อนกับแล้วเดี๋ยวนี้นั้นเบาลงไปมันค่อยๆ ลดไซ้ใหม่ มันเบาไปแล้วก็ยังเสียที เมื่อแล้วก็เฉยๆ เป็นของธรรมดา ในที่สุดมันก็ยับยั้งมันเอง จะไม่มีการตำหนิใคร เพราะการตำหนิมันเมื่อเปล่านั้น ไม่มีอะไรเลย นั่งนินทาชาวบ้าน ไอ้คนถูกนินทามันไม่รู้เรื่องเราเสียเวลากินข้าวไปหลายคำ อย่างกินข้าวใช้เวลา 20 นาที ไอ้กินข้าวนั่งนินทาชาวบ้านด้วย มันต้องเลยไปตั้ง 30-40 นาที เสียเวลากินข้าวแล้วยังเสียเวลาทำการงาน และเสียเวลาพักผ่อน ไซ้ใหม่ ไอ้อ้วน

แล้วไอ้คนที่เขาถูกตำหนิพอมันรู้เข้า อย่าลืมนะคนที่เราดำหนิเขา มันไม่ใช่คนๆ เดียว เขามีพ่อแม่มีพี่ที่มีพี่น้อง ถ้าเขารู้ว่าเราดำหนิ กลุ่มเขาทั้งกลุ่ม เขาจะพากันสมทบเกลียดเราทั้งหมด เราก็เป็นคนขาดมิตร ไซ้ใหม่ ดีไหมหนุ ลูกสาว ถ้าดีแล้วจะด่าสักหน่อย ลูกสาวที่รัก อันนี้มันค่าแทนพ่อได้ (หัวเราะ) ถ้าค่าแก่เป็นพ่อแก่ ไอ้ข้า้หมา (หัวเราะ) แล้วก็ที่เราบอกว่า **พุทธัง ธรรมัง คัจฉามิ ธรรมัง คัจฉามิ สัมมัง ธรรมัง คัจฉามิ** ข้าพเจ้าขอถึงซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่ง ขอถึงซึ่งพระธรรมเป็นที่พึ่ง ขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เขาเรียกว่า **ไตรสรณาคมน์** คนจะพึ่ง **ไตรสรณาคมน์** จริงไม่จริง เขาไม่ดูตรงนี้ เขาดูกันที่ศีล ไอ้ที่เราว่าอย่างนี้ จะเห็นว่าพระว่าต่อไป **ปาณาติปาตา เวรมณี** แล้วว่าโยมต้องการตรรกะและอาตมาเป็นที่พึ่งก็ให้ปฏิบัติตามนี้ละ ถ้าโยมปฏิบัติตามนี้ได้ อาตมาก็เป็นที่พึ่งได้

นี่เขาดูกันที่ศีล 5 ว่าคนเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริงหรือไม่จริง ถ้าศีลบริสุทธิ์สุดส่องไซ้ได้

ศีลข้อที่ 4 นี้จะเอาแก่พูดจริงอย่างเดียวไม่ได้หรอก ต้องวาจาไม่หยาบไม่ทำด้วยส่อเสียดยุยงส่งเสริมก็ไอ้ นินทานี้แหละ นินทาเอ๊ย คนนั้นเขาคำคนนี้ คนนี้ไม่ดีมัน คนนั้นชั่วอย่างนี้

หลวงพ่อกะ ถ้านินทาว่าเขาดีละคะ

เขาไม่เรียกนินทาเขาเรียกสรรเสริญ แหม นี่ต้องขยาย ไอ้เนี่ยมันลูกใครหว่านี่ (หัวเราะ)

ลูกหลวงพ่อกะ

ไม่น่าทำไมมันหลงเข้ามา (หัวเราะ) ไอ้ลูกคนนี่สงสัยมันนอกคอกไปนานไม่ได้เข้าคอก มันมีที่ไหนวะ นินทาเขาดี (หัวเราะ) แหม โผล่มาก็ถามด้วยไอ้เนี่ย แหม ทำให้หลวงพ่อบายหัวน้ำ พาให้พ่อแม่เสีย นะ อันนี้เขาไม่ได้เรียกว่านินทาเขาไม่นินทา เขาเรียกสรรเสริญ การสรรเสริญนี่ดี ทำให้ใจเราสบาย แต่ การสรรเสริญเราอย่ามา จำไว้ให้ดีนะ เขาสรรเสริญเราละดี นี่ลีลาของนักปราชญ์ดูอย่างพระพุทธเจ้าท่านเข้าไปที่ไหน ท่านสรรเสริญ ดิตรงนั้นดี อันนั้นดี เราต้องเดินตามรอยพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไปไหนไม่ทรงติใคร ไปแต่ชมจะยกย่องสรรเสริญ แต่ว่าการสรรเสริญของพระองค์มีผล เขาทำมันไม่ถูกแล้วมันไม่ได้เสียหาย แต่มันไม่ถูกเป้าหมายโดยตรง เมื่อสรรเสริญเขาดี เขาก็พุดดีแล้วท่านก็ค่อยๆ เอาของท่านเคลือบไปเลย ชอบเข้าไป แทรกเข้าไป ไอ้แกงมันเปรี้ยวถ้าให้เต็มสักนิดก็ดี แต่เมื่อชดเข้าไปพับ แกงอร่อยดี แหม รสชาติจริงๆ กลมกล่อมแต่ว่าใส่น้ำปลาสักหน่อยก็จะดี (หัวเราะ) ทีแรกก็ต้องว่าดีก่อนใช่ไหม คนปรุงเขาก็ยืมใช่ไหมหน้าตาเขาสดชื่นใช่ไหม แต่ว่าจะให้ดีสักนิด โธ่เอ๊ย น้ำปลาสักนิดเอาสักนิดเอาสักหน่อยเถอะ อย่างนี้แกก็ไม่โกรธแล้ว เราก็ไม่โกรธคนพุดใช่ไหม แต่ถาชดเข้าไปพับแกงบ้ออะไรนี้หา เปรี้ยวตายห่านี้ (หัวเราะ) อย่างนี้ก็โดนไม้ตีพริกลงหัว ใช่ไหม

ถ้าเราสรรเสริญเขาว่าเขาเป็นคนดี เป็นวาตะของคนฉลาด แต่ว่าสรรเสริญแต่พอควรนะ แต่ว่าถ้าเราสุขุม จงอย่ามา พระพุทธเจ้าว่าอย่ามาในคำสรรเสริญอย่าเดือดร้อนในคำนินทา และก็เวลานี้เข้าไปที่ไหนพระพุทธเจ้าไม่เคยตำหนิใครเลยใช่ไหม เขาทำแม้จะพลาดไปบ้างท่านก็ยังชมว่าดี ที่ทำมาแล้วไม่เคยติใครว่าเลวเลย อย่าง องคูลีมาล ฆ่าคนสดๆ ร้อนๆ ท่านยังชมว่าดี เพราะไอ้คำว่าดีเนี่ยมันมีประโยชน์ตรงนี้ พอเริ่มชมว่าดีปั๊บ คนนั้นเขาก็จะมีความชื่นใจขึ้นมา อีต่อนความชื่นใจขึ้นมาความเป็นมิตรก็เกิดขึ้นนะ ชอบใจเขาชม พอความเป็นมิตรเกิดขึ้น ตรงนี้แหละเอาอะไรก็ได้ ใช่ไหม คุยไปคุยมา มาเสริมนะ ถ้าได้ไอ้เนี่ยแถมอีกสักหน่อยก็น่าจะดีใช่ไหม เราก็ไม่บอกว่ามีที่เร เห็นคนที่นั่นทำอย่างนี้ลองๆ ดู น้อย่างนี้มันง่าย แต่ถ้ามาถึงไม่เป็นเรื่องเป็นราวมันทำให้ดี ดีไม่ดีเดี๋ยวโดนบ้านพัง

เป็นอันว่า การชมเขาทำให้ใจเราสบาย แต่ว่าอย่าชมให้เกินพอดีนะ เอาแต่พอเหมาะพอควร ถ้าเกินพอดีไปมันกลายเป็นมุสาวาท ชมแก่เขาดี แต่ว่าถ้า เรามองด้านความดี คนนี้เขามีความไม่ดี เยอะความไม่ดีเราอย่าไปพุด พุดแต่ความดีที่เขาทำ แล้วเราจะแคะความชั่วเขาออกไป ใช่ไหม ไอ้ที่เขาทำไม่ดีเขาตั้งเยอะมองเป็นตรงไหนไม่ดี เพราะไอ้คนมันต้องมีดีไม่มีดีมันเป็นคนไม่ได้ถูกไหม ลูก

เอ้อ อยู่ๆ ลูกสาวพ่อดีๆ มีก็บาทให้หลวงพ่อดีหลวงพ่อบอกใจ (หัวเราะ) ว่าคนทุกคนจะไปมองเขาชั่วไปหมด เขาต้องมีดีเขาก็มีดีอยู่ เรามองในด้านของความดีของเขาแล้วก็ชมในด้าน

ความดีและกึ่งในส่วนที่เขาชั่วมันเป็นเรื่องของเขาใช่ไหม เราจะไม่ชมกินพอดี แล้วเขาก็จะรู้ว่าเราพูดตามความจริง เท่านั้นเขาก็สบายเราก็สบาย แล้วต่อไปถ้ามีอะไรที่เราจะช่วยเขาแก้มันก็ง่าย ความเป็นมิตรมันมีแล้ว ใช่ไหม ไอ้ไอ้การช่วยเขาแก้อย่าส่งให้มันรุนแรงมากนัก ค่อยๆ ค่อยๆ หยอดแบบยาหยอดตา จะเทพรวดทั้งขวดมันไม่ได้ ค่อยๆ หยอดทีละน้อย อย่าให้รู้สึกตัว นี่เป็นปฏิปทาของพระพุทธเจ้าเราจะทำ เรียกว่าเราเป็นพุทธสาวกเราทำตามพระพุทธเจ้าเสียทั้งหมดเรื่อง

นี่ว่างพากันเตือนคน นี่ไอ้การเตือนคนนี่ก็ได้บอกแล้ว เรากล่าวว่า เรานับถือพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์ ถ้าศีล 5 ไม่สมบูรณ์บริบูรณ์นี้ เรายำนิกว่าเราคินะ แต่ความจริงพระพุทธเจ้าท่านกล่าวว่า บุคคลใดมีความรู้สึกตัวเองยังเป็นคนพาล ท่านกล่าวว่า บุคคลนั้นเป็นบัณฑิต นั้นหมายความว่า รู้ตัวว่าเป็นคนโง่ พาลเขาแปลว่า โง่ ถ้ายังรู้ตัวว่าเป็นคนโง่คนนั้นเป็นคนฉลาด ถ้าไอ้โง่จริงๆ มันไม่รู้ตัวว่าโง่ มันนึกว่าฉลาด

แล้วก็เป็นอย่างนั้นว่า ถ้าเรายังไม่ถึงอรหัตผลเพียงใด อย่าไปนึกว่าเป็นคนฉลาด ไล่สังโยชน์ 10 ถ้ามันยังเหลือข้อใดข้อหนึ่งอยู่ เราก็ไม่ดี อันนี้พอไล่สังโยชน์ 10 ไปหมดแล้วมันจบหมด ดีหรือไม่ดี ไปถามพระอรหันต์ทุกองค์ ท่านก็ยังว่าไม่ดี เพราะขั้น 5 มันยังเหลือ ขั้น 5 มันยังเหลือยังต้องบริหารมัน มันยังปวดมันยังเมื่อย ยังปวดท้องขี้นปวดท้องเขี้ยวขึงหัวใช่ไหม แต่ว่าไอ้รับสภาพได้ท่านไม่รับ โครนินทาก็เชิญเก็บเอาไว้เถอะ โครสรเรศริญก็เชิญเก็บเอาไว้เถอะเป็นอันว่าพระอรหันต์ท่านดีใหญ่ ท่านส่งของคืน เพราะว่าท่านไม่รับ ท่านไม่รับและคนที่ไม่รับ เราไปกล่าวโทษแล้วเราจะหนักมาก ถ้าเราค่าเขาเขาโกรธด้วยอันนี้เบา สมมติเราค่าเขาเราขึ้นสถานีตำรวจไปเสียคนละ 50 คนละ 100 เหมือนกัน ถ้าเราค่าเขาฝ่ายเดียวเขาไม่ค่าด้วยเราเสียฝ่ายเดียวนะ

และว่าถ้าท่านผู้นั้นเป็นพระอริยเจ้าละก็ท่านไม่รับ ถ้าลงไม่รับละก็อย่างน้อยที่สุดต้องเป็นพระอนาคามี ถ้าลงไม่โกรธ เราว่าเขาไม่โกรธเรา อย่างน้อยที่สุดก็ต้องเป็นพระอนาคามี หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นพระอรหันต์ แล้วอย่าลืมนะ ถ้าไปแตะต้องท่านผู้นั้นเข้า เราจะไม่มีทางไปสวรรค์หลายแสนกัป อันนี้ถ้าเจอท่านต้องระวังๆ ไว้ก่อน อย่าคิดวิวาทกันไป อย่าคิดบุคคลกันไป ควรสนใจในธรรมให้มาก ใช่ไหม

บุคคลอย่าคิด อย่างฉันก็ไม่ควรจะมาคิด อย่างที่อื่นก็ไม่ควรจะมาคิด คำว่าคิดบุคคลนี้มันไม่มีความหมาย ร่างกายในไม่ช้ามันก็พัง ถ้าเรานึกว่าเราต้องการบุคคลนั้นเป็นที่พึ่งบุคคลนี้เป็นที่พึ่ง ถ้าเขาตายละ นี่เราก็ควรคิดธรรมะ ธรรมะก็คือ คำสอนของพระพุทธเจ้า แต่คนที่สอนเรานั้นเราไม่ลืมเรามีความกตัญญูรู้คุณอันนี้ดี แล้วก็นึกเอาไว้ด้วยว่า คนที่เป็นผู้มีคุณกับเรา ในไม่ช้าท่านก็ตาย อย่าคิดบุคคลจนเกินไป เราจะต้องไหว้ท่านต่อเมื่อท่านยังเป็นบัณฑิตอยู่ และขณะใดเมื่อท่านเป็นพาลเราก็ต้องเลิกไหว้เหมือนกัน แต่ความดีเดิมเราไม่ทิ้งในฐานะท่านเป็นครูบาอาจารย์ คำว่าไม่ทิ้งนี้หมายถึงยอมรับนับถือ ส่วนใครดีเรายอมรับนับถือและส่วนใดไม่ดีเราขอโทษทิ้ง ถ้าตอนต้นท่านดีตอนหลังท่านเลวอย่าง ท่านเทวทัต จะว่าท่านเลว ท่านเป็นอาจารย์เรานะ ก็เหาะลงนรกเข้าจนได้ เห็นไหม ถ้าท่านไม่ทำให้ดูพระจะลงนรกกันอีกเยอะ ว่าคนที่ได้อภิญญาสมาบัติยังลงนรกเป็น

อย่าง เทวทัต ตอนต้นดีเราก็อิ่มในความดี แต่มาตอนกลางท่านชั่วตอนนี้เราก็อิ่มไม่เอา ตอนชั่วคือตอนที่ท่านปฏิบัติชั่วแต่เราไม่เอา แต่เราไม่ใช่ไม่เอาทั้งหมด แต่ตอนที่ท่านทำอะไรท่านจึงได้อภิญญาสมบัติ ตอนนี่เราเอา ถามว่านี่เป็นหลักปฏิบัติของใคร บอกเป็นหลักสูตรของพระพุทธเจ้าปฏิบัติของ เทวทัต เราเอาตรงนี้ อีตอนที่ พระเทวทัต คำพระพุทธเจ้าฉันไม่เอา ฆ่าพระพุทธเจ้าฉันไม่เอา ทำสังฆเภทนี่ฉันไม่เอา เราไม่เอาตรงนั้น แต่เราเอาอภิญญาสมบัติ

อย่างพ่อแม่ของเราเป็นโจร พ่อชอบปล้นชาวบ้านเขา นี่พระพุทธเจ้าบอกว่าจงอย่าคบคนพาล เราจะเกลียดพ่อเกลียดแม่ไปทำไม เราก็อิ่มปฏิบัติในฐานะที่ท่านเป็นพ่อเป็นแม่ เราก็อิ่มปฏิบัติในฐานะที่ท่านเป็นพ่อเป็นแม่ให้ข้าวให้น้ำให้การรักษาพยาบาล ให้ความสุขทุกอย่างในฐานะที่เราเป็นลูก แต่เราไม่ยอมบูชาท่านในฐานะที่ท่านเป็นโจร ไม่ใช่พ่อแม่เป็นโจรปล่อยให้อดข้าวตาย นี่อกตัญญู เขาหลักตรงนี้ การปรนนิบัติพ่อปรนนิบัติแม่เป็นความดีของเรา ในฐานะที่ท่านเป็นพ่อเป็นแม่เลี้ยงเรา แต่ว่าไอ้ความเป็นโจรของท่านเราไม่บูชา คือไม่ปฏิบัติตาม นี่ต้องเตือนตน ตรงนี้ อย่างเฉลอณะ นี่ฉันทราบว่าคุณสมชัยชอบเพลอกันมาก พอเพลอมากก็เดินทางเข้าสู่รก

อีเวลาติดคนแล้วติดกันจนไม่ได้ดูหน้าคู่หลัง มีคนไปที่ เชียงราย อีกคนมาจาก กำแพงแสน คนนี้เก่ง บอกฝึกมา 10 อาจารย์กว่าแล้ว ไปไหนไม่ได้มาถึงฉันก็ไม่ได้ฝึก ฉันให้คนอื่นเขาฝึกให้ บอกไปได้หรือไม่ได้ อย่างฉันไปได้ไหม ไอ้ฉันไม่เก่งอย่างพระพุทธเจ้า แกล้งทำไม พระพุทธเจ้าบอก อักขาตาโร ตถาคต ตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอกเท่านั้น ยกยอปอปั้นให้ใครไปสวรรค์ไปพรหมไปนิพพาน ไม่ได้หรอก บอกแล้วถ้าไม่ปฏิบัติตามก็ไม่ได้ผล

อย่างว่าโยมจะได้หรือไม่ได้อยู่ที่ตัวโยมเองนะ ถ้าโยมไม่ฝืนครูบาอาจารย์เขาครูบาอาจารย์เขาแนะนำแบบไหนโยมตัดสินใจได้แน่นอน ถ้าโยมฟังเขาแต่ไม่ยอมรับนับถือเขาชาติหนึ่งชาติหรือหลายชาติปฏิบัติได้ยาก มาวันนั้นหอบเสื่อหอบหมอนมาเลย ขออาศัยนอนซะไหม อันนี้ เชียงแสน ไม่ใช่ เชียงราย อันนี้มันเขตทหารนะ ต้องถามเจ้าของถิ่น เจ้าของถิ่นเขาเลขอนุมัติเขตทหาร เขาอนุมัติเอาได้พออยู่คืนหลัง คว่ำตักล่องตัว ไปถึงมารายงาน บอก แหม ว่ามา 10 อาจารย์กว่ายังไปไม่รอด ฟังจะมาได้ตรงนี้ อันนี้มันไม่ใช่อาจารย์เก่งและไม่ใช่ครูเก่ง ความเก่งมันขึ้นกับโยมเก่ง และก็ตัดสินใจ อันนี้จริงๆ เป็นเรื่องของเขาจริงๆ เราเป็นแต่เพียงผู้บอกเท่านั้น

เรื่องที่เราไป เชียงราย คราวนี้ คิดว่าไปอยู่ 7 วันที่ไปมาแล้วนี่นะ คิดว่าถ้าได้สัก 4-5 คนก็พอใจ เพราะเราทิ้งไว้หลายเดือน แต่ที่ไหนได้กลับไปบอกได้ 50 กว่า วันหลังมาอีกบอกถึงเวลาที่จะกลับแล้วเราต้องออกเยี่ยมทหารตามชายแดนอีกเยอะ เวลามันก็ไม่ได้ติดต่อกัน แต่ก็รู้สึกดีใจ ไอ้ดีใจไม่ดีใจ

ถามว่าได้แล้วเขาจะไปเสื่อมก็ไม่ว่า เพราะว่าเสื่อมในระยะกล่าวนี้ระยะท้ายมันได้ เพราะว่ากรรมที่เป็นอกุศลมันมีอยู่ พอได้แล้วบ้างที่กรรมที่เป็นอกุศลเข้ามาสนองมันก็ทับตัวเก่า ถ้ามันตัดชั่วคราวเราก็อิ่มมันไม่ได้ แล้วต่อมารกรรมที่เป็นอกุศลมันถอนตัว คราวนี้กุศลเขามา มันจับติดอีก

ที่มันก็ติดตลอดไป อันนี้เราจะไปตำหนิเขาที่ได้แล้วกลับไปล้อมตรงกลาง ว่าบ้าอันนี้ไม่ได้ ต้องดูว่ากรรมที่เราเกิดมาได้รับผลทั้ง 2 อย่าง อย่างกรรมที่เป็นอกุศลมันเกิดผล ไซ้ใหม่

อันนี้เรื่องคนอื่นเราอย่าสนใจ อันใจเราคนเดียว ถ้ายังติดคนอื่นอยู่ยังเลวอยู่อย่าลืมนะทุกคน นี่ถ้าเป็นอรหันต์ก็ยังไม่มีการรู้ตัวว่าดี ถ้าเรารู้สึกตัวว่าดีนั่นเราเลวเมื่อนั้น จำไว้ นะ และทั้งนี้เพราะอะไร เป็นอรหันต์แล้วขั้น 5 มันมีอยู่ มันดีหรือ เดียวปวดเดียวเมื่อยปวดท้องจี๋ ดีไม่ดีกวนชาวบ้าน ้วย ภูหิวแล้วโยไม่เห็นมีข้าวกิน ไซ้ใหม่ มันก็แยหิวก็ห้ามมันไม่ได้ ไซ้ใหม่ ถ้าขั้น 5 มันหมดไปเมื่อไหร่ก็สบาย

แต่ว่าพระอรหันต์มีอย่างเดียวคือใจสบาย พระอรหันต์ท่านที่เคยเจ็บ บางที่ท่านป่วยทำท่าจะตายนี่ แสนหนักหนาอาการหนัก พอไปถามแล้วจะถามลูกขึ้นใจเลย ไม่เป็นไรเลยหาย พอกลับมาคราวตามเดิม คือพวกนี้ท่านจะแค่อุ่สบาย ดีไม่ดีเวลาไซ้ไม่สบายอย่าเข้าไปส่งเดช เข้าไปถึงคุณธรรมะ ถามตามที่เราไม่เข้าใจมีอะไรสงสัยบ้างตามลีลา อย่าไปถามแบบสำนวนลองภูมิ เดียวอด ถ้าถามด้วยความข้องใจไม่ต้องห่วงเดี๋ยวหายลูกๆ นอนๆ เบะ เดียวลูก ลูกขึ้นใจหน้า ฉันทจะมาหลายรายการแล้ว แล้วก็ยุติ อันนี้จะตายเมื่อไหร่ยังแจ่มใสมาก ตัวนี้ถ้าเขาจะตายอารมณ์ใจยังแจ่มใส ไม่ไซ้จะตายแล้วก็ขุ่นมัว ยิ่งอาการทางกายเครียดขึ้นมาเมื่อไรใจก็ยังสว่างมาก จิตมันก็เป็นสุขมากขึ้น เป็นสุขเพราะอะไร เพราะเขารวบรวมกำลังทั้งหมดมาไซ้ตอนนี้ พอเริ่มป่วยนิดเดียวมันรวมกำลังแล้ว ไซ้การรวมกำลังของเขาไม่ไซ้ไปคว่ำมานั่งหลับตาปี๋ นั่นมันไม่ไซ้มันฝีกกำลัง ไซ้ที่เขาได้เขาไม่นั่งหลับตาหรอก เขาไซ้ค่อยๆ เขาก็ไซ้ได้ ไม่ใช่ขี้มนั่งหลับตาปี๋ก็ไม่ไหว

นี่เขาได้แล้วไม่ต้องไซ้ลีลาอะไรเลย เมื่อไหร่ก็ได้ กินข้าวอยู่หรือนั่งขี้อยู่ก็ไซ้ได้เดินไปทำงานอยู่ขี้อยู่ก็ไซ้ได้ตลอดเวลา นี่ก็เขาได้แล้ว นี่เหมือนตำรากับข้าวไอ้ด้วยเอ๊ย เวลานี้ไม่ต้องพิศดารไซ้ไม่นี่แต่ก่อน แหม แกงสั่มใส่อะไรนะ ไม่อร่อยเลยหว่า ดีไม่ดีนี่ก็ได้ล่อมะขามสัก 3 กิโล บางวันใส่เกลือไป 5 กิโลมันยังไม่คล่องไซ้ใหม่ พอคล่องไปแล้วก็ไม่จำเป็น หยิบโน่นหยิบนี่ พอใส่ไซ้ได้เลยนะนี่ท่านที่ทรงความเป็นพระอรหันต์ ไม่มีส่วนไหนที่ท่านไม่คล่อง และ ท่านคล่องแล้วอารมณ์ก็ทรงตัว ไม่มีขึ้นไม่มีลง

ดังนั้นการคุยของพระอรหันต์จะไปพบคำว่านิทานและเสียดสีว่าคนนั้นชั่ว ไม่มี ถ้าไปถามท่านว่าดีทั้งนั้นแหละ คนอื่นเข้าไปถามท่านว่าดีหมด เพราะไอ้ความดีมันมีอยู่ ท่านพูดแค่นี้ ความชั่วท่านไม่พูด คือว่าท่านผู้นี้มีอารมณ์อยู่อย่างหนึ่ง คือไม่สนใจในความชั่วของคนอื่น เข้าไปจับอารมณ์ได้ แค่เขาคิดถึงเราหน่อยเดียว เขาก็รู้แล้วว่าเราคิดอะไรไม่มีทาง (ทำไงจะ) ไอ้มันนั่งขี้อย่างนี้อารมณ์มันเป็นอย่างไร ไม่ได้กินหรอก เพียงแค่ได้ยินชื่อยาย ก.เท่านั้นแหละมาไม่มีมันรู้แล้ว

นี่หิวข้าวกันหรือยัง ฟังหลวงพ่อกุศล เดียวเป็นลมตายโหง หนูหิวข้าวหรือยังลูกเอ๊ย เสียเสียไม่มีแล้ว้วย หัวเราะ หัวข้าวกลับก็ได้ หัวหรือเปล่า (หนูยังไม่กลับละ) ไอ้นั่นมันไม่พูด จะเป็นลมตายอยู่แล้ว เออ นานๆ เจอหลวงพ่อกุศลไอ้แกไม่หิว ไอ้นั่งมันหิว ที่นี้มันนิทานหลวงพ่อกุศลในใจ ไม่เป็นการรบกวนหลวงพ่อกุศล ไม่ ภายใน 4 ทุ่ม ไม่เป็นไร เกิน 4 ทุ่มเขาก็ไล่เอง เออ เรอ

ธรรมดาไม่เป็นไร ใครสงสัยอะไร เมื่อก็คูมมากไปจำไม่ได้ ใครหิวอาหารออกไปหากินข้างนอก ก่อนก็ได้เนาะ ึง หนู ไปชิลูก เขาบอกว่าไม่หิว นี่เราพูดกันถึงรวมๆ เราพูดตอนสรุปอย่าคิดว่าไม่มีประโยชน์

การปฏิบัติของเราทุกคน อย่างมุ่งเอาแค่เพียงว่าวินิจัย แล้วก็อย่าไปฟังคำสรรเสริญของใคร เข้า ไอ้เขยยก่องสรรเสริญเราดีมันไม่มีประโยชน์ ไอ้พูดเมื่อกี้มันยาว ยาวมากบางทีฟังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง อันนี้ก็ไม่ได้คำหั้นนะ นี่ผลการปฏิบัติจริงๆ ให้ตั้งใจจริงๆ และ ผลการปฏิบัติอย่าไปฟังคำพยากรณ์ของใครคำพยากรณ์ของใครรับฟังไม่ได้ทั้งสิ้น เพราะอะไร เพราะผู้ที่พยากรณ์ที่พยากรณ์เราได้จริง คือ พระพุทธเจ้า นี่ต้องจำ รู้สึกว่าจะเลอะเทอะกันมากในเรื่องนี้ คำว่าเลอะเทอะไม่ได้หมายถึงคนกลุ่มนี้นะ มีเยอะเลย บางแห่งถึงกับออกใบประกาศกันว่าเป็นพระโศดาบัน พระสัทธาคามิ พระอนาคามิ นี่เรื่องมันรุ่มร่ามกันมาก มันหนักเกินไป นี่ไอ้ใบประกาศที่จะออกให้เรา ก็คือเราเป็นคนออกเอง ต้องพิสูจน์สั่งโยชน 3 สั่งโยชน 3 เป็นสัญลักษณ์ของพระโศดาบันและพระสัทธาคามิ การปฏิบัติต้องมุ่งแบบนี้ อย่าไปมุ่งอย่างอื่น ถ้ามุ่งอย่างอื่นมีหวังลงนรกร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม เพราะอะไร เพราะไอ้ตัวมานะ ตัวทะนงคนมันจะเกิด ถ้ามานะมี ทะนงตนมีเรามีหวังลงนรกแน่นอน คุณจะนั่งภาวนากันเท่าไรก็ตาม ลงนรกแน่ เพราะไอ้ภาวนามันแค่สักภาวนา การทะนงตนมันเป็นกิเลสที่หยาบที่สุดและเลวที่สุด

นี่จึงจำคำไว้คำหนึ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **อัตตนา โจทยัตตานัง** จงพยายามกล่าวโทษใจ ความคิดของตัวเองเสมอ ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น เราก็ต้องมองความคิด บางคนคิดว่าทำให้ใจเศร้าหมองก็ตามใจ เขาอยากลงนรกก็ตามใจใจมันจะเศร้าหมองใจมันจะผ่องใสก็ตาม ถ้าใจเราจะเศร้าหมองลักษณะมองความคิดว่าเราเลวก็ตาม มันจะต้องมองดูอะไรหนอที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า มันไม่ดีอย่าให้มันอยู่ในใจ เราตั้งใจเอาตัวจุดที่มีความสำคัญ คือ **สังขารูปกขญาณ** **สังขารูปกขญาณ** เป็นตัวที่มีความสำคัญในด้านพุทธศาสนา ด้านการปฏิบัติของเรา แต่ว่าเราจะทำได้ไหมล่ะ ได้หรือไม่ได้ เราต้องทำให้ได้ เพราะ **สังขารูปกขญาณ** มันมีเป็นชั้นๆ ชั้นของฌานโลกีย์ ชั้นของญาณโลกีย์ หรือชั้นโศดาบัน สัทธาคามิ อนาคามิ พระอรหันต์

ถ้าจิตมุ่งจริงๆ มุ่งเอาพระอรหันต์ อย่าไปมุ่งเอาพระโศดาบัน พระสัทธาคามิ พระอนาคามิ แต่ว่ากำลังที่ตั้งไว้ ที่ถือว่าเลวที่สุดคือ ต้องยึดอารมณ์พระโศดาบันให้ได้ จิตมุ่งจริงๆ คือ มุ่งเอาพระอรหันต์ หรือมุ่งนิพพาน แต่ว่าอารมณ์อย่างเลวปัจจุบันของเราเป็นเวลาระยะสั้น มันต้องทรงไว้ซึ่งอารมณ์พระโศดาบัน และก็จะอย่าลืมนะ อย่ารับคำพยากรณ์ของคนที่มีลมปราณ พระอรหันต์ทุกคนก็ไม่มีหน้าที่พยากรณ์ ถ้าหากว่าใครยังพยากรณ์ใครอยู่ คนนั้นไม่ใช่พระอรหันต์ นั่งจะเดินทางไกลๆ เฉียด **พระเทวทัต** เขาไม่มีหน้าที่เลย พระอรหันต์ทุกคนก็ทำไม่เคยพยากรณ์ใคร ถึงแม้ว่า **พระอานนท์** จะได้อรรถผลก็ต้องแสดงออกให้พระอรหันต์ท่านรู้ ปัดโช **พระอานนท์** เป็นพระอรหันต์แล้ว ก็แสดงออกให้ชัดขึ้นซิ วันทำ **ปฐมสังคายนา** จึงดำเนินไปโผล่ที่นั่น และก็จงอย่านึกว่าพระอรหันต์ดำเนินได้เสมอไป แต่ดำเนินไม่ได้ถูก ไม่ใช่อย่างนั้น นั่นเป็นเรื่องของท่าน **ปฏิสัมภิทา**

ญาณ หรือว่า อภิญญาหก ทางด้านพระอรหันต์ วิชชาสาม และ สุขขวิปัสสโก ทำอย่างนั้นไม่ได้ ไม่ใช่ว่าได้เหมือนกันทุกองค์

อารมณ์ที่เราจะตั้งไว้จริงๆ อันดับแรกคือ ความเป็นพระโศคานัน นี้ว่ากันทางสังโยชน์

1. สักกายทิฏฐิ ไอ้ตัวสักกายทิฏฐินี้อย่าผลอนะ ถ้าหลงผิดแล้วก็เจ๊งสักกายทิฏฐิตัวเดียว นี่ถึงพระอรหันต์เลย และที่พระโศคานันเขาตัดแค่ความรู้สึกว่ามันจะตาย ใช้ปัญญาเล็กน้อย ในเมื่อเรารู้ตัวว่าเราจะตาย เราก็ต้องนึกว่าไอ้ทางที่จะตาย ไอ้ทางมันไปคือ แรก นรก เปรต อสุรกาย สัตว์ เจริจณ มนุษย์ เทวดา พรหม นิพพาน ใครจะเลือกไปไหน เราก็ไม่เลือกไปอบายภูมิแน่ ใช่ไหม และก็จิตอารมณ์จะต้องคิดว่า ถ้าเราจะเกิดเป็นเทวดา หรือพรหม และมนุษย์ เป็นมนุษย์ไม่มีความสุข ถ้าหากว่าเป็นเทวดาและพรหมก็ระงับทุกข์ชั่วคราว หมคบุญก็จะมาทุกข้ออย่างนี้

เป็นอันว่า เราต้องอารมณ์ตั้งอยู่เฉพาะในพระนิพพาน มันจะถึงหรือไม่ถึงก็ช่างถ้าตายชาตินี้เราก็ไปนิพพาน แต่การที่จะไปนิพพานได้ยังไงนั้น บันไดก้าวแรกที่เข้าสู่นิพพานนั้นก็ไปคู่อารมณ์ของพระโศคานัน พระโศคานันเขาทำกันอย่างไรจะอย่างไรก็ช่าง เราเกิดมาเพื่อตาย ตายแน่ มันจะตายเมื่อไหร่ อย่าไปคิดว่าชีวิตมันยังหนุ่มยังสาว อายุยังน้อย คนเกิดทีหลังเรายกก่อนหลายปีก็มีความรู้สึกที่จะตายต้องคิดว่าตายวันนี้ไว้เสมอ

การที่เราจะไม่ไปอบายภูมิ เพราะว่าเราจะต้องมั่นใจในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอรียสงฆ์ ไม่สงสัยในคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอรียสงฆ์ นี้ความจริงข้อนี้ไม่ยากใช่ไหม และประการที่มีความสำคัญที่สุดในความเป็นพระโศคานันก็คือ สิลห้า นี้พระโศคานัน พระสกิทากามี ทำตัวนี้ตัวเดียว สิลห้า ถ้าเราไม่ตั้งใจ อันนี้ไม่เป็นไร ต้องทำด้วยการตั้งใจ ถ้าไม่ตั้งใจทำลาย สิลไม่ขาดเดินไปเหยียบมดตายสักแสนตัว สิลไม่ขาด เพราะเจตนาของเราไม่มี แต่ว่า ไม่ตั้งใจสิลไม่ขาด เห็นไหมว่าสิลห้าเป็นสิ่งสำคัญ แต่สิลห้าอย่างเดียว และเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เขาไม่เรียกพระโศคานัน เขาเรียกว่า เข้าถึงไตรสรณาคมน์

การเป็นพระโศคานันจริง จิตต้องรักพระนิพพานเป็นอารมณ์ ไอ้จิตที่รักพระนิพพานเป็นอารมณ์ เราจะพิจารณาได้ พยายามด้วยตัวเราตั้งใจและฝึกเองไม่ใช่อยู่เฉย ต่อไปฝึกไปๆ อิกๆไปเรื่อยๆให้มันคล่อง พอเข้าสู่ โคตรกฏญาณ มันอยู่ระหว่างโลกียะกับโลกุตระ ถ้าจิตมันเข้าสู่จุดนี้ จิตมันจะรักพระนิพพานมันคงพอตัดเข้าถึงพระโศคานันจริงๆ มันจะมีอารมณ์คล้ายกับธรรมดาเกิดขึ้นที่ว่าพระโศคานันยังมีโกรธมันจะโกรธซ้ำ โกรธมีแต่มันไม่เร็วเท่าเดิม และความรุนแรงของโกรธถึงกับเข่นฆ่าจะไม่มีในพระโศคานัน ยังมีโกรธมันช้ากว่าธรรมดามากและรู้สึกว่ากำลังมันเนือๆ มันไม่กระฉับกระเฉงเหมือนแต่ก่อน นี่คือข้อสังเกตนะมันยังมีอยู่อย่างฟังไปคำหนึ่งยังมีโกรธ พระโศคานันท่านยังมีรัก มีการแต่งงาน ยังมีการหย่าร้าง แต่ไอ้การโงเขานั้นไม่มีนะ แต่งงานก็ซื้อสัตย์กับคู่ครองแต่ว่าจิตรักพระนิพพานมัน

ทีนี้พอเป็นพระโศคานันปั๊บ ไอ้ธรรมดามันเริ่มเข้าพร้อมกับจิตรักพระนิพพานมัน นี่เป็นผลของการปฏิบัติ เราจะได้รู้อย่างนี้ แต่สิ่งที่เราจับให้มันคงความมั่นใจก็คือ จิตมีความเคารพใน

พระพุทธเจ้าจริง เคารพในพระธรรมจริง เคารพในพระอริยสงฆ์จริง มีศีลห้าบริสุทธิ์จริง จิตมั่นคงในพระนิพพาน เขาจับกันตรงนี้ ไอ้การแต่งงานแต่งการ ป่วยไข้ไม่สบาย พระโศดาบันแต่งงาน มีนางวิชา มีลูกสาว 20 คน เพราะบุญบารมีทำนมาก เป็นพระโศดาบันตั้งแต่ 7 ปี ต่อมาอายุ 12 ปีแต่งงาน มีลูกสาวอีก 20 คนสบายไปไข้ใหม่ ไอนั้นเป็นเรื่องวาสนาบารมี

ที่นี่ไอ้จิตเข้าถึงพระโศดาบันจริงๆ มันจับกรรมคาอยู่ เพราะอารมณ์ศีลเป็นประโยชน์ และจงอย่ารับคำพยากรณ์จากใคร พยากรณ์โน้น พยากรณ์นี้ พยากรณ์หาสต่างค์ ถ้าใครเขาบอกฉัน พยากรณ์ใครอย่าไปเชื่อ ฉันไม่เคยพยากรณ์ใครเลยยังไม่เคยพยากรณ์ใครว่าเป็นอรหันต์เลย และเด็กๆ มันพูดว่าเวลานี้ละ ถ้าจิตของใครถึงระดับนี้ ท่านเรียกว่าอย่างนั้น ระดับนี้ท่านเรียกว่าอย่างนั้น อันนี้ฉันไม่ได้บอกใครเลย ถ้าใครจะได้อะไรก็รู้ตัวเขาเองไข้ใหม่ เพราะคำพยากรณ์ไม่ใช่เรื่องของพระสงฆ์สาวก เป็นเรื่องของพระพุทธเจ้า ถ้าพระองค์ไหนไปเริ่มพยากรณ์ไปแต่งตั้งใคร ไม่ใช่สาวกของพระพุทธเจ้า บอกเหนือคำสั่งของพระพุทธเจ้าเป็นการฝ่าฝืน นี่พระพุทธเจ้าไม่ถือว่าเป็นสาวกของพระองค์ ตัดออกนอกศาสนาทันที นี่ได้หรือไม่ได้เรารู้อยู่นี้ กินข้าวแล้วหรือยังมันก็รู้ ไอ้อ้วนถามที่บ้าน พี่ฉันกินข้าวแล้วหรือยัง หรือถาม น้องเอ๊ยกินข้าวแล้วหรือยัง พี่บอกกูไม่ยอมบ้ามึงบ้าไปคนเดียววะละ นี่เรารู้ตัวเองว่าเราเป็นอย่างนี้ เขาเรียกพระโศดาบัน คุณศีล เรารู้ศีล

ดูตัวอย่าง **ท่านสุปปพุทธภูฏิ** คือพระโศดาบันมันพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ **ท่านสุปปพุทธภูฏิ** คือ **ภูฏิ** แปลว่า โรคเรื้อน ท่านเป็นโรคเรื้อนด้วยและก็เป็นขอทานด้วย ตอนนั้นพระพุทธเจ้าทรงเห็นอุปนิสัยของท่าน ถึงแม้ว่าท่านจะเป็นโรคเรื้อน และก็เป็นขอทานด้วย พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้รังเกียจในร่างกาย ท่านคำนึงด้านจิตใจ ท่านต้องการด้านจิตใจ โดยเฉพาะท่านไปนั่งดักทางอยู่เนื่องจากขอทานจะมาทางนี้ แล้วก็มานั่งล้อมรอบ แต่พอ **ท่านสุปปพุทธภูฏิ** มาถึง ท่านก็เทศน์ ท่านรู้ว่าท่านเป็นขอทาน ท่านก็นั่งห่างตอนท้ายพระพุทธเจ้าก็ตั้งจิต ตรงเฉพาะพระพุทธเจ้าท่านไปไหน ท่านมุ่งคนเดียว แต่คนที่ฟังได้ก็เยอะแต่ท่านมุ่งขอทานแต่คนไหนก็จะได้ ท่านก็เร่งรัดให้ด้วย หวังผลแน่นอน ไม่ใช่ไปนั่งหวังไปหมด ไม่เอา พอเทศน์จบท่านก็เป็นพระโศดาบัน พระพุทธเจ้าท่านก็กลับ คนอื่นก็กลับ **ท่านสุปปพุทธภูฏิ** ก็กลับ พอกลับแล้วก็มานอนยิ้มเราเป็นพระโศดาบันแล้วไข้ใหม่ นอนนึกในใจว่า โอหนอ พระพุทธเจ้าถ้าทราบว่าเป็นพระโศดาบันคงจะดีใจมาก เขานึกว่าพระพุทธเจ้าไม่รู้

ตอนเช้าท่านก็ออกเดินออกจากบ้านไป จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า จะไปถวายกราบเรียกให้ทราบว่าเป็นพระโศดาบัน

พอท่านไปได้หน่อย **พระอินทร์** ก็มาลอยขวาง แล้วว่า **ท่านสุปปพุทธภูฏิ** ถ้าแปลเป็นภาษาชาวบ้าน ท่านว่า พระจีเรื้อน นี่พูดกันให้ฟังง่ายๆ ถามว่า นี่เธอจะไปไหน ตอบไปว่าฉันจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าหรือ นี่ท่านเป็นคนจนและเป็นโรคเรื้อนด้วย เราต้องการจะช่วยเหลือเคราะห์ให้ท่านพ้นจากความเป็นคนจน เป็นมหาเศรษฐี และให้พ้นจากความเป็นโรคเรื้อนรูปร่างหน้าตาสวยสดงดงาม แต่ว่าต้องมีของแลกเปลี่ยนกัน ถามว่าอะไร

ไม่อะไรหรอก เพียงแต่พูดเล่นๆ จิตไม่ต้องคิดก็ได้ ถามว่าพูดอะไร พูดว่าพระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระพุทธเจ้า พระธรรมไม่ใช่พระธรรม พระสงฆ์ไม่ใช่พระสงฆ์เอาเท่านี้ ใจไม่ต้องว่า ขอพูดให้ได้ยิน คราวนี้จะบันดาลให้เธอหายจากโรคเรื้อนและกักร้าว

ท่านชี้หน้า **พระอินทร์** เหม่ เหม่ **พระอินทร์** ถ้อย หว่าเราเป็นคนจนความจริงเราจนแต่โลกีย์ทรัพย์ แต่อริยทรัพย์เราไม่ได้จน เราเป็นพระโศดาบัน เราเป็นพระโศดาบันไปอัปเปหิ ไปไปไกล ท่านได้ **พระอินทร์** ท่านก็เป็นพระโศดาบันใช้ไหม ท่านมาลองดูลองเพื่อความมั่นใจว่า **สุปปพุทธกฤติ** จะปรามาสพระรัตนตรัย หรือไม่

แล้วก็เดินไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เฝ้าหรือไม่เฝ้าก็ไม่รู้ **พระอินทร์** อยู่ทางนี้ท่านก็บันดาลแก้วเจ็ดประการทับบ้านทับช่องพังหมด ท้าวบริเวณเต็มหมด แล้วก็บันดาลให้ **ท่านสุปปพุทธกฤติ** หายจากโรคเรื้อน รูปร่างสวย พอกลับมาจากเฝ้าพระพุทธเจ้าแล้วเข้าบ้านไม่ได้ บ้านไม่จะเข้า **พระอินทร์** เนมิตของอยู่ในบ้านทั้งหมดเป็นแก้วเจ็ดประการ แล้วก็สูงท่วมท้นหลังคาบ้าน บ้านพัง

ดังนั้นจึงไปเฝ้า **พระเจ้าปเสนทิโกศล** รายงานให้ทรงทราบว่า เวลานี้ ทรัพย์ของหลวงเกิดขึ้นแล้วพระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรด **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ถามว่าต้องการภาชนะอะไรบ้าง บอกว่าต้องการเกวียนห้าร้อยเล่ม แก้วเจ็ดประการ แหม มันกองสูง ค่าสูงมาก นี่เขาส่งเกวียนมา 500 เล่ม ใส่มาเต็มพระลานหลวง ก็สั่งให้คนประกาศว่า ใครมีทรัพย์สินเท่านี้บ้าง หากคนมีไม่ได้ ท่านก็เลยตั้งให้เป็นมหาเศรษฐี มีฉัตร 3 ชั้น ให้ช้าง 100 ม้า 100 โค 100 กระบือ 100 ข้าทาสหญิงชายคนละ 100 ให้บ้านสวยอีก 100 เป็นเจ้านายพ้นจากความเป็นขอทานโรคเรื้อน

ที่เล่าให้ฟังความเป็นพระโศดาบันเป็นของสูง คือมีความมั่นคงในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ และคิดห้ำหั่น มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ ความโกรธมีแต่คิดจะฆ่ามันไม่มี เพราะกลัวศีลขาดไอ้ความหลงก็หลงแต่อยากรวบอยากแต่งงาน ความอยากรวบยังมีอยู่ แต่ไม่ปลิ้นเขากิน ความรักในเพศมีอยู่และก็ซื่อสัตย์สุจริตในสามภรรยา ตรงนี้ไม่ต้องให้ใครเขาบอก ในเวลานี้ถ้าคนทุกคนเป็นพระโศดาบันแล้ว ถ้าตายจากชาตินี้ไปถ้ากำลังใจอ่อน กังไม่เข้าพระนิพพาน แต่ว่าอย่างน้อยตายจากความเป็นคนที่เป็นพระโศดาบันมันก็ไม่ลงนรกไม่เกิดเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มันไม่มีบาปกรรมทำลาย ทำมาแต่เมื่อไหร่ก็ตามที มันไม่มีโอกาสให้ผลกับเราก็สิ้นซากกัน การเกิดมันมีแต่วนเวียนระหว่างมนุษย์กับเทวดาและพรหมกลับกันไปกลับกันมา อย่างกำลังอ่อนต้องเกิดเป็นมนุษย์อีก 7 ชาติ กำลังอย่างกลางเกิดเป็นมนุษย์อีก 3 ชาติ กำลังเข้มแข็งเกิดเป็นมนุษย์ชาติเดียว

สนทนาที่วัดขามสะแกแสง จันทัก 1

วันเสาร์ที่ 24 ตุลาคม 2524

- ลูกศิษย์   หลายคนเข้มา ยังไม่ได้คุย
- หลวงพ่   ก็บอกให้เขาคุย คุณขอยืมก่อน
- ลูกศิษย์   ต่างคนต่างมีคะ ยืมไม่ได้
- หลวงพ่   ยืมเสียง
- ลูกศิษย์   ของใครของมันละ
- หลวงพ่   ก็ไม่แน่ ยืมไม่ได้แต่พูดแทน นี่หนาวหรือร้อน ตอนเย็นหนาวกว่านี่นะ ถ้าร้อนนอนด้วยยาว หนาวนอนตัวสั้น เอาคุยต่อไปว่างแล้วมันเหงา ทีหลังต้องตั้งท่ามาเลย
- ลูกศิษย์   การท่อง ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก มีผลอย่างไรบ้าง
- หลวงพ่   ฉันไม่รู้เลย
- ลูกศิษย์   เห็นเขามาแนะนำให้ท่อง
- หลวงพ่   ฉันอ่านแล้ว ฉันไม่เห็นได้เรื่องอะไร ไม่รู้ใครแต่งขึ้น พระไตรปิฎก ย่อพระพุทธรเจ้าท่านย่อไว้แล้วนี่ พระไตรปิฎก มีพื้นฐานอยู่ สาม สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง เอตัง พุทธฐานะ สาสนัง มีพื้นฐานอยู่ สาม 1. แนะนำทุกคนให้ทำแต่ความดีไม่ทำความชั่ว สัพพปาปัสสะ อกรรมัง นานทุกคนไม่ให้ทำความชั่วทุกอย่าง กุสลัสสูปสัมปทา ให้ทำแต่ความดีทุกอย่าง สจิตตปริโยทปนัง ให้ทำจิตใจให้ผ่องใส เอตัง พุทธฐานะ สาสนัง ท่านยืนยันว่า พระพุทธรเจ้าทุกองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมด นี่เริ่มนะ แต่ย่อจริง อปปมาเทนะ สัมปาเทละ ท่านทั้งหลายยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม คือตรัสเวลาจะนิพพาน แต่ว่าที่เขาเขียนกันนั้นฉันไม่รู้ว่ามีใครเขียน
- ลูกศิษย์   เขาลงว่าฉบับเดิม หนูยังสงสัยอยู่
- หลวงพ่   เดิมนะใครเขียนก็ไม่รู้ แต่พระพุทธรเจ้าไม่ได้เขียนแน่ พระพุทธรเจ้าก็ไม่ได้ตรัส ฉันไปอ่านดูแล้ว ฉันเลยไม่ได้สนใจ น่ากลัวจะไม่ใช่อรรถกถาจารย์ จะเป็นฎีกาจารย์ เกจิอาจารย์มากกว่า ฉันไม่สนใจเลยก็แต่ว่า พระไตรปิฎก ถ้าท่อง ท่อง อิติปิ โส 3 ห้อง จะไม่ดีกว่าหรือครบถ้วนแล้วก็ครบหมด พระพุทธรคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แต่ว่าได้ แล้วก็ว่าไปไม่เป็นไร แต่ให้ฉันท่องมากฉันไม่ท่องใช้ไหม
- ลูกศิษย์   ยาวก็ยาวได้ก็ซ้ำ
- หลวงพ่   (หัวเราะ) เหนื่อยด้วย
- ลูกศิษย์   ก็ยังมีความสงสัยอยู่
- หลวงพ่   ก็เห็นเขาพิมพ์แจกๆ กันอยู่

ลูกศิษย์ พิมพ์กันเยอะ

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ เขาเอาไปให้ที่วัด เพื่อแจกก็แจกกันไป ฉันก็ไปหยิบอ่านดูไม่เห็นว่าเป็นเรื่องเลข

ลูกศิษย์ ตอนนี่ที่เนื้อสาระที่จำเป็นที่สุดมีอะไรบ้างล่ะ

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ คือ จงทำดี ๆ

ลูกศิษย์ หมายถึงว่าที่เราจะมาใช้เวลาสวดมนต์ภาวนา

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ก็นั่นละซี คือ จงทำดี ๆ ถ้าดีซะแล้ว ก็หมดเรื่อง

ลูกศิษย์ หมายถึงคำบาลีในการสวดมนต์ภาวนา แต่ที่หนูได้มา บทกรรมฐานหนูก็ได้มาแล้ว

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ หนูคิดว่า หนูจะไปพิมพ์แจก

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ก็ดี

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ที่ได้นี้ วันนี่หนูก็ไม่ได้หยิบเอามาจะให้ดูว่าบางตัวขาดตกบกพร่องหรือเปล่า

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ก็ว่าไปเรื่อย สวดมนต์ ฉันก็ไม่ได้สวดอะไร พุทธัง ัมมัง สังฆัง เสร็จ อิติปิ โส เสร็จ ใช้ได้ พอแล้ว ฉันว่าเท่านี้พอ

ลูกศิษย์ แล้วว่าบทที่ว่าชุมนุมเทวดา กับบางฉบับทำไมยาวมากกว่าของหลวงพ่อกับลูกศิษย์

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ อ้าวเทวดาหลายองค์ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ หนูดูในของหลวงพ่อกับลูกศิษย์นี่ไม่มีก็ตัว

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ มีหลายเหมือนกับพี่ ก็ตามแบบ

ลูกศิษย์ ตัวน้อยกว่าเขาจะไม่ทราบเขาต่างกันอย่างไร

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ก็ไม่ทราบ บางทีท่านจะเติมละมั้ง ก็ถือเป็นสากลที่เขาไว้ ตามตำรับใช้ใหม่ แต่มี

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ บางอาจารย์ท่านก็เติมหน้าเติมหลังให้ครบเข้า แต่ความจริงว่ารวมๆ ดีกว่า สูดแล้วแต่บางคน และความสบายใจ บางคนต้องว่ามากๆ จาระไน บอกชื่อไปทั้งหมด

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ทุกจุดบางคนก็พอใจแค่รวมใช้ใหม่ ท่านทั้งหลายทำไม ทุกคนบางคนก็ว่าท่านคนนั้น คนนี้กว่าจะเข้าเรื่องต้องว่ากันหลายรายการ มันก็เป็นเรื่องของใจคนแต่ละคน

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ อ้าว ต่อไปขาดจังหวะแล้ว

ลูกศิษย์ ยังตั้งหลักไม่ทันค่ะ (หัวเราะ) แล้วบทที่บพระหว่างที่คำว่า 50 ทศ (บทกรรมฐาน)

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ คือ กรรมฐาน สมถภาวนาจริงๆ มี 40 อย่าง ที่ฝึกนะ วิธีที่ฝึกสมถภาวนาได้ สมาธิ

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ เขามี 40 อย่าง ไม่ใช่อย่างเดียว ตามที่เราเข้าใจ ที่นี้อาจารย์จะเลือกเอาอย่างใดอย่าง

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ หนึ่งมาฝึกก็ได้ ตามที่สมควร มันไม่ใช่อย่างเดียวตามที่คิดกัน 40 อย่างนี้ก็แยกเป็น

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ของจริตเสีย 6 จริต กลางเสีย 1 เป็นกรรมฐานกลางเสีย 10 ใน 40 อย่างต้องเข้ามา

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ ประมวล อย่าง รากจริต รักสวรั้งงามก็ ใช้ อสุภกรรมฐาน 10 อย่างกับ กายคตา

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ สุตสติ 1 ถ้า โทสจริต ก็ใช้ 8 คือ พรหมวิหาร 4 กับ กลิณ อีก 4 ถ้า โมหจริต กับ

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ วิตกจริต ใช้อย่างเดียวกันคือ อานาปานุสสติ ถ้า สรัทธาจริต ให้ใช้ อนุสสติ 6 หาก

หลวงพ่อกับลูกศิษย์ พุทธจริต ก็ใช้ กรรมฐาน 4 อย่าง เหลืออีก 10 อย่างเป็นกรรมฐานกลาง เห็นไหม

ท่านมีไว้เฉพาะกิจ เพียงแต่การสอนกรรมฐานจะเรียนกับใครมาจะบทใดบทหนึ่ง หรือครบถ้วนก็ได้ แต่ที่ว่าเขาจะสอนตามความเหมาะสม ใครจะเลือกเอาอะไร สอนได้ เพราะมีผลเสมอกัน แต่ว่าคำว่า ผลเสมอกันเหมือนแอง มี รส 40 รส เวลา คนกินคนกลุ่มนี้ชอบรสอะไร เขาจะปรุงเฉพาะรสนั้น

ลูกศิษย์

คำที่ว่าหลวงพ่อกล่าวว่า 40 ทิศละ

หลวงพ่

ก็หมายความว่า 40 ทิศ ก็ 40 อย่าง แต่ว่าไอ้คำว่า 40 ทิศ เราจะเอาบทไหนบทหนึ่ง มาใช้ก็ได้ ให้อธิษฐานว่า ทั้ง 40 อย่าง อย่างใดอย่างหนึ่งที่เราต้องการให้มันมีผล ก็ รวมความว่า บ่นเพื่ออิม แต่บ่นเฉยๆ ไม่อิมนะ ต้องกินด้วยไช้ใหม่

ลูกศิษย์

พูดว่าอยากกิน แต่ไม่ได้กินมันก็ไม่อิม

หลวงพ่

ไช้ แต่พูดอยากกินก็ยังดี ยังมีโอกาส คิดว่าสักวันหนึ่งคงได้กิน ดีกว่าไม่พูด อยาก กินเลย (หัวเราะ) เอ้าพูดต่อไป

ลูกศิษย์

หนูคิดว่าควรจะให้คนอื่นพูด

หลวงพ่

เอานะ เขาพูดมาแล้ว หมคเรื่องก็บอกซิ

ลูกศิษย์

ยังไม่หมนะ เขาบอกว่าพายเรือให้พายด้วยเท้า

หลวงพ่

ไม่แน่

ลูกศิษย์

พายเร็วมากเดี๋ยวถึงเร็ว

หลวงพ่

ตำราฉันพายเรือให้พายเร็ว พระพุทธเจ้าท่านว่า **ตุริตะ ตุริตัง สีมะ สีฆัง** ต้องเร็วๆๆ ไว ๆ ธรรมะที่เราสอนไม่ใช่ของเนิ่นช้า ต้องรวดเร็ว

ลูกศิษย์

แต่ถ้าเรารับ ไม่ได้ เราก็ต้องช้าหน่อย

หลวงพ่

ต้องรับให้ได้ รับเร็วๆ เอาน้อยๆ หน่อย

ลูกศิษย์

เรื่องบางที่มันก็ไม่เหมาะสมที่จะไปพายเร็วเหมือนกัน พายไม่ดี ทำไปทำมาล้มเลย ยุ่งเลยอะ

หลวงพ่

นั่นแหละ คีตะดวงดี

ลูกศิษย์

ไม่ต้องไปไม่ต้องพาย

หลวงพ่

(หัวเราะ) ไม่ต้องพายเหนื่อย อ้าวว่าไปเดี๋ยวช้าถึงเวลานอน

ลูกศิษย์

ประเทศไทยนี้ จะมีทรัพย์แผ่นดินโผล่ขึ้นมามากขึ้น ผมเคยอ่านว่าแผ่นดินนี้ จะมี โผล่ขึ้นมามากขึ้น

หลวงพ่

ก็มันขึ้นมาเยอะแยะแล้วนี่ถามทำไมละ มันขึ้นมาเรื่อยๆ นะ ถ้ามันขึ้นอีกก็ได้อีก ถ้ามันขึ้นอย่างนี้ก็ได้เรื่อยๆ ขึ้นมากๆ ก็โกงกันมากๆ ประเทศไทย คนไทยดีมากใจ ดี ไช้ใหม่ ทรัพย์สินขึ้นมาเท่าไรชาวบ้านเขาเอาไปกินต่างประเทศหมด คน ไทยใจบุญ นี่แก๊ส ก็ขึ้นมาตั้งเยอะแล้วไช้ใหม่ เท่านั้นที่พอแล้ว เท่านั้นที่บรรลัษ ประคองไม่ให้คนอื่นเขารวย จะเป็นประเทศที่ชาวต่างประเทศทิ้งมาก การจะ

แก๊สเจาะน้ำมัน เจาะตรงไหนพบที่นั่น ที่เขาเจาะกันคือ 5 หลุม 5 จุดถ้าได้ 1 จุด ก็ถือว่าดีมาก ของเราทุกจุดที่เจาะไปพบหมด

ลูกศิษย์ การค้นพบเป็นเพราะชะตาของประเทศหรือบุญของใครหรือเปล่า

หลวงพ่อกี่บุญของเราบุญของใครล่ะ (หัวเราะ) จะถามไปทำไมล่ะ มันประเทศใครล่ะ บุญของเราแต่ฝรั่งรวย เราเป็นนักบุญ แจกบุญส่งเดชไปเลย เราก็รวยต่อไปเราก็รวย จะดีขึ้นกว่านี้ แต่เวลานี้ปล่อยให้โง่กันไปก่อน

ลูกศิษย์ แล้วเมื่อไรจะหยุดล่ะคะ

หลวงพ่อยุคไม่ได้ ถ้าหยุดแล้วโลกสลายตัว

ลูกศิษย์ แล้วได้ยืนยันว่าจากจำนวน 4 เหลือ 1 ไม่รู้ว่ามันจะเป็นอย่างไรบ้าง

หลวงพ่อ 4 อะไร

ลูกศิษย์ 4 ส่วนเหลือ 1 ส่วน พลโลกคะ ปล่อยให้ข่ามาเยอะ

หลวงพ่อ ใครเขาบอกคะ

ลูกศิษย์ ในหนังสือลงก็มีคะ

หลวงพ่อมันไม่ได้บอกนี่ ฉันไม่รู้เรื่อง

ลูกศิษย์ นั่นแหละ ตอนนี้นูจะถาม

หลวงพ่อ อ้าว ถามฉันไม่รู้เรื่อง 4 หรือมันไม่เหลือ 1 4 หมด 4

ลูกศิษย์ แสดงว่ามันก็ยุบเลขซิคะ

หลวงพ่อ ไม่ได้ยุบ ก็เกิดเท่าไรร่ายเท่านั้น (หัวเราะ) ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์ ไม่ยอมให้เหลือเลขหรือคะ

หลวงพ่อ ไม่เหลือ ไอ้ที่เกิดใหม่ก็เกิดใหม่ ไอ้ที่เกิดเก่าก็ตายไปก่อน เกิดเท่าไรร่ายเท่านั้น จะตายช้าตายเร็วมันเรื่องของเวลา

ลูกศิษย์ แล้วอย่างทีนักวิพากษ์วิจารณ์ (ปี 27) นี้จะตายกันมากกมาย พลโลกหลวงพ่อมีความเห็นอย่างไรบ้าง

หลวงพ่อ ฉันก็เห็นว่าตายทุกวัน ไอ้ วัดไตรมิตร วัดสระเกศ วัดธาตุทอง นี่เผากันเรื่อง ปอแตกตั้ง ทำงานไม่หยุด ไอ้ที่เขาว่าไป ฉันไม่เชื่อเขานี้จนกว่าจะถึงวันนั้น คือว่าเรายังไม่เชื่อเราก็ยังไม่ปฏิเสธว่าไม่จริง เรายังไม่เชื่อว่าดี ต้องรอถึงวันนั้นเสียก่อน เข้าใจว่า (ปี 27) ต้องตายเกินกว่า 4 คน (หัวเราะ) เขาถือว่า 27 ใครจะตายก็ตาย เรายังไม่ตายก่อน

ลูกศิษย์ ยังไม่อยากจะตาย อยากพิสูจน์ความจริงจะจริงหรือเปล่า

หลวงพ่อ ทั่วโลกจะไปนับไหวหรือ

ลูกศิษย์ เขามีจำนวนเป็นเรื่องเป็นราวคะ

หลวงพ่อ จาก 4 เหลือเท่าไรนะ

ลูกศิษย์ เหลือ 1 ค่ะ

หลวงพ่อ แต่ทว่า 27 นี้เกิดสงครามใหญ่ เขาต้องคิดเหมือนกัน อย่าพึ่งไม่เชื่อแต่ก็อย่าเชื่อจนเกินไป ถือเป็นกลางไว้ก่อน แต่ไอ้สงครามระหว่างโลกมันต้องคิด เวลานี้เครียดมาก แต่เรารับรองไม่ได้ ระหว่างต่างคนต่างตั้งท่ากัน

ลูกศิษย์ แต่เขาก็เน้นมาในรูปที่ว่า ถ้าผู้ใดจิตใจไม่ใช่หมายถึงบริสุทธิ์ทั้งหมดคนๆ คนที่ปฏิบัติธรรมจะมีโอกาสรอดพ้น

หลวงพ่อ อยู่ในเกณฑ์ดี

ลูกศิษย์ จุดนี้หรือเปล่านั้น ที่ทำให้คนที่มา

หลวงพ่อ ไม่เกี่ยวกับคนที่มาเขาไม่รู้เรื่อง เพิ่งรู้คุณคนเดียว (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ สงสัยค่ะ ตอนนี้นำนักต่างๆ เริ่ม

หลวงพ่อ มันไม่ใช่ตามพุทธพยากรณ์ ท่านว่าแล้ว หลังกึ่งพุทธกาลเป็นต้นมาคือก่อนกึ่งพุทธกาลหลายปี ถอยหลังไปไม่มีเลข มีตามวัดต่างๆ เจียบเจียบคุยกันไม่ได้ พอใกล้จะถึง พ.ศ. 2500 เริ่มไหวตัวกันนิดหน่อย พอสักกึ่งพุทธกาลเริ่มไหวตัวมาก อันนี้มันเรื่องของคนต้องการว่าคนต้องการคือคนมีบุญเขาต้องการ วันนี้มันขึ้นมาได้เห็นไหมเหมือนกับร้านค้า เขาไม่ซื้อตั้งอย่างไรล่ะ เกิดความเสีย คนแถวนี้มีอยู่จริง คนไม่ต้องการวัด ก็เจียบ ในเมื่อคนต้องการมีมาก ทางวัดก็ตั้งขึ้นมา ก็มีแค่นี้ นี่เป็นเรื่องของคนเขาโดยตรง พวกนั้นเขาไม่ได้ยินข่าวนี้มาก่อน นี่เขาเริ่มต้นมานานแล้วนี่ หลังจากกึ่งพุทธกาลประมาณ 10 ปี สำนักวิปัสสนาตั้งมากจริงๆ

ลูกศิษย์ ช่วงนี้ก็ยังยั้งมี

หลวงพ่อ ยั้งหนัก เพราะยังขึ้นเรื่อยๆ อันนี้แสดงหมายถึงว่าไม่เกี่ยวกับในเรื่องทางพุทธพยากรณ์ ทางพุทธพยากรณ์นี้ไม่เกี่ยวกับ เขาไม่รู้เรื่องพุทธพยากรณ์ แม้แต่ฉันยังไม่รู้ เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้

ลูกศิษย์ หากแต่ในหนังสือบอกในลักษณะอย่างนั้นก็พูดไป

หลวงพ่อ คนที่เกิดมาทั้งหมดก็บุญทุกคนแล้วนี่ เพราะไม่มีใครตาย คุณเห็นว่าคนไหนที่เกิดมาคนไหนชั่ว

ลูกศิษย์ ตอบเกิดไม่ชั่ว

หลวงพ่อ ปัจจุบันก็ยังไม่ชั่ว คุณไปถามเป็นส่วนตัวเขาซิ

ลูกศิษย์ แต่การกระทำของคน

หลวงพ่อ คุณไปถามคนนั้นเขาซิ ที่เราว่าไม่ได้ เขาก็ต้องตอบว่าดี

ลูกศิษย์ อันนั้นก็ตามใจของเขา

หลวงพ่อ ก็มีคติโบราณ คนชั่วก็มีคนดีก็มาก คนชั่วหายาก คนดีมีถมไป

ลูกศิษย์ ทุกคนไม่ตอบ คนที่ทำไม่ดีก็ไม่ยอมรับ

หลวงพ่อบอกว่าเขาดี เขาจึงทำไป เลยหาใครตายไม่ได้เลย คราวนี้ยุ่ง ข้าไม่พอกินแล้ว ตอนเทศน์ก็สงสัยเหมือนกัน ชาวต่างประเทศเขาพยากรณ์เองหรือพวกบ้านเรา

ลูกศิษย์ถามว่าหนังสือสงครามโลกครั้งที่ 3 จะเกิด เขาเขียนเป็นพอกเก็ตบุ๊ก เขาวางขายที่แผงหนังสือ (หุบผาสวรรค์ 27ป)

หลวงพ่อบอกว่าสำนักหุบผาสวรรค์ 25 ไร่ใหม่

ลูกศิษย์ถามว่า 27 ไร่

หลวงพ่อบอกว่าแต่ถ้าหุบผาสวรรค์ ถ้าวันสิ้นชาติไทยละ 25 แต่ว่าวันนี้ทั่วทั้งโลกไม่ได้อ่าน เขาเขียนว่า วันสิ้นชาติไทย แต่คนไทยไม่สิ้นชาติ

ลูกศิษย์ถามว่า หลวงพ่อบอกว่า พลังจิต กับที่เราฝึกอย่างที่นี่ เราถือว่าเหมือนกันไหมคะ

หลวงพ่อบอกว่าก็อันเดียวกัน

ลูกศิษย์ถามว่า อันเดียวกัน อย่างที่ชาวต่างประเทศใช้คำว่าพลังจิต

หลวงพ่อบอกว่าก็ใช่ แต่ว่าพลังจิตมีกิจใช้มากนี้ ถ้าใช้เต็มอัตราจริงๆ จะต้องได้อิทธิญา 6 และต้องเป็นพระอรหันต์ด้วย ต้องเป็นอรหันต์ด้วย ถ้าเต็มกำลังได้อิทธิญา 6 ครบ 6 ข้อที่ 6 อรหันต์ ก็ได้ฤทธิ์มีฤทธิ์ทั้งนั้น

ลูกศิษย์ถามว่า ที่เราฝึกนี้มารักษา ทำงานถือว่าช่วยเพื่อนบ้าน

หลวงพ่อบอกว่าก็เป็นพลังจิตเหมือนกัน แต่ว่าจุ่มจิ้มมากนี้ ยังเล็กน้อยไป

ลูกศิษย์ถามว่า อันนี้ถ้าพูดถึงไปอย่างนี้ นี่แบบที่เขาเรียกว่า ดิด จริงไหมคะ

หลวงพ่อบอกว่าดิดอะไร

ลูกศิษย์ถามว่า ดิดในรูป ในลักษณะที่เห็น

หลวงพ่อบอกว่าก็ไม่รู้

ลูกศิษย์ถามว่า ที่หนูเห็นเขารักษาอยู่ เพราะเขาเอาแก่นี่

หลวงพ่อบอกว่าอ้าวกำลังเขาแก่นั่น เขาเอาแก่นั่นซิ

ลูกศิษย์ถามว่า แล้วเป็นไปได้ไหม ในลักษณะที่เขาบอกว่า คนจะต้องมาถึงขั้นนี้ก่อนมารักษาในขั้นนี้ พอหมดช่วง

หลวงพ่อบอกว่าไม่จำเป็น สุดแล้วแต่กำลังเดิมคนนั้น เขาฝึกฝนมาเท่าไร 'ไอบางทีของเรายังติดแค่รักษานี้ ยังไม่เต็มอุปบารมีเลย ถ้าได้อิทธิญา 5 หรือ สมาบัติ 8 เขาจะเก่งกว่าที่รักษานี้มาก และใช้งานได้เยอะกว่านี้

ลูกศิษย์ถามว่า เขาพูดในลักษณะว่า เขาไม่เดินในทางสมาธิ เขาพูดไม่ชัดคลุมเครือ

หลวงพ่อบอกว่าเขาพูดพลังจิตกันจริง ต้องเต็ม อันนี้มันแก่นิดเดียว

ลูกศิษย์ถามว่า เขาสามารถพูดได้ถี่หมื่นๆ โวลท์ ไปทางวิทยาศาสตร์

หลวงพ่อบอกว่าอันนี้ไม่รู้ อันนี้พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกโวลท์เลย ของฉันต้องว่าเป็นกิโวลต์ (หัวเราะ) ไ้อ้โวลท์ๆมันเล็ก

ลูกศิษย์   อันนี้เขาว่าให้ฟังอย่างนี้ คนเราไม่จำเป็นต้องนั่งท่องนั่งทำจิตใจสงบคือเขาตัดตอนไปเลย

หลวงพ่อบ   ก็ดี ถาสงบได้จริงก็ไม่ต้องทำอะไรอีก คือ เป็นอรหันต์ไปแล้ว (หัวเราะ) ทำจิตใจให้สงบก็จบ สงบจากภาวนา สงบจากโลภะ สงบจากโทสะ สงบจากโมหะ ก็ถือว่า เป็นจิตที่บริสุทธิ์ ไม่ต้องทำอะไรอีกใช่ไหม เขาเรียกกันว่า พระอรหันต์ก็สบาย

ลูกศิษย์   ในเมื่อไปอย่างนั้นสบาย ทำไมต้องมารักษา ทำไมต้องมาพัวพันอะไร

หลวงพ่อบ   ที่ฉันพูดถึงอรหันต์ แต่คนนั้นเขายังเป็นกัณฑ์อยู่ ใช้อการรักษา เขารักษาเพราะอะไร อาจเพราะว่าเมตตา ถ้าเขามีภารกิจมาในหน้าที่นั้นเขาก็ต้องทำตามหน้าที่เขา แต่ฉันไม่ได้พยากรณ์ว่า คนที่เขา รักษาเป็นอรหันต์นะ เขาเป็นหรือไม่เป็นฉันไม่รู้ ถ้าเป็นอรหันต์ชั้นฉฬภิญโญก็รักษาไม่ยาก ถ้าจะรักษานั่งเป่าเพียงหายใจ หายหมอกก็หาย (หัวเราะ)

ลูกศิษย์   แล้วการรักษาหมายถึงว่า เวลาที่ ปากช่อง ก็มีที่รักษา รักษาแบบใช้พลังนี้ แต่เขาไม่พูดในเรื่องทางพุทธ เขาพูดถึงเรื่องวิทยาศาสตร์ เขารักษาที่เขามีการถ่ายทอดส่งให้ผู้อื่น

หลวงพ่อบ   ความสามารถคนละอย่างเยอะเยอะไป

ลูกศิษย์   แล้วอย่างนี้ถ้าเราไปอย่างนั้นจะถือว่าเป็นรูปแบบไหน

หลวงพ่อบ   ก็ไม่รู้ ฉันไม่รู้ ใช้อัความรู้ด้านจิตนี้ เราด้วยกันไม่ครบหรอก รู้ครบองค์เดียวคือ พระพุทธเจ้า แม้แต่ พระสารีบุตร นั้นยังรู้ไม่ครบเลย อัครสาวกเบื้องขวา พวกเราไม่ใช่ว่า สัพพัญญู สัพพัญญู มีองค์เดียว คือ พระพุทธเจ้า สัพพัญญู แปลว่า รู้ทุกอย่าง ถ้าพระสาวกได้มาเฉพาะอย่าง ใครพอใจจุดไหนเอาจุดนั้นปฏิบัติเดี๋ยวก็ได้ ใช้นั้นเขารู้แน่ และส่วนนี้เขาไม่ได้ยังมีเยอะเลย แล้วได้จริงๆ ต้องการอย่างเดียว คือ ต้องการจริงๆ จังๆ คือความเป็นอรหันต์ เขาต้องการแค่จุดนี้ต้องการความบริสุทธิ์ อย่างกรรมฐานมีตั้ง 40 อย่าง พระพุทธเจ้าท่านครบหมด พระสาวกท่านไม่ครบแน่ เพราะอย่างใดอย่างหนึ่งก็สามารถเป็นอรหันต์ได้ แต่ว่าจะเป็น พระพุทธเจ้าต้องครบ 40 อย่างและก็มีความสามารถเป็นพิเศษด้วย นั่นคนที่รู้จริงทุกอย่างต้องเป็นพระพุทธเจ้า ที่มาพูดๆ กันแบบนี้ ฉันไม่รู้มีเยอะ ถ้าเรามาอีก มาไม่ใช่ว่าทางที่ฉันผ่านมา ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ทางไป อุทัย ไปทางนี้ ฉันผ่าน ปากช่อง นี้ ฉันรู้ ใช้อัทางอื่นมีอีกฉันไม่รู้ ทางไหนฉันผ่านทางนั้นฉันรู้ที่อยู่แต่รักษายังไม่ไปถึงไหน ยังอยู่อีกไกลมาก

ลูกศิษย์   การถ่ายทอดพลังเขาให้คำว่า ยิงคะ

หลวงพ่อบ   มันต้องเรื่องของเขาพูดไม่ได้ จะถือว่าเขาไม่สามารถไม่ได้ เขาต้องสามารถให้อย่างนี้ผ่านทางธรรมะ เราถือว่าเป็นวิชาเฉพาะกิจเท่านั้นเอง เป็นวิชาเฉพาะกิจซึ่ง

ทางพระเราเคยเรียนกัน จะไปถือเป็นเรื่องฉานสมาบัติ คนละทางไป คือคนละทาง
เมื่อก่อนพวกเราทำได้เยอะไม่ใช่เท่านั้น ก่อนหน้าถึงพระพุทธรูปถลอมหลังไป 30-
40 ปี จากนั้นมาวิชานี้ของเราเยอะแยะไป แต่ว่ามันไม่ใช่ทางเพื่อนิพพานนี้มันคน
ละทาง รักษาโดยไม่ใช่ฯ ก็ไม่เปลืองสตางค์

ลูกศิษย์

เขาไม่ใช่ฯคะ

หลวงพ่

ใช่ ไม่ใช่ฯมีเยอะแยะไป ไม่ใช่ฟังจะมี ของเรานี้มีมานาน

ลูกศิษย์

ในรูปแบบนี้

หลวงพ่

ใช่

ลูกศิษย์

แต่ไม่ค่อยเอามาใช่

หลวงพ่

เขาใช้กันสมัยหนึ่ง คนเราไม่ค่อยรับเลยต้องปิด คนไทยเราไม่รับสมัยหนึ่งเขารับ
กันมาก

ลูกศิษย์

อยู่ฝั่ง พระนคร กลัวเครื่องบิน หนีไป ฝั่งธนา ไอ้พวก ฝั่งธนาฯ หนีไป คลองชัยพ
ฤษ์ ไอ้พวก ชัยพฤษ์ หนีไปทาง บ้านแพน กลัวต่อๆ ไป ปรากฏว่าไปตายตั้ง
หลายคน ป่วยตาย (หัวเราะ) ยังนึกว่าไอ้พวก ฝั่งธนา เขากลับพอแล้ว ไอ้เจ้าของบ้าน
ให้เข้าบ้านหนีต่อ เลยไม่รู้ใครกลัว กลัวมากกลัวน้อย สมัยนั้นเราก็ดี รอเราไม่มี
น้ำมันเราก็ใช้ถ่าน เวลาจะใช้ถ่านก็ไม่มีถ่านแล้ว แต่ว่าไอ้เครื่องเผาหั่วใช้น้ำมัน
ปลาและน้ำมันยาง น้ำมันยางใส่บ้าง น้ำมันปลาบ้าง กลั่นออก ไอ้ ไททรงาม มันงาม
ตรงไหน แต่ว งามตรงไหน อ้าวหาไม่ได้หรือ

ลูกศิษย์

งามที่ชื่อ

หลวงพ่

ไม่ใช่ งามที่เราชอบ (หัวเราะ) ถ้าเราไม่ชอบมันไม่งามใช่ไหม กัมมัง สัตเต วิภชช
ติ กรรมย่อมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์ ไอ้ไก่อันมันรอเวลา 45 เอ๊ะ 52 วัน อันนี้จำได้
52 วัน วันละกึ่งตัว 50 กิโลกรัมไหม ถ้าวัว 10 ตัว หมู 12 ตัว วัวส่งไม่ทัน กองทัพภาค
ที่สอง นะ ฉันทว่าอยากจะไปอยู่เขาสักพัก ไปฝึกอภิญา กลับมาเสกใบไม้เป็นวัว
เป็นเป็ด เป็นไก่ ขายให้รวย (หัวเราะ) กินจี่เขียวอ้อ เป็นจี่กระต่าย เนื้ออร่อยนะ
โทษเราไม่ได้เนื้ออร่อย กินรสอร่อยเหมือนปลาเราเนี่ย ไอ้รสมันจะเป็นอย่างไร สุด
แล้วแต่คนทำเขาให้มีรสแบบไหน มีมันมากมีมันน้อยสุดแล้วแต่คนทำ แต่ความ
จริงแล้ววิชานี้ดี แต่มันเป็นเรื่องเหมาะสำหรับฆราวาส แต่พระทำไม่ได้
พระพุทธรูปเจ้าทรงปรับเป็นโทษทำเขารู้ว่าทำไปเสร็จ ถ้าเขาไม่รู้ทำนี่ไม่เป็นไร ถ้า
เขารู้ว่าใช้วิชานี้ทำท่านบอกว่าท่านปรับเป็นโทษ โทษอะไรของท่านก็ไม่มี ไอ้แบบ
หนังสือสัญญา แกเขียนไว้ก่อนเซ็นชื่อไว้ แกเขียนชื่อไว้แล้วกัน เงินฉันกรอกเอาที่
หลังไหล่ไหม ไอ้ฉันเวลาพอปรากฏรอบโอนเงินเขา เราก็ขาดสัญญา พอดีถูกปรับ
เลย ว่าไง ตอนนี้พระที่เขาจะทำได้เขาก็ไม่ฝันแล้วถ้าฆราวาสมีแค่ศีล 5 ใช่ไหม

ท่านไม่ห้าม คือ พระมันเกี่ยวกับผ้ากาสาพัสตร์ ถ้าทำอะไรเกินพอดี มันเป็น ปาฏิหาริย์ คนเขาเลยไปนับถือพระที่ทำไม่ได้ ถ้าหากว่าไปทำเข้าแล้ว คนจะ เลื่อมใสเฉพาะคนที่มีฤทธิ์ ศีลธรรมเขาไม่ต้องการแล้ว อยากดูพระมีฤทธิ์ ให้พระ ทำใช้พระทำ ถ้าพระทำตามใจ คนนั้นตายแล้วไปเกิดเป็นทาสเขา 500ชาติ ถ้าให้ พระทำ พระไม่ทำโกรธ คนนั้นต้องลงนรกก่อนไม่มีดีอะไรสักอย่าง

ลูกศิษย์
หลวงพ่

ไม่เอาสักอย่าง
เปล่าห้ามพระ ฆราวาสก็ทำได้ ทรงห้ามพระอรหันต์นี้ ไม่มีทางปลดแล้ว เวลาที่ พระอรหันต์ทรงปฏิบัติสมาธิญาณ มีฤทธิ์คล้ายคลึง พระโมคคัลลาน์ และประกาศ นิมนต์พระทั้งหมด ถ้าใครจะแสดงปฏิบัติสมาธิญาณ ต้องได้รับอนุญาตก่อน ถ้าไม่ รับอนุญาตก่อนถือเป็นโทษ แต่ว่าถ้าถามว่า ทรงห้ามแล้วท่านจะทำไหม ต้องตอบ ว่ามีการทำ แต่ว่าเขาอยู่ในป่า ไม่ได้แสดงให้ใครเห็น อย่างออกจากรั้วนิโรธสมาบัติ เขาก็ต้องก่อไฟใช้ไหม

ถึงเวลานับตั้งแต่ปี 2522 20ปีเท่าไร คือว่าต้อง มโนมยิทธิ เข็มขึ้นกำลัง พอ มโนมยิทธิ เป็นการเตรียมเพื่อ อภิญญาหก คือ พระพุทธเจ้าตรัส เรื่องอภิญญา หก ท่านขึ้นมโนมยิทธิก่อน และสอนต่อเลย มันเลย วิชชาสาม มานิด มันถึงของ อภิญญา อภิญญาจริงๆ เขายกตัวไป ไปสวรรค์ ไปนรก ไปไหนต่อไหน นี่เขาซ้อม เอาใจไปก่อนเป็นการเตรียมตัว ฉะนั้นท่านจึงบอกว่า อภิญญาหก จะต้องเข้าหลัง ปี 2522 อีก 20ปีในปี 2521 ท่านพูดกับเราที่พูดคราวนั้น มันเป็นวันที่ 13 พฤศจิกายน แล้วนี่ก็คงไม่นับปีนั้น จากนี้อีก 20ปี อภิญญาหก จะเข้าและพวยู่แค่ 20ปีเข้าใจว่าพู่จาก 20ปี ค่อนั้นไปต้องเป็นปฏิบัติสมาธิญาณ แต่ต้องดีขึ้นเรื่องทรุด ลงไม่มี ฐระอะไรหรือ

ลูกศิษย์
หลวงพ่

หนูอยากมาราบ
กราบแล้ว เรียบร้อยแล้ว (หัวเราะ)

ลูกศิษย์

ได้กราบแล้ว มีความภูมิใจ มีโอกาสได้กราบค่ะ ใจจริงแล้วอยากเป็นลูกศิษย์ใน ลักษณะที่ว่าฝึกสมาธิ

หลวงพ่

ต้องไปที่วัด

ลูกศิษย์

ต้องไปที่วัดใช้ไหม

หลวงพ่

ถ้าไปจะไปคุณโทรศัพท์ติดต่อไปก่อน ฉันทอยู่ไหม ถ้าอยู่ควรจะไปวันศุกร์ให้ผ่าน เสาร์จะได้มีครูหลายคน

ลูกศิษย์

หลวงพ่คะ ต้องใช้เวลากี่วันคะ

หลวงพ่

สุดแล้วแต่คุณจะทำได้ ถ้าคนทำได้เร็วไม่ถึงวันได้ มีจริงนะ ถ้าทำได้เร็วใช้กำลังได้ ลูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้หญิงได้เร็วมาก เพราะผู้หญิงไม่ค่อยสงสัย เพราะตัว

สงสัยมันเป็นนิเวศน์ ไซ้ใหม่ ส่วนใหญ่ จริงๆ ผู้หญิงมักจะเป็นวันแรก ส่วนใหญ่ที่ เขาพลาดไปวันที่ 2 ที่ 3 ก็มี ก็ถือว่าเป็นส่วนน้อยถ้าจะให้คล่องตัว ฝึกวันที่ 2-3 ต่อ ถาจะฝึกก็ควรจะฝึกได้ 3 คืน เขาเรียกว่าได้มาเลย เอามาที่ต่อคนอื่นได้เลยใช้เวลา ไม่มาก เราไม่ต้องนับเดือน ไม่ต้องนับปีกัน มันแค่นับวันต้องถือว่าสมัยนี้คนมีบุญ มากวิชาที่ฝึกนี้มันไม่เบาเลย หนัก แต่ก่อนนี้เขาเวลาถึง 30 ปี ไม่ได้ก็มี บางท่าน เป็นพระเจ้าจริงเอาจังตั้งหลายสิบ แล้วก็ตายไปเยอะ มันเกี่ยวกับบุญเก่านะ เป็น ช่วงชีวิตของคนที่มาเกิด ไซ้ใหม่ ถาว่าสมัยก่อนเขาไม่เอาจริงหรือสมัยก่อนเขา เอาจริง คนสมัยก่อนเอาจริงกว่าคนสมัยนี้ เขาสู้หนักจริงๆ แต่ว่ากำลังไม่พอ มัน ต้องอาศัยของเก่าด้วย

ลูกศิษย์
หลวงพ่

ทำไมคิดว่า ทำไมคนมันนี้มีกำลังมากกว่าคนสมัยก่อน

เขาสู้ไม่ได้หรอก เพราะตัวเองอาจจะไม่รู้ การสั่งสมบารมีมาในชาติในอดีตนี้ ใ้อ คนเวลานี้มันได้มี 2 พวก คือ คนดีจริงๆ มาเกิดก็เยอะคนระยำจริงๆ มาเกิดก็เยอะ มันมี 2 พวก มันจริงกันทั้ง 2 ฝ่ายมันเป็นกาลเวลา ที่พระพุทธรเจ้าตรัสถึงเวลา ท่าน ตรัสว่า 2000 ปีเศษ ในช่วงนี้ พวกเทวดากับพรหมลงมาเกิดมาก แต่พวกบาปบุญมีมา เกิดมากเหมือนกัน มันแบ่งคนละซีก พวกมาจากอบายภูมิเขาพูดเรื่องบุญเรื่องบาป กับเราไม่เป็น เขาทำตามใจชอบไซ้ใหม่ พวกมาจากสวรรค์กับพรหมพวกนี้จะรู้ เรื่องบุญเรื่องบาป มีความเข้าใจ ถ้าตนเองจะรู้ว่าทำอะไรมาบ้าง เรานั่งอยู่ ถ้ายังไม่ ได้วิชานี้ยังไม่รู้หรอก ถ้าฝึกวันนี้ได้ เราจะทวนถอยหลังว่าเราเคยทำมาแล้ว เท่าไหร่ นี่ในข้อพิสูจน์ฉันบวชใหม่นี้ คนที่จะเก่งจริงๆ เขาจะทำได้ต้องผ่านใช้ เวลาเป็นเดือนต้องถือว่าจริงจัด ถ้าปานกลางต่ำกว่า 10 ปี ไม่ได้ละ ต้องเกิน 10 ปี ใ้อไม่เอาไหนบวช 60 ปีตายเลย ไม่ได้เลยเยอะ 30 ปีชุดงค์ทุกปีไม่ได้กั้งเดิมเขาไม่ พอ ต้องไปดูพุทธพยากรณ์ ตอนนั้นพระสภิกทาคามี แต่ว่าคนยอมรับไม่มี มีน้อยไป ท่านจึงบอกว่ามันโทรมลงไป แล้วหลังถึงพุทธกาล พระพุทธศาสนาจะรุ่งเรื่องอีก วาระหนึ่ง แล้วก็รุ่งเรื่องตลอดไป ถ้าโทรมคราวนี้ ก็โทรมเลย และในช่วง รุ่งเรื่องจะมีพระอริยเจ้ามาก คล้ายพระองค์ยังอยู่ ฉันก็นั่งอ่านหนังสือมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2480 ตอนนั้นชนจริงๆ ฉันก็คิดว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่ว่าพอใกล้ถึงพุทธกาล เริ่มไหวตัว คนสนใจสมณวิปัสสนามากขึ้น ถ้าคนสนใจสมณวิปัสสนา แล้วก็คนที่ เป็นปรมัตถบารมี บารมี 3 ชั้น นะ บารมีต้น อุปบารมี ปรมัตถบารมี ถาหากว่าเป็น บารมีต้น ทานกับศีลเขายังแย่งถ้าบารมีต้นเต็มจริงๆ คนนี้จะหนักแต่ทานกับศีล ถ้า อุปบารมีใครเต็มคนนี้จะหนักในด้านฉานสมาบัติ ถ้าพูดเรื่องนิพพานเขาจะไม่ ต้องการกำลังไม่พอ ถ้าพวกที่มีบารมีเป็นปรมัตถบารมี เท่านั้นที่จะพอไซ้ใหม่พระ

นิพพาน เวลาดีแม่แต่เด็กเล็กเยอะเยอะไปที่ไหนมีคนสนใจนิพพาน คือ ไม่ต้องการเกิดอีก มันเบื่อเต็มที ใ้ไ้นี้ละเป็นปรมัตถบารมี

ลูกศิษย์ หลวงพ่อคะ อย่างนี้เรานั่งภาวนาในการที่เราเห็นแสงเป็นดวงสีขาวแต่เราจับไม่
นิ่งนะ แล้วจะอย่างไร

หลวงพ่อ เอาอะไรจับ

ลูกศิษย์ จิตล่ะ

หลวงพ่อ เขาใช้มือจับ (หัวเราะ) จิตจับ ต้องใช้มือจับให้แน่น (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ เวลาที่ยังไม่อยู่กับที่ล่ะ

หลวงพ่อ ไม่มีทางเพราะแสงนั้นไม่ใช่แสงสำหรับจับ แสงสำหรับจับต้องเป็นกลืน ถ้าสีขาว
เขียว แดง เหลือง ถ้าปรากฏขึ้น ขณะที่ภาวนา มันเป็นนิมิตของอานาปานุสสติ ไม่
มีทางจับ

ลูกศิษย์ อันนี้เหมือนดาวคะ

หลวงพ่อ เหมือนดาว เดือน พระอาทิตย์ ก็เหมือนกัน คล้ายดาวเป็นดวงๆ ไซ้ใหม่

ลูกศิษย์ ค่ะ

หลวงพ่อ มันก็วิ่งไปนั่นแหละ เพราะอะไรจึงจับไม่อยู่ เพราะจิตเราไม่หยุด ถ้าจิตเคลื่อนนิด
ไ้ไ้ันนั้นก็ไหวตัวหน่อย ไ้ไ้ันนิตเป็นเครื่องวัดในเวลานั้นของเรามันทรงตัวขนาด
ไหน ถ้าจิตแก่อุปจารสมาธิมันไม่ทรงตัวหรือมันเป็นฉนวน ที่เห็นของจิตถึงอุปจาร
สมาธิพอดี เพราะจิตถ้าเข้าถึงอุปจารสมาธิ อารมณ์เริ่มเป็นทิพย์ จะเห็นภาพเทวดา
พรหมได้เลย แต่ก็แวบเดียวถ้าแวบเราเห็นพับ ตกใจสะดุดนิดจิตเคลื่อนจิตไม่ทรง
ตัว

ลูกศิษย์ มันมีแสงเหมือนไฟฉายวูบมาอย่างนี้

หลวงพ่อ ก็เหมือนกัน ยี่หื้อเดียวกัน อะไรก็เหมือนกัน วูบมาก็หายไปครือกันแล้ว (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ครือกันแบบเดียวกัน หายครือกัน แสงต่างกัน แต่หายครือกัน จับไม่อยู่เหมือนกัน
ไซ้ใหม่ มันเป็นอุปจารสมาธิ ถ้านิมิตมันจะเกิดขึ้นจับให้อยู่ต้องตั้งต้นเริ่มในกลืน
ต้องเป็นนิมิตของกลืนที่จะทรงตัว คือนิมิตจะสีนั้น แสงนั้น ภาพอย่างนี้เราจับไว้
ก่อน เริ่มต้นไม่ใช่ปล่อยลอยมา กลืนมีลักษณะ 10 อย่างนะ ถ้าทั้ง 10 อย่าง อย่าง
ละ 1000 (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ขอจ่ายทางจิตดีกว่า (หัวเราะ)

หลวงพ่อ นั่นก็พูดทางจิต (หัวเราะ) หมดเรื่องหมดราว (หัวเราะ) จ่ายทางจิตนั้นก็แนะนำทาง
จิตหมดเรื่อง ถ้าคนละแบบมันรับกันไม่ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้นี้เราไม่ต้องทำกลืนแล้วนี้
คนที่ฝึกถึงสูงด้านศรัทธาบุญเก่าเขาใช้ผลฝึกผลกลืนเวลานี้ก็ฝึกผลของกลืน ถึง
เร็วอย่างไร ไปเริ่มต้นกลืน ถ้าฝึกทางกลืนในบาลีท่านว่า เรียกว่าคนที่ไม่เคยได้มา

เลยในชาติก่อน ต้องขึ้นต้นด้วยกสิณ ช้ามาก แค้กสิณกองเดียว ฌาน 4 ดีไม่ดีไหลตาย ไม่ใช่ตายเดียวนะ เกิดมาชาตินี้ทำงานตาย แล้วเกิดชาติใหม่ทำต่ออีก ไหลตายกว่าจะถึงฌาน 4 ไม่ใช่เบา หนักมาก อันนี้หากว่าคนที่เคยได้มาในกาลก่อนอย่างทิพจักขุญาณ ใน วิสุทธิมรรคท่านบอกว่า แม่แต่มองแสงสว่าง ลอดมาตามช่องฝาหรือช่องหลังคาก็สามารถได้ทิพจักขุญาณเลย อย่างที่พวกเราฝึกนี้ ฝึกมโนมยิทธิมันหนักกว่า ฝึกประเดี้ยวเดียวไอ้เพราะพวกนี้เคยได้มาก่อน แต่ที่ผู้ฝึกจะต้องทราบ เวลานี้ฉันสองคนที่ได้มาก่อนคนที่ยังไม่ได้ไม่ต้อง ไปทำที่อื่น ฉันก็เกียจสอน แต่ว่าคุณจะทราบได้ว่า คุณจะได้มาก่อนหรือไม่ ใช่ไหม แต่ว่าต้องคุณพอใจ เขาฝึกกันแบบนี้เราพอใจหรือเปล่า ถ้าพอใจด้วยความจริงใจ อันนั้นใช่แล้ว ต้องเคยได้มาก่อนไม่งั้นไม่เอาเลย ดูศรัทธาตรงนี้นะ อันนั้นใช่แล้ว ต้องเคยได้มาก่อนไม่งั้นไม่เอาเลย ดูศรัทธาตรงนี้นะ ที่เห็นเขาฝึกกันเราก็อยากจะได้บ้างต้องการขึ้นมาจริงจัง อันนี้ของเก่ามันบอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงได้เปรียบมากทีเดียวได้ๆ เพราะผู้หญิงเข้มแข็งกว่าผู้ชายใช่ไหม

สนทนาที่วัดขามสะแกแสง จันทิก 2

วันเสาร์ที่ 24 ตุลาคม 2524

หลวงพ่อบอ **จอมพลสฤษดิ์** นี่แกเป็นกำลังใหญ่ หลวงวิจิตร (วาทการ) ตายคนเดียวหาคนมาอีก 10 คน ผู้ หลวงวิจิตร คนเดียวไม่ได้ จิตวิทยาเก่งเก่งมาก แดงการณ์ของ **จอมพลสฤษดิ์** ประกาศทางวิทยุ แหม คนชอบอกชอบใจ นั่น หลวงวิจิตร เขียน แต่ว่า **จอมพลสฤษดิ์** เก่งในด้านเสียงลือเสียงเล่าอ้าง เสียงเก่งมาก พูดมีหนักมีเบา คนอื่นพูดไม่เหมือนแกรัฐบาลรัฐบาลที่พูดทางอากาศ มี **จอมพลสฤษดิ์** คนเดียวถึงเวลาปราศรัยวิทยุทุกเครื่องเปิดทั้งหมดใช่ไหม

ลูกศิษย์ บ้านหนูซื้อวิทยุ เพราะเพิ่งเริ่มมีทรานซิสเตอร์

หลวงพ่อบอ ทรานซิสเตอร์มาจาก **จอมพลสฤษดิ์ คุณเฉลิมชัย (จารุวัตร)** เป็นคนเอามา **จอมพลสฤษดิ์** ไปป่วยที่อเมริกา ฝรั่งเศสมาเยี่ยม มันลือมาด้วย ก็ให้ไว้ ถามว่าต้องเสียบไฟไหม ไม่ต้องเสียบ ไม่ต้องใช้แบตเตอรี่ แบตเตอรี่อยู่ในนี้แล้ว **คุณเฉลิมชัย** เอาแบบนี้มาสร้างขายทางทหาร ถือว่าถ้าไม่มีวิทยุฟังข่าวมันไม่รู้เรื่องกัน ให้อัทรานซิสเตอร์ความจริงเขามีมาหลายปี ต่างประเทศเขาใช้ถ่าน 2-3 ก้อน ของเรากระเบาะเบ้อเรอ ไซ้ไหม ให้อักระเบาะเบ้อเรอไม่มีอะไรมาก สำคัญมันดั่งๆดั่งไม่ค่อยดี พอไปเปลี่ยนถ่านเข้าไม่ดังซะอีแล้ว แหม กลุ้มใจ

หนังสือก็ดี ๆ คนสองมือแบกทั้งทางโลกทางธรรม ถ้าเป็นเปรียญมาก่อนที่เป็นเปรียญมาก่อนเขาได้เปรียบ เขาได้พวกชาคกทางบาลีนี้ ชำนาญ พระไตรปิฎก มันมีอะไรทุกอย่าง มีทุกอย่าง พระพุทธเจ้าเล่าเรื่องชาวบ้านมา ชาวเมืองมา มันมีทุกอย่างในโลกมันมีทั้งหมด มันเหมือนกันทุกสมัย เขาเลยได้เปรียบ สังเกตซิพวกเปรียญที่เขาไปบริหารประเทศตั้งแต่สมัยก่อนโน้น ก็ **เจ้าพระยาธรรมราช (ปั้น สุขุม)** ก็เป็นเปรียญ 3 ประโยค เฉพาะเป็นเจ้าพระยาเสนาบดี อย่านไปนึกเขาเอาแต่เปรียญไปเป็นไมไ่ไหนนะ เขาเรียนต่อแต่มันประสานกันสองอย่าง พวกที่ได้เปรียญสมัยก่อน **ธรรมศาสตร์** เขายังเปิดให้พวกได้เปรียญ 6 เรียนได้ ให้อัพวกนี้สำเร็จก่อน เพราะว่าที่เขาเรียนมาพัฒนาหนักกว่าต้องท่องและต้องใช้สมองมากมีกฎหมายเข้ามาหยาบกว่าเยอะ

ลูกศิษย์ เปรียญมาก

หลวงพ่อบอ ยากมาก เขาเอาจริง ตรวจกระทั่งตัวหนังสือ ตอบถูกแต่ตัวหนังสืออ่านไม่ชัดไม่ให้เขียนหนังสือไม่สวยไม่เป็นไร แต่ต้องอ่านชัด เขียนหนังสือไม่สวยห้ามไม่ได้ แต่ต้องอ่านชัด แต่มีปัญหาเรื่อง **ตกเวลา** ฟังที่หลายๆ เรื่องลำบากมาก เวลาสอนหัน

หลัง หันหน้าไม่ได้เลยมันมีเก้าอี้ 4 ด้าน ถ้าผิกระเบียบ หันหน้าหันหลังไปคุยกับใครหน่อยเดียว เขาไม่ได้ว่า เขาเดินผ่านมองหัวโต๊ะ หมายเลขอะไรนะ ไปส่งเขาก็ไม่ว่า แต่เวลาประกาศออกมาทุจริต ห้ามสอบ 5 ปี เรื่อง **ตกเวลา** ถ้าเก็บหมดเวลาเป็ง ต้องวางทันที แม้จับดินสอยังไม่ได้ ตกคือว่า **ตกเวลา** อีก ตกเวลาไม่ถึง 5 ปี แต่ปีนั้นตกการตรวจให้คะแนนก็ลำบาก บาลีแปลผิด 1 ศัพท์ เก็บ 1 คะแนน ผิดสัมผัส 1 ศัพท์ เก็บ 2 คะแนน ผิดประธานหรือกริยาเก็บ 6 คะแนน เสีย 18 คะแนน ไม่ต้องสอนอีก 3 วิชา อีก 3 วิชา ไม่ต้องตรวจเลย ยกล้อไปเลย นักธรรมยังโดน 4 วิชา ให้วิชาละ 70 คะแนน ถ้าวิชาใดวิชาหนึ่งเสียไป 20 คะแนน อีก 3 วิชาหนึ่งเสียอีก 5 คะแนน อีก 3 วิชาเขาไม่ตรวจ เป็นไง

ลูกศิษย์

นักธรรมนี้เขาไม่เข้มงวด

หลวงพ่

ก็เอาอยู่ นักธรรมตามระเบียบเขาเข้มงวด แต่ว่าคนคุมไม่ค่อยเข้มงวดนักธรรมเขาถือว่าปล่อยไปได้ ถ้าไม่หนักเกินไป ปล่อยไปได้ เพราะว่าไม่เข้าตาใคร พอไปได้พอปล่อยไปได้หน่อย แต่ว่าบาลีมันเป็นอาชีพได้นะ บาลีเขาถือว่าต้องไปแปล **พระคยาปฏิฎก** ถ้าแปลออกมาผิดคนจะเข้าใจผิดหมด นักธรรมมันแค่หัวข้อ คือว่าเรียนนักธรรมแล้วต้องไปค้นคว้าใหม่อีก หนังสือนักธรรม อ่างเหตุผลว่านี่มาจากโน้นนักธรรมตรีเขามี 2-3 เล่ม แต่หลวงพ่เรียนนักธรรมตรี 3 แบบไม่หมด แบบไม่ไหวจริงๆ 3 แบบนี้ ถ้าอ้างถึงไหน ฉันไปซื้อมาแล้วอ้างถึงเล่าไหนก็ไปซื้อมาทันทีก็เลยแบบ 3 แบบไม่ไหว มาเรียนถึงนักธรรมเอา มันเสียเวลาหลายแบบ ทีนี้การเทศน์มันอยู่ที่นักธรรมสำคัญมันอยู่ที่บาลีเกี่ยวกับชากค พระสูตร อ้าวนี้ช่วยมากเวลาเรียนจบ เรียนแล้ว เขาให้ไปเทศน์ ไม่ต้องดูหนังสือ คือไม่ได้กลับไปดูตำราตำรานั้นไม่ได้กลับมาค้นคว้าใหม่ เทศน์ก็ไปเลย

ลูกศิษย์

จำได้หมด

หลวงพ่

ไม่รู้จักเทศน์เฉพาะที่จำได้ ถ้าเทศน์คนเดียวไม่เป็นไร ถ้าเขาถามมา นี่สมาธินี้ช่วยมาก ขึ้นบนธรรมมาสน์ ทำสมาธิสูงสุดให้ได้ ใช้เวลา 2-3 นาที เขาว่า **อิเมหิ** ถวายของตอนนั้น เราเอาเสียหมดแล้ว ถ้าสมาธิสูงสุด ธรรมารมณ์จะเกิดเอง แต่ผ้าปากถามคำสองคำ ไม่เต็มประโยคจะรู้เลยตอบอะไร ช่วยมาก

ลูกศิษย์

ถ้าเขาถามเรา

หลวงพ่

เราจะรู้ทันที ใหม่ๆ มันจะเกิดเป็นอารมณ์ขึ้น นานๆ เข้ามันจะเห็นภาพท่านจะนั่งอยู่ข้างหน้า พระนั่งอยู่ข้างหน้า ถ้า **พระสารีบุตร** มา นั่งข้างหน้านะ วันนั้นเป็นเรื่องของ **พระสารีบุตร** ท่านเทศน์องค์เดียวขึ้นกัณฑ์แรกเจียบว่าเจียบจี ขึ้นกัณฑ์หลังฮาไม่ไหว ขึ้นกัณฑ์แรกคนยังไม่เมื่อย ไอ้ที่ฮานั้นไม่มีศัพท์ตกลงอะไร แก่พูดธรรมดาๆ ถามท่านว่าทำไมเรียน ท่านบอกไอ้ขึ้นกัณฑ์แรก เขายังไม่เมื่อย ขึ้น

กัณฑ์หลังไม่เจียบๆ นั้นเดียวเขาเมื่อยตาย ไม่นั้นท่านก็เป็นอัครสาวกเบื้องขวา
ไม่ได้ใช้ไซ้ไหม มีอยู่คราวหนึ่ง ไปเทศน์ที่ ดำเนินสะดวก กลางถิ่นเขามีงานบวช
นาค เขาเทศน์ฉลองมาก ตั้งนาฬิกาไว้ครึ่งชั่วโมงแต่เทศน์จริงๆ คนเดียวไม่เกินครึ่ง
ชั่วโมง ถ้ามันเกินมันไม่ไหว คุณาฬิกาเท่าไร มันก็ยังไม่ถึงครึ่งชั่วโมง พอจบแล้ว
กลายเป็นชั่วโมงครึ่ง

- ลูกศิษย์ หลวงพ่อคะ ไม่ได้ยินคะ
หลวงพ่ อ้าว ก็นั่งใกล้ๆ ซิ๊วะ
ลูกศิษย์ เป็นผู้หญิงไม่อยากจะเข้าไปตรงนั้นคะ มีอะไรจะถามหลวงพ่
หลวงพ่ เจริญ เร็ว ๆ รีบๆ มา เดี่ยว 3 ทุ่มจะไปนอน ไม่ได้ยินไม่เข้ามาใกล้ๆ ดันคุยซะด้วย
ไซ้ไหม เข้ามาใกล้ๆ
ลูกศิษย์ อยากเข้าไปตรงนั้น ไม่กล้าเขาไป
หลวงพ่ ลากมา
ลูกศิษย์ พุคเองเจ้าคะหลวงพ่
หลวงพ่ เขาพูดเองไซ้ๆ ไม่ต้องวานเขาพูดหรอก (หัวเราะ)
ลูกศิษย์ เขานั่งปรารภอยู่ตรงนี้คะ
หลวงพ่ เข้ามาใกล้ๆ ลากมาเสียงมีแค่นี้ ไอ้หนู มา หมูหน้าต้อง คุณสมสะสม (คุณหญิงสม
สมัย ศรีชัยยันต์) นำ มาๆ ตรงนี้ เอ มันต้องอย่างนั้น
ลูกศิษย์ มาสองน้องนั้นมานี้เร็ว
หลวงพ่ ฟังคำสั่งลูกพี่เขา นี่เป็นคำสั่งไม่ใช่เขาขอร้อง (หัวเราะ) ต้องไอ้หมูหน้า
ลูกศิษย์ ข้อหนึ่ง คุณโต ผাগกราบหลวงพ่เจ้าคะ
หลวงพ่ ว่าไง ผากมากี่ครั้ง
ลูกศิษย์ หลายครั้งเจ้าคะ
หลวงพ่ (หัวเราะ) หมูรับถวายแทนที (หัวเราะ)
ลูกศิษย์ กราบหลวงพ่แทนพี่จิตนะ อ้าว
หลวงพ่ ไม่ต้องๆ (หัวเราะ) ใช้ได้ๆ
ลูกศิษย์ นิมนต์ ถวายหลวงพ่เจ้าคะ มีเด็กสาวๆ คนหนึ่งถูกยิงที่กะโหลกศีรษะ แล้วแกก็
เป็นขั้นโคมา แต่ว่าหัวใจแกยังเต้นคืออยู่นะเจ้าคะแล้วพี่สามแถมนี้เป็นลูกศิษย์หลวง
พ่แกมาถามดิฉันว่าแกไปสอนธรรมะเด็กคนนี้ได้รับไหม กายทิพย์ได้ออกไป
หรือยัง ดิฉันก็บอกว่า ฉันคิดว่ากายทิพย์ออกไปแล้ว เพราะว่าขั้น 5 เรานี้อาจจะ
ทำงานต่อไปได้แล้วแกบอกว่า แกสั่งสอนอย่างนี้คงไม่ได้ยิน อยากเรียนถามหลวง
พ่ว่ากายทิพย์ ถ้ายังอยู่ใกล้ๆ จะได้ยินไหม
หลวงพ่ ถ้ากายทิพย์อยู่ไกลเท่าไรเขาก็ได้ยิน

ลูกศิษย์ ได้ยินที่เราสอนนี่นะคะ
หลวงพ่อ ใช่ เราพูดที่นี่ เขาอยู่พรหมเขาก็ได้ยิน เขาอยู่นิพพานเขาก็ได้ยิน
ลูกศิษย์ และที่อยู่ไปนี่ออกไปแล้วหรือยังคะ ที่หัวใจยังเด่นอยู่
หลวงพ่อ ฉันไม่ได้บอกว่าออกหรือไม่ออก (หัวเราะ)
ลูกศิษย์ ก็อยากทราบอย่างนี้เจ้าคะ
หลวงพ่อ หมอ ฉันไม่ได้บอกว่าออกหรือไม่ออก
ลูกศิษย์ จะทราบได้อย่างไรเจ้าคะ
หลวงพ่อ ทำไม
ลูกศิษย์ เขาถามจะตอบเขาว่าอย่างไร จะทราบได้อย่างไรว่าออก
หลวงพ่อ ก็ต้องมุดเข้าไปในตัวเขา (หัวเราะ)
ลูกศิษย์ ถ้าตายไปแล้ว
หลวงพ่อ ตายไปแล้วจะอยู่ได้อย่างไรละ
ลูกศิษย์ ตอนที่หัวใจเด่นอยู่ละเจ้าคะ
หลวงพ่อ หัวใจเด่นอยู่ก็ยังไม่ชัดๆ
ลูกศิษย์ ยังไม่ไป
หลวงพ่อ คือว่าถ้าจิตเป็นกุศลใช่ไหม ถ้าจิตเป็นกุศล ถ้าอาการจะตายจริงจะมีเทวดากับ
พรหมมารออยู่ จะดึงอารมณ์ไปคุยกัน แล้วมันก็เกิดไม่รู้เรื่องทางกาย ความ
เพติดเพลิน เวลาคุยกันสนุกสนาน มันไม่หวั่นแล้วกายนะนานๆ จะเหลียวมาดูกาย
ชะที ว่ามันหยุดทำงานหรือยังถ้ายังไม่หยุดทำงานก็คุยกันต่อไป ถ้าหากว่าประสาท
ยังพอพูดได้ ถ้าใครเขาเรียกก็กลับเข้ามา แต่ว่าความจริงไม่ควรทวน ถ้ากลับเข้ามา
เขาจะเจ็บ จะรู้สึกเจ็บ ถ้ามันออกนอกจะรู้สึกเจ็บ อันนี้มันมีการร้องอู้อี้ คิ้นไป
คิ้นมา มันเรื่องของประสาท ประสาทมันทำงาน ตึงตึงๆ ใอันนี้มันเรื่องของประสาท
ใอันนี้มันรู้ เพราะมันโดนมาหลายครั้งแล้วแต่ไม่ใช่โดนยิง ป่วยนี้ เรากำลังจะสบาย
พวกไปเรียกซะแล้ว พอเข้ามาถึงตัวปั๊บ ก็จะเสียดตามเดิมใช่ไหม ไม่น่าจะมาเรียก
เราเลย ถ้าเรียกไม่มารับทราบเดี๋ยวหาว่าตายเผื่ออีก มันเป็นอย่างนี้ คือ ถ้าอารมณ์
สังคมันมีลมหายใจน้อย ระบายเต็มที่อาจจะสังเกตไม่ค่อยเห็น ใอันนั้นเป็นฉาน 4 มา
ออกแล้ว เขาอาจจะไปคุยอยู่ข้างนอกแล้วมันไปไม่ไกลหรอก ที่ว่าไปไม่ไกล
เพราะว่าอารมณ์ยังไม่ถึงยังไปไม่ไกลเพราะเขามารออยู่ เขามารับถ้าเขามารับ ถ้า
ไม่อยู่ในเกณฑ์ตาย ก็ถือว่าเขามาคุยมาเยี่ยม ถ้าจิตเราจับพรหม หรือจับเทวดานี่เขา
สวยมากใช่ไหม

ลูกศิษย์ แต่คนที่ถูกยิงนี่เขาจะจับหรือคะ เขายังเรียนหนังสืออยู่
หลวงพ่อ ทีหลังซิ ตอนเขาเจ็บ คือว่าไม่ต้องจับ เขามาให้เห็นเลย ที่ว่าจับพรหมจับเทวดานะ

ใหม่ เกบอกรู้ถูกต้อง ถ้าคิดเวลาไม่ใช่ฉันแบบนี้หากินมีด หากินกลางคืน
กลางวันด้วยนะ เวลานี้ไม่มีเวลา เมื่อก่อนนี่ตั้งแต่เช้ามีดแยะเวลานี้ไม่มีเวลาหนัก
กระชั้นมาก ก็ท่านรู้สิที่ว่า ท่านเร่งรัดเข้มงวดมากเพราะคนเราใกล้เข้ามา งวดเข้ามา
อารมณ์คือ อารมณ์ตั้งอยู่ในชั้นดีสูงขึ้น ไปทุกที จนท่านเร่งรัด ตอนก่อนท่านไม่เร่ง
ตอนก่อนท่านเคยเร่ง ขามันวิ่งไม่ไหว ล้มพลาดกันอีกตอนนี้ขาแข็งแรงดีแล้ว กำลัง
ดีกำลังดีจึงหาอุปกรณ์ วิดีโอเทปที่ซื้อๆกันนะ ไอ้ถ้ารูปตามป่าตามเขาตามเมือง
ร้าง เมืองที่มีคนจนคนอะไรเอาหมด เป็นวิปัสสนาญาณหมดและให้อธิบายภาพ
นั้น วิปัสสนาญาณที่เขาใช้กันนะ ไอ้ที่เขาจะได้กันจริงไม่ใช่ได้จากหนังสืออย่าง
เดียว มันต้องเห็นทุกอย่างเป็นวิปัสสนาไปหมด เป็นของจริงหมดใช่ใหม่ อย่าง
เห็นไอ้หมูปั๊บ ต้องรู้เลย ไอ้หนูออกจากไหนออกจากท้องแม่ใหม่ ตัวไม่โตเท่านี้
(หัวเราะ)

หลวงพ่อ

อ้าว นี่เรื่องจริง

ลูกศิษย์

ตัวไม่โตเท่าแม่หมู

หลวงพ่อ

นี่มันขายหมูแล้ว (หัวเราะ) อ้าวนี่ความจริงก็เป็นอย่างนี้ ร่างกายไม่ทรงตัว เจริญ
ขึ้นๆ ก้าวหาความตาย เราเรียกว่า เจริญ แต่ความจริงหาความเสื่อม หาความตาย ก็
หาความจริงทุกอย่าง ทุกมุมก็ต้องสร้างโรงหนัง เสียดวงค์ (หัวเราะ) เก็บภาพ หา
ภาพป่า หาภาพเขา มาภาพเมืองร้าง เมืองดี คนแต่งตัวสวย แต่งตัวไม่สวยเอาหมด
ภาพที่ลูกตาเห็นได้เอาหมด ให้เป็นวิปัสสนาญาณ คือว่าเขาฝึกกันอย่างนั้นจริงๆ
นะ เวลาเขาฝึกเขาไม่ได้เอาคำร่าอย่างเดียวกันทุกอย่าง มันเป็นสภาพเสื่อมหมด ใช่
ใหม่ ไอ้หมูที่เจริญขึ้น

ลูกศิษย์

อ้วนขึ้นเจ้าคะ (หัวเราะ)

หลวงพ่อ

ใช่ถ้าเป็นหมูแท้ๆ จะดีมากใช่ใหม่ หมดเกือบ 100 กิโลแล้ว (หัวเราะ) ถึง 100 กิโล
จับใส่กระชु ความจริงเวลานี้พวกคน พวกเด็กๆ เขามีบุญมากกว่าพวกเรา พวกเรา
ต้องใช้เวลามาก จึงเข้าใจเรื่องนี้ เวลานี้เด็กๆ อายุไม่เท่าไรใช่ใหม่ มันเป็นเกณฑ์
เป็นกาล เป็นสมัยจริงๆ เด็กๆ มาแป๊บบๆ เอาไปกินแล้ว อย่างไอ้พวกนี้มันมาคนละ
9 นาที 10 นาทีได้ ฉันว่ามาเท่าไร เป็นปีเลย อี ต้อง มันมีครูบาอาจารย์ใช่ใหม่
ได้เปรียบแต่ว่าวิชานี้แหละ เมื่อฉันฝึกฉันก็ไม่ได้ฉัน ฉันไม่ได้โกหก ฉันก็ศึกษาจาก
วิชาต้นมา ต้องใช้กสิณ 10 ใช่ใหม่ แล้วก็กสิณ 10 นะเขาใช้สำหรับเขาเรียกว่า
อาทิกัมมิกบุคคล คือคนที่เริ่มต้นในการศึกษาที่ไม่เคยได้มาในชาติก่อน แต่ว่า
พุทธภูมิต้องเป็นคนที่ไม่มีความรู้มาก่อนอยู่เสมอ พุทธภูมินี้จะไปถึงไหนก็ตาม จะ
ไปเกิดชาติใหม่ต้องไปเก็บต้นไปชนของเก่าแล้วจึงจะต่อได้ ถ้าจะเป็นครูเดี่ยวลี้มยัง
เก็บบ่อๆ มันยังละเอียดเข้าใช่ใหม่ ไอ้พวกสาวกนะ สบายจับปลายรุคเลย พวก

สาวกกินผลอย่างเดียว ถ้ามะม่วงมันมีผลแน่ก็จะไปลอยกินอย่างเดียว ถ้าพุทธรูมิ ต้องเอาเมล็ดไปปลูกนี่ เปรียบเทียบให้ฟังนะ ต้องเอาเมล็ดไปปลูก จะไปกินลูกเขา ไม่ได้ ต้องปลูกขึ้นมากิน

นี่วิชาที่ได้มา กว่าฉันมาได้ ใช้เวลา 23 ปี คือรู้ๆ อยู่ว่าที่พระพุทธเจ้า ท่านเทศน์เดี่ยวเดียวคนเป็นพระโสดาบัน สกิทาคามีอนาคามี แต่ว่าถ้าเทศน์อย่าง เรานี้ก็มาไม่มีทาง คนทำกันยันตาย อันนี้ต้องมีความรู้พิเศษอันหนึ่งพระพุทธเจ้า ท่านมีอยู่หรือหลายชั้นต้นๆ ไปก็พบจริงไปเจอ แต่ว่าได้ต้นเหตุการฝึก เรายังไม่ พบจริงๆ รู้จู้จู้จู้จู้ว่าที่ท่านเทศน์ตามอรรถาธิบาย ท่านจะต้องรู้ อรรถาธิบายของคน วัชรธรรม และรู้จุดปฏิบัติ ท่านก็ต้องหาจุดที่เขาที่สุด ไปหาได้หลายสิบแบบหลายสิบแบบ ก็ ต้องเลือกเอาแบบหนึ่ง ที่เลือกเอาแบบนี้เพราะว่าไปเห็นแล้วคนข้างๆ ถามได้ทันที ต้องการตัวนี้หาตัวนี้ ถ้าไปแล้วไปได้คนเดียว ไปรู้ฟังที่แล้วก็กลับมาเล่าให้ฟัง เยอะแยะไป ดีไม่ดี เขาหาว่าไอ้หลับตาโกหก ไซ้ใหม่ ถามได้ทันที นี่มันสอบกัน ได้เลย บอกพ่อผมตายไปแล้ว และก็ไปคุยพ่อถ้าไปเจอพ่อต้องถามเลยว่า อีตานั่น เมื่อสมัยแก่เป็นมนุษย์อยู่ ขณะทีแก่ๆ อยู่แสดงอาการให้ดูซิ ทำรูปให้ดู ลักษณะ รูปร่างเป็นอย่างนี้ไซ้ใหม่ ทำทางกิริยาเป็นอย่างไร เสียงดังเสียงเบา หรือว่าอาการ คนพูดน้อยพูดมากก็บอกมา ก็บอกมาตามที่คนถามให้ เข้าใจ อันนี้เราเห็นอย่างนั้น ก็ถามข้างๆ ว่าพ่อคุณลักษณะแบบนี้ไซ้ใหม่ กิริยาทำทางแบบนี้ เขาอมรับไซ้ ถาม ต่อไปอีก เวลาที่ป่วยจริงๆ ใกล้เคียงตายรูปร่างกลายเป็นยังไง อาการที่จะตาย พ่อที่ คนข้างๆ จะรู้เข้าใจว่าอาการเป็นอย่างไร เขาบอกมาและถามไซ้ใหม่ มันสอนเขา ได้แบบนี้ แก่อยู่ที่ไหน ว่าเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ไซ้ใหม่ อยู่ชั้นไหนเพราะบุญอะไร ที่ทำทำจะต้องตอบให้คนข้างๆ เข้าใจนะ บางทีทำมากกว่านั้นแต่ไอ้คนที่ถามไม่รู้ ให้ตอบมา คนที่ถามไม่รู้เรื่อง ถ้าได้เรื่องมันยันกัน เขาก็ไม่เผื่อ ไอ้นี้เราต้องการ แบบนี้ ที่เอาวิชานี้มาสอนแบบนี้ ถ้าไม่จิ้นหลับตาปี สัมตาทอกไปโน่นไปนี่เคยเจอ บ่อยๆ ไอ้สัมตาทอไม่ค่อยจะเห็น หลับตาจะเห็นอะไรวะ หาว่าโกหกและก็คืนัก เมื่อไหร่ละ ถ้าบังเอิญคนนั้นเขารู้จริงเห็นจริงนะ จะบอกว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์นี้ ทาง นรกเขาไม่ได้ถามไอ้บัญญัติเขาไม่ได้ถาม ที่แกพูดมีเจตนาร้ายหรือเปล่า หรือ รู้เท่าไม่ถึงการณ์เขาไม่ได้ถาม เขาเอาเลข ทางนรกเขาใจดี ใจดีเกินไป มันเลขไม่ อยากไปที่นั่น (หัวเราะ) เชิญไปไหน (หัวเราะ) ไปเข้าไปเที่ยว ไปเยี่ยมพวกแก อะไร

ลูกศิษย์
หลวงพ่อ
ลูกศิษย์

เขามาถวายหลวงพ่อ ให้หลวงพ่อโมทนา
ไม่ต้องเดี่ยวเข้าเอาไปวัดข้า อ้าวมีอะไรอีกว่าไป ต้องใจลานกัน (หัวเราะ)
ชื่อ พันตำรวจเอกเชียน รัตนสุวรรณ พวก นายพร เขาโยมดีหลวงพ่อได้ข่าวล่ะ

หลวงพ่อบีรายนั้คนเดียวเมื่อไหร่ละ
ลูกศิษย์เขาว่าหลวงพ่อบี อ.ต.ร.
หลวงพ่อกี้ดี
ลูกศิษย์อ.ต.ร. อันตราย
หลวงพ่อบี ฉันทิบดีกรมตำรวจ (หัวเราะ)
ลูกศิษย์พวกพยาบาลเขาเล่าให้ฟัง
หลวงพ่อบี อ.ต.ร. อันตรายของกิเลส โอ๊ย ไม่ใช่รายนั้นรายเดียวมีตั้งหลายราย
ลูกศิษย์เขาพูดในที่ประชุมใหญ่
หลวงพ่อบี กี้ใช่ เขาค่าชนิดที่สังคมใหญ่ๆ ตั้งเยอะไป แต่ฉันไม่ได้รับนี้ เราไม่ได้รับนี้ละ เรื่องเล็กเป็นธรรมดา พระพุทธเจ้าท่านถูกค่าต่อหน้าพวกเรานี้ยังลับหลังใช่ไหม มันเรื่องธรรมดาๆ นัตติ โลเก อนินทิโต คนที่ไม่ถูกนินทาไม่มีในโลก
ลูกศิษย์เขาต้องเอาหลวงพ่อบีไปเกี่ยวอะไร
หลวงพ่อบีอ้าว เขาก็ต้องเอา ขัดคอเขานี้
ลูกศิษย์ถ้าเราไม่เป็นอย่างเขาว่า เราก็ไม่ต้องเดือดร้อน
หลวงพ่อบีจะไปเดือดร้อนทำไมละ โธ่เอ๊ย เขาร้อนนี้เราไม่ได้รับร้อน ก่อนเขาจะว่าเรา เขาต้องนึกจะว่าอย่างไร ถ้าเขาว่าแล้วเขาจะไปนอนไม่สบาย เรามั่นสบายกว่า ไอนี้มันเรื่องธรรมดาโดนจนชิน เวลานี้มีหลายจุดมากจุดสังเกตคู่ก็แล้วกัน ฉันทิบดี จิตภาวัน ถ้าฉันถูกค่าไม่ช้า จิตภาวัน ก็ถูกค่า ถ้า จิตภาวัน ถูกค่าไม่ช้าฉันก็ถูกค่า เพราะอะไรรู้เปล่า ถือว่าเป็นสังคมใหญ่ สมาคมใหญ่ คือว่าสมาคมมีคนมาก ถ้าทำลายฉันเขาเสียได้เมื่อไร (เทปหมด) ถูกค่าไปเมืองไหนทุกเมืองถูกค่าทุกเมือง ท่านก็ไปนิพพานได้ เราที่ถูกค่าน้อยกว่าท่านจะไปได้หรือไม่ได้ยังไม่แน่เลยถ้าค่าเท่าท่านเมื่อไร ไปได้เมื่อนั้น (หัวเราะ)
ลูกศิษย์(1)อยากไปเร็วไหม
ลูกศิษย์(2)มันมี 3 คนเป็น มิตร อะไรไม่รู้ แต่ว่ามี 2 คน ห้อง มหาพร เป็นญาติ มหาพร รัตนสุวรรณ ใช่ไหม
ลูกศิษย์คะ รัตนสุวรรณ
หลวงพ่อบีที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ มีหมอออยู่คนชื่อ เหวง มีไหม
ลูกศิษย์ชื่ออะไร เหวง อยู่จุฬาไหมคะ
หลวงพ่อบีเป็นนายทหารนี่แหละ เป็นทหารหมอ วันนั้นไปคุยที่บ้าน คุณทวนทอง
ลูกศิษย์ชื่อ ชวิน มีไหม อ้อ มี ชวิน คางย่นๆ หน่อย

หลวงพ่อก็คือ เป็นนักธรรมะชัมโมหรือเปล่า เดียวนี้แกเป็นธรรมะชัมโม คุณทวนทอง บอกว่า
เมื่อก่อนแกไม่เอาไหนเลย เหวง หรือ ชวิน ก็ไม่รู้

ลูกศิษย์ ชวินคะ ศีรษะด้านๆ นะคะ

หลวงพ่อก็คือ ไม่ได้ด้าน ผมดี ผมหนา (หัวเราะ) เขาเรียก เหวง ฉันทไปตั้งเขาเป็นพระครู
(หัวเราะ) ต่อมา คุณทวนทอง จับ ไปฝึก มโนมยิทธิ แกได้พอได้แล้วแต่ก็ไม่พอ คั้น
หนังสือใหญ่และได้แล้วคั้นมันก็ถูกนะซิ ไซ้ใหม่ โอ๊ย แกเคยถูกต้องหมด คุยไปคุย
มา ฉันทจะกลับ พันเอาจำลอง เขาเป็นมหา แต่คุณต้องเป็นพระครู (หัวเราะ) คนนี้
เก่งมาก คือว่าปฏิบัติได้ก่อนทฤษฎี พอปฏิบัติได้คั้นทฤษฎีก็ตรงจุดไซ้ใหม่จะนั่น
คุยเก่งคุยเก่งมาก ไม่ได้หมายความว่าด่าใครนะ นี่ไม่ได้พูดถึงด้านนะ พูดถึงเขาเก่ง
แต่ความจริงพวกหมอนี้เก่งอยู่แล้วนะ เพราะการตัดกิเลสมันอยู่ที่สักกายทิฐิ ตัดที่
กายตัวเดียว ไอ้หมอนี่ผ่าท้องเจอจีเจือเยียวมาต้องเยอะเยอะไซ้ใหม่ หมอพันนี่ไม่
แน่ ไอ้แต่ همینปากอย่างเดียว(หัวเราะ) แคปากก็ همینแล้วไซ้ใหม่ หมอ ปฏิบัติ
สัญญา ปฏิบัติสัญญามันเกิดมาจากอะไร จากร่างกาย ถือว่าร่างกายทั้งร่างกายก็
เหมือนๆ กันนี้ นี่มันเกิดมาแล้ว มันครองแล้วก็ช่างมัน เป็นชาติหนึ่งไซ้ใหม่ ถ้า
ต่อไปเราก็กินกัน ไอ้เสื่อกางเกงที่นุ่งอยู่ใส่อยู่ จะไปแก้ทิ้งได้อย่างไร เมื่อมันยังไม่
ขาด ถ้าขาดแล้วก็เลิกกัน ไซ้ใหม่หมูกลายจากคนไปเป็นหมูต่อไป

ลูกศิษย์ เลี้ยงหมูปลงตก

หลวงพ่อก็คือ หมูปลงตก (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ พวกพี่ทั้งหลาย เขาปลงก่อนนะคะนี่ ที่สุดท้ายระว่างพวกนี้

หลวงพ่อก็คือ เราปลงตกทีหลัง แล้วจะเบ่งนะซิ ไม่ใช่กลัวคนปลงทีหลังจะเบ่งถูกก็ได้วะ
(หัวเราะ)

หลวงพ่อก็คือ หมูจริงๆ ไม่มีเสื่อมีกางเกง เอ๊ะ เราแต่งตัวปลอมนี้หว่า

ลูกศิษย์ นี่คะปลงตกข้าวปลาอาหารไม่รับประทาน นี่ระวังคนนี่ให้มากกว่าเพื่อน

หลวงพ่อก็คือ ข้าวปลาอาหารไม่รับประทาน แดกเลย (หัวเราะ) วันนี้ ไอ้หก มันก็ไม่กินข้าวเย็น
กินกันอย่างเดียว เอ้ ตัวใครหนักหว่า นั่งรถมา รอขุนแผน แหนบหักเลย

ลูกศิษย์ ไซ้ต้องไปแก้กัน เดียวพุงนี้ไม่มีไป อ้อ รอขุนแผน ที่นั่งมาหรือคะ อืม

หลวงพ่อก็คือ อ้าว เอ๊ย น้อย นี่เอง

ลูกศิษย์ นี่เห็นไหม หนูไม่ได้นั่งมาด้วย ถ้านั่งมาเดี๋ยวจะหัก

หลวงพ่อก็คือ ไม่มี ต้องไปเชื่อม ึง นกอินทรี คูนาคืออาบน้ำหรือยัง ไปอาบชะเดียวดีก็จะ
ลำบาก

ลูกศิษย์ หมูเขาบอกรู้เย็นเจี๊ยบเลย

หลวงพ่อก็คือ ไซ้ซิ

ลูกศิษย์ น้ำที่ไหนเย็น น้ำในห้องน้ำ ไม่เย็น
หลวงพ่อ ฉันทเริ่มอาบตอน 7 โมง ยังเย็นแล้วเห็นไหม น้ำที่นี้ น้ำประปา บริสุทธิ์ไอ้ที่ฉันทพักมี
ถังกรองอันหนึ่ง ปรากฏว่าไม่กรองกลายเป็นถังร้าวไปมันก็ตีเหมือนกันนะ ได้
บ้านพักมีไม่พัก มาพักโรงเตี๊ยมนี้

ลูกศิษย์ๆ จะย้ายเข้าไปเมื่อไหร่คะ
หลวงพ่อ ไม่เอา 3 ปีแล้ว เขาจะให้เป็นพันเอา ไม่เอา
ลูกศิษย์ ขอบอยู่ที่นี้
หลวงพ่อ ไม่เห็นมีอะไร พันเอาโดยมากผมพันแปดร้อยอยู่นี่สบายกว่า
ลูกศิษย์ จะย้ายไหมคะ
หลวงพ่อ ถ้าจะเป็นพันเอาต้องย้าย
ลูกศิษย์ คงย้าย
หลวงพ่อ เฮ้ย สม นี่ทำไมไม่ไป
ลูกศิษย์ ที่เขาให้มาเพื่อจะมาเลี้ยงส่ง
หลวงพ่อ จันทรอ อ้อ คงคือไม่ได้นะซิ ถ้าคือไปได้ก็ต้องไปเป็นพันเอก เป็น พันเอาต้องเป็น
หัวหน้ากอง หัวหน้ากองคนงานเขียนหนังสือ
หลวงพ่อ ของใครนี่
ลูกศิษย์ ของพี่สาวหนู มาถวายหลวงพ่อบาบุญ
หลวงพ่อ ไอ้ไอ้อะไรนี่ เจ้าพ่อ
ลูกศิษย์ เจ้าพ่อกั๋ง ที่หน้าที่ดินพิทยาขายที่แล้ว
หลวงพ่อ อ้อ ทอดกฐินที่ไซ้ไหม
ลูกศิษย์ ไซ้
หลวงพ่อ เออ ดีมาก ได้เจอกัน วันที่จะตาย เกิดไม่ยอมตายขึ้นมา ก็ตอนที่อยากตาย ทำไม
ไม่ตายวันนั้น ไอ้สม มานั่งคุยซะเหนื่อยเลย มานับเงิน หนอยมานั่งคุยว่ามันตอน
นั่งคุย

หลวงพ่อ ใครเอารถมาละ คิดว่ามาที่บ้านช่วยเลย เออ มาสองคนกับ ไอ้ไอ้ น้อย ซิ แกทำรถฉัน
แหนบกหัก เดี่ยวจ่ายสตางค์แต่ผู้เดียว แหม ไปอ้ออก เออ พรงนี้ทอดกฐิน มะรินนี้ว่าง
วันไปเที่ยว ไทรงาม ที่ปราสาทหินพิมาย

ลูกศิษย์ ต้องไปทอดกฐินที่วัด คุณแม่คุณหมอ
หลวงพ่อ ทอดกฐินหรือ เราทอดส่งไปก็ได้
ลูกศิษย์ ต้องมีข้อแลกเปลี่ยน วันนี้มาน้อย่างนั้นหลวงพ่อเรียกว่าเก็บก่อน พรงนี้
หลวงพ่อ เก็บไม่ไซ้เก็บแล้วทอดส่งไปเลย (หัวเราะ) กฐิน 2 คน ฉันทยังเคยรับเลย เฮ้ย ผ้าป่า 2
คน ไม่ไซ้กฐิน ตอนอยู่ วัดบางนมโค เคยไปทอดกฐินเอาเงินไปถวาย 4 พันบาท

สมัยนั้นก็เยอะแล้วนะ แต่คนคิดตามกันไปมาก นี่ไอ้เราเลี้ยง เอ็งหิวเลี้ยงมากชินะ ความหิววัดเลี้ยงมากวัดไม่ได้อะตางค์ ชาวบ้านออกข้าวหม้อแกงหม้อ แต่ว่าทำมาดึๆ เจ้เลยบอกเงิน 400 บาทก็ขาดทุน ก็เลยบอกว่าเอาตมายังไม่ได้ออกว่าขาดทุน ไข่ใหม่ สมัยโน้น 4000 บาทก็ไม่ใช่เรื่องเล็กนะพวกตลาดเขามาช่วย แก้กก็บอกแกง แต่ละหม้อราคามันก็เยอะ เทียบเป็นเงินไม่พอ ก็บอกว่ำนั่นเรื่องของโยมทางวัดไม่ เคยคิดอะไร วัดไม่มีคำว่าขาดทุน แก่เคยก็บอกว่าถ้างั้นของจงผ้าป่า วันจะมาทอด ท่านไม่ต้องเตรียมอะไรเลยนะ อย่าเตรียมนะ ฉันทจะหามาเสร็จ ปรากฏว่าแกทอด ไปเรือแม่ 2 คน กับตายาย เอาผ้าไตรไปไตรหนึ่ง กับเงิน 2 หมื่นบาท มาถึง กรุงเทพฯ โทรเลขมาอีกนะ ห้ามเตรียมเด็ดขาดทอดผ้าป่าแก้มือ

หลวงพ่อกู กู เวลานั้นอเมริกันนักบุญมาก อย่างลูกศิษย์ที่ไปฝึกก็ส่งคนมาฝึกที่วัดและเขากลับไปฝึกกันเอง เวลานั้นรู้สึกหนักมากไม่ไหว กลับต้องมาฝึกที่วัด ไปเข็นมาเพื่อ งานนี้ พวกเขาจริงเอาจ้ง กลายเป็นนักบุญใหญ่ แต่ว่าพระธรรมทูตบางวัดรู้สึกจะอ่อนไปหน่อย คือ ปฏิบัติเขาไม่ตรงธรรมทูตที่ส่งไป ไม่สนใจธรรมปฏิบัติใช้ใหม่ มีทฤษฎีไปอย่างเดียว

ลูกศิษย์ ใครเลือกไปคะ

หลวงพ่อกู ไม่รู้วัดไหนส่ง

ลูกศิษย์ เงินกฐินคะ

หลวงพ่อกู ที่เขาให้ 3000 บาท เขาถวายกฐินอ้างหากินโดยไม่ต้องลงทุนโมทนาซะ

ลูกศิษย์ โมทนาแล้วคะ (หัวเราะ)

หลวงพ่อกู หากินโดยไม่ต้องลงทุน เขาถวายฉัน 3000 ฉันทเลยถวายกฐินต่อนี้เจ้าพ่อแดง เอ๊ย เจ้าพ่องาม 3 หมื่น เกศอยู่ตรงไหน (หัวเราะ) ไอ้หมู ไอ้หมูเกาหัว เกศก็ผมนั่นแหละ

ลูกศิษย์ นางวิสาขา

หลวงพ่อกู นางวิสาขา นางวิสามขา (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ เขาถวายหลวงพ่อกูจะได้ทอดกฐิน

หลวงพ่อกู เต็มๆ มากๆ เราใส่ยามกันดีกว่าวะ (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ เขาถวายเพื่อเป็น นางวิสาขา เป็นอย่างไร เป็นเดี๋ยวกั้แย่งกันเป็น

หลวงพ่อกู หลายๆ ขาไว้

ลูกศิษย์ กลัวสู้ไม่ได้

หลวงพ่อกู ขาหมูใครสู้ได้ ขาหมูนี้แพงนะ อร่อยด้วย (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ ถวายเป็น นางวิสาขา

หลวงพ่อก็คือ พวกที่จะเป็น พิมพา โมทนาอย่างเดียว (หัวเราะ) ท่านพิมพา ทุกชาติท่านไม่เคย ทำบุญเองเลย พระพุทธเจ้าทำบุญองค์เดียว และก็โมทนาด้วย ไอ้หมูเอ๊ย ตายแล้ว ไปอยู่ด้วยกันนะเอ็ง

ลูกศิษย์ อ้าวดีค่ะ

หลวงพ่อก็คือ หมดเรื่องหมคราว บ้านแกอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจากบ้านข้า

ลูกศิษย์ ทิศตะวันออกเฉียงเหนือของบ้านหลวงพ่อวิมานหลวงพ่อก็คือ

ลูกศิษย์ หลวงพ่อก็คือ ไอ้หมูเขาบอกหลวงพ่อบอกตำแหน่งเขาอยู่คนเดียวบอกกลัวแก่ไปไม่ถูก

หลวงพ่อก็คือ (หัวเราะ) ไซ้คลานตัวมเตี้ยมๆ ใครบ้านใครเขา ขึ้นบ้าน ไอ้หน่อย แล้วหูตึง (หัวเราะ)

ลูกศิษย์ เมื่อก็นี่ละ ต้อย เขาทูลถาม เสด็จในกรมฯ บอกว่าหลวงพ่อก็คือให้ทูลถามว่า เป็นอะไร สมัยเชียงแสน ท่านบอกว่า เจินวะ (หัวเราะ)

หลวงพ่อก็คือ เป็นเงิน

ลูกศิษย์ ต้อยเขาไล่ไปไล่มา เป็น เจ้าเมืองชัยนารายณ์ เป็นน้องท่านแม่

หลวงพ่อก็คือ ไซ้

ลูกศิษย์ น้องเจ้าหญิงอะไรราช

หลวงพ่อก็คือ ไม่นิ่งกัน มีอะไรเดี๋ยวนี้ท่านก็ช่วย ดำริให้เลิกฝนตกก่อนจะปิดทองพระรูป รูปที่ท่านหล่อนี่คำป้อ ถ้ายรูปที่ไหนก็คำป้อ ก็มันไม่เข้าทำเลยสมเด็จท่านว่าไม่เข้าทำถูก เพราะอยู่ในเขตวัด ท่านเป็นเทวดาชั้นสูงไม่ควรให้รูปคำแบบนี้ คิดว่าควรจะทำปิดทอง คำไม่เข้าทำ คิดในใจ ไม่สมกับศักดิ์ศรี ท่านก็เหนื่อยเพราะเราไม่รู้เท่าไรเหนื่อยจริงๆ

ลูกศิษย์ อย่างท่านตาม ป้าเหมี่ยม หลวงพ่อบอกให้ตาม ป้าเหมี่ยม แกกลับมบ้าน ถาม ป้าทำไม่อยากจะกลับบ้าน บอก 'ไม่รู้มันหวังบ้านยังงไรไม่รู้' เลยต้องกลับ หลวงพ่อบอกให้ไปตาม แล้วแกก็บอกแม่ภูอะไรก็ดีหมดเสียอย่างเดียว ชอบให้เฝ้าบ้าน

หลวงพ่อก็คือ เมื่อก็นี่เด็กสาวๆ เด็กหนุ่มคนหนึ่ง ทางนี้ก็ให้เด็กคนนี่ไปตลาด กรุงเทพฯ ก็ไม่เคยเข้า ตลาดก็ไม่ค่อยได้ไป มันนัดกันกับผู้ชาย ไอ้นั้นพาไป 2 คนเลย และไปโน่นไป สุพรรณ ไอ้ฉันไม่อยู่ พ่อมันดันไปตาม และมาที่วัดก็ไม่พบ พอกลับไปมาพบ บอก ผมมาตามคน ตามหมดไป 2 หมื่น ตามคนให้พบซิ ถามทำไง บอกถวาย กรมหลวงชุมพร บอกเครื่องสังเวทไป ถ้าได้แล้วต้องถวายใหม่ กลับไปแล้วก็จัดลาด 3 วัด เด็กถึงบ้าน ไอ้เด็กคนนั้นบอกเขาพาไปไหนก็ไม่รู้ ไอ้วันที่ยันจะมาก็นึกอยากจะกลับ เห็นรถเมล์ผ่านหลังบ้าน จะวิ่งมาขึ้นรถเมล์ 'ไม่รู้วารถไปไหน เขาถามว่าไปไหน บอกไป กรุงเทพฯ' ก็ยังหนักใจ เอ๊ะ ยังไม่เคยมา พอรถจอดปั๊บ ก็คิด

ว่าถึง กรุงเทพฯ จะไปไหนต่อ พอรถจอดที่ ท่ารถสายใต้ พอลงจากรถปรากฏว่า พี่ชายยืนข้างๆ ขนกันพอดี ไอ้พี่ชายก็ถามพี่ชายแกตั้งใจไปปรับห้องรีเปล่าบอกผม ไม่ได้ตั้งใจหรอกครับ มันหมดหวังแล้ว และตามกันมาตั้งเดือนกว่า ถามไปทำไม บอก วันนั้นนี่ก็อย่างไร นึกอยากไป กรุงเทพๆ ไป กรุงเทพฯ ก็ซื้อตั๋วรถนั่ง เรือไป ถึง ท่ารถสายใต้ ก็ไม่รู้จะไปไหนอีกยืนเก้ๆ กังๆ จะไปไหนต่อ พอดีรถ จอดน้องสาวลงมาพอดี (หัวเราะ) เอ ไม่รู้สองฝ่าย

ลูกศิษย์

คลาย

หลวงพ่

อ้าว ไม่คลายมันก็มาไม่ได้ อัจฉริยะหลายรายการ เยอะ ถ้าตามคน

ลูกศิษย์

รูปที่วัดหลวงพ่ต้องยกให้สูงขึ้นอีก น้ำมันจะท่วม

หลวงพ่

น้ำไม่ท่วมหรอก แค่หัวสมอพอดี สมอเขาต้องทิ้งในทะเล ก็เลยไม่มีทะเลอยู่

ลูกศิษย์

ต้องขึ้นอีก 50 ซม. ต้องเทพื้น ยกฐานขึ้นมา

หลวงพ่

เทพื้นยังง

ลูกศิษย์

ที่หลวงพ่ไปก่อนเป็นอ่างบัวไว้ รอบๆ ข้าง เราก็ถมให้เต็มตรงนั้นเลยตรงอ่างบัวไม่ กลมทำฐานให้สูง

หลวงพ่

อ้อ ทำพื้นให้สูงขึ้น ยกแท่นขึ้น ไม่ยาก ไม่ใช่ยกแท่น สร้างแท่นใหม่ เสริมจะได้ไม่ ต้องรู้ ปีนี้ไม่ท่วมน้ำไม่พอใช้ เดือนมกราคมที่แล้วนอนเห็นน้ำ เห็นเลยพื้นถูก ขึ้นมาหน่อย แต่มันต่ำกว่าที่แล้วหน่อย เอ๊ะทำไมมันไม่ถูกเล่ม 2 ปีรวนี้ไม่ถูก เลยขึ้น ไปหาสมเด็จพระท่าน ท่านบอกว่าเป็นกฎของกรรม ทำไงลูก กรรมก็ต้องเป็นกรรมช ิกรรมก็เป็นกรรมได้ แต่ว่ากรรมมันหลีกเลี่ยงได้ ก็ขอให้ฉีกไปทางแม่โจงบ้าง ทางใต้ บ้าง เอาเสียหายน้อยหน่อย แต่ทางแม่โจงทำเสียหายน้อย ถ้าภาคกลางเสียแล้วมัน อดตลอด ไอ้ทางนั้นเสียมันเสียหน่อย มันก็ลงโจงไปพอไป ดำเนินสะดวก เขา นิมนต์ไป ไปนอนๆ เอ๊ะ น้ำมันเลยถนนมาตั้งเยอะ กลัวจะมา บอกอ้วน ปีนี้เอ็งอย่า เพิ่งปลูกไปทำคัน เขาทำคันล้อมรอบไซ้ใหม่ อย่าเพิ่งปลูกให้น้ำมันมาเสียก่อน ถามทำไมบอกช้าไม่แน่ใจ ไอ้ได้ฝุ่นลอยมันลอยๆ ไปลงแถวพม่า ถูกจันทบุรีท่วม เลขของเราไม่ลงตาก มันลงแม่สอดไม่เป็นไร ลงแม่สอดก็ลงแม่น้ำเมยไปแม่สอดก็ พรวดเดียว

ลูกศิษย์

โชคดีเลย

หลวงพ่

อ้อ (หัวเราะ) ผมเป็นทหารเรือ ผมชอบทะเล ผมจะทำกรุงเทพฯ เป็นทะเล ไอ้ การ์ตูนมันล้อ (พลเรือเอก เทียม มกรานนท์ ผู้ว่า กทม. สมัยนั้น) แต่ความจริงว่า แกไม่ได้นะ แกไม่ใช่ปู่แท้แน่

ลูกศิษย์

คุณจิตต์ (สังขคุลย์)ชอบนะสะ น้ำท่วมไง แถวนั้นทหารเรือตลอด

หลวงพ่

พวกนี้ชอบน้ำ ที่หลังเอาบ้านเป็นเรือ

ลูกศิษย์   มันน่ากลัวจริงๆ นะ สวนก็ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้ ที่จริงงบประมาณก็ไม่มีแล้วตอนนี้
ทหารเร่งไปเร่งแถม แยกออกเดี๋ยวจะหาให้มันได้ 2 ล้านทำถนนใหม่

หลวงพ่อก   อ้อ

ลูกศิษย์   ใครเขาก็ค่ากันว่าข้ามหน้า

หลวงพ่อก   เอาอีกแล้ว

ลูกศิษย์   คล้ายว่าถือว่าเป็นทหารเรือ มีวิธีไหนช่วยให้สมารถดี

หลวงพ่อก   ไม่ยาก จับขาแขวน เอาหัวลง

ลูกศิษย์   ตัวเป็นเด็ก ประมาณ 6-7 ขวบ

หลวงพ่อก   เอาตำรับ หลวงวิจิตร ก็ได้ หาเครื่องให้แกะเคาะเล่น หนึ่งถึงสิบ

สนทนา ที่วัดขามสะแกแสง จันทิก 3

วันอาทิตย์ที่ 23 มกราคม 2526

ท่านนายอำเภอบัวใหญ่ บุญธรรม ใจรักธรรม นะ ท่านอาราธนามาที่นี้แต่ความจริงมาวันนี้ก็ไม่ได้มีงานอื่น นอกจากจะมาเยี่ยมบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทและก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้นำแพทย์มา ก็คน 6 คน 7 คน ทั้งหมด 8 คนไข้ใหม่ นำแพทย์มาทั้งหมด 8 คน นำมาเพื่อรักษาบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทตามเท่าที่จะทำได้ ก็นายชูคมาแจก 500 ชุด นอกจากนั้นก็นำ พระรอดเนื้อว่าน 108 มาแจกแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท การแจกนี้ก็ได้มีจุดประสงค์ว่าจะไปซื้อถ้วยเดี่ยวหรือจะไปซื้อกางเกงในนุ่ง คิดดูก่อน ซื้ออะไรดี ซื้อผ้าเตี่ยวดีไหม ต้องถามนายอำเภอก่อนนะ คือ ไม่คิดว่าจะได้หรือไม่ได้ แต่ก็เป็นการเป็นสิ่งที่น่าโมทนาอย่างยิ่ง ที่บรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิงทั้งเด็กเล็กต่างคนต่างทำบุญกัน

ฉะนั้นจึงตัดสินใจว่า จดบัญชีที่ได้มานี้ทั้งหมด จะมอบให้ ท่านนายอำเภอ บัวใหญ่ นี่นะ แล้วจะร่วมกับใครก็ตามใจเถอะ จัดตั้งเป็นทุน ตั้ง ธนาคารข้าว ขึ้นที่นี้ เพื่อจะได้มีข้าวรับประทานจริงๆ ก็มาเยี่ยมข้าวจาก ธนาคารข้าว ถึงเวลาทำข้าวได้แล้วก็มาชำระที่ ไม่มีดอกเบีย้นะ ดอกเบียไม่มีแต่มีขอแถมหน่อยดอกเบียจากชาวบ้าน ขอแถมมาเป็นข้าวนะ ดอกเบียไม่มี โยมขอแถมหน่อย เอาไป 5 ถึงขอแถมมาเป็น 6 ถึงแม้ก็ไปต่อไปญาติโยมจะมาขอเยี่ยมอีก ก็แทนที่จะได้ 5 ก็ได้ 6 ถ้าทำอย่างนี้ไม่ขาดทุนของ ธนาคารข้าว จะมากขึ้น ระยะเวลาเพียง 5 ปีเท่าที่เคยตั้งมา ในเขตนั้นจะไม่อดข้าวกัน เพราะว่าญาติโยมพุทธบริษัทที่ทำข้าวได้ต่างคนก็ต่างขายได้แล้ว ก็เอาไว้กินบ้างพอสมควร ถ้าปีไหนข้าวขาดมากแพงฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ธนาคารข้าว ก็มีข้าวแจกไว้ให้กิน มีการประทั้งชีวิตของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฉะนั้นการที่พุทธบริษัททำบุญวันนี้ญาติโยมนะขอให้ถือว่าวันนี้ทุกบาททุกสตางค์ อาตมาจะไม่นำเอาไปเลย เว้นไว้แต่ว่ามีธนบัตรใบละพันก็เอาไปแน่ มีไหม (ไม่มี เขายังไม่ทำ) อดเลย จะเอาให้มากที่นี้มีแค่ 500 นะ (ครับ) ใบละพันเราเอา ใบละห้าร้อยเราก็เอาไม่ได้สินะ

รวมความว่า วันนี้ทุกบาททุกสตางค์ที่บรรดาญาติโยมท่านะ ก็จะนำไปที่นี้ทั้งหมด เพื่อจัดตั้งเป็นทุนก่อนเริ่มตั้ง ธนาคารข้าว แล้วก็ไปต่อๆไป ถ้าญาติโยมไม่รำคาญจะมาใหม่อีกนะ (นิมนต์เลยครับ) นายอำเภอนิมนต์ แต่ชาวบ้านนะซิ (นิมนต์ครับ) นิมนต์แน่หรือ คนนิมนต์ไม่ใช่คนที่นี่นี่ (หัวเราะ) แน่ จำหน้าได้นะนี่ไม่ใช่คนบ้านนี้ (ไม่ใช่ครับ) หลวงพ่อหัวเราะ (มาจากในเมือง) มาจากในเมือง ก็เอาสตางค์มาให้ซิ (มาจาก โคราช ครับ) โคราช หรือ นครราชสีมา (เหมือนกันครับ) เหมือนกันหรือ (ครับ) ลองเขียน เหมือนกันไหม (ไม่เหมือนครับ) นายอำเภอเขียนหนังสือแก่ นายอำเภอบัวใหญ่ ไม่ใช่ นายอำเภอหัวขง

เอ้า รวมความว่า นี่จะพูดถึงอานิสงส์ อานิสงส์ที่จะพึงทำวันนี้มีอานิสงส์เป็นอย่างไร ก็ขอ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทดูตัวอย่าง ท่านเทพบุตรองค์หนึ่งมีนามว่า อังคุรเทพบุตร และ อินทก

เทพบุตร องค์หนึ่งและ อังคุรเทพบุตร องค์หนึ่ง เมื่อเวลาที่พระพุทธรเจ้าเสด็จไปโปรดพระพุทธร มารดาเทพบุตรสององค์นี้เข้ามาเฝ้าพระพุทธรเจ้า แต่ว่าเวลาที่เทวดาที่มีอนุภาพมากเข้ามา อังคุระ ก็ ถอยออก อินทกะ นั่งตามเดิม

พระพุทธรเจ้าจึงถามท่าน อินทกะ ว่า ท่านทำบุญอะไรไว้ในสมัยเป็นมนุษย์ท่านบอกว่า ถวายสังฆทาน คำว่าสังฆะ นี้แปลว่า หมู่ ที่นี้การที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทตั้งใจสงเคราะห์คน ยากจน หรือพี่น้องพุทธบริษัทที่ยังไม่ยากจน แต่บังเอิญมันจนเพราะข้าวยากมากแพง ฝนแล้งไม่ ตกต้องตามฤดูกาล ให้ได้รับความสุขอย่างนี้ท่านก็มีความสุขเช่นกัน นี้ ดินทกเทพบุตร

ที่นี้ดูตัวอย่าง เมณฑกเศรษฐี เมณฑกเศรษฐี คนนี้เป็นปู่ของ นางวิสาขา มหาอุบาสิกา เป็น จอมมหาเศรษฐี เป็นเศรษฐีที่นับเงินจำนวน โทฏีไม่ได้ไม่รู้จะนับอะไร ท่านผู้นี้ปรากฏว่าในชาติก่อน เวลาที่เขาข้าวยากมากแพง ฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาล ชาวบ้านมาขอซื้อข้าวท่าน ท่านไม่ขาย แต่ว่าท่านก็แจกให้ตามกำลัง แบ่งสรรปันส่วนจริงๆ จนกระทั่งในที่สุด ตัวท่านเองเกือบจะไม่มีกิน ต้องเอาข้าวที่ผสมดินทาผ่ายุ่ง เอามาขลำน้แล้วก็เอาข้าวมาตำกินปรากฏว่าในชาติต่อมา ท่านไปเกิด ในตระกูลของคนจน ที่อยู่ในป่าลึก พ่อแม่ของท่านเป็นคนยากจนมาก อยู่ในป่าลึก แต่ว่าในวันที่ลูก ชายปฏิสนธิในครรภ์มารดา วันนั้นนะ เข้าท้องวันนั้น เข้าหรือกลืนเข้าไปก็ไม่รู้ เข้าท้อง ท่านบอกว่า ตอนเช้าห่อไฟทั้งหมดรอบบ้านเป็นทองคำหมด ไซ้ไหม ปรากฏว่ากอไฟทั้งหมดที่มีห่อขึ้นมานะ เป็นทองคำหมด พ่อแม่กับแม่ก็เลยนำทองคำมาเป็นทรัพย์สิน พอลูกคลอดออกมา ปรากฏว่ามีแพะ ทองคำเกิดขึ้นรอบบ้าน ในปากมีสายไหม ถ้าต้องการเงินดิ่งสายไหม เงินก็ไหลออกมา ถ้าต้องการ ทอง ดิ่งสายไหม ทองก็ไหลออกมาร

ที่นี้อานิสงส์ในการสงเคราะห์คนจน อย่างที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททำกันวันนี้ หากว่า ถึงแม้เจตนาเดิมของท่าน จะไม่ได้ตั้งใจมาก่อน แต่ในเวลาที่เราว่า ถึงแม้อาดมาจะทำอะไร ถ้า บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจจะทำผลที่ท่านจะพึงได้ ถ้ายังไม่ไปนิพพานเพียงใด เกิด ชาติหน้าก็จะรวยอย่างท่าน เมณฑกเศรษฐี ถ้าท่านบุคคลใดไม่รวยตามนี้ ให้มาต่อว่าอาดมาได้ ชาติ หน้าเกิดมาแล้วนะ ถ้าไม่รวยก็มาต่อว่าได้ รอดต่อว่าไหม รอดไหม (หัวเราะ) เอากระดูกมาต่อว่า ให้ผล อย่างนี้จริงๆนะ

หลังจากนี้ไป บรรดาญาติโยมทั้งหลายนะ โยมนี้มาจากไหนนี้ มาจากเมือง โคราช อยู่ใกล้ นครราชสีมา ไหม (หัวเราะ) จะมาถวายสังฆทาน (อยู่ใกล้ๆ หลักเมืองคะ) อ้อ อยู่ใกล้ๆ หลักเมือง แล้วก็อยู่ชิดกับสะคือเมืองไหม (หัวเราะ) อยู่ชิดกันไหม นี้ท่านนายอำเภอรู้จักสะคือเมือง (ครับ) ไอ้ สะคือเมืองมันมีจังหวัดเดียวที่ แพร่ นั่งรถไปเขาบออกสะคือเมือง เราก็กลับ กลับไปดูสะคือเมืองมัน เป็นอย่างไร ผลที่สุดถูกต้ม หลักเมืองนั่นเอง เขาบอกสะคือเมือง (ครับ) จำไว้ละ ไอ้ เมือง โคราช กับ นครราชสีมา นี้ควรจะทำสะคือเมืองไว้ ใ้รู้ที่นี่สะคือเมือง โคราช สะคือเมือง นครราชสีมา

ตอนนี้ไปบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายร่วมถวายสังฆทานกับท่านเจ้าภาพนะ หากว่าญาติโยมยังไม่ถวายเป็นสังฆทาน ตั้งใจร่วมด้วยเป็น **ปัตตานุคตมทานมัย** หากลงทุน 100 บาท เราก็มีอานิสงส์ 100 เหมือนกัน สบายหากินไม่ต้องลงทุนขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสมาทานศีล 5

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมา สัมพุทฺธสสะ (3 จบ) (ญาติโยมว่าตาม)

สรณคมน์ และศีล 5 (ภาษาบาลี)

ตอนนี้ไป ขอบรรดาญาติโยมทั้งหมดว่า นโม 3 จบ พร้อมกันเพื่อถวายสังฆทาน ข้าแต่พระสงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมถวายพระพุทฺธปฏิมากร ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แต่พระสงฆ์ขอพระสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับ พระพุทฺธปฏิมากร ผ้าไตรจีวรพร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ (ญาติโยมกล่าวตาม) สาธุ

หลวงพ่อกับ **เอ๊ะ นี ชัยวัฒน์**

ลูกศิษย์ **ครับผม**

หลวงพ่อกับ **ชื่ออะไร นิพนธ์ ใจใหม่**

ลูกศิษย์ **นิพนธ์ ครับ**

หลวงพ่อกับ **เอ นิพนธ์ นะ เอ นี ลูกศิษย์อาดมาอยู่ที่นี่อีกคนนะ สารวัตรสอบสวน ชื่อ นิพนธ์ นะ เป็น ร.ต. อะไรหว่า**

ลูกศิษย์ **ร.ต.อ. ครับ**

หลวงพ่อกับ **ร.ต.อ. เหมอ ร.ต.อ. เขาแปลว่า แปลว่าอะไร อ้า ลูกศิษย์อาดมาอยู่ที่**

นี่อีกคนนะ แล้ว คุณนิพนธ์ นี่เมื่อสมัยอยู่ โคราช มีประสบการณ์อยู่เยอะ วันนี้ญาติโยมพุทธบริษัทรับ พระรอดเนื้อว่าน 108 ไป ถ้าหากว่ามีความอยากจะทำบวชให้มีผลเป็นประการใดละก็ ถ้าม คุณนิพนธ์ คุณนะ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระว่านเนื้อ 108 นี้เครื่องรางคุณผี ที่คนปล่อยมานี้ไม่ต้องตกใจ เราแก้ได้ เอ้า เป็นสุขๆ ลูกเอ๊ย

อ้าวญาติโยมจะไปไหนละ ฉันจะเล่านิทานให้ฟังสักเรื่องดีไหม ดีหรือเดี๋ยวนอนหลับคืนหนึ่งก่อน ยังไม่นอนเล่าไม่ได้ ไอนั่งๆ นี่ห้องผูก อ้า จะเล่านิทานให้ฟังเรื่องย่อๆ นะ แล้วก็มีคนหนึ่งเดี๋ยวยังนึกไม่ออกเลย จะเล่าเรื่องอะไรดี เมื่อป่าหิมพานต์ที่แล้วมานะ สมัย ที่มี ผ.ก.ค. ทางปีกษ์ได้ มีนายตำรวจคนหนึ่งชื่อว่า **ร้อยตำรวจโทนิพนธ์** เขาอยู่ที่ **จังหวัดสุราษฎร์ธานี** ตอนนั้น อาตมาไปเยี่ยมตำรวจทหารตามชายแดนต่างๆ ก็ไปแวะที่ **จังหวัดสุราษฎร์** เอา **ฝ้ายนต์ มหาพิชัยสงคราม** ไปแจกแก่บรรดาหน่วยตำรวจทหาร ปรากฏว่าวันนั้น **นายนิพนธ์** อยู่หรือไม่อยู่ไม่ทราบ แล้วต่อมา นายตำรวจคนนี้ เดินทางไปไหนหว่า จำได้ไหมรู้ว่า เขาไปกับรองผู้ว่า นี่คนนี่เขาเล่าให้ฟัง เขาเป็นเพื่อนกัน **นายนิพนธ์** ปรากฏว่า รถไปถูกกับระเบิด รถขาดสองท่อน ตำรวจได้บังคับบัญชาตาย 9

คน ร้อยตำรวจโทนิพนธ์ ถอยขึ้นไปประมาณแค่ยอดไฟ แล้วก็ลงมาเอาหัวลงทั้งดิ่งปรากฏไม่ตาย ลูกขึ้นหยิบปืนต่อสู้กับข้าศึก ยิงจนกระสุนหมด ลูกขึ้นเดินไปหยิบปืนจากคนตายยิงต่อสู้กับข้าศึก ตั้งใจจะให้ข้าศึกมันยิงให้ตาย มันก็เลยยิงไม่ถูก ไล่ปืนระล่ำยิงไม่ถูก ผลที่สุด ร้อยตำรวจโทนิพนธ์ ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตายไปแล้ว โผล่ขึ้นมาเกิดที่ อำเภอขามสะแกแสง นี้ เป็นร้อยตำรวจเอก (หัวเราะ) นี่เป็นตอนที่หนึ่งนะ ตอนที่สองที่สามเขาเล่าเองเล่าให้ฟังโดยย่อ จำไว้นะ คนนี้น่ะฝ่าฝืนนี่นะ ใครเปลี่ยนก็ได้ เปลี่ยนไม่ได้ (ไม่ชัด) ยังไม่เห็น เออ ยังไม่เห็นวันนี้ไม่ได้แจก แต่ที่วัดยังมี (ไม่ชัด) ถ้าฝืนละหมื่นเอามาให้ (ที่วัดหลวงพ่อมิ) ก็ที่นี้แหละจะ ที่วัดมันไม่ถึงหมื่น ที่พูดที่นี้ ตราม้า ฝืนนี้ ตราม้า ฝืนละหมื่น ฝืนละหมื่น

นี่ฝ่าแบบนี้ นี่เขาพบแล้วนะ เรียก ฝ่ายันต์มหาพิชัยสงคราม แต่ว่าชุดนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงจุดเทียนชัย เพราะทรงให้ทำเพื่อแจกพระที่ วัดนวรนิเวศ พระราชินี ท่านให้คนไปบอกว่า ขอมาท่าที่ วัดบวร ก็เลยบอกว่าถ้าอย่างนั้นละก็ขอให้ท่านนิมนต์พระมาอีก ให้ท่านเดียวก็ทำได้ ตามปกติฉันทำของฉันคนเดียว วันนั้นก็เลยนิมนต์พระร่วมกันมาทั่วประเทศทั้งหมด 40 องค์แล้วก็นั้นทำทั้งหมด 4 แสนฝืน เวลานี้ก็ยังเหลืออยู่ ถ้าพวกที่นี้จะไปเอาก็ฝืนละ 2 หมื่น ถ้าคนอื่นไปเอา ฝืนละ 10 บาท (เสียงหัวเราะ) หลวงพ่อลำเอียง) รักมากเอาแพงมาก รักน้อยแพงน้อย คนนั้นไม่รู้จักเขาเลย ก็เลยได้ 10 บาท (หัวเราะ) ไซ้ไหม อ้า จำให้คืนะ ลูกสาวคนไหนสวยมากแพงมาก คนไหนสวยน้อยแพงน้อย คนที่นี้สวยมาก สองหมื่น (หัวเราะ) ไอ้จอมคือนี้ ห้าสตางค์หรือ (ไม่ชัด) ไซ้ไซ้ ถ้าไม่ให้เขากหัวมันเลย (หัวเราะ) หนู หนู โชคดีมีสุขนะจ๊ะ อ้า ความจริง ฝ่ายันต์มหาพิชัยสงคราม นี่ยังมีที่วัดนะ แล้วก็ พระรอด ที่เอามานี้ก็ทำแบบเดียวกันนะ แต่ พระรอด ที่ทำมานี้ จะทำเพิ่มกันรังสีด้วยนะ รังสีต่างๆ ที่เขาบอกอ้วนมันมาทั้ง มาทำอะไรนี่ก็กันด้วย

ว่าไง รับอาสาไปไซ้ ขอไปคนละสองหมื่น ๆเราก็จ่ายฝืนละสิบบาทๆ ที่เหลือเป็นของเรา เอ้า ก็บอกว่า รักมากเอาราคาแพง จะว่าลำเอียงอย่างไร ไอ้ลูกคนไหนรักมากเอาราคาถูก แหม ตีราคาลูกมันต่ำไป ไซ้ไหม หือ (เสียงถาม ไม่ชัด) ก็บอกว่ารักมากไซ้ไหม ไอ้หนู เฉพาะไอ้คนนี่คนเดียว คนอื่นไม่เกี่ยว เอ็งคนเดียวสองหมื่น มันพุดมาก (ไม่ชัด) เออ หนังสือมันพุดเมื่อไหร่ เนอะอะไรจ๊ะ

(ถาม) ฝ่าประเจียดไม่มี

อ้อ ฝ่าประเจียด นึกว่าฝ่าตะเกียบ โยม บอกฝ่าประเจียด ฉันฟังเป็นฝ่าตะเกียบ เอ๊ะ ฝ่าตะเกียบมันไม่เคยมี มันไม่มีมาโยม ทำเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝ่ายันต์มหาพิชัยสงคราม ที่แรกที่ทำนี่ มุ่งเฉพาะทหาร ตำรวจชายแดน (ไม่ชัด) ถ้าเป็นธงประจำฐานนี่ ปืนยังไม่เข้าฐานอย่างคาวที่โจมตี (ไม่ชัด) ฐานหน้าปืนไม่เข้าเลย (เสียงถาม ไม่ชัด)

หา ทำไว้แล้ว ยอดเงินเท่าที่ทราบแล้วนะ ตอนนี้ได้เงิน 25 บาท สองสตางค์ (ไม่ชัด) คิดเป็นหอย (หัวเราะ) นิ่งกัมน้ำออกเลขอะไรเนอะ กินหมดเขาแจ่งมายอดยังมีอีกนิดหน่อย ห้าหมื่นสองพันหนึ่งร้อยหกสิบบาท หา อะไรจ๊ะ อ้า ยอดเงินนี้เขานับมาแล้วนะ ยังเหลืออีกไม่กี่ตั้งค์ 52,160 บาท อันนี้ก็ให้เป็นเรื่องของท่านนายอำเภอ บัวหัก อี

อ้อ บัวใหญ่ หรือ บัวใหญ่ เป็นเรื่องของท่านนายอำเภอใหญ่ ช่วยพิจารณาด่วนนะ สดางค์จะขายอะไรบ้าง (ไม่ชัด) ยังไงก็ถวายนับข้างนะ(นายอำเภอครับ มอบให้วัดหมดเลย มอบให้วัดหมดเลย

เอ้า โยม เข้ามาจะ ประเดี๋ยวว่าจะไปนะ ไอ้จอมคือ นี่จะไปด้วยกันไหม ไป เอ้า ลิ้มสมิง รีมฝั่ง โป๊ก แน่ะ ออกทางไม่ถูก อิมังปลาร้า กุ้งแห้งแดงกวากอีกปลา ดูกอย่าง ซ่อมะกอก ดอกมะปราง เนื้ออย่าง ยำมะดัน เอ้อ โชคดีมีสุข

อ้อ สุทินนัง วตะ เม ทานัง ไอนั่งทำบุญมั่ง นั่งดูเปล่าๆ มั่ง อธิษฐาน นี่เขาทำบุญแล้วทั้งนั้น ไซ้ไหมไอ้หนู เอ้อ ถ้าจะคือ เรื่องเครื่องบินตก เครื่องบินระเบิด ของแกโดนมาเรื่อย เป็นคนโชคดีมาก มาลาที่ไรจะตายทุกที คราวก่อนเครื่องบินระเบิดลำแรกไซ้ไหม เขารอดมาคนเดียวกระเด็นออกมา ตามปกติเครื่องบินตกแล้วต้องระเบิด อ้อ ครั้งที่สาม บินหนที่สองไม่เป็นอันตราย ครั้งที่สามพอเจ้าหน้าที่บอกว่าเครื่องบินจะหยุดครับ จะตก แกหยิบผ้ายันต์ออกมา (ไม่ชัด) นักบินตกใจจะโดดเครื่องบินตาย เครื่องบินหล่น ถ้าฝ้ายอ่า คุณพิพนธ์ มีอยู่นี่นะ ถ้าใครอยากจะได้ฝืนละห้าหมื่น

บทสนทนาที่ซีกาโก 1

วันเสาร์ที่ 11 เมษายน 2530

- ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อกับว่า หลังจากทำบุญเผาพิเศษแล้ว สุขภาพของหลวงพ่อกับเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ และจะมีการป่วยหนักอีกไหมคะ
- หลวงพ่อกับ เออ แก่ลง (หัวเราะ) ดีขึ้นนะ ดีขึ้นมาก เมื่อก่อนนี้มันไม่คลายตัวท่านก็ทำแล้วรู้สึกดีขึ้น ค่อยดีขึ้นมาก ถ้าไม่ดีขึ้นยังทำไม่ได้ ถ้าดีขึ้นจะให้อะไรบ้าง ระวังนะร่างกายนี้มันป่วยบ่อยนะ (หัวเราะ) หรือคุณว่าไง เสียบ่อยแล้วจะมาโทษกันไม่ได้นะ นี่ถ้าไม่ชอบใจฉัน โทษคนนี้ได้
- ผู้ถาม คำถามนี้ได้คนเดียวนะครับ คำถามมืออยู่ว่า สิ่งที่ถูกคิดเอาไว้จะสำเร็จไหมเจ้าคะ
- หลวงพ่อกับ หาตัวใครหว่า หลวงพ่อกับรู้แล้วหว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ขอให้ได้ตามความประสงค์นะ เพื่อความแน่ใจบนหลวงพ่อกับ 4 องค์เอา ตั้งใจบนนะขอยืนยันว่าได้ผล พลาดยากถ้าตั้งใจจริง
- ผู้ถาม หลวงพ่อกับก็ใช้อย่างนี้ซีกาครับ เอมาก็ใส่ซองรู้คนเดียวหรืออย่างไรครับ
- หลวงพ่อกับ อะไรนะ
- ผู้ถาม ใส่ซองเอาเงินใส่ซองไว้ก่อน
- หลวงพ่อกับ ทำไม
- ผู้ถาม ก็คนถามเมื่อไหร่ครับ
- หลวงพ่อกับ เออ ใช่มั้ย เขียนหลังของดอลลาร์มีดอลลาร์หรือเปล่า
- ผู้ถาม หลวงพ่อกับเจ้าคะ
- หลวงพ่อกับ เออ ว่าไปซีกา
- ผู้ถาม ลูกมีความเคารพหลวงพ่อกับมากคะ ทำไมอยู่กับบ้านเวลานูชาหลวงพ่อกับบางครั้งจิตไม่ค่อยจะหยุดนิ่งคือคิดไปทั่ว
- หลวงพ่อกับ คิดไปเอง
- ผู้ถาม ไม่ทราบว่าเป็นกรรมอะไรหรือเปล่านั้น
- หลวงพ่อกับ อย่าไปโทษกรรมเลยของกรรมदानะ (ไม่ชัด) บางครั้งก็เป็นไปตาม (ไม่ชัด)
- ผู้ถาม กราบขอทราบประวัติความเป็นมาของ แหวนจักรพรรดิ อานุภาพและวิธีอาราธนา
- หลวงพ่อกับ อานุภาพก็ไม่บอก ประวัติความเป็นมาบอกได้เล็กน้อย คือว่ามีคืนหนึ่งนั่งกรรมฐานไปพบพระพุทธรูปเจ้าท่าน ท่านบอกว่าให้จัดทำแหวนท่านจะช่วยทำ ถ้าช่วยทำแล้วบุคคลใดมีความเคารพในท่าน และก็นูชาคาถามหาลากจะมีคุณพิเศษอย่างนี้จะมียากสูงขึ้นไปทุกอย่างนะตกลงก่อนที่จะบูชานี้ก็ถึงพระพุทธรูปเจ้า

เสียก่อนนะ เขาถือว่าเป็นแหวนที่จะมีลาภและป้องกันได้ทุกอย่าง เว้นไว้ถ้าขี้มเงิน
เขาป้องกันเจ้าหนีมาทวงไม่ได้ (หัวเราะ)

ผู้ถาม หลวงพ่อเจ้าคะ แหวน พระสิวลี ของท่านย่าท่านปู่จะบูชาอย่างไรจึงจะมีประโยชน์
เจ้าคะ

หลวงพ่ ออ ถวายมากประโยชน์มาก ถวายน้อยประโยชน์น้อย บูชาอย่างไรก็บอกเมื่อไหร่
ไฉไล บอกว่านึกถึงพระพุทธเจ้าทุกองค์นะ พระปัจเจกพระพุทธเจ้าทุกองค์ พระ
อรหันต์ทั้งหมด พรหมเทวดาทั้งหมด ท่านช่วยกับทำวิปัสสนาพระธรรมตามด้วย
ความตั้งใจจริง แล้วต่อด้วยคาถามหาลาภที่พิมพ์แจก (ไม่ชัด) และป้องกันได้ทุก
อย่างเรื่องการค้า เขาทำกันมาแล้วนะ

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่่ว่า แหวนจะเช่าได้ที่ไหนเจ้าคะ

หลวงพ่ แหวนนะ เอามาไม่ได้ กลัวเขาจะจับเอา แล้วใครสามารถเอามาได้บ้างมีไหม เอามา
ไม่ได้

ผู้ถาม แหวนต้องเช่าที่วัดนะครับ แต่มีอยู่วงหนึ่งหลายดวงคัก

หลวงพ่ ถ้าวางนี้ล้านเหรียญเขาให้เลย

ผู้ถาม ไซ้ครับ วงนี้ขึ้นราคา

หลวงพ่ ไม่ขึ้นยังถูกไป ต้องมากกว่านี้

ผู้ถาม ผมถามหลวงพ่ ทรวงกระดานว่า ผมจะสำเร็จมรรคผลในชาตินี้หรือเปล่า หลวงพ่
ตอบว่าไม่ แล้วผมถามต่อไปว่า ผมจะลงอบายภูมิไหมหลวงพ่ตอบว่าไซ้ ผมเลย
ตั้งใจว่าจะลงอบายภูมิก็เอา ผมถือว่าร่างกายไม่ไซ้ของผม ผมไม่เอาอีกแล้ว อันนี้
จะถูกต้องไหมครับ

หลวงพ่ เอ แล้วไง ถ้าวางกายลงจิตไปไหนล่ะ (หัวเราะ) คึดคึดสนใจแบบนี้จะถูก
หมายความว่าลงก็เชิญ ร่างกายแบบนี้ฉันไม่ต้องการ ถ้าคิดแบบนี้จะบรรลุมรรค
ผลนะ อย่างนี้ถูกต้อง ร่างกายถูกฝังถูกเผาที่ช่างมัน ใจฉันจะไปนิพพานอย่างเดียว
ถ้าไม่สนใจร่างกายอันนี้ถือว่าเป็นวิสัยของอรหันต์โดยตรงนะ

ผู้ถาม ไม่ทราบว่ หลวงพ่ทรวงกระดานตั้งแต่เมื่อไร

หลวงพ่ ไม่รู้ว่าทรงที่ไหนก็ไม่รู้ละ ต้องเรียกหลวงพ่ทรวงกระดาน (หัวเราะ) ถ้าทรวง
กระดานนี้ก่อนจะทำให้ตั้งใจบูชาพระพุทธเจ้าก่อนจะมีผลร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าสัก
แต่ว่าทำแล้วไม่แน่ว่าบางทีผีอื่นมาสิง

ผู้ถาม ขอกราบเรียนถามคะ ข้อหนึ่ง เมื่อหลวงพ่กลับเมืองไทยแล้ว หากลูกศิษย์มีปัญหา
อะไรเกิดขึ้นคิดถึงหลวงพ่จะขอให้ช่วย ต้อง ท่องคาถาอะไรหรือเปล่านั้น

หลวงพ่อบนหลวงพ่อบน 4 องค์ภาพนี้ บนท่านนะ ถ้าว่าคาถาก็ว่าคาถาเงินล้านที่เขาแจก และก็มีถ้ามี
ข้อขัดข้องหนักกับบนหลวงพ่อบน 4 องค์ ที่วัดเขาแล้วบนกันทุกวันนี้ นะ มาจากที่ไกล
ไม่ใช่คนที่วัดแก่นะ

ผู้ถาม ตกลงบนหลวงพ่อบน 4 องค์ก็แล้วกันนะ ข้อสอง ขณะนี้ได้รับ แหวน จักรพรรดิ แล้ว
จะช่วยเรื่องกิจการค้าได้ไหมคะ

หลวงพ่อบน ถ้ามีคนมาซื้อมาก็ช่วยได้มาก (หัวเราะ) ก็อาราธนาไว้ซิ ตั้งใจทำดีๆ เออ แหวนนี้
เขาเคยซื้อของขายดี เรื่องจริงพอตอนเข้าอาราธนาแล้วมาซื้อของขาย ก็ เจ้าเปี้ยก ที่
เชียงใหม่ สัมหนึ่งคันรถ ขนมาจากจันทบุรีเขาก็ขายกัน 3 วัน นที ไปแนะนำพอ
ตื่นเข้ามาผิวก็ซีเมียลูกก็ซี วันนั้นหนึ่งคันรถประมาณบ้าย 3 โมงหมด เรื่องเขาทำ
มาแล้วนะ แต่แล้วทำแล้วลาภหนักมากนะ (ไม่ชัด)

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อบนที่คิดเสียที่ได้รับจากหลวงพ่อบนมีคาถาบูชาอย่างไรเจ้าคะ

หลวงพ่อบน อะไร

ผู้ถาม ที่คิดเสียเล็กๆ

หลวงพ่อบน บูชาคาถาเงินล้าน

ผู้ถาม ไม่รู้จะเรียกอะไรนะครับ

หลวงพ่อบน เออ ที่คิดเสียบูชา คาถาวิระทยา ทุกบทที่เขาพิมพ์แจกนะ เรียก คาถาเงินล้าน

ผู้ถาม ฟันว่ามากราบหลวงพ่อบน พอคุยกับหลวงพ่อบนสักประเดี๋ยวหลวงพ่อบนก็ให้คนยกถาดมา
ให้ ปรากฏว่าในถาดมีเด็กผู้ชายและมีขวดนม ในขวดนมมันเต็มขวด กราบเรียน
ถามว่าฟันอย่างนี้จะเป็นอย่างไร

หลวงพ่อบน (ไม่ชัด) ตั้งใจไว้ นะ ทำหมันหรือเปล่าผู้ชาย ถ้าไม่ทำหมันนะไม่ผิดตัว (ไม่ชัด) เออ
เดี๋ยว ฟันเห็นพระเป็นมงคล ถืออย่างเดียวกับฟันเห็นพระถือว่าเป็นมงคล เป็นความ
ดีสูงสุดใช้ได้ นะ

ผู้ถาม กราบหลวงพ่อบนเจ้าคะ ลูกอยากถูกลีอดได้

หลวงพ่อบน เอาเลขไหน เลขไหน

ผู้ถาม 6 ตัว ถ้าถูกได้ล้านเหรียญ

ผู้ถาม ขอบบนพระ 4 องค์จะได้อะไรไหมคะ

หลวงพ่อบน บนได้แน่ จะถูกหรือไม่ถูกนะ และจะต้องแก้บนเลขนะ

ผู้ถาม ถ้าถูกจะถูกจะถวายให้หลวงพ่อบน 4 เลยกะ

หลวงพ่อบน น้อยไป

ผู้ถาม หาร 4 นี้ เอา หลวงพ่อบน 4 องค์พอดีนะครับ

หลวงพ่อบน บนได้นะ จะถูกไม่ถูกไม่ทราบ

ผู้ถาม ออกทุกวันพุธกับวันศุกร์ 4 แสนนะครับโบนั้น (มีผู้ถวาย) ผมตั้งใจให้หลวงพ่อบน

ผู้ถาม กราบเรียนถามว่าปีนี้มีโอกาสกราบท่านย่าและท่านแม่ในร่างทรงใหม่คะ

หลวงพ่อกงไม่มี เพราะเขาไม่ได้มา กราบตรงเลยดีกว่า นึกถึงท่านหมดเรื่องหมดราว และก็ไม่มีเนื้อคนอื่นด้วย วันนี้ร่างทรงเขาไม่ได้มาเขามิงานทำมโนยถิติก็ได้ก็ไปหาท่าน โดยต่างหมดเรื่องหมดราวง่ายดีแล้วก็พบได้ทุกวัน

ผู้ถาม คนดื่มเหล้าตอนเย็นทุกวันแล้วเขาเป็นคนใจดี (ดื่มแล้วทานอาหารใครอยากได้อะไรให้หมดยกเว้นภรรยา)

หลวงพ่อกง เออ หวงไว้ทำไมวะ (หัวเราะ) ไม่น่าจะหวงหาใหม่ต่อ

ผู้ถาม ยังไม่ได้ให้ใคร แล้วเขาบอกว่าเขาไปนิพพานได้ ลูกกราบเรียนถามหลวงพ่อกงว่ามีความคิดเห็นอย่างไรเจ้าคะ

หลวงพ่อกง รอให้เขาตายก่อนไปได้ไม่ได้ก็รู้

ผู้ถาม ภรรยาทำบุญอะไรเต็มใจด้วย

หลวงพ่อกง ก็ดี แต่อย่าดื่มเหล้า สิต 5 ไม่ครบนะ สิต 5 ไม่ครบเป็นพระโศดาบันไม่ได้ จะไปนิพพานอย่างไร พุคตามหลักเกณฑ์ให้ถูกหลักนะที่นี้ว่าเวลาตายไม่เมาก็โทษแต่ละครั้งที่กินเขาปรับโทษก็ต้องเลิกรักษาสิต 5 ให้ครบถ้วน ถ้าสิต 5 ครบถ้วนมีกฎอยู่ 3 อย่างคือ

1. กายคตานุสสติ นึกถึงความตายเป็นอารมณ์
2. ไม่สงสัยพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ นับถือจริง
3. มีสิต 5 บริสุทธึ์และ
4. ตั้งใจไปนิพพาน

อย่างนี้เป็นพระโศดาบัน ยังไปนิพพานไม่ได้ ก็มีหวังว่าโอกาสหน้าจะไปนิพพานได้ง่าย และ ความบกพร่องในการดื่มสุราจะถือไปนิพพานได้มันไม่แน่ และความ เป็นพระอริยเจ้าต้องตรงไปตรงมามันคงไม่ได้แน่นอน

ผู้ถาม ระหว่างทางบางทีไปเจอหลวงปู่องค์โน้นบ้าง หลวงพ่อกงนี่บ้าง ที่นี้จะชวนไปที่อื่นเราจะทำอย่างไรดี

หลวงพ่อกง เราก็ไม่ไปกับเขาซิ ความจริงตั้งใจไปหาพระพุทธเจ้าไปให้ตรง ถือว่าเพชรย่อมมีค่ากว่าตะกั่ว เข้าใจไหม ถ้าเดินไปเจอตะกั่วเห็นตะกั่วมีค่ามากกว่าเพชรก็เสร็จแน่ๆ แต่ว่าต้องไปให้ตรงก่อน ในเมื่อไปพบพระพุทธเจ้าแล้วไปไหนก็ได้ หลวงปู่ที่ชวนไม่ใช่หลวงปู่จริงหรือเพราะว่าพระทุกองค์เคารพในพระพุทธเจ้า ถ้าคนนั้นเขาตั้งใจไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเขาไม่ขัด ไม่มีใครขวางนะ ท่านเองก็ต้องไปเฝ้าเหมือนกัน ที่นี้ที่มาชวนแบบนี้ไม่ใช่เป็นตัวปลอม เขาจะมาลองละมั้ง อาจจะเป็นเทวดาสักองค์

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อกับว่า เมื่อระลึกถึงและพูดถึงหลวงพ่อกับและ ได้กลิ่นยานัตถ์ แสดงว่าหลวงพ่อบรรพชาบไซ้ใหม่กะ

หลวงพ่อบ ยานัตถ์บรรพชาบ (หัวเราะ) ไซ้ได้ เออ คีมาก

ผู้ถาม ลูกอยากกราบหลวงพ่อกับมา 4-5 ปี พ่อกับได้กราบหลวงพ่อกับเป็นครั้งแรกรู้สึกว่าร้อนชู ซ่าซึ้นที่หน้าทีศึรยะ รู้สึกว่าโล่งใจมาก อยากถามหลวงพ่อกับว่าเป็นเพราะอะไรปกติ ลูกนั่งนึกถึงหลวงพ่อกับขณลูกทุกๆ ครั้งเจ้ากะ

หลวงพ่อบ อย่างนั้นเขาเรียกว่าปีติณะ ปีติ คือ ความดีด้านกรรมฐาน ตั้งใจดีการเจริญกรรมฐาน ถึงปีติทำยาก นี้แสดงว่า กำลังใจคีมากกะไซ้ได้ ถ้าจิตเข้าถึงปีติคีมีหวัง เราต้องการ เป็นเทวดาหรือพรหมนิพพานคีได้ แต่ว่าวางปีติทีงันะ รักษาปีติไว้

ผู้ถาม กระผมอยากถามหลวงพ่อกับว่า ถ้ากระผมทานเหล้ายาหรือประเภทยาคองเพื่อบำรุง สุขภาพจะผิดศีลหรือเปล้าครับ ถ้าผิดจะต้งแก้ไขอย่างไร

หลวงพ่อบ เดียวก่อนมาพูดกันก่อน คองประเภทไหน (หัวเราะ) คองประเภทเหล้าไหแล้วยา ซ้อน ถ้าเป็นกระสายชธรรมคานะ คือ เครื่องยาคองไม่ทำลายศีลไม่ห้าม แต่ว่าอย่าให้ เกินไปนะ เรื่องสุรานี้ต้งถึงเมา ถ้าเริ่มเมาแล้วเอาละ รวมความว่าถ้าจะเป็น กระสายไม่ห้ามไม่ทำลายศีล คือ ศีลไม่ขาด อย่างพระไม่มีรสไม่มีกลิ่นเหล้าได้ เป็นน้ำกระสายยาถามีกลิ่นจุนไซ้ไม่ได้ ใครมีอะไรต่ออีกซักคลายร้อน

ผู้ถาม ของต้งๆ ทีหลวงพ่อกับทำพิธีเสกไว้วันนั้น พวกลูกๆ ไซ้ทานเกรงว่ากระดาศทีห่อหรือ ภาชนะทีใส่ของนั้นควรจะทำอย่างไร เช่น กระดาศห่อขนม ชวดน้ำปลา กระป๋อง ผลไม้ เป็นต้น กราบบมัสการหลวงพ่อกับ

หลวงพ่อบ นีทีหลังกินหมดเลยนะ มันคองมากโดยเฉพาะชวดน้ำปลานี้ (หัวเราะ) เราคีต้งทีงัน (ไม่ซัด) อย่าไปทีงันในส้วมคีแล้วกัน

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อกับ เวลาขับรถไปทำงานลูกควรไซ้คาถาสวดมนต์ใดเจ้ากะ

หลวงพ่อบ ว่าตามชอบคีแล้วกัน สวดมนต์คีได้ ภาวนาคีได้ เท้าทีนึกได้้นะ อย่าไปว่าคาถาหรือ ภาวนาทีขัดกับอารมณ์ หรือไม่ทีนึกถึงพระพุทเจ้าคีได้ภาวนาพุทโรไปง่ายๆ เอา อย่างนี้คีแล้วกันในเวลา นั้น นึกถึงอยากจะทำบทธไหนคีว่าบทธนั้นไปเลย เพราะทุก บทธมีค่าเสมอกัน

ผู้ถาม กราบเรียนถามว่า ถ้าใส่แหวนแล้วไปชึ้งงานขอให้งานทีทำไม่ยุ่งยากได้ไหมกะ

หลวงพ่อบ ได้ ขอให้ (ไม่ซัด) ก่อนตจะชึตั้งใจตามนี้้นะ 1 พอใจในงาน 2 มีความเพียร 3 ต้ใจ แน่วแน่ 4 ไซ้ปัญญาใครครวญก่อนรับรองงานไม่ผิด

ผู้ถาม เล่น อธิบบาท 4

หลวงพ่อบ ไซ้ เป็นพระพุทเจ้าได้เพราะ อธิบบาท 4 คนจะเป็นพระโศดาบันและพระอรหันต์ ได้คีเพราะ อธิบบาท 4

ผู้ถาม หลวงพ่อคะ เวลาทำสมาธิเสร็จแล้ว ก็มีจิตแบบสงบเฉื่อยไม่อยากจะทำอะไรเลย หน้าตาที่ไม่ยิ้ม ใครพูดอะไรก็ไม่จำ เหมือนไม่มีชีวิตจิตใจรู้สึกเช่นนี้ผิดถูกอย่างไรคะ

หลวงพ่อก็ไม่ผิด ก็ไม่ถูก สมาธิค่อยซึม (หัวเราะ) ว่าไม่ได้บางครั้ง นะ บางครั้งถ้าจิตมั่นในสมาธิอันนี้ไม่อยากพูดเหมือนกัน แต่ว่าการฝึกสมาธิตามหลักเกณฑ์ที่ท่านบอกไว้ว่าต้องมี 1. เมตตา ความรัก 2. กรุณา ความสงสาร 3. มุทิตา มีจิตใจอ่อนโยนไม่อิจฉาริษยาใคร เห็นใครได้ดีพลอยยินดีด้วย 4. อุเบกขา วางเฉย รวมความว่า ทำสมาธิแล้วควรทำจิตใจนั้นอยู่ในความดีถึงจะถูกนะ การซึมมันมีอยู่ แต่ว่าจิตเข้าถึงฌานต้นหยาบมันจะซึม

ผู้ถาม มีกลุ่มของมหายานญี่ปุ่นแต่เป็นคนอเมริกันได้ชักจูงให้เข้ากลุ่มเขาเขาบอกว่าเป็นพุทธศาสนาवाद นะโมสีงิ้ว ขอรบกวนเรียนหลวงพ่อกับคุณพระอาจารย์ว่าควรจะไปศึกษาหรือไม่ เพราะกลัวจะมีเบื้องหลัง กลุ่มนี้คือมาก

หลวงพ่อกลัวคืออย่างเดียว เอ ตอนนี้อยู่แล้วแต่ใจ ใจชอบอย่างไรไหม เพราะทางนี้ไม่ชัดนี้

ผู้ถาม คาทาแปลว่าอะไร

หลวงพ่อไม่รู้ซี คาทาของเขาไม่รู้ไม่ใช้ภาษาบาลี

ผู้ถาม บางทีเวลาลุกตื่นนอน อยากจะไปกราบสมเด็จพระสังฆราช แต่ใจคิดว่าจะไปกราบองค์สมเด็จพระสังฆราชปัจจุบันก่อน แล้วค่อยไปกราบองค์ปฐมอย่างนี้จะถูกไหมคะ

หลวงพ่อไม่ถูกนะ กราบองค์ไหนก่อนก็ได้ องค์ปัจจุบันก็องค์ปัจจุบันถึงก่อนแต่ความจริงถึงองค์ปัจจุบันแล้ว แล้วองค์ปฐมท่านจะมาทันทีนะ ฉันไม่ได้ย้ายไปไหน ไม่ต้องเดินทางไกล บางทีได้ไปก็เห็นท่านก็ดีทำบ่อยๆ นะ ทำได้ทุกวันนะดี ไปไหว้พระพุทธรูปได้ไหว้ทุกวัน ตื่นใหม่ๆ ไปทุกครั้งและก็นาทีที่สุดจะได้รับผลดีเมื่อเวลาตาย เออ เท่านั้นะ

ผู้ถาม .....

หลวงพ่อกำพยากรณ์ของท่าน พยากรณ์ก่อนนะ ไม่ใช่พยากรณ์ด้วยอภิญา 8 (ไม่ชัด) แล้วต่อมาก็ตรงทุกอย่าง เราจะไม่ฟัง (ไม่ชัด)

ผู้ถาม รอ รอ

หลวงพ่อรอ รอระรอ 50 ล้าน

ผู้ถาม รอลือตได้

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อกับคุณพระอาจารย์ว่า แหวนนี้ใส่ไปไหนแล้วโดนปล้น จะใส่กระเป๋าแล้วอาราธนาจะมีผลเท่าใส่ไหมเจ้าคะ

หลวงพ่อได้ไม่เป็นไร อันนี้ไม่ชัดต้องหรือคะ

ผู้ถาม กราบนมัสการหลวงพ่อบุรตเมตตามดมด้วยผมมีความกลัวใจหลายอย่างที่แก้ไขไม่ได้
ตกกับสิ่งที่ผมได้รับรู้ขณะนี้ ผมคิดว่าเป็นกรรมของผมแต่ผมแก้ไขไม่ได้เพราะครุ่นคิด
อยู่เรื่อย ผมจะอย่างไรดีครับ กราบนมัสการขอพระคุณครับผม

หลวงพ่ ออ เห็นใจเรื่องนี้นะ ถึงเวลากลุ่มมันแก้ยากนะ อย่างนี้กว่าแก้ไขได้ง่ายๆ นะ เวลาจิต
กังวลจริงๆ มันพุ่งช่านเอาอย่างนี้แล้วกัน คิดว่าใช้หนี้มันไปกฎของกรรมนะ จะไป
ตัดตัวนี้อ่านีกว่าง่ายนะ น่าเห็นใจนะ (ไม่ชัด) ถ้าจิตกระเจิงก็กลับมา

ผู้ถาม เมื่อหลายเดือนก่อน ฝันว่าจะถวายปัจจัยทำบุญกับหลวงพ่ แต่หลวงพ่อวิงหนีจิวร
ปลิว

หลวงพ่ คนนี้ดีมีจิตศรัทธาสมาริดี มีจิตศรัทธาคือให้ทานทั้งหมดที่นำมาให้อย่างนี้ดีจะได้
เงิน รับจํานำ

ผู้ถาม ลูกก็วิ่งตามจนเหนื่อยคลาน

หลวงพ่ นี้ศรัทธาดีมาก อย่างนี้ไปนิพพานได้และรวดเร็ว

ผู้ถาม หลวงพ่อก็อหุดหันหน้ามามองไปยิ้มเลย หมายความว่าอย่างไรคะ

หลวงพ่ บอกแล้วถึงตัว (หัวเราะ) ดีๆ อย่างนี้ถือว่าดีมีความเพียรนะ ตั้งใจทำบุญด้วยศรัทธา
แท้ ตั้งใจไว้นะดีมาก นั่นเป็นการทดสอบศรัทธาณะคุณพระไม่ยิ้มจะทำบุญไหม
เลยทวงเลยไซ้ไหม

ผู้ถาม จะว่าปัจจัยไม่บริสุทธิ์ก็ไม่ได้โกงใครมา

หลวงพ่ ไม่ใช่ นั่นเขาทดสอบความมั่นคง พวกนี้ต้องมีบารมีเป็นวิริยบารมี มาจากวิริย
บารมี ถ้าพวกเป็นวิริยบารมีมานี้ โดยมากมักจะสำเร็จผลทุกอย่างต้องสู้กับ
อุปสรรค

ผู้ถาม หลวงพ่เจ้าคะ หนูรวมปัจจัยที่เก็บไว้ทีละน้อยไว้ทำบุญแล้ว บังเอิญมีคนเข้าบ้าน
แล้วมายกเอาไป อย่งนี้เราเคยทำบาปไว้ก่อนหรือเปล่าเขาถึงได้เข้ามาเอา
สตางค์ไป

หลวงพ่ ไม่แน่ อย่างนี้เราอาจจะเคยทำบาปก็ได้ ไม่เคยทำบาปก็ได้ อย่างพระพุทธเจ้าไม่เคย
ทำบาปกับพระเทวทัต พระเทวทัตยังมาทำร้ายพระพุทธเจ้าเห็นไหม ไม่แน่นอน
อาจจะเป็นความชั่วของเขา เราไม่ตั้งใจทำเขา จะมาโทษว่าเราบาปเสมอไม่ได้

ผู้ถาม แล้วอย่างนั้นเราควรน้ำได้ไหมคะ

หลวงพ่ ได้ ควรไปเลย น้ำขึ้นน้ำลง (หัวเราะ)

ผู้ถาม น้ำทะเลสาบก็น้ำน้อยหน่อย

หลวงพ่ เรื่องปกติ ก็ไปกรวดเหมือนกัน กรวดเหมือนปกติ

ผู้ถาม หลวงพ่อครับผมเก็บเงินไว้เนะครับว่าจะทำบุญอย่างหนึ่ง แต่ว่าจำนวนเงินยังไม่ครบทีนี้พอดีหลวงพ่อกับมาทีนี้ ผมก็คิดในใจว่าจะขอยืมเงินส่วนนั้นมาทำบุญก่อน อย่างนี้จะผิดหรือเปล่าครับ

หลวงพ่อกับ จะผิดหรือในเมื่อฉันได้ (หัวเราะ) ไม่เห็นจะผิด หมายความว่าอย่างไรนะตั้งใจเก็บเงินไว้

ผู้ถาม คือว่าผมจะเก็บเงินไว้ชำระหนี้สงฆ์ซะใหม่ซะ แต่ว่าเงินยังไม่ครบดีคิดว่าอีก

หลวงพ่อกับ อ้อ ไม่เป็นไรไม่จำเป็นต้องรอแบบนั้น ชำระหนี้สงฆ์นี้ค่อยๆ ททยอชชิต อย่าไปปรอครบนะ รอครบบางทีถ้าเราตายก่อนยังไม่ชำระแล้วมันจะแยกมีน้อยก็ทำไปเรื่อยๆนะ แล้วต่อไปมันก็ครบเอง คือ ถ้าไปปรอเราก็ไม่แน่วันตายซะใหม่ เงินชำระหนี้สงฆ์อันนี้สงฆ์จริงๆ เห็นสังฆทานกับวิหารทาน อันนี้สงฆ์สูงมาก

ผู้ถาม อย่างนี้ถ้าผมขีมาถวายเรื่องอื่นไม่ได้หรือ

หลวงพ่อกับ ก็ได้ เรายืมของเราเองทำไมไม่ได้เนะ แล้วก็ความจริงถ้าจะใช้ก็อย่างหนึ่ง ถวายเป็นเงินชำระหนี้สงฆ์ก็หมดเรื่องก็ได้เนะ ไม่อย่างนั้นทำบุญอย่างอื่นก็ได้ไม่มีอะไร จะถือว่ามิโทษก็ไม่มีโทษนะเอาอะไรอีกไหม

ผู้ถาม หลวงพ่อครับ แล้วอย่างเงินที่เราเก็บไว้ในกระปุก วิระทะโย นี้ปรากฏว่าพอจะทำบุญจริงๆ แล้วไปหยิบกระปุกผิดไปทำบุญอย่างอื่นนี่ผิดไหมครับ

หลวงพ่อกับ ทำผิดประเภท อย่าง วิระทะโย จริงๆ เป็นเงินสังฆทาน แต่ว่าถ้าหยิบผิดไปก็ชำระหนี้สงฆ์ใหม่ชชิต ก็หมดเรื่องไป ว่าไงหรือตั้งใจผิดไปเลย เออ ตอนไม่ออก ความจริงเขาเอาไว้ทำบุญนะ และตั้งใจทำบุญแต่ว่าตั้งใจเป็นบุญประเภทไหนล่ะ

ผู้ถาม เป็นสังฆทาน

หลวงพ่อกับ เออ นั่นตรงแล้วลูก นั่นเป็นเงินสังฆทานตรงนะ

ผู้ถาม ผมนึกว่า วิระทะโย ต้องเป็นวิหารทาน

หลวงพ่อกับ ก็สังฆทานก็ไม่จำกัดอยู่แล้ว สังฆทานรวมทั้งอาหารเครื่องใช้มืออยู่เสร็จเป็นสังฆทาน

ผู้ถาม แล้วที่ถวายหลวงพ่อกับ

หลวงพ่อกับ ถวายบ่อยอย่างไรก็ไม่ผิด ต้องถึงหลวงพ่อกับนะ ถ้าไม่ถึงนี่ผิด

ผู้ถาม ทุกครั้งนะครับ ถวายหลวงพ่อกับทุกครั้ง

หลวงพ่อกับ ต้องตรงเลย ถ้าไม่ตรงก็ผิด เพราะเงินของวัดถือเป็นสังฆทานวิหารทาน เอาเงินไปให้สงฆ์ถึง ฉันไม่ถือว่าเงินทุกบาทเป็นเงินส่วนตัวฉันถ้าถือเป็นเงินส่วนตัว คนให้ไ้บุญน้อยไป ถ้ารับถือว่าเป็นเงินสงฆ์เนะ เป็นบุญมหาศาล ทุกครั้งที่รับเงินถือเป็นเงินสงฆ์ทันที

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อกับว่า ลูกหลานพอจะมีข่าว แม่ช้อย หรือ ฟ้าคราม ไหมคะ

หลวงพ่อบอก มี รอไปหน่อยมี จนกว่าหนี่งจะพ้นก็มี

ผู้ถาม หลวงพ่อเจ้าคะ หนูนั่งสมาธิยังไม่จบบทหรือท่องคาถาเงินล้านยังไม่จบบท ตัวก็โยกแรงก็บังคับให้หยุด แล้วก็สวดต่อตัวก็โยกอีกควรจะทำอย่างไรดีคะ บางทีนั่งสมาธิก็โยกเจ้าคะ

หลวงพ่อบอก เออ ความจริงโยกนี่ปิติ ปิติข้อที่ 3 เรียกว่า โยกกันตึกา ไม่ควรบังคับให้หยุด พอโยกใจสบาย ปิติเกิดขึ้นใจสบาย สมาธิเกิดก็เป็นฉับเร็ว ควรจะปล่อยไปให้จิตเลย ปิตินั้นไปก็เลิกโยก หากว่าจิตยังอยู่ขึ้นปิตินั้นก็โยกอยู่ไม่ควรจะห้าม

ผู้ถาม ลูกมีเหตุจำเป็นต้องกลับก่อน อยากกราบขอความกรุณาให้หลวงพ่อช่วยพรมน้ำมนต์เพื่อเป็นสิริมงคล จะมีโอกาสไหมเจ้าคะ (หลวงพ่อบรมน้ำมนต์)

ผู้ถาม กราบนมัสการหลวงพ่อ ลูกอยากกราบเรียนถามหลวงพ่อ หากลูกและคณะจะต้องเดินทางกลับ นิวยอร์ค พรุ่งนี้เย็น อยากจะนั่งสมาธิตอนบ่ายจะได้ไหมคะ

หลวงพ่อบอก ก็ไม่แน่ ต้องถามครูดูก่อน เออ นั่งเองเป็นอย่างไร ตรงไหนก็ได้ (หัวเราะ) เรื่องอะไร ถ้าเวลากลางวันมันไม่แน่ รับสังฆทานแล้วมันวุ่นวายจะมีเวลาฝึกนะ

ผู้ถาม ครับ

ผู้ถาม หลวงพ่อเจ้าคะ ลูกสมาธิก่อนนอนทุกคืน แล้วภาวนาพุทโธ แล้วอัญเชิญ ยันต์เกราะเพชร ประภครอบตัว ทำอย่างนี้ 3 ครั้ง กลืนน้ำลาย 3 ครั้ง อย่างที่หลวงพ่อบอกเคยแนะไว้ แล้วลูกกรวดน้ำแผ่เมตตาจะได้ไหมคะ

หลวงพ่อบอก ได้สิ ได้ ภาวนา พุทโธ เป็นกรามฐานใหญ่ คิดถึงพระพุทธเจ้าเป็น พุทธานุสสติกรรมฐาน แม้แต่นี้ก็ถึงพระพุทธเจ้าภาวนาครั้ง 2 ครั้ง มีอานิสงส์สูงมากใช้ได้นะ ดีมาก ทำให้จิตมั่นคงดี

ผู้ถาม แล้วลูกก็เอนลงนอน แต่ทำใจไปนอนที่บ้านเรือนแก้วของลูกทุกวันเช้าตื่นขึ้นมาก็ต้องวุ่นวายกับงานกับคน และมีอารมณ์ใจหงุดหงิดอย่างนี้ถ้าลูกตายไปจะไปนิพพานได้ไหมเจ้าคะ

หลวงพ่อบอก เออ ตอนตายใจหงุดหงิดไหมละ ถ้าหงุดหงิดลงนรกแน่ (หัวเราะ) ต้องดูตอนตายอารมณ์จิตเป็นอย่างไร อย่างมีคนทำบาปไว้มาก แต่ก่อนหน้าตายเข้าตัดอารมณ์ไปนิพพานเอะอะไป อย่าง องคุลิมาล ก็ดี สันตติมหาอำมาตย์ ท่านไปรบทัพจับศึกกลับมา ฆ่าไม่รู้เท่าไรแต่ว่าก่อนท่านจะตายท่านเป็นพระอรหันต์ ฟังเทศน์จบเดียวไช้ใหม่อย่างนี้ถมไป ทีนี้จะถือว่าเราทำบุญหนักไม่ไปนรกก็ไม่แน่ อย่าง พระนางมัลลิกา ทำบุญหนัก คำว่าถ้อยคำหาบหรือการกระทำหาบไม่มีเลย แต่ว่าเวลาตายจิตไปคิดกุศลนึกเดียว ลงนรก เอาทำไปเหยียบนรกแค่ตาตุ่ม รวมความว่าอารมณ์เป็นสิ่งสำคัญพยายามรักษาให้มันดี ทุกอย่างที่มีมันเกิดขึ้นมาถือว่าช่างมันไว้ก่อน

ผู้ถาม ค่ะ จะพยายาม

หลวงพ่อ แน่ พยายามนะ หนักหน่อย (หัวเราะ) เรื่องว่ามันสวยก็ช่างกู (ไม่ชัด) กูจะบ่นก็ช่างกู กูจะหนาวก็ช่างกู กูจะร้อนก็ช่างกู

ผู้ถาม เดียวนี้บ่นน้อยแล้วค่ะ

หลวงพ่อ พยายามเขามีนะ นี่โจทก์ (หัวเราะ)

ผู้ถาม ลูกได้ฝึกสมาธิมานานพอสมควรบางครั้ง ลืมตาจะเห็นเหมือนดวงดาวผ่านแวบ แต่พอจ้องก็หาย นานๆ จะมาปรากฏได้ไปตรวจสายตาแล้วก็ปกติ ขอเรียนถามหลวงพ่อว่าดวงที่เห็นเป็นอะไรคะ

หลวงพ่อ ดวงที่เห็นก็คือดวงที่เห็น

ผู้ถาม (หัวเราะ)ล

หลวงพ่อ ไข้ไหม ไข้ไหม

ผู้ถาม ลูกครับลูก (หัวเราะ)

หลวงพ่อ ไข้ดวงที่เห็นเป็นดวงอะไร ถ้าเป็นสีเขียว หรือสีเหลือง สีแดง อันนี้เป็นนิมิตของ อานาปานุสสติกรรมฐาน ถ้าภาวนาแป๊บเดียวธรรมดานี้ยังไม่ไปถึงไหนนะนี่ ยังไม่ถึงฉานเลยต้องทำให้ดีกว่านี้

ผู้ถาม กราบนมัสการหลวงพ่อ อาม่าดีใจที่หลวงพ่อมาโปรดถึงที่บ้านพัก ดีใจมากจริงๆ เจ้าค่ะ กราบนมัสการ

หลวงพ่อ อาช่างว่าไง (หัวเราะ) อาช่างดีใจหรือเปล่า มีน้ำก็มีข้างนะ (หัวเราะ) วันนี้ดูบ้านกว้าง แต่คนมามากๆ ก็แคบเหมือนกัน

ผู้ถาม ค่ะ จอดรถตั้งไกล เป็นกิโกลเลย

ผู้ถาม นั่นแน่จะไป 200 เมตร เฮ้อ

หลวงพ่อ ไกลอยู่ ครึ่งกิโกลเมตรก็เกือบกิโกล เอาใครมีอะไรอีกไหม

ผู้ถาม ลูกกลัวจะต้องเกิดอีกเหลือเกิน แต่ทำใจให้ดียังไม่ได้ มีโมโหสามมีและลูกๆ อยู่เสมอๆ กับคนอื่นจะไม่โมโหก็ได้ค่ะ แต่ทำไมกับสามมีและลูกๆ ยังทำใจไม่ได้เลย

หลวงพ่อ ประเภทอยากกิน แหม โมโหใครไม่โมโห โมโหสามมีเดี๋ยวเบียดเบียนขาด (หัวเราะ) เออ ค่อยๆ ดับทีละนิดให้เหลือรายเดียว

ผู้ถาม คนอื่นยกให้ได้หมด ยกแล้วยังไม่ได้อยู่คนเดียว

ผู้ถาม กราบเรียนถามหลวงพ่อเรื่องลูกชาย เกิดขึ้นมาแล้วพูดบ้างแล้วหยุดแล้วมาพูดทีหลัง แต่พูดไม่ชัดพูดซ้ำ พูดไม่ได้มากอยากทราบว่ามีอะไรจะเป็นปกติ

หลวงพ่อ เออ หายไปเลยก็หมดเรื่อง

ผู้ถาม สาธุ

หลวงพ่อบอก มีหลานอยู่คน เกิดมาแล้วไม่ยอมพูดเลย อายุ 7 ปี ไม่พูด พอพูดทีพูดตกเบิกเลย (หัวเราะ) พูดได้ตกเบิก (ไม่ชัด) ถ้ามันพูดคนอื่นไม่ต้องพูด ตั้ง 7 ปี เขานึกว่าใบ้ แต่ใบ้หูต้องไม่ได้ยิน แต่มันได้ยินใช้อะไรมันรู้เรื่องหมด หยิบได้ (ไม่ชัด)

ผู้ถาม เงิน วิริยะโย และเงินชำระหนี้สงฆ์ ถ้าลูกตายไปเสียก่อน ยังไม่ได้ถวายหลวงพ่อบอกคนที่อยู่ด้วยไม่ทราบเอาไปใช้อย่างอื่นเขาจะมีบาปไหมคะ

หลวงพ่อบอก เออ เขาจะมีบาปหรือไม่มีเราพูดกันดีกว่ารู้แต่เพียงว่าคนนี่ตั้งใจไปแล้ว ถ้าเขาตายไปก่อนรับผล 100 เปอร์เซ็นต์ ไม่มีบาปคนหลังไม่ต้องพูดถึงมันนะ

ผู้ถาม ครับ

ผู้ถาม หลวงพ่อบอกครับ มีปัญหาว่าคนที่ทำสมาธินั่งมองตัวว่าทำผิดแน่ๆ แล้วตัวนี้แขนขาหายไปเลย หายอย่างไร

หลวงพ่อบอก เขาถามว่าทำสมาธิ มองแล้วตัวมันหายไปเลย ลืมตาดูอยู่ไหน (ยังอยู่) อ้าว ใช้ได้ (หัวเราะ) อย่างนั้นเขาเรียก เป็นปิติที่ 5 ปิติเป็นอย่างนี้นะมันเกิดขึ้นปั๊บมันมีการชุ่มซ่า ตัวเริ่มเบาทีละน้อยใช้ใหม่ เหมือนอะไรไหลในร่างกายเหมือนลมออก ถ้าจะเข้าจนถึงที่สุดจะรู้สึกที่ไม่มีตัวเหลือแต่หน้า หน้าก็ใหญ่ นะ อย่างนี้เป็นปิติตัวที่ 5 **ฌรณปิติ** ละเอียดมาก ส่วนใหญ่มันไม่หายไปเลย น่าเสียดายมันไม่หายไปเลย

ผู้ถาม หายไปเลยไม่มีคนทำเลี้ยงคะ

หลวงพ่อบอก น่าเสียดายว่ามันไม่

ผู้ถาม หายไปเลยไม่มีคนเลี้ยงคะ

หลวงพ่อบอก ให้หายไปเลยเหลือแต่หน้าใจ (ไม่ชัด) เหลือแต่หน้าพูดได้ (หัวเราะ) ไม่กินมาก

ผู้ถาม ไม่พูดไม่ให้กิน

หลวงพ่อบอก เออ จะรวมใหญ่ไม่ว่าใครต้องมาดู

ผู้ถาม นั่นชชชะ ดีเหมือนกันนะชะ

หลวงพ่อบอก กลัวไม่ดี แต่ไม่ได้ตาย ถามอะไรก็รู้เรื่องหมดใช้ใหม่ ใครป่วยใช้ไม่สบายแนะนำได้หมด จะกลายเป็นหมดที่ศักดิ์สิทธิ์ ปฏิปทาของคนมีมากใช้ใหม่ บอกปั๊บคนไข้หายเลยเอาใหม่

ผู้ถาม เห็นว่าพระพุทธรูปเจ้าเร่งให้หลวงพ่อบอกสร้างศาลาให้เสร็จภายในปีนี้หมายถึงว่าท่านจะเอาหลวงพ่อบอกไปหรือคะ

หลวงพ่อบอก ใช่ (หัวเราะ)

ผู้ถาม จะได้ไม่สร้าง

หลวงพ่อบอก ทุกอย่างเสร็จเฉพาะคือท งานข้างหน้ามีอีก ในช่วงที่สร้างอยู่ตอนนี้ให้เสร็จภายในธันวาคม

ผู้ถาม ในการนั่งสมาธินี้ะครับ จะต้องมี **วิตก วิจารณ์ ปีติ สุข** เกิดขึ้นทุกครั้งที่นั่งหรือเล
 ปากรับ หรือว่าเกิดเฉพาะครั้งแรกและครั้งต่อไป

หลวงพ่อก แสดงว่าไม่ได้ทำให้ใหม่ ถ้ามแบบนี้

ผู้ถาม ทำแต่ว่าบางครั้งไม่มี **วิตก วิจารณ์**

หลวงพ่อก ทำไม่ไ้

ผู้ถาม บางครั้งก็มี แต่ไม่เห็นมี **วิตก วิจารณ์** ผมก็เลยไม่แน่ใจ

หลวงพ่อก รวมความว่า ฉลาดมากเกินไป **วิตก วิจารณ์** คืออะไรบอกมาซิ คำว่า **วิตก วิจารณ์** นี้คือ
 อะไร

ผู้ถาม **วิตก วิจารณ์** ก็คือ เรามุ่งคำภาวนาตลอดก่อนอย่างอื่น

หลวงพ่อก แล้วก็มี **วิตก** คือ ไม่ได้มุ่งคำภาวนาใหม่ ความจริงที่ถามก็รู้ว่าไม่รู้ที่ไม่รู้ตั้งนาน
 แล้วว่าไม่รู้ **วิตก** คือ นึก นึกว่าจะภาวนา **วิจารณ์** คือ รู้รู้ยู่ว่าภาวนาถูกหรือไม่ถูก

ผู้ถาม หมายความว่า จะต้องมึสติตลอดเวลาใหม่

หลวงพ่อก ถ้าไม่มีสติก็เป็นบ้าแล้ว คนเราต้องมีสติสัมปชัญญะนะ ที่นี้การรู้ในกรรมฐานเรา
 มันต้องรู้จริง จริงไม่ว่าอะไรทั้งหมด ถ้าไม่รู้จริงมันทำให้ไม่มีผล คนพูดนะพูดตาม
 คำรา แต่ไม่ได้ใช้คำราใหม่ คุณพูดมาก็ทราบว่าคุณไม่ได้ใช้คำรา คำว่า **วิตก** คือ
 นึก **วิจารณ์** คือ รู้ว่าภาวนาหรือเปล่า ไม่ใช่คิดไปเอง **ปีติ** นี้ความอิ่มใจคือ ความพอใจ
 ในความปฏิบัติ อย่างเราทำเมื่องานนี้เรามีความสุขใจ รู้สึกว่าเป็นกุศลจิต เริ่มต้น
 ด้วยมีความพอใจในการปฏิบัติสมาธิไม่ยากใหม่ ถ้าจะถามว่าเกิดทุกครั้งเลย
 หรือเปล่า ก็ไม่แน่นอนที่ **วิตกวิจารณ์** มี **ปีติ** ก็ไม่เกิดเพราะอารมณ์หยาบเกินไป จิต
 ฟุ้งซ่านเกินไป การเจริญกรรมฐานทำสมาธิไม่ว่าตอนไหนทั้งหมด บทไหน
 ทั้งหมด ถ้าไม่มากเกินไปจะขึ้นต้นตอนต้นต้องมีอารมณ์ครบไม่ครบไม่ได้ หนึ่ง
วิตก สอง **วิจารณ์** สาม **ปีติ** สี่ **สุข** ห้า **เอกัตตา** อันนี้ถ้าไม่ครบ 5 ประการจะไม่เข้าถึง
 ฉานตอนต้นเจริญพระกรรมฐานต้องมีศีล เพราะศีลเป็นปัจจัยให้เกิดสมาธิถ้าคน
 ไหนมีศีลคนนั้นก็มึจิตเป็นสุข ถ้าอาการของจิตนั้นเกิดสมาธิก็เข้าถึงฉาน เมื่อสมาธิ
 ดีแล้วจิตสงบ ปัญญาเกิดด้วย มันบังคับได้เกิดไปในตัว แต่ว่าวิธีที่ปฏิบัติให้
 คล่องตัวให้ได้ง่ายๆ ก็คือ ต้องตัดความชั่วทั้ง 5 อย่างของจิตเฉพาะเวลาที่ปฏิบัติ
 เท่านั้นคือ 1. กามฉันทะ กามราคะมีความพอใจในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม
 สัมผัสระหว่างเพศ 2. อารมณ์ไม่พอใจ 3. ความง่วง 4. จิตฟุ้งซ่านเกินไป 5. สงสัย
 ในผลของการปฏิบัติ ถ้าอารมณ์ของจิต 5. อย่างนี้อย่างหนึ่งยังขวางอยู่ในขณะ
 ภาวนา พิจารณาจะไม่มีผลในการภาวนาวิปัสสนาเลย

ผู้ถาม (ไม่ชัด) อุเบกขาของพระโสดาบันกับพระสกิทาคามี พระอนาคามี หลวงพ่อบอก
 ว่าไม่เหมือนกัน ก็อุเบกขาเหมือนกันนี่คะ

หลวงพ่อก็บอกแล้วว่าเขียนเหมือนกัน

ผู้ถามแต่กำลังไม่เท่ากันใช่ไหมคะ

หลวงพ่อก็ นานสมสันต์ สมัยเป็นเด็ก กับ นายสมสันต์ เวลานี้มีกลิ่นเท่ากันหรือเปล่า

ผู้ถามไม่เท่ากัน

หลวงพ่อก็แล้วถามทำไม โช้ เคาะหัวเลย

ผู้ถามกระผมไม่เข้าใจว่าทำไมต้องใช้คำ อุเบกขาเหมือนกับควรมีอะไร (ไม่ชัด)

หลวงพ่อก็แสดงว่ากุไม่ฟังและใจไม่ตั้งใจฟังฉันบอกว่าคุณตั้งแต่พระโสคาบันไปเขาใช้ **สังขารูปกษญาณ** อุเบกขามันเป็นฉาน โลกีย์เข้าใจไหม

ผู้ถามครับ

หลวงพ่อก็ระวังกระโดนลายนะ ฮี เข้าใช้ข้างกันนะ

ผู้ถามหลวงพ่อก็มีแรงหรือ

หลวงพ่อก็(ไม่ชัด) ตั้งแต่พระโสคาบันขึ้นไปนะ อารมณ์ธรรมามันก็เกิด ความรู้สึกว่าเป็นธรรมดานั้นมีใครเขาว่า เขาคำมา ความรู้สึกมันเบา อันดับแรกก็ถือว่าเป็นธรรมดาของการเกิด แต่ความมั่นคงจะน้อยหน่อยใช่ไหมถึงแม้ความมั่นคงจะน้อย เขาจะโกรธขนาดไหนก็ตาม เขาไม่ละเมียด **ศีล** ใช่ไหม ทุกอย่างอยู่ในขอบเขตของ **ศีล** หหมด ขึ้นชื่อว่าเป็น **สังขารูปกษญาณ** ของพระโสคาบัน ถ้าเป็น **สังขารูปกษญาณ** ของสภิกาคามี ก็อยู่ในขอบเขตของ **กรรมบถ 10** จะถือว่าไม่โกรธก็ไม่ได้ พระโสคาบันกับพระสภิกาคามีนี้ยังโกรธ แต่ว่าโกรธเบากว่าชาวบ้าน และจะโกรธขนาดไหนก็ตามไม่ละเมียดศีล 5 ชาวบ้านนี้เป็นก็ได้ใช่ไหม แต่ดำเนิน **ศีล 5** ยังไม่ขาด ถ้าดำเนิน **กรรมบถ 10** ขาดนี้ต่างกันออกไป ถ้าถึงอนาคามีก็เลิกโกรธ อันนี้ใจอาการทางกายอาจจะมีอาการทางกายต้องเท่ากัน ถ้าฉันจะพูดวิหามด ฉันก็พูดได้ แต่เมื่อไม่ตรงกับวิหามดฉันไม่พูด จะว่านั่นเป็นการเดาใช่ไหม คนที่ความรู้สึกจริงมีความชำนาญเอามาพูดกับคนไม่รู้จริง มาพูดมันพูดให้คนอื่นฟังไม่ได้ แบบหมคนี่รู้จริงใช่ไหมเข้าใจ เอาแล้วมีอะไรต่อไปหมคหรือยัง

ผู้ถาม.....

หลวงพ่อก็ตอนลูกดี คุณอย่างนี้ดี กันเองอย่างนี้คุณได้ชัดมาก เรื่องธรรมะขอพูดตรงไปตรงมานะไม่ข้อม

ลูกศิษย์หลวงพ่อก็รับ เวลาผมไปฝึกที่บ้าน ผมเห็นภาพพระพุทธรูปเจ้าที่สร้างขึ้นใหม่

หลวงพ่อก็เออ คุณจับตรงนั้นแหละ พยายามดูแล้วจำให้แม่นๆ นะ นั่นแหละเขาทำให้คุณมีนิมิต วันไหนไปไม่ไหวก็ให้พาไป พอถึง จับไปได้เลยที่ทำงานเราไม่ได้ทำเอง ท่านสั่งให้ทำทั้งนั้น

ลูกศิษย์ พอเวลาผมฝึกอยู่ในห้องที่บ้านของผมนี่ ทำ นะมะ พระแล้วจำภาพพระพุทธเจ้าตลอดเลย

หลวงพ่อดี เราจะทิ้งไม่ได้ เขาสอนแบบไหนก็ต้องทำแบบนั้น

ลูกศิษย์ ครับ ได้ตลอดเวลาเลย เวลาทำงาน ทำ (ไม่ขัด)

หลวงพ่อดี คนนั้นแหละ เขาให้ทำตลอดก็ดี จิตมันเป็นฉาน ไปจี๋ ไปเหยี่ยวคิดได้หมด ไซ้ใหม่ จันได้มาแล้วนะ ไอ้เรื่องจี๋นี่ ถ้าเวลาไปจี๋ไปเหยี่ยวอย่าภาวนา ถาม ทำไมละ พระพุทธเจ้าเป็นผู้จี๋ผู้เหยี่ยว ไปถาม หลวงพ่อปาน หลวงพ่อปาน บอก ไอ้ระยำ ก็เวลาเราตายท่าเราจี๋เราเหยี่ยวทำไมละ เราพระภาวนาอยู่บนหัว ไม่ใช่จ้อยูข้างล่าง มีไอ้คนเข้าใจผิดใจ แบบพระเครื่องเหมือนกัน หุ้มพลาสติกต้องเจาะรูหน่อย แต่นี่มีพระท่านแนะนำเลยนะ พรหมน้ำมนต์เลย หุ้มพลาสติกเจาะรูหน่อยถ้าไม่เจาะรูล่งล่งชวยเลย น้ำเข้าไปขังเต็ม มันไม่มีความจำเป็นภาวนาไปเรื่อยๆ นะ ถ้าเรายังตื่นอยู่เพียงใด ภาวนาไว้ได้เรื่อยๆ แล้วจะดีมาก มานึกถึงไอ้นักเรียนกลุ่มหนึ่งหลายคน มันหมายตาไว้หลายคน พอได้จังหวะ ไอ้เด็กพวกนี้จะสังเกตได้ มันจะขยับไปที่ละหน่อยๆ พอได้จังหวะ มันจะกระชิบถาม ถ้าเนื้อคู่มาคิด จำเป็นไหมต้องแต่งงาน ถาม ทำไม มันบอกผมไม่อยากแต่งงาน แล้วไล่เบียดไปตั้งแต่ ม.ศ. 4 – พ.ศ. 5 ถามว่า ความรู้สึกเมื่อก่อนนี้ เห็นนุ่มๆหรือไม่นุ่มนุ่มน้อย นุ่มใหญ่ก็ ตามเคยรู้สึกนี้รักไหมมีอยู่เดี๋ยวนี้ละหมดซากเลย หมดความรู้สึกเลย ก็เห็นแล้ว มันเบื้อเวลานี้คนที่มีความบาบารมีสูงๆ มันมีเยอะ

ลูกศิษย์ ในต่างประเทศเยอะไหมครับหลวงพ่อดี

หลวงพ่อดี เยอะ

ลูกศิษย์ คนของหลวงพ่อดีเยอะไหมครับในต่างประเทศ

หลวงพ่อดี เดียวนี้ แม่ศรี ก็เริ่มกวาด ท่านเริ่มกวาดต่างประเทศมาก่อน เอาหัวหน้าเข้ามา แล้วมันขายยกกันเอง อย่างคนไทยในอเมริกาเนี่ย มีบางส่วนที่มาเกี่ยว ไอ้พวกเครือเดียวกัน แต่มีอยู่คนละรัฐกัน มันไปหากันนี่

ลูกศิษย์ ง่ายนะครับ การคมนาคมก็ดี

หลวงพ่อดี เสียสตางค์นะซิ สตางค์เขาต้องใช้เนี่ย ก็เลยทุ่มเรื่องบุญเรื่องกุศลใหญ่

ลูกศิษย์ ทางอาฟริกาละครับหลวงพ่อดี

หลวงพ่อดี ยังไม่เคยดู ก็เรื่องของ แม่ศรี ท่านคนเดียว ท่านกวาด คือ คนของใครใครกวาด คนของสมเด็จพระสังฆราช ท่านกวาด คนของฉันทน์ แม่ศรี กวาดปกติฉันไม่ยุ่งกับเรื่องอะไร อยู่แล้ว ถ้าเรื่องอะไรมากระทบก็ตามฉันปล่อยไปเลย แล้วขึ้นไปหาท่านก่อนก่อนที่จะถาม เราต้องเป็นคนไม่รู้เรื่องอะไรซะก่อน จิตว่าง ถ้าฉันทน์ 4 ก็เป็น

อุเบกขาแล้ว มันมีปัญหาในวงการทหารของเราเนี่ย อย่างฉันนี่ก็ไปส่งสารนายทหาร คนหนึ่งถ้าแกก้าวเร็วเกินไป มันตกร่องง่าย อีต่อนี้มันจะยุ่งๆ

ลูกศิษย์ วิชา 8 พวกเราที่แข็งแกร่งนี้มีบ้างไหมครับหลวงพ่

หลวงพ่ หา

ลูกศิษย์ พวกฆราวาสที่แข็งแกร่งวิชา 8 นี้มีบ้างไหมครับ

หลวงพ่ ฌาน 8 นี้มันไม่มีอะไรนะ แข็งที่ **ทิพจักขุญาณ** อย่างเดียว เพราะ **ทิพจักขุญาณ** ต้องเอาไปใช้

ลูกศิษย์ อย่าง **รัชนี** นี้เป็นอย่างไรบ้างครับหลวงพ่

หลวงพ่ **ไอ้รัชนี** นี้มันเป็นคนละเอียดดี นุ่มนวล มันได้ก่อนเขาจะ

ลูกศิษย์ ผมมีปัญหาอีกอันครับหลวงพ่ ของผมเนี่ย บางวันมันก็ดี บางวันมันก็บ้างครับ มัน เป็นอย่างไรครับหลวงพ่

หลวงพ่ บางอย่างไร

ลูกศิษย์ คือ มองแล้วบางที่มันทะลุครับ ภาพนี้มันบางไป

หลวงพ่ ภาพบางซิติ เขาทำให้หนาเข้าไปหนานาง บางให้มันกลืนเข้าอากาศยิ่งดีใหญ่ ถ้าจริงๆ แล้วเขาทำให้มันบางเข้าไปหาอากาศนะพระพุทธรเจ้าจริงๆ นะมองเกือบไม่รู้เรื่องนะ หนังสือเขาเขียนว่า ถ้าพระพุทธรเจ้าหรือพระอรหันต์ไม่ต้องการให้คนเห็น คนก็เห็นไม่ได้ ถ้าภาพเวลาเราขึ้นไป ที่แรกเห็นเป็นใสบางแจ้ว ไม่มีเครื่องประดับเลยไอ้ตัวนั้นนะใช่

ลูกศิษย์ ผมกลับหลักไปเลย (หัวเราะ)

หลวงพ่ หลีกไปแล้วก็เข้าหากิเลสใหม่ ถ้าบางแล้วจะทำให้หนาก็ไม่ยาก เขาต้องการให้คนเห็น ทีนี้อย่าลืมนะวิชาของพรหมณ์ว่า ทางจิต ใช้จิตแบบ **มัชฌิมาปฏิปทา** อย่าให้แรงเกินไปนะลูกนะ

ลูกศิษย์ แล้วอย่าง **พรนุช** นี้ครับหลวงพ่ ละเอียดดีไหมครับ

หลวงพ่ **พรนุช** นี้เขาเข้มแข็ง **พรนุช** เขาศึกษาเรื่อย เราพูดอะไรเข้าไม่ได้ อย่างญาณ 8 นี้ไม่ได้สอนเลยความจริงด้านมโนมยิทธิ ทิพจักขุญาณนี้เราใช้ได้เลย มันตัดเลย ทำได้เลย สอนคนได้